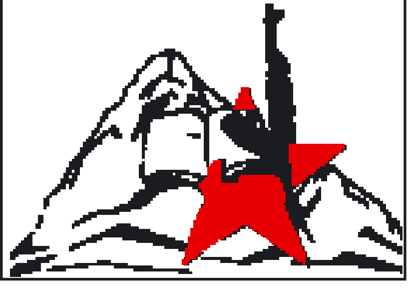

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 21 / Sayı: 247 / Temmuz 2002

Barış ve adalete 14 Temmuz ruhuyla yürüyoruz

14 Temmuz direnişi, en başta ulusal ve siyasal kimliği olduğu gibi kabul ettirmek için gerçekleştirilmişti. Kimlik sorununun ne kadar önemli olduğunu 14 Temmuz direnişinde görüyoruz. Yaşamlarından vazgeçmişlerdir, ama ulusal ve siyasal kimliklerinden vazgeçmemişlerdir. Gözlerini kaybetmişlerdir, ama siyasal ve ulusal kimliklerinden en ufacık bir taviz vermeye yanaşmamışlardır ve böylelikle kimliği inkar edilen Kürt halkına kimlik mücadelesinin ne olduğunu, kimliği sahiplenmenin insanlık değeri olduğunu 14 Temmuz'da göstermişlerdir. Bu açıdan 14 Temmuz direnişi tam da Kürt halkının ihtiyaçlarına cevap veren, kimliği inkar edilen Kürt halkına kimliği için neler yapması gerektiğini ortaya koyan çok büyük bir direniştir.

KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyeleri Mustafa Karasu ve Cemil Bayık yoldaşlarla yapılan röportaj

Sayfa 3'te

Ortadoğu'da çözümsüzlüğün nedeni tıkanan rejimlerdir

● Evrensel ölçüler Ortadoğu toplumları için de geçerli olmakla birlikte, onun özgünlüklerine denk düşen bir çizgiyi geliştirmek de hayati bir öneme sahiptir. Ortadoğu gerçekliğini yadsıyan yaklaşımlar, en az baskıcı rejimlerin yarattıkları kadar olumsuzluklara neden olacaklardır. Ancak, bölgenin tarihi birikimlerini, çağdaş esaslar temelinde günümüze taşıyarak demokratik çizgi temelinde sorunları çözüme kavuşturmak ve toplumsal gelişmeyi sağlamak mümkün olabilir.

Serxwebûn'dan 2'de

Yoğunlaşan süreci doğru anlayalım görevleri başarıyla yerine getirelim

● Demokratik güçlerin gelişmesi, demokratik siyasetin oluşması, ittifak ve birliğin yaratılması, Türkiye'nin siyaset kurumunun demokratik çerçevede yenilenmesi ve demokratik bir iktidarın gerçekleşmesi, esas olarak kitlelerin demokratik hareketinin –serhildanın– geliştirilmesine bağlıdır. Bununla birlikte içte ve dışta uygun bir siyasi ilişki ve ittifak geliştirmek gerekir. Diplomasimizi buna bağlamamız ve demokratik siyasal serhildana paralel bir demokratik siyasi ittifakın yaratılması da önemlidir.

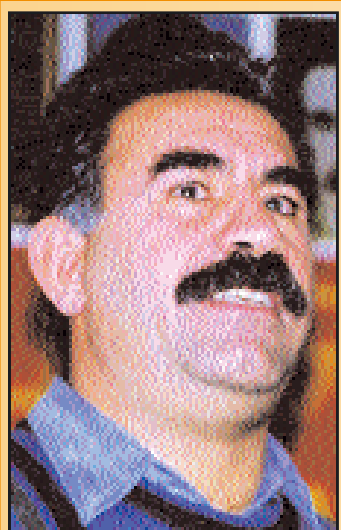
KADEK Genel Başkanlık Konseyi Talimatı 7'de

Eğitim Kadroyu yaratma eylemidir

● Herkesin KADEK'e katılım sorunu vardır. Çünkü bu, yeni bir örgütlenmedir. Kuşkusuz yeni kurulan bir örgüt değildir; eskinin mücadele mirası üzerinden gelişiyor, ama eskisinin aynısı değildir, köklü yenilenmeleri içeriyor. İdeolojik yaklaşımlarında, siyasal programında, stratejisinde, taktiklerinde ve örgüt yapısında yenilikler taşıyor. PKK çok köklü bir değişim yaşamıştır. PKK'nin bütün alanlardaki şekillenmesi ile KADEK'in şekillenmesi arasında köklü farklılıklar vardır.

19'da

GERÇEĞİN ADALETİN VE SEVGİNİN ARAYICILARINA

ABDULLAH ÖCALAN

Toprak kültürünü yaratan kadındır. Kadın olağanüstü bir güçtür. Ana kültürünün bu kadar güçlü olması buradan gelir. Kadın kültürü ve halk kültürü neolitikten başlar. Neolitik devrimin kendisi demokrasidir. İlkeldir, ama özü demokrasidir. Tanrıça kültürü Star'dan İştar'a, İnanna'ya, Afrodit'e kadar gelir. İştar, Star, Stêrk oradan geliyor. Stêrk olarak doğuşunuzu selamlıyorum. Bu tanrıça kültürünü yaşatmaya çalışacağız. Bu bizim kültürümüzdür. Mısır, Sümer ve Babil gibi devletlerin kurulmasından sonra, kadınların özgürlüğüyle birlikte halkların kültürleri de bastırılmış, altta kalmıştır. Halk kültürü de devlet işleyişinin baskısıyla, kadın kimliği benzeri altta kalmış, kendini özgürce var edememiştir. Kadınların özgürlük mücadelesi halk kültürünün de açığa çıkmasını sağlayacaktır.

Sayfa 16'da

İçindekiler

ORTADOĞU'DA ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜN NEDENİ TIKANAN REJİMLERDİR

"Demokrasinin öncü gücü KADEK, bölge gericiliği ile çatışma halindedir. Anlaşıldığı kadarıyla bu çatışma yeni boyutlar kazanarak sürecektir. Bölgenin kendi içinde böyle bir mücadeleyi yaşaması, her gün gündeme giren uluslararası müdahale karşısındaki tutumları da etkilemektedir."

Demokratik Uygarlık Manifestosu ile PKK mirasını devralan KADEK'in çizgisi Ortadoğu'nun özgür geleceğini yaratma çizgisidir. Ortadoğu'nun insanlığın beşiği olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçekliktir. İnsanlık Neolitik dönemi burada yaşamış, yarattığı birikimlerle uygarlığa geçişi sağlamıştır. Dünyanın diğer bölgelerindeki uygarlıkların bu kaynaktan beslendiği tartışmasızdır. Her uygarlık şu veya bu düzeyde Ortadoğu uygarlığından beslenmiştir. Bugün, dünyanın en ileri uygarlığı olarak kabul edilen Avrupa uygarlığının temelinde Hıristiyanlık dinini aramak yerindedir. Hıristiyanlık ise, Ortadoğu'nun kültürel birikimleri içinde doğmuş başta Avrupa olmak üzere dünyanın dört bir yanına dağılmıştır. Diğer uygarlıkların da Ortadoğu'daki insanlık birikiminden yararlandığını görmek mümkündür. Yahudi halkının dini olan Musevilik de Ortadoğu'da doğmuştur. Yine dünya çapında etkili olan İslamiyet burada ortaya çıkmıştır. Bütün bunlar dikkate alındığında dünya uygarlığının beslenme kaynağının Ortadoğu uygarlığı olduğu görülecektir. Böylesine tüm insanlığın gelişiminin kaynağı durumunda olan Ortadoğu, ne var ki çağdaş gelişimini başaramamıştır. Tarihi birikimleri güçlü olmasına karşılık, kendisini aşarak yeni süreçleri başlatma yeteneğini ortaya koyamamıştır.

Günümüzde karşı karşıya bulunulan sorunların altında bu gerçeklik yatar. Ekonomik, sosyal ve siyasal sorunların kendisini tekrarlamasından dolayı bu sorunlara çözüm bulunamamış ağırlaşıp günümüze kadar gelmiştir. Gelinen noktada, Ortadoğu toplumları en ağır sorunlarla yaşamak zorunluluğu ile karşı karşıya kalmışlardır. Çözümsüz kalan sorunlar katlanarak günümüze kadar gelerek, çözümünü dayatır hale gelmiştir. Bölge toplumlarının kendilerini aşamamaları ve bir tekrarı yaşamaları, yaşanan bu sorunların ağırlaşmasının nedeni olmuştur. Sahip olunan zengin doğal kaynaklar daha iyi bir yaşamı getirmemiştir. Varolan çağdışı rejimler ise toplumsal gelişmeyi tıkayan en önemli faktörler arasında yer almıştır.

İran İslam Devrimi'nin gerçekleşmesinde, emperyalist yönelimin arttığı dönemde Ortadoğu'da sahip olunan tarihi değerlerin rolü büyük olmuştu. Bununla birlikte İran İslam Devrimi tarihi değerleri ve doğu kimliğini esas almasına rağmen, emperyalizm karşısında geliştirdiği rejimle ileriye değil, geriye doğru hamleler yapmış ve emperyalist egemenliğe karşı duyulan tepki, tarihsel birikimlere sahip çıkma temelinde ileri bir hamleye dönüştürülememiştir. Böylece, devrim ardından çağdaş gelişmeden feragat edilmiştir. Dolayısıyla ne ekonomik sosyal sorunlar ne de ulusal sorunlar çözüme kavuşturulamamıştır. Tarihi birikimlerine sahip çıkma adına çağdaş gelişmeden vazgeçme, Ortadoğu'da genel bir yaklaşım olarak süregelmiştir. Diğer ülkelere egemen olan rejimlerde de bu gerçeği görmek mümkündür.

Ortadoğu'da gerilik meselenin bir boyutu olurken, diğer bir boyutunu da dış müdahalelere açık hale gelmesi oluşturmuştur. Kendisini yenilemeyen, gelişip güçlenemeyen, zenginliklerini bu temelde değerlendiremeyen Ortadoğu tümü sürekli olarak uluslararası güçlerin müdahalesine en yoğun bir biçimde sahne olmuştur. Sorunlar çözümsüz kaldığı sürece, bu müdahalelerin devam etmesi kaçınılmaz olacaktır. Gerçekleşen bu uluslararası müdahalelere toplumsal gelişmeyle tamamlanmamış zenginliklerin talanı yol açmıştır. Kendini yenileyememenin getirdiği geriliğin yanı sıra uluslararası güçlerin bu müdahaleleri çağdaş gelişmeyi önlemiştir. Sorunları çözecek bir çizginin gelişmemesi Ortadoğu toplumlarına pahalıya mal olmuştur.

Bu perspektifle yaklaşıldığında, Ortadoğu'da temel sorunun toplumsal gelişmenin önünü açacak bir çizginin gelişmesi olduğu açığa çıkmaktadır. Halkı yadsıyan baskıcı rejimlerin tümü; faşist, otokratik, teokratik, monarşik vb. her tür rejim Ortadoğu'da defalarca denenmiştir. Bunların hiçbiri sorunlara çözüm getirmemiş, aksine başlanılan noktaya geri dönülerek sorunların ağırlaşmasına katkıda bulunmuşlardır. Mevcut durumda da aynı gerçeği görmekteyiz. Ortadoğu'nun bütün ülkeleri göz önüne getirilip değerlendirildiğinde, değişik rejim biçimlerine rastlamak mümkündür. Faşist, otokratik, teokratik, monarşik vb. baskıcı rejimlerin hepsi vardır. Ancak bunların hiçbirisi sorunların çözümünü başaramamış ve biri diğerinden daha iyi sonuçlar alamamıştır. Hepsi de sorunları ağırlaştırarak, çağdaş gelişmenin önünde set oluşturma noktasında buluşmuşlardır. İşte böylesi bir ortamda bugün Ortadoğu'da tarihi birikimlere dayalı olarak, yenilenerek çağdaş gelişme yaratmak hayati önem taşımaktadır.

Bölge toplumlarının denenmediği tek bir rejim kalmıştır o da demokrasidir. Bazı ülkelerde zayıf uygulamaları görülse de demokratik rejim hiçbir ülkede oluşturulamamıştır. Demokrasi adına, deyim yerindeyse eski rejimin üzerinde yama gibi duran zayıf girişimler söz konusu olmuştur. En demokratik geçinen ülkelerde bile, demokratik ölçüler pek gelişme göstermemiştir. Diyebiliriz ki, Ortadoğu'da her rejim biçimine rastlanırken, en az tanık olunan rejim biçimi ise demokrasidir. Demokrasinin, insanlığın günümüze kadar yarattığı ileri bir sistem biçimi olduğu gerçeğinden hareket edilirse bölge toplumları için bundan yoksun kalmak büyük bir şanssızlıktır.

Demokrasi denilince şu ve bu zemindeki ölçülerin olduğu gibi alınıp Ortadoğu'ya uygulanması anlaşılmamalıdır. Bu bir handikap olur. Evrensel ölçüler Ortadoğu toplumları için de geçerli olmakla birlikte, onun özgünlüklerine denk düşen bir çizgiyi geliştirmek de hayati bir öneme sahiptir. Ortadoğu gerçekliğini yadsıyan yaklaşımlar, en az baskıcı rejimlerin yarattıkları kadar olumsuzluklara neden olacaklardır. Ancak, bölgenin tarihi birikimlerini, çağdaş esaslar temelinde günümüze taşıyarak demokratik çizgi temelinde sorunları çözüme kavuşturmak ve toplumsal gelişmeyi sağlamak mümkün olabilir.

Soruna bu noktadan bakıldığında KADEK programında belirlenen çizgi anlamını bulur. KADEK'in çizgisi evrensel demokratik ölçüleri yadsımadan Ortadoğu toplumlarının birikimlerini esas alan, demokratik bir özellik taşır. Demokratik uygarlık çizgisi olarak adlandırdığımız KADEK'in stratejik ve taktik yaklaşımları uygulamaya geçirildiği oranda ekonomik, sosyal, siyasal sorunların çözümü gerçekleşecektir. Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, demokratik uygarlık çizgisi ısmarlama ve zoraki bir çizgi değildir. Biliyoruz ki, demokratikleşme farklı yaklaşımlarla da ele alınmaktadır. Toplumların kimliklerini yadsıyan yaklaşımlar dahi söz konusu olabilmektedir. Avrupa'dan kaynaklanan bu yaklaşımlar bölge halklarınca fazla sıcak karşılanmamaktadır. Çünkü, burada bir yabancılaşma korkusu ortaya çıkmaktadır. Bunun için, Ortadoğu'da geliştirilecek olan demokrasi, toplumları ve onların tarihsel birikimlerini yadsımamalı ve onu çağdaş ölçüler içerisinde değerlendirerek, buradan güç alarak gelişme yolu seçilmelidir. KADEK'in temsil ettiği demokratik akım bir tarafta bölgenin zengin birikimlerine dayanırken, diğer yandan demokrasinin evrensel ölçülerini sahiplenmektedir. KADEK'in temsil ettiği demokratik uygarlık çizgisi her bakımdan, demokrasinin evrensel ölçüleri ile tarihsel birikimlerin sentezidir. Gücünü buradan alarak sorunları çözme iddiasındadır.

Dünyanın diğer bölgelerinden farklı olarak, Ortadoğu'da bulunan halklar daha fazla ortak özelliklere sahiptirler. Bölgenin tarihsel gelişimi değerlendirildiğinde insanlığın bu alanda yarattıkları burada bulunan tüm halklara mal olarak özgünlüklerden daha çok ortak yönleri öne çıkarmıştır. Ortadoğu'da ortaya çıkan büyük düşünce akımlarının, ideolojilerin etkisinin tek bir toplumla sınırlı kalmayarak, doğuşuyla birlikte bölgenin diğer toplulukları etkileme düzeyi de bunu göstermektedir. İslamiyet'in bazı küçük topluluklar dışında, tüm bölge halkları tarafından paylaşılmış olması ve hızla bölge sınırlarını da aşarak yayılması, doğrudan bunun bir sonucudur. Bu çerçevede hangi yönden bakılırsa bakılsın, bütün bölgeyi hedeflemeyen bir çizginin başarı olanağı bulunmamaktadır.

Başarının vazgeçilmez gereği, bir çizginin bölgenin bütününü kapsaması gerçeğidir. Bu nedenle, KADEK'in geliştirdiği demokratik uygarlık çizgisi kendisini bir toplumla sınırlandıramaz. Gerek bölgenin tarihsel gerçekliğinin dayattığı özellikler gerekse de Kürt toplumunun dörde parçalanıp farklı güçlerin egemenliği altında bulunması demokratik uygarlık çizgisinin bir ülkeyle sınırlı kalmasını önlemektedir. Kaldı ki günümüze kadar çözüm adına belirli coğrafyalarda sınırlı kalan çabalar başarıya ulaşmamıştır. Bölgenin sorunları komple olduğundan çözüm de komple olmak durumundadır. Güney Kürdistan örneği vardır. Kürdistan'ın bu parçasında tek başına çözüme gitme çabaları defalarca denenmiş, kendisini hem bölge hem de Kürdistan genelinden kopararak çözüm arayışı içine girilmiştir. 20. yüzyıl boyunca da bu çabalar devam etmiştir. Büyük fedakarlıklar gösterilmiş olsa da bu girişimler başarısızlıkla sonuçlanmış ve çözümsüzlüğü derinleştiren bir rol oynamaktan kurtulamamıştır. Bu da göstermiştir ki, Güney Kürdistan'da yaşanan sorunlar ne bölgenin sorunlarından ne de Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşanan sorunlardan ayrı olarak ele alınıp çözülemez. Benzeri bir durum Filistin-İsrail sorunu için de geçerlidir. Filistin-İsrail barış girişimi bölgenin tümünü kapsayamayarak sınırlı ve geçici bir gelişme olmaktan kurtulamamıştır. Daha işin başında başarısızlığa uğramıştır. Bugün her iki tarafı da zorlayan çatışmanın başka bir izahı yoktur. Demek oluyor ki bölgenin tümünü içine almayan herhangi bir çözüm girişiminin başarı şansı bulunmamaktadır.

Aynı değerlendirmeyi demokrasi girişimleri için de yapabiliriz. Ortadoğu'nun herhangi bir ülkesinde demokrasinin kendi başına başarıya ulaşması beklenmemelidir. Çünkü bölgede yaşanan ağır sorunlar komple çözümü dayatmaktadır. Çözüm girişimlerinin başarısı da bölgesel kapsamda mümkün olacaktır. İşte bunun için KADEK'in demokratik uygarlık çizgisi bölgenin bütün toplumlarını kucaklamaktadır.

KADEK Kuruluş Kongresi'nde alınan kararların özü de bunu içermektedir. Kürt toplumunun kendi içinde yaşayacağı demokrasiyi, egemen toplumlara taşırması çizginin ana özelliğini teşkil etmektedir. Bunun için de egemen güçler çok geçmeden bu çizginin etkilerini önleme çabaları içine girmişlerdir.

KADEK'e gösterilen tepki, aynı oranda PKK'ye gösterilmemişti. Oysa PKK'de devletleşme ağırlık kazanırken, demokratikleşme ikinci planda kalmıştı. Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran güçlerin, bir ölçüde devletleşmeye tepki göstermeleri doğal karşılanabilirdi. KADEK çizgisinde ise öne çıkan yön devletleşme değil, demokratikleşmedir. KADEK çizgisinde, Kürt sorununun çözümü mevcut sınırlar dahilinde, ilgili devletlerin demokratik esaslarda birliğini güçlendiren bir çizgide aranmakta ve uzun vadede ***Demokratik Ortadoğu Federasyonu*** espirisinde demokratikleşme hedeflenmektedir. Bölge devletlerinin demokratikleşmesine paralel bir biçimde, Kürt halkının ulusal özgürlüklerine kavuşturulması KADEK çizgisinin temel özeliklerinden biri olarak tespit edilirken; yine Kürt halkı, bölgenin demokratikleşmesi mücadelesinde temel dinamik güç olarak ele alınmaktadır.

KADEK, PKK çizgisinde etkili olan devletleşme boyutunu egemenlerin toprak bütünlüğü konusunda oluşturduğu tehditi gidermiştir. Artık devletlerin toprak bütünlüğü tehlike altından çıkmıştır. Kürtler her zeminde bölücü değil, birleştirici güç haline gelmiştir. PKK ile KADEK çizgisi arasındaki temel farklardan birisi bu noktada ortaya çıkmaktadır.

PKK'de sorunun çözümünde devletleşmenin yeri bu şekilde görülürken, bölge devletleri en büyük reaksiyonu KADEK'in demokratik uygarlık çizgisi karşısında göstermiştir. Bölge gericiliği ve ilkel milliyetçilik bu çizgiye daha başından saldırı içinde olmuştur. YNK'nin taşeronluğunu yaptığı ikinci komplonun altında da bu gerçeklik yatmaktadır. Başkan Apo'nun şahsına yönelik komplo uluslararası boyutlarda olurken, KADEK'e yönelik komplo ise ağırlıkta bölgesel boyutta geliştirilmiştir. Bunun anlamı demokratik uygarlık çizgisinin gelişme olanağı ve ortaya çıkacak gelişmenin bölgenin gerici rejimlerini tehdit etmesidir. Başkan Apo'nun AİHM'e sunduğu savunmanın KADEK'in Kuruluş Kongresi'nde stratejik ve taktik haline getirilmesi gerici rejimleri ürkütmüş ve harekete geçirmiştir. Kürt gericiliği de bunlara eşlik etmiş, demokratik uygarlık çizgisinin gerek Kürdistan'da gerekse de Ortadoğu toplumları içinde gelişme kaydetmesinin önünü alma çabası içine girişmiştir. Uluslararası müdahalenin gündemde olduğu koşullarda söz konusu girişimlerin doruğa çıkarıldığını belirtebiliriz. Daha da önemlisi bu süreçte, gerici güçler ittifak halinde KADEK'e özel savaş dayatmışlardır. İstihbarat birimlerinin kendi aralarında gerçekleştirdikleri işbirliği ile KADEK'in kendi çizgisini uygulaması önlenmek istenmiştir. Bu doğrultuda KADEK'e çok yönlü saldırılar geliştirilmiştir. Yönetici kadrolarını imha etme girişimlerinden tutalım, çalışanlarını kaçırtma ve halkı kararsızlığa itme çerçevesinde yoğun saldırılara tanık olunmuştur. Diyebiliriz ki, demokratik uygarlık çizgisinin yaşam alanı bulmaması için, gerici güçler bütün olanaklarını seferber etmişlerdir. YNK'de somutlaşan çabaların gerisinde, Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran güçlerin askeri, siyasi ve ekonomik desteği vardır. Özel savaşla sonuç alma çabası aralıksız olarak sürmektedir.

Demokrasinin öncü gücü KADEK, bölge gericiliği ile çatışma halindedir. Anlaşıldığı kadarıyla bu çatışma yeni boyutlar kazanarak sürecektir. Bölgenin kendi içinde böyle bir mücadeleyi yaşaması, her gün gündeme giren uluslararası müdahale karşısındaki tutumları da etkilemektedir. Sorunları ağırlaştıran egemen güçler ABD'nin ve müttefiklerinin bölgeye müdahalesi benimsenmemekte ve müdahaleyi önleme çabası içine girmektedirler. Türkiye, İran, Irak, Suriye ve diğer bölge ülkelerinde egemen güçler kendisine has tutumlarıyla müdahaleyi önlemeye çalışırlarken, kendi aralarında ittifak oluşturma gereğini duymaktadırlar. Yine Güney Kürdistan'da yerel iktidar konumunda bulunan YNK ve KDP böylesi bir müdahaleye destek verme konusunda kararsızlık geçirmektedir. Buna karşın Güneyli güçler dahil tüm statükocu güçler müdahale karşısında ayakta kalmanın –kendi iç muhalefetlerini bastırma dahil– tedbirlerini almaktan geri durmamaktadırlar. Ne var ki marjinal konuma düşen egemen güçlerin bu çabaları uluslararası müdahaleyi durdurmayı yetmeyecektir.

KADEK uluslararası müdahale karşısında bölge halklarının kendisini savunma çabası içindedir. Egemen güçlerden farklı bir yol izleyerek, savunma tedbirlerini almaktadır. Uluslararası müdahaleyi etkisiz kılmanın gereği olarak, mevcut rejimlerin demokratik değişim ve dönüşümle aşılması noktasında mücadelesini yoğunlaştırmaktadır. Müdahale, mevcut rejimlerin varlığını sürdürdüğü koşullarda önlenemez. Çünkü, egemen rejimler toplumun desteğine sahip değildir. Tam tersine bu konumlarıyla uluslararası müdahalenin koşullarını olgunlaştırmaktadırlar. Eğer demokratik uygarlık çizgisinde mevcut rejimler değişim ve dönüşümü kabullenerek kendilerini aşarlarsa, uluslararası müdahalenin koşulları da zayıflamış olacaktır. Daha da önemlisi bir müdahale durumunda, toplumsal dinamiklerin zarar görmesi önlenebilir ve toplumsal gelişmenin önü de açılabilir. Hangi yönden bakılırsa bakılsın, müdahalenin önlenmesi mevcut rejimlerin dar iktidar anlayışıyla ve bu iktidarlarını koruma çabalarıyla önlenemez. Müdahaleyi önleyici tek yol; rejimlerin demokratik değişim ve dönüşümle aşılması, bölgenin tümünü etki altına alacak demokratik açılımın başarılmasıdır.

KADEK'in demokratik uygarlık çizgisi hem uluslararası müdahaleyi önlemek hem de müdahale durumunda yeniden demokratik yapılanmayı geliştirme çizgisidir. Sonuç olarak belirtilmesi gereken, demokratik değişim ve dönüşüm kaçınılmazdır. Bölge toplumlarının kendilerini savunmalarının yolu demokratikleşmedir. Buradan hareketle diyebiliriz ki, bölgenin bütün geri rejimleri aşılacak, KADEK'in çizgisi özgür ve demokratik bir geleceği yaratacaktır. Artık bu sürece dönülmeyecek bir biçimde girilmiştir. Önümüzdeki yıllar demokratik uygarlık çizgisinin bölge halklarınca benimsenip iktidar olduğu yıllar olacaktır. Daha farklı bir gelişmenin yaşanması beklenmemeli ve hiç zaman kaybetmeden Kürt halkı ve diğer komşu halklar demokratik mücadelelerini yükseltmelidirler. Türkiye'nin ekonomik ve sosyal bunalımına karşı geliştirilecek olan siyasal değişim ve etkinlik demokrasi mücadelesinin zafer kazanmasını olanaklı kılmaktadır. Türkiye'de zafer kazanan demokrasi, çok geçmeden bölge ülkelerini demokratikleşme sürecinin içine çekecektir. Böylece önümüzdeki yıllar Kürt halkının ulusal özgürlüğüne ve tüm bölge halklarının kardeşliği temelinde demokrasinin gelişimine tanıklık edecektir.

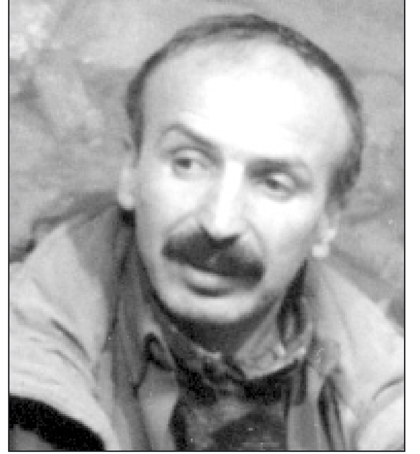
Serxwebûn' dan

Serxwebûn internet adresi:
www.Serxwebun.com
E-mail adresi:
Serxwebun@Serxwebun.com

KADEK Genel Başkanlık Konseyi üyeleri Cemil Bayık ve Mustafa Karasu yoldaşlarla 14 Temmuz direnişi üzerine yapılan röportaj

14 TEMMUZ ULUSAL ve SİYASAL KİMLİĞİNE SAHİP ÇIKMANIN ADIDIR

Serxwebûn: *14 Temmuz direnişini ortaya çıkaran koşullar nelerdir? Apocu hareketin geldiği düzey neydi? Buna karşı 12 Eylül Darbesi'nin amacı neydi, özelde Apocu harekete yönelimi nasıldı?*

Cemil Bayık: Apocu hareket ortaya çıkmadan önce Kürdistan ve Kürt gerçekliği biliniyor. Kürdistan adeta tarihten silinmişti. Kürt insanı oldukça düşürülmüş, umudunu yitirmiş, moralden düşmüş, takatsiz kalmış, iradesi kırılmış ve kendine güvenini kalmamıştı. Ayağa kalkacak durumu da pek yoktu. Adeta bir cenazeyi andırıyordu. Hiç kimsenin bu halkın ayağa kalkabileceğine, yürüyebileceğine dair en ufak bir umudu yoktu. Bırakalım başkalarını, Kürt halkının kendisi bile artık her şey bitti, bir şey yapılamaz inancına kapılmıştı. Apocu hareket böylesi bir ortamda Kürdistan'daki bu gerçekliğe bir müdahale hareketi olarak ortaya çıktı. Apocu hareketin yürüttüğü mücadele ile Kürdistan'da yeni bir diriliş, uyanış ortaya çıktı. Kürt halkı yeni duygular, yeni düşünceler, yeni bir ruh, yeni yaşam ölçüleri kazanmaya başladı. Kürt insanı Apocular şahsında irade ve kendine olan güveni kazandı, ayağa kalktı. Bugün itibariyle diyebilirim ki bu mücadele ile dünyanın en canlı, yaşama, geleceğe, insanlık değerlerine bağlı ve onun için her şeyini ortaya koyan bir halk gerçekliğini yakaladı.

Apocu hareket '80'lere kadar verdiği mücadeleyle Kürt halkına, Türkiye halkına, bölge halklarına ve dünyada her türlü baskıya ve adaletsizliğe karşı mücadele etmek isteyen her sınıf, tabaka ve cinse, egemenlere karşı mücadele edebilme cesaretini verdi. Herkese direnme ruhu kazandırdı. Emperyalizme ve onun güvenlik gücü olan NATO'ya, yine bölge gericiliğine, sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe kafa tutarak, bunlara karşı mücadele edilebileceği inancını geliştirdi. İlk kez Kürdistan'da egemen sınıflara rağmen ve onlara karşı bir hareketi ortaya çıkarttı. Bu hareket Kürdistan'a müdahale etmeden önce, bu coğrafyada bazı isyanlar vardı. Bunlar, Kürt egemen sınıflarının, aşiret reisi ve feodal beylerinin sorumluluğunda gelişen ve kısa sürede tasfiye olan hareketlerdi. Kürdistan tarihinde ilk kez Apocu hareketle Siverek'te M. Celal Bucak eşkıya çetesine karşı, Hilvan'da Süleymanlar'a karşı yürütülen mücadele ile, ezilen ve yoksul Kürt halkı kazanıldı ve Kürdistan'da Kürt egemen sınıflarına rağmen bir hareket ortaya çıktı. Halkın çocuklarının böyle bir savaşın öncüleri olması siyasal ve sosyal alanda, duygu ve düşüncede oldukça olumlu sonuçlar yarattı. Siverek'te düşünüldüğü düzeyde sonuç alınamadıysa da, feodalizme, yerel gericiliğe karşı yürütülen mücadele bir bütünen halkın kazanılmasına yol açtı. Bu mücadele ile birlikte, halk ve ondan sonra ortaya çıkan nesil artık Kürt feodalizmi ve yerel gericiliğine karşı kafa tutan bir gerçekliği yaşadı. Özgürlüğüne ve demokratik yaşama tutku düzeyinde bağlanan bir halk gerçekliği ortaya çıktı. Apocu hareket, Kürdistan toplumunun ruhunun derinliklerine nüfuz etti. Onun tüm yaşamını etkiledi. Siyasal, kültürel, sosyal, düşünsel ve günlük yaşamını her anlamda oldukça değiştirdi. Artık Kürdistan'da halk açısından her bakımdan yepyeni bir dönem başladı. Apocu hareket, Kürdistan'da ve Kürt halkının yaşamında baş aşağı giden o lanetli tarih yerine, oldukça başarılarla dolu olan, her günü yeni gelişmeler yaratan yeni bir dönem açtı. Hareketin daha ilk döneminde kadronun fazla tecrübe ve bilinç sahibi olmamasına rağmen özellikle cesareti, fedakarlığı, özgür yaşama bağlılığı, yaşam ölçüleri halkı oldukça etkiledi. Bu özellikler halkın kazanılarak Apocu hareketin etrafında örgütlenmesine ve harekete geçmesine yol açtı. Hareket, hızla tüm alanlara yayıldı. İşçiler, köylüler ve gençler başta olmak üzere tüm kesimlerin içine girdi. Daha o yıllarda ulusal demokratik güçlerin birliğini yaratmada çok önemli bir yol aldı. Hızla uluslaşmaya giden yolu açtı. Denilebilir ki Kürdistan'da ilk kez Apocu hareket feodalizme karşı mücadeleyle uluslaşmayı geliştirdi.

"Kürt insanı Apocular şahsında irade ve kendine olan güveni kazandı, ayağa kalktı. Bugün itibariyle diyebilirim ki bu mücadele ile dünyanın en canlı, yaşama bağlı, geleceğe bağlı, insanlık değerlerine bağlı ve onun için her şeyini ortaya koyan bir halk gerçekliğini yakaladı."

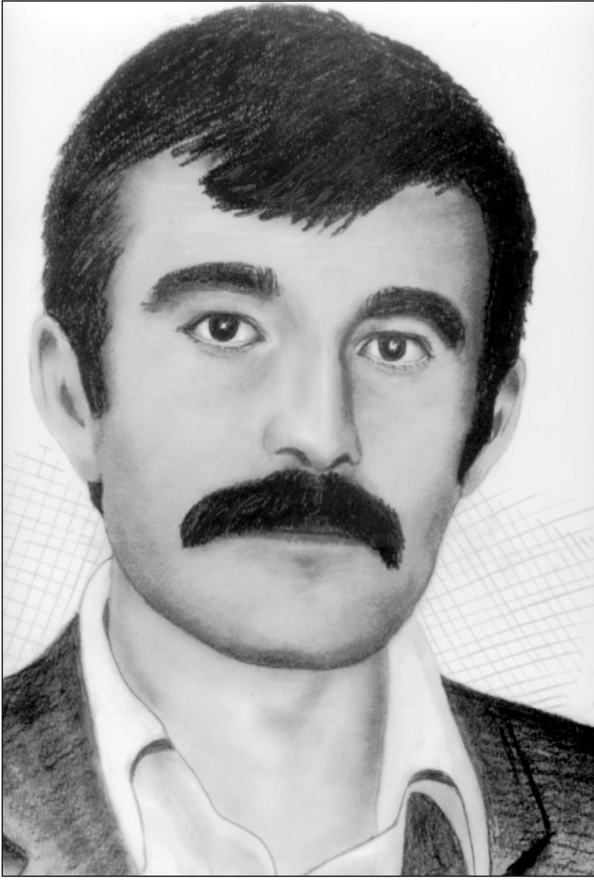

"12 Eylül, Türkiye ve Kürdistan halklarının, hatta bölge halklarının başına musallat edildiyse, diğer nedenlerinin yanında esas neden Ulusal demokratik hareketin Kürdistan'da yarattığı gelişmelerdir. Amacı, yara alan sistemi ayakta tutmak, Türkiye başta olmak üzere bölge gericiliğini güçlendirmek, devrimci-ilerici hareketleri ezmektir."

14 Temmuz direnişi onuru ve geleceği kurtarma hareketidir

Apocu hareket, Kürdistan'da bir alt üst oluşu yaşatarak ulusal birliği ve ulusal gelişmeyi ortaya çıkarırken, Türkiye devletinin Kürdistan'daki siyasal, sosyal ve ekonomik varlığını da oldukça sarsmıştı. Birçok alanda Türk devletinin varlığı artık tartışmalı duruma gelmişti. Özellikle Apocu hareketin geliştiği alanlarda, halk Türk devletinin hiçbir kurumuna gitmiyor, başvurmuyor, tüm sorunlarını Apocu harekete getiriyor, onunla çözmeye çalışıyordu. Bu da Türk devletinin otoritesini ve Kürdistan'daki yerel dayanağı olan işbirlikçi, aşiretçi-feodal güçlerin otoritesini oldukça sarsmış, halk otoritesinin gelişmesine hizmet etmiştir. Hareketin gelişimi sadece Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu, yine Türk devletini etkilemiyor, aynı zamanda Türkiye halkını, onun devrimci demokratik güçlerini de etkiliyor, devrimci demokratik sosyalist hareketin güçlenmesine en büyük ortamı ve imkanı yaratıyordu. Türkiye'deki demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Apocu hareketin Kürdistan'da geliştirmiş olduğu Ulusal demokratik mücadeleden oldukça etkileniyor ve güç kazanıyordu. 12 Eylül'e gelindiğinde hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da devrimci demokratik hareket oldukça mesafe almış, demokrasi mücadelesi oldukça gelişme kaydediyordu. Gerek Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler ve gerekse Ortadoğu'daki gelişmeler 12 Eylül'ün doğmasına yol açmıştı. 12 Eylül, esasta emperyalist sistemin Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci harekete ve bölgede emperyalizmin çıkarlarını sarsan gelişmelere karşı geliştirdiği bir müdahaleydi. 12 Eylül ile genelde Türkiye'deki devrimci hareket, özelde de Kürdistan'daki Apocu hareketin yarattığı kazanımlar yok edilmek isteniyordu. Yine bölgede ortaya çıkan ve sistemi yaralayan gelişmelerin önü alınmak isteniyordu. 12 Eylül rejimi esasta Apocu hareketin yol açtığı kazanımların ve gelişmelerin kökünü kazıyarak, adeta bu hareket hiç ortaya çıkmamış, herhangi bir gelişmeye yol açmamış gibi hafızalardan bile silmek istiyordu. Onun için büyük bir saldırı başlattı. Yalnız örgütün militanlarına ve sempatizanlarına değil, tüm halka karşı büyük bir baskı, tutuklama, işkence hareketi geliştirdi. Hareketin özellikle Siverek, Hilvan, Batman, Mardin gibi yörelerde yol açtığı gelişmeler vardı. Daha çok da bu alanlara yönelmek, buralardaki gelişmeleri boğarak tersine çevirmek, buralar şahsında halka gözdağı vermek ve halkı adeta Apocuların izinde yürümelerine pişman ettirmek istiyordu. Olmazı yeniden halka kabul ettirmek, onun iradesini böylece kırmak ve teslim almak istiyordu. Onun için bu alanlara diğer alanlardan daha fazla ve daha vahşice yüklendi. Yoğun tutuklamalara girişti, ağır işkenceler yaptı. Tabii ki sadece dışarıda örgüte ve halka yönelmekle yetinmiyordu. Buna paralel olarak zindanlarda da tutuklular üzerinde yoğun baskılar, işkenceler, katliamlar, iradesizleştirme ve kimliksizleştirme çabalarını yoğunca sürdürüyordu. Daha 12 Eylül öncesi Diyarbakır'da Sıkıyönetim Komutanlığı'nın bazı çevrelere, *"Kürt olabilirsiniz, çeşitli Kürt örgütleri var, biz ona karşı değiliz. Ama biz kesinlikle Apoculuğa karşıyız. Apocu harekette yer almayın, diğer örgütlerde yer alabilirsiniz"* dediği biliniyor. Bunlar Apocu hareketin oligarşik rejim açısından ne anlama geldiğini ifade eden sözlerdir. Yine 12 Eylül öncesi ABD Adana Konsolosluğu'nun yaptığı değerlendirmeler var. Bu değerlendirmeler, Şah rejimi yıkıldıktan sonra, Tahran ABD Büyükelçiliği'nde ele geçirilen ve yayınlanan belgelerdir. Bu belgelerde *–ki bu raporları geliştirenler de CIA ajanlarıdır–* Apocu hareket hakkında yapılan değerlendirmeler vardır: *"Kürdistan'da Apocu ismiyle yeni bir hareket gelişiyor, bu hareket diğer hareketlere benzemiyor, farklı ve oldukça tehlikeli bir hareket"* deniyor. Bu hareketin etkisiz kılınması için geliştirilmesi gereken önlemler de sıralanıyor: Önderliğinin kitleler nezdinde küçük düşürülmesi için karalama kampanyalarının geliştirilmesi, Türkiye solu ve Kürt hareketleriyle çatıştırılması, aşiretlerin silahlandırılarak bu harekete karşı savaştırılması benzeri önlemler öneriliyor. Bu da Apocu hareketin emperyalizm ve bölge gericiliği açısından ne ifade ettiğini çok açık biçimde ortaya koyan değerlendirmelerdir.

12 Eylül, Türkiye ve Kürdistan halklarının, hatta bölge halklarının başına musallat edildiyse, diğer nedenlerinin yanında esas neden Ulusal demokratik hareketin Kürdistan'da yarattığı gelişmelerdir. Amacı, yara alan sistemi ayakta tutmak, Türkiye başta olmak üzere bölge gericiliğini güçlendirmek, devrimci-ilerici hareketleri ezmektir. Çünkü o dönemde Apocu hareketin öncülüğünde gelişen bir diriliş devrimi vardır ve bu devrim oldukça mesafe kaydetmektedir. İran'da Şah rejimi yıkılmış, İslam Devrimi gerçekleşmiş, Sovyetler'in Afganistan'a müdahalesi söz konusu, Filistin direnişi doruk noktasında ve Araplarda güçlü bir red cephesi oluşmuştu. Bütün bunlar emperyalizmin çıkarlarını oldukça tehdit eden gelişmelerdi. Eğer önü alınmazsa sistem bölgede büyük bir darbe yiyecekti. 12 Eylül ile birlikte faşist rejim hem Kürdistan'daki diriliş devrimi üzerine gelmiş hem de Türkiye'deki devrimci demokratik hareketin üzerine yürümüştür. Bu dönemde birçok örgüt hemen hemen tüm kadrosunu yitirmiş, birçok örgüt tasfiye olmuş, 12 Eylül rejimi ise oldukça mesafe almıştı. Apocu hareket açısından ele alındığında; kadroların büyük bir çoğunluğu daha 12 Eylül öncesi cezaevlerine düşmüş, geri kalan önemli bir kesimi de yurtdışına çıkmıştı. Onun için 12 Eylül rejimi bu fırsattan istifade ederek, harekete ve halka yoğun yönelmişti. Amacı, hareketi cezaevinde teslim alarak, bu sayede halkı da teslim almaktı. Çünkü hareket yurtdışında önemli sorunlarla boğuşmaktaydı. Yurtdışı bağlantıları geliştirilerek ülkeye dönüş hazırlıkları içerisindeydi. Bu dönemde hareketi temsil eden cezaevi ve cezaevi direnişidir. Her ne kadar cezaevi dışında da yer yer küçük birimlerin direnişleri, çatışmaları ve şehadetleri olsa da, esasta partinin gövdesi cezaevindedir ve partiyi, mücadeleyi temsil eden Diyarbakır Cezaevi'dir. Özel savaş rejimi cezaevinde yoğun baskı ve işkencelerle partiyi teslim almak istemiştir. Eğer Diyarbakır Cezaevi'nde parti teslim alınırsa halkın direnme umudu kırılacak; partinin yurtdışında ülkeye dönme çabaları da belki büyük bir tehlikeye düşecektir. Özel savaş rejimi bu gerçeği bildiği için cezaevinde o bilinen vahşeti uygulamıştır. Amaç, iradeyi kırarak, kişiliksizleştirerek Diyarbakır Cezaevi şahsında tüm partiyi ve halkı teslim almaktır. ***14 Temmuz Direnişi*** buna karşı geliştirilen bir direniştir. Partiyi ve halkı teslim etmeme; onuru ve geleceği kurtarma hareketidir.

– O dönemde gelişen devlet yönelimi, zindan özgülünde nasıl somutlaşıyordu? Baskılar neden zindanda yoğunlaştı? Zindanda buna karşı Apocu hareketin kadroları nasıl bir yaklaşımın sahibi oldular, genel ortam nasıldı?

Mustafa Karasu: Türk devleti, 12 Eylül ile Apocu grubun dışarıda yarattığı bütün etkilerin kökünü kazımak isterken, zindan şahsında da halkın umudunu ve partiyi zindana gömmek istiyordu. Çünkü zindandaki yoldaşlar Kürt halkının en diri, en dinamik kesimi idi. Kürt halkının bu ölçülerdeki en kararlı bireyleri zindana doldurulmuştu. Yalnız kadrolar değil, ileri sempatizanlar, Kürt halkı içerisinde yurtseverlik ölçüleri yüksek olanlar da cezaevini doldurmuştu. Bu açıdan Kürt halkının en diri kesimini, umut kaynağını ortadan kaldırmak, 12 Eylül'ün hedefi durumundaydı. Diğer önemli bir etken ise Apocuların çok farklı iddialarla ortaya çıkmalarıdır. Sürekli, bu ülkeyi ve halkı özgürleştireceklerini, hiç kimsenin karşı konulmaz dediği mevcut sömürgeci egemen güçlere karşı mücadele edeceklerini ve başarıya ulaşacaklarını iddia ediyorlardı. Küçük bir grup olmalarına rağmen, iddiaları grubun küçüklüğüne denk düşmeyecek şekilde büyük oluyordu. Bu tutumları Kürdistan halkı için çok önemliydi. Kürt halkının en önemli zaafiyeti iradesinin kırılmış olmasıydı. İddia, umut ve özlemleri kırılmıştı. Halk, önüne büyük iddialar ve hedefler koyacak nitelikten uzaklaştırılmıştı. Apocu grubun büyük iddialarla ortaya çıkışı ve bu iddia sahiplerinin de cezaevine doldurulmuş olması, 12 Eylül açısından bu iddiaları, yani umut, irade ve halkın gururu olmayı tutsaklar şahsında tersine çevirme, dolayısıyla iradesi tümden kırılmış, umudu tüketilmiş, bırak umutlu olmayı, tamamen pişman ettirilmiş, bütün insanlık değerlerinden soyutlanmış bir duruma düşürerek bunu bütün topluma yayma, böylece inançsızlığı cezaevi şahsında bütün toplumda derinleştirmeyi amaçlamıştı. Apocular umut ve iddiayla ortaya çıktılar ve bunu gerçekleştirmek istediler. Türk devleti de zindandaki Apocu gruba, militanlara bunun tersini yaptırmalıydı. Zindan özgülünde gelişen yönelimlerin amacı buydu. Zindan şahsında amaçlanan, halkın özgürlük onuru olan PKK'yi boğmak olduğu gibi, PKK'lileri pişman ettirme, amiyane deyimle tükürdüklerini yalattırma, beyinlerini kusturma, boşaltma ve bunun yerine egemenlerin kendi düşüncelerini, kendi iddialarını beyinlerine yerleştirme yaklaşımı vardı.

Yaşamın her saniyesi işkenceydi

Cezaevindeki tutsakları sadece teslim alıp kurallara uydurma değil, hepsini pişman ettirme amaçlanmıştı. Bunun sonucu olarak 14 Temmuz'a gelirken onlarca tutsak pişman ettirilmişti. Bunlar mahkeme kürsülerine çıkarak, Kürt halkının direnemeyeceğini, böyle bir halk olmadığını, PKK ve Apo'nun söylediklerinin bir kandırma olduğunu iddia ediyorlardı. Bütün tutsakları bu hale getirip Kürt halkına "bakın işte umut bağladığınız, güvendiğiniz insanlar ne haldedir. Bunlar, peşinden gideceğiniz insanlar değildir. Kürdistan'da kimsenin bu mücadeleyi yürütecek gücü yoktur" mesajını vererek, onların tarih bilincini çarpıtmak, sömürgecilere, egemenlere karşı direnilemez demeye getiriyorlardı. Baskıların en temel amacı buydu. Tabii burada sorun sadece bireyler ve onlara yönelik bir yaklaşım değildi. Nitekim öncü kadrolar daha başından itibaren kendi şahıslarında PKK'ye ve Kürdistan halkının umuduna karşı bir saldırı olduğunu bildiklerinden, yaklaşımları kesinlikle buna karşı direnmek, verilen iddialara ve sözlere bağlı kalmak, partiye ve Başkan Apo'ya bağlı kalmak ve bu konuda Apoculuğun gerçekten farklı olduğunu ortaya koymaktı. Bunun bilinci vardı. Zaten saldırılar daha çok partiye ve Başkan Apo'ya oluyordu. Cezaevi iç güvenlik amiri Esat Oktay bu yaklaşımı bütün tutumlarında gösterdiği gibi şunu söylüyordu: *"Sizi dışarı bıraksam bile çıkmak değil, burada kalmak isteyeceksiniz."* Kendine göre zindan sizin için daha tercih edilir ve yaşanılır bir yer olacak diyordu. Bunun siyasal dilde, Kürt halkını inkar eden sömürgeciliğin işkenceci temsilinde manası şuydu: *"Öyle bir hale getireceğiz ki dışarı çıkarsak bile çıkmayacaksınız, çünkü kimsenin yüzüne bakamayacaksınız. Sizleri en lanetli duruma düşüreceğiz, böylece dışarı çıkmak yerine içeride kalmayı tercih edeceksiniz"* denmek isteniyordu. PKK'li kadrolar da bu amacın farkında ve derin bilincindeydiler. Zaten sömürgecilerin hedefi bu kadar kapsamlı olmasaydı, amaç bu kadar derin olmasaydı herhalde direniş de bu kadar kapsamlı olmazdı. Direnişin büyüklüğü, tepkinin büyüklüğü, öfkenin büyüklüğü, sömürgecilerin amacının bu düzeyde kapsamlı olmasından ileri geliyordu.

Sömürgecilerin bu dayatmalarına karşı kadroların yaklaşımı nasıl oldu? Bu da önemlidir. Vurgulamalıyız ki cezaevindeki ortam çok bunaltıcıydı. Burada tek tek işkenceleri belirtmek mümkün değil. Ama yaşamın her saniyesinin işkence olduğunu belirtmek yerinde olur. Nasıl ki Apocu grup ortaya çıktığında umut verici, cesaretlendirici hiçbir şey yok, sadece umut kırıcı bir ortam söz konusu idiyse, o günün cezaevi koşullarında da aynı ortam söz konusuydu. Gerçekten cesaret verici, umut verici hiçbir şey yoktu. Tek bir söz bile yoktu. Ama umut kırıcı, sıkıntı yaratıcı her şey vardı. Bu koşullarda Apocu kadroların yaklaşımı Apocu tarzla olabilirdi. Direniş ancak Apocu tarzın, yani Kürdistan devrimi tarzının pratikleşmesiyle başarılabilirdi. Bu tarzı izah etmek gerekir; Kürdistan'da her şey umut kırıcıdır. Emperyalizmin egemenliğinin ve dünya dengelerinin kurulduğu yer. Sömürgeci devletin baskıları yoğun. Başkanın dediği gibi Kürt'ü köle yapan Kürt kapanı var. Böyle bir yerde hareketin ortaya çıkması, mücadele geliştirmesi ancak imkansızlıkları imkan yaparak, zorlukları imkan yaparak gerçekleştirilebilirdi. Cezaevinde de koşullar böyleydi. Cezaevindeki direniş de ancak Kürdistan Devrimi tarzı olan iğne ucu ile kuyu kazmak, imkansızlıklardan imkan çıkarmak, zorlukları bir direniş gerekçesi haline getirmekle mümkün olabilirdi. Nitekim cezaevinde, 14 Temmuz direnişinde Kürdistan Devrimi tarzı dediğimiz Apocu tarzın uygulanışı ortaya çıktı. En zor koşullarda hiç imkan yokken bile bir şeyler yaratılabileceğine inanma, mutlaka başarılacağına inanma burada somutlaştı, pratikleşti.

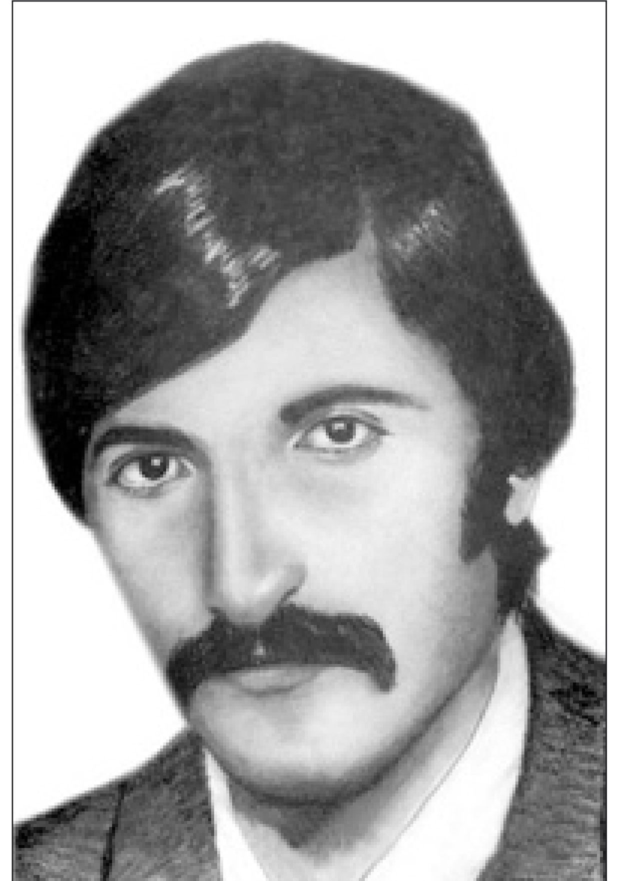
Apocu hareketin önder kadroları, cezaevinde Kürt halkının umudu ve özlemi olan partimizin, Önderliğimizin onurunu koruma mücadelesini vermiş oldular. Zor koşullara rağmen umudu ayakta tutmanın devrimciler için en büyük onur olduğunu, halkının öncü evlatları olarak Kürt halkının özgürlük ve iradesinin temsilinin yere düşmemesi için büyük çaba içerisinde olduklarını gösterdiler. Çünkü kendileri toplumun en diri, en iddialı ve en aydın kesimiydi. Eğer bu da ezilirse Kürt halkının diğer kesimlerinin daha kötü bir umutsuzluğa düşmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu açıdan Diyarbakır Zindanı'nda Kürdistan tarihinin varolma, yok olma mücadelesi gerçekleşiyordu. Dolayısıyla varolma, yok olma mücadelesinde tarihi kişiliklerin veya tarihi kişilik düzeyinde bir yaklaşımın, kahramanlığın, fedailiğin ortaya konulması gerekiyordu. Bu tür kritik dönemlerde, böyle kişilikler ve böyle fedailiklerle süreç kurtarılıyordu. 14 Temmuz'a giden koşullar ve genel ortamı böyle ifade etmek mümkündür. Öte yandan zindanda sadece Apocular yoktu. Diğer sınıf ve tabakaların temsilcileri de vardı. Her türden Kürt örgütü vardı. Zindanda bu hareketlerin üzerinde çok şiddetli bir baskı olmazken ya da onlara biraz daha yumuşak davranılırken, Apocular tümden ezilmek ve tasfiye edilmek isteniyordu. Diğer kesimlerin üzerinde de baskı vardı. Bununla onları biraz daha düzene entegre etme, biraz daha iğdiş etme, hatta onlara bu baskıların Apoculuktan kaynaklandığını söylettirerek, tepkiyi devlete ve sömürgeciliğe değil de direniş gösteren Apocuların üzerine yöneltmek istiyorlardı. Egemen güçlerin cezaevindeki politikalarının bir yönü de buydu. Diğer örgütlerin dışarıda olan tutumlarının içeride de çok farklı olmadığı görüldü.

Hayri ulusal ve tarihsel bilincin ifadesidir

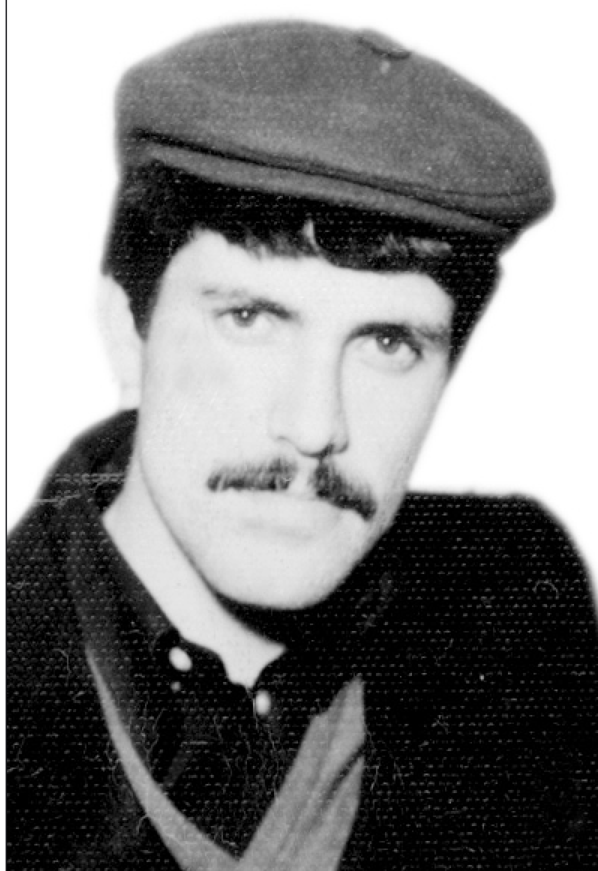
– Bu koşullar hangi sübjektif etmenlerle birleşerek 14 Temmuz direnişini ortaya çıkarmıştır? Apocu ruh, bu direnişi başlatan arkadaşlarda ifadesini nasıl buldu? Direnişe öncülük eden arkadaşların temel özellikleri, farklı ve birbirini tamamlayan yanları nelerdi ve direnişin karakterini nasıl belirledi?

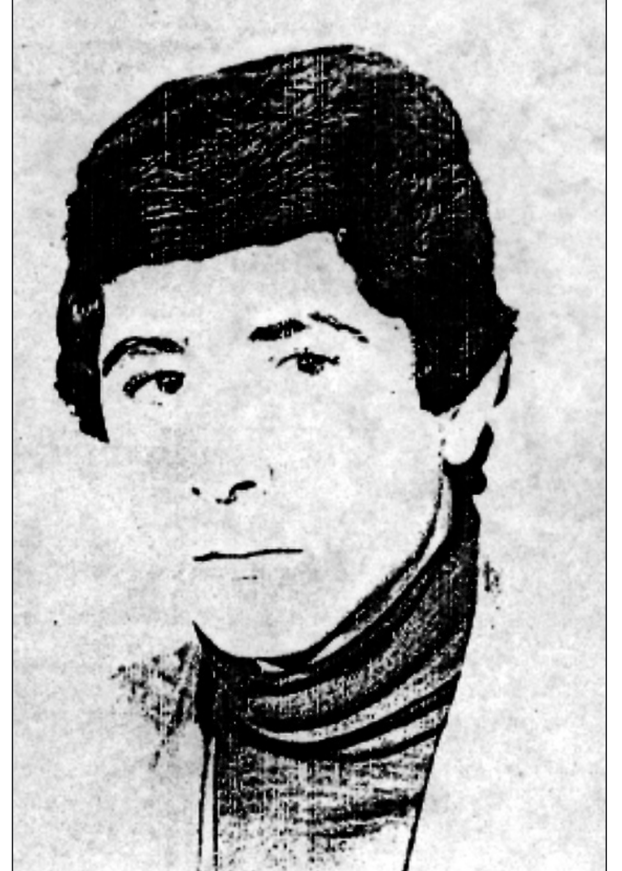
Mustafa Karasu: Yukarıda belirttiğimiz gibi devletin amacı tamamen pişman ettirme, Apoculara iddialarını yalatma biçiminde gelişiyordu. Bunun sonucu birçok itiraf çı ortaya çıkmıştı. Cezaevinde artık siyasal kimliği ve ulusal kimliği sürdürmenin hiçbir imkanı bırakılmamıştı. Türk olduğunu söyletme, kendini inkar etme dayatılıyordu. Bu adım adım partinin öncü kadrolarına kadar geliştirilmek isteniyordu. Buradan şu sonuç çıkıyordu: Türk devleti, PKK ve Kürt halkı üzerinde büyük bir oyun oynuyor. Sadece hareketi bastırma değil, bundan da öte amaçlar hedeflenmiş, partiye, Ulusal demokratik harekete karşı cezaevinde tezgahlanan bir komployla en son darbe vurulmak isteniyordu. Buradan vurulacak darbe ile Kürt halkının özgürlük mücadelesi tamamen baş aşağı ve yok oluşa giden bir sürece sokulmak isteniyordu. Cezaevindeki baskılar önder kadrolar tarafından böyle algılandı. Dışarıda da partiye karşı büyük bir saldırı ve kuşatma olduğu fark edildi. Yani cezaevindeki baskıların parti üzerinde yürütülen tasfiye amaçlı baskılarla paralellik arz ettiği anlaşılınca, tarihsel bir sorumlulukla partiye karşı olan bu saldırıyı boşa çıkarma, dolayısıyla partiye karşı olan görevi yerine getirme, böylelikle zindan şahsında partinin tasfiye edilmesini boşa çıkarıp PKK'lilerin, Apocuların en zor koşullarda bile yenilmeyeceğini, teslim olmayacağını dosta ve düşmana gösterme noktasına gelindi. Faşist rejimin hedeflediği büyük amaç karşısında başka türlü bir eylem, başka türlü bir yaşam artık bir gün bile sürdürülemezdi. Bu açıdan zindanlardaki ve dışarıdaki söz konusu koşullar altında Kürt halkının ulusal yok oluş sürecine sokulması ve bu doğrultuda tarihsel bir dönemece gelinmesi ve bunların hepsinin bir arada olması karşısında böyle bir mucizevi fedakarlık ortaya konularak 14 Temmuz direnişi gerçekleştirildi.

Bu direnişi başlatan arkadaşların kişiliklerinin bu direnişe kattığı çok şey vardır. Hatta 14 Temmuz'un ruhu biraz da ***Kemallerin, Hayrilerin, Ali Çiçeklerin, Akiflerin*** ruhudur. Hepsi de kendilerinden çok şey katmışlardır. 14 Temmuz'un her parçası bir arkadaşın ruhunu, yaklaşımını, kişiliğini ortaya koymaktadır. Burada ***Hayri*** şahsında gerçekten ulusal bilincin, tarihsel bilincin, sorumluluk duygusunun, derin düşünmenin ifadesi vardır. Hayri yoldaşın daha başından beri hep düşündüğü, mahkemelerde bu parti nasıl savunulur, halk nasıl savunulur, Kürdistan'da yeniden filizlenen özgürlük düşüncesi, ulusal kurtuluş düşüncesinin temsilcisi olan PKK orada nasıl izah edilir, Başkan Apo'ya nasıl sahip çıkılır olmaktaydı. Bunlar Hayri yoldaşın en temel amacıydı. O, cezaevi koşullarında baskıyı, sosyal kısıtlamaları, başka kısıtlamaları hiçbir zaman sorun yapmadı. Tek düşüncesi siyasal bir duruş, siyasal bir kişilik olarak kendisini ifade etmeydi. Kaygıları hep bu yönlü oldu. Baskıların çok yoğun olduğu dönemde de bütün halkın acısını içine attı ve orada yaşattı. Ar-

> "Diyarbakır Zindanı'nda Kürdistan tarihinin varolma yok olma mücadelesi gerçekleşiyordu. Dolayısıyla varolma, yok olma mücadelesinde tarihi kişiliklerin veya tarihi kişilik düzeyinde bir yaklaşımın, kahramanlığın, fedailiğin ortaya konulması gerekiyordu. Bu tür kritik dönemlerde böyle kişilikler ve böyle fedailiklerle süreç kurtarılıyordu."

"14 Temmuz direnişçileri hiç yoktan çok şey yarattılar. Çıplak yürekleri ve bedenleriyle büyük değerler ortaya çıkardılar. Bugün bizlere düşen görev bu değerlerin üzerine oturmak, onları tüketmek, ya da rantçı çevrelerin kişisel ailesel çıkarlarına koşturmak değil, tamamen bu rantçı çevrelere karşı değer üzerine değer katan bir yaklaşımın sahibi olmaktır."

kadaşlarının işkence görürlerken ki çığlıkları hep Hayri'nin yüreğine aktı. Hayri, bir nevi 12 Eylül döneminde bütün halkın ve kadroların acısını yüreğine gömen, beynine gömen ve bunu orada bir intikam ve öfke duygusu olarak mücadele enerjisi biçiminde besleyen bir yoldaş olarak yaşadı. Bunu Hayri'nin gözünden, yüzünden her zaman okumak mümkündü. Hayri'yi tanıyanlar O'nda büyük bir öfke yığınını, halka ve partiye bağlılığın, sorumluluğun gereği olarak mutlaka bir şeyleri yapmanın yoğunluğu içerisinde olduğunu, düşündüğünü görebiliyordu. Bu açıdan bu direnişin tarihsel ve ulusal sorumluluk düzeyinin derin olmasında, tam zamanında ve yerinde yapılmasında Hayri yoldaşın payı önemlidir. Gerçekten Hayri yoldaş önderlik vasıflarına sahip bir arkadaştı. Sağduyuluydu, olayların olumlu ya da olumsuz özelliklerinden fazla etkilenmez, düşünür, kendisi için, örgüt için, halkı için o koşullarda doğru olanı yapabilen, doğru karar verebilen bir arkadaştı. Hayri arkadaş, bu yönüyle bütün arkadaşların takdir ettiği, Kemal Pir ve Mazlum yoldaşın bile herhangi bir kararda, herhangi bir değerlendirmede son sözü bıraktıkları arkadaştı. Hayri arkadaşın sezgilerine, bilincine, sağduyusuna her zaman güvenmişlerdi. Birçok kararı ona bırakırlardı. 14 Temmuz büyük ölüm orucu kararını da yine en son Hayri verdi. Belki daha başka arkadaşlar önceden eylem yapmak istiyorlardı, böyle bir önerileri ve duyguları vardı. Fakat son karar yine Hayri'nin kararı oldu, herkes Hayri'nin kararına bağlı kalarak 14 Temmuz'u yürüttü. Tabii bu şu anlama geliyordu: Hayri bir karar verdiği andan itibaren o karar gerçekten tarihsel, örgütsel, siyasal olarak ve önderlik sorumluluğuyla verilmiş bir karardı; sonuna kadar gidecek bir karardı. Onun için Hayri'nin verdiği diğer kararlara güvenildiği gibi bu kararını da sonuna kadar götürülecek olarak gördüler. Bütün direnişçiler böyle gördü. Kemal de böyle gördü. Çünkü Hayri öyle hemen duygularla, şu ya da bu etkiyle, sıkıntıyla, baskıların zorlamasıyla karar verecek bir kişi değildi. Ona karar verdirecek olan ancak halkın sorumluluğu, tarihsel sorumluluk olabilirdi. Bu, 14 Temmuz'un tarihsel bilinci ve derinliğini halk ve tarih açısından önemini ortaya koyan bütün özelliklerini, bütün manasını içeren bir yaklaşım oluyor. 14 Temmuz'a bu özellikleri veren Hayri yoldaştı.

Kemal Pir halka ve tarihe verilen bir sözdür

Kemal Pir yoldaş da bu direnişe coşkuyu ve morali vermiştir. Kemal Pir insanlığa söz vermiştir, devrimcilere söz vermiştir. Bir inanca bağlıdır, kesinlikle bu inancıyla ters düşecek bir kişi değildir. Sözlerine mutlaka bağlı kalacaktır. Hiçbir baskı, hiçbir zulüm onu davasından, inancından, hedeflerinden vazgeçiremez. Kemal Pir, bu direnişe devrimci ruh, kararlılık ve coşku veren, onu tamamen bir militan eylemi, iradesi kırılmaz bir eylem haline getiren, kendisi her zaman moralli olmadığı halde tüm direnişçileri sonuna kadar moralli kılan, en zor, en sıkıntılı dönemde bile moralini bozmayan bir özellik kattı. Hatta bu direnişte en büyük sıkıntıyı, en büyük zorluğu çekmesine rağmen hiç kimseye hissettirmedi, fark ettirmedi. Bu direniş en ağır ve zor koşullarda olduğu halde bu direnişi kolaylaştıran sanki en kolay koşullarda yürüyen bir direniş gibi, bir mücadele gibi rahatlıkla götürülmesinin önderliğini yapan bir yoldaşımızdı. Gözlerinin kör olmasına rağmen, görmemesine rağmen fark ettirmemesi, fark edildikten sonra ise sanki hiçbir şey olmamış gibi davranması ve özel savaş ekiplerinin *"gel tedavi ol, gözlerin iyileşir"* dediğinde, *"benim için önemli olan siyasal ve ulusal kimliğimdir, olduğum gibi kabul edilmemizdir"* demesi kişiliğinin özetidir. Bütün herkese Türklük dayatılıyordu. Kemal en fazla da bunu da kabul etmiyordu. Yani kendisi için önemli olan oldukları gibi kabul edilmek, kimliklerinin kabul edilmesiydi; yoksa gözlerinin veya herhangi bir organının varolup olmaması değildi. Kendisine bu teklifi getirenlere eğer kimlikleri kabul edilirse tedaviyi kabul edilebileceklerini ortaya koyan bir yaklaşımla tepkisini göstermişti. Bu açıdan 14 Temmuz ruhundaki devrimci, militan, atak, gerektiğinde ve zamanında eylem koyabilen özellikleri Kemal Pir verdi. 14 Temmuz ruhunda varolan en zor koşullarda bile direnişin yapılması ve başarılmasında Kemal Pir'in payı önemlidir. Çünkü Kemal Pir sosyalist bir devrimcidir. Halka ve tarihe verilen bir sözdür. Kemal Pir, kişilik olarak, tarihe verilmiş bir söz olarak değerlendirilebilir. Kemal Pir, verdiği sözün gereğini sonuna kadar yerine getirmiştir. Yalnız bu eylem sırasında değil, cezaevinde eğer 14 Temmuz sürecine kadar bile militanlar ayakta kaldıysa, tümden çökmediyse bunda Kemal Pir'in varlığı önemli bir yer tutar. Kemal Pir'in o koşullarda tek bir sözünün ya da sesinin duyulması bile arkadaşlara moral verir, yoldaşlık duygusu verir, bir devrimci olduğunu, halka söz verdiğini hatırlatırdı. Bunun zirveleşmesi 14 Temmuz'da gerçekleşmiştir.

Akif yoldaş da 14 Temmuz direnişine önemli bir ruh kazandırdı. O da şudur: O bir militandı. O, halkının, partisinin talimatlarını özverili ve zamanında yerine getiren bir kişiydi. 14 Temmuz'da partinin önder kadroları, parti bir eylem çağrısı yapmıştı. Parti için bir eylem gerekiyordu. Tabii ki o da bir militan olarak bunun içerisinde yer almalıydı, yer almıştı. Akif de 'bir parti kadrosu nedir, partiye nasıl bağlı olur, partinin emir ve talimatlarına, yaşamına nasıl uyar' konularında örnek bir arkadaştı. 14 Temmuz başarılı olduysa, orada Akif'in, bir militanın üzerine aldığı sorumluluğu sonuna kadar götürme, partinin verdiği görevi sonuna kadar götürme, bir görev adamı, bir dava adamı olduğunu bilme ve bu temelde eylemi gerçekleştirme anlayışının payı büyüktür. O da eylemin ilerleyen günlerinde gözleri kör olmasına rağmen en ufak bir ikircikli göstermedi, hatta gözleri kör olduğu için bardağına doldurulan üzüm suyunu duvara çarpıp kırarak, bir militanın eyleminin kırılmak istenmesine, bir eylem militanının görevinin boşa çıkarılmak istenmesine karşı tepki göstermenin sembolü olarak kendini 14 Temmuz ruhuna kattı. Bu yönüyle de Akif yoldaşı bir parti militanının, parti kadrosunun nasıl olması, nasıl yaşaması, nasıl düşünmesi, bağlılığını nasıl sürdürmesi gerektiğine örnek olarak ortaya koyabiliriz. Gerçekten mütevazıydı. Eylemi de sonuna kadar mütevazılıkla götürdü. Hatta sömürgeci güçler Akif'in eylemi kırdığını, yediğini, şunu yaptığını, bunu yaptığını söylediler. Hücresinde çıkan yumurta kabuklarını, zeytin tanelerini Akif'in yediğini söyleyerek arkadaşlar şahsında Akif'i mahçup düşürerek zorlamak istediler. Akif buna tepki gösterdi. Şunu söyledi; *"kim ne söylerse söylesin benim sözüm, benim kararım pratiğim olacaktır, pratiğimde görülecektir."* Akif, bir militanın nasıl yaklaşması gerektiğine örnek olarak gösterilebilir.

Ali Çiçek yoldaş genç bir arkadaştı. Şunu söyleyebiliriz; Ali Çiçek halkın umudunu, öfkesini, her şeyini yüreğinde toplayan bir genci temsil ediyordu. Kürt gencini temsil ediyordu. O'nun yüreği ve beyni Kürt halkının intikam duygusuyla doluydu. Kürt halkının çektiği acılara cevap verme, Kürt halkının çektiği sıkıntılara, üzerinde yoğunlaşan baskılara, bir Kürt genci olarak, halkına karşı görevlerinin bilinciyle, sorumluluğuyla hareket etme duygusuyla doluydu. Bütün halkın öfkesini nasıl ki Kürt gençleri taşıması gerekiyorsa, Ali Çiçek de bütün Kürt gençlerinin beynindeki ve yüreğindeki öfkeyi, halka bağlılığı, halk sevgisini kendi yüreğinde ve beyninde toplamış bir kişilikti. Bütün cezaevi duruşu böyle oldu. Zaten poliste çözülmemişti. 1981 yılında yürütülen ilk direnişi de sonuna kadar götüren arkadaşlardandı. Daha sonra da kararlı duruşunu sürekli sürdüren bir kişilikti. Bu yönüyle 14 Temmuz ruhunun sürekli bir gençlik ruhu, militanlık ruhu, Kürt gençliğinin ruhu olması özelliğini Ali Çiçek vermiştir. 14 Temmuz'u Kürt halkının en dinamik, en genç, halkına bağlı, halkın acısını ve öfkesini taşıyan insanların direnişi olarak da değerlendirmek gerekir. Ali Çiçek bunu 14 Temmuz'da, bir genç olarak layıkıyla yaptı. 14 Temmuz'a da böyle bir özelliği verdi. Belki de bu dört kişilik özelliği Kürt halkına verilmesi gereken, yedirilmesi gereken dört özellikti. Belki de Kürt halkında olan dört büyük eksikliğin bu yoldaşlar şahsında tamamlanmasıydı. Bütün militanlarda, bütün yoldaşlarda olması gereken bu dört temel özelliğin, bu yoldaşlar tarafından 14 Temmuz ruhu olarak gelecek kuşaklara aktarılmasıydı. Bu yönüyle 14 Temmuz ruhunu, 14 Temmuz'u başlatan ve sonuna kadar götüren kişiliklerden ayrı tutmak mümkün değildir. Gerçekten bu kişilikleri, onların militanlığını iyi tanımak, bu kişiliklere karşı layık olmak önemlidir.

14 Temmuz, tasfiyeci öğelere vurulan en büyük darbedir

– Bu direniş ilk anda partide nasıl bir etki yarattı, nasıl karşılandı? Bununla bağlantılı olarak gerilla mücadelesinin başlamasında bu direnişin bir etkisi oldu mu?

Cemil Bayık: 14 Temmuz eylemi gerçekleştiğinde partimiz Ortadoğu sahasında bulunuyordu. Bu sahada önemli hazırlıklar yürütüyordu. Yine önemli sorunlarla boğuşuyordu. Ülkeye dönme, yeniden mücadeleyi başlatmada hazırlıklar oldukça ilerlemiş durumdaydı. Tam böylesi bir ortamda bu eylemlilik gerçekleşti. Bu eylem Parti Önderliği ve kadrolar üzerinde büyük bir etkide bulundu. Parti Önderliği üzerindeki etkisi tabii ki daha farklıydı. Kadrolarda ise daha çok duygusal etkiler oldu. Parti Önderliği, bu arkadaşların geliştirdiği eylemi, direnişi, yine çağrılarını, seslerini bir emir olarak algıladı. Bu eylemin, bu direnişçilerin etkisini iliklerine kadar hissetti. Bunu örgüte, kadroya, halka ve insanlığa nasıl mal edeceğini düşündü. Bunun büyük arayışına girdi. Bunu örgüte, eyleme dönüştürmek ve herkese mal etmek için büyük ve aralıksız bir çaba içerisine girdi. Bu eylemin hangi koşullarda nasıl geliştiğini, neyi amaçladığını izah etti. Değerlendirmeler geliştirdi ve bütün bunları kadro yapısına mal etmeye çalıştı. Bu eylemi doğru anlamayan, iliklerine kadar hissetmeyen, bunun gereklerini yerine getirmeyen anlayışlarla yoğun bir mücadele içerisine girdi. Kadroların bazılarında duygusal ve tepkisel tutumlara, etkilenmelere yol açarken, bazılarında da intikam alma, savaşı geliştirme, bir an önce ülkeye dönme ve ülkede bu arkadaşların intikamını alma eğilimine yol açtı. Az bir kesiminde de ürkmeye, panik içerisine girmeye, ülkeye gitmemeye, mücadeleden kaçınmaya yol açtı.

Bu dönemde Parti Önderliği örgüt sorunlarını çözmeye, kadroyu eğitip hazırlamaya çalışırken, örgütsel sorunları çözerken ve önemli ölçüde örgütte, kadroda belli bir gelişme sağlarken, hareketin hem ülke, hem dış kanal ihtiyaçlarını gidermeye çalışırken, Semir, Süleyman, Davut gibi unsurların hareketi mülteciliğe çekme, Avrupa'ya çekme, mücadelenin geliştirilmeyeceğine kadroyu inandırma çabaları vardı. Bu unsurlar, bu yönlü tutum ve faaliyetlerle kadroda inançsızlık, umutsuzluk ve moralsizlik yaratarak iradelerini kırmaya çalışıyorlardı. Önderliğin bütün çabalarını boşa çıkarma yönünde çabaları vardı. İşte böyle bir dönemde 14 Temmuz eylemi bu tasfiyeci öğelerin çabalarına büyük bir darbe vurdu. Tasfiyeciliğin tasfiye edilmesinde Parti Önderliği'ne en büyük desteği sağladı. Çünkü bu dönemde mültecileşme, kaçkınlık ve kararsızlık Türk solunda ve diğer Kürt örgütlerinde oldukça yaygındı. Bizim kadromuzda da bunun belli etkileri vardı. İşte bu unsurlar bunu daha da geliştirmek istiyorlardı. Örgütü, ülkeye dönmekten, mücadele etmekten alıkoymak istiyorlardı. İşte 14 Temmuz bütün bu anlayışlara en büyük darbeyi vurdu. Örgütün ve kadronun mücadele azminin gelişmesine yol açtı. 14 Temmuz direnişçiliği bu tür sorunların çözümüne hizmet ettiği gibi partinin daha da toparlanmasına, kararlılık düzeyinin daha da gelişmesine, militanların daha çok partiyle, Önderlikle birleşmesine ve Önderliğin yürüttüğü çalışmaların daha iyi anlaşılmasına yol açtı. Bu direnişçilik, Parti Önderliği'nin yürüttüğü çalışmaların sonuç almasında en büyük hizmeti sağladı. 14 Temmuz direnişçiliği 12 Eylül faşist rejimini de teşhir etti, herkesin bu rejimin ve uygulamalarının gerçeğini daha iyi kavramasını sağladı. Onun iç yüzünü bütün yönleriyle ortaya çıkardı. Özellikle de bu rejimin Apocu hareket, Kürt halkı ve onun geleceği açısından ne ifade ettiğini, bu rejimin başarısını nelere yol açabileceğini, yine başarısızlığının hangi tür gelişmelere yol açabileceğini ortaya koydu.

14 Temmuz büyük ölüm orucu 12 Eylül rejimi döneminde, bu rejime karşı başlatılan ve sonuç alan en büyük eylemdir. İlk ve en büyük eylemdir. Bu eylemi, 12 Eylül rejiminin bitişinin başlangıç noktası olarak tespit etmek yerindedir. Çünkü 12 Eylül rejimi, bu eyleme ve bu eylemin başarısına kadar kendisini başarılı görmektedir. Gerçekten ilk kez bu eylemle bu rejime "dur" denilmiş ve bu rejimin bitişinin başlangıç adımı atılmıştır. Ondan sonra cezaevlerinde uygulanan vahşet oldukça gerilemiş, devrimciler ve halk biraz nefes almaya başlamıştır. Bu direnişçilik, bu eylem, yoldaşlık duygularının güçlenmesini ve yoldaşların birbirine kenetlenmesini, yine düşmanın parçalama faaliyetlerinin, etkisizleştirme faaliyetlerinin boşa çıkarılmasını sağlamış, mücadele azminin oldukça gelişmesine ve 12 Eylül faşist rejimine karşı büyük bir öfkenin gelişmesine yol açmıştır. 14 Temmuz direnişçiliği, 12 Eylül faşist rejimi döneminde, devrimcilerin adeta susturulduğu bir ortamda, hem Apocu hareket açısından, hem diğer devrimci ve demokrasi güçleri açısından temel bir propaganda ve ajitasyon görevi görmüş ve bir dönem bu direnişle, bu direnişin ortaya çıkardığı sonuçlarla karşılanmıştır. Bu propaganda ve ajitasyon, hem devrimcileri, hem demokrasi güçlerini ayakta tutmuştur. Rejimin sonuç almasının önünü böylece kapatmıştır. Bu direniş, II. Kongre hazırlıklarının geliştirildiği bir döneme denk düşmüştür. II. Kongre bu direnişin başarısı üzerinde gerçekleşmiştir. Eğer II. Kongre başarıyla tamamlanmış, ülkeye dönme ve silahlı mücadelenin başlatılması kararı alınmışsa, 14 Temmuz direnişinin bundaki rolünü, katkısını görmek gerekiyor. Bu direniş, bu kararların çıkmasına ve II. Kongre'nin başarıyla tamamlanmasına en büyük katkıyı sunmuştur.

15 Ağustos, 14 Temmuz direnişçilerinin anısına geliştirilen bir atılımdır. Aslında 15 Ağustos, 14 Temmuz tarihinde gerçekleştirilecekti, fakat yapılan hazırlıklar bu tarihe yetiştirilemediği için ancak 15 Ağustos'ta başlatılabildi. Yoksa bu direnişçilerin anısına 14 Temmuz'da bu atılım gerçekleştirilecekti. 15 Ağustos tarihi atılımı gibi bir adım atılmış ve Kürdistan tarihinde yepyeni bir sayfa açılmışsa, bu, tamamen 14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlılığın bir gereği olarak gerçekleşmiştir. Bu, Apocu hareketin önemli bir özelliğinin pratikleşmesidir. Nasıl ki, Haki Karer'in şehadeti partileşmeyi yaratmışsa, 14 Temmuz direnişçilerinin anısı da 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştirilmesine yol açmıştır. Eğer 14 Temmuz direnişçiliği olmasaydı, o direnişçilik bu biçimde gerçekleşmeseydi, belki de 15 Ağustos gibi bir atılım daha farklı gelişebilirdi. Eğer bilindiği biçimiyle gerçekleşmişse, bunda Türk devletinin PKK ve Kürt halkı üzerinde uyguladığı vahşetin payı büyüktür. 14 Temmuz direnişçiliğini ortaya çıkaran bu vahşettir. Yine 15 Ağustos da bu vahşete karşı direnenlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak ortaya çıkmıştır. Eğer 14 Temmuz direnişçiliği olmasaydı tarih belki daha farklı yazılacaktı.

15 Ağustos, Parti Önderliği'nin büyük çabalarıyla gerçekleştirilen bir atılımdır. Bunun pratik uygulayıcısı, başarılı komutanı ***Agit*** arkadaştır. Agit arkadaş, Kemal Pir arkadaşın, hem iyi bir öğrencisi hem de iyi bir yoldaşıydı. Öğrenciliğini 15 Ağustos'u pratikleştirerek yerine getirmiş ve böylelikle yoldaşlığın gereklerini en iyi biçimde ortaya koymuştur. Böylelikle 15 Ağustos ile 14 Temmuz direnişçilerinin anıları ölümsüzleştirilmiştir. Bu direnişçiler 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirilerek yaşamsal kılınmışlar ve tarihteki yerlerini almışlardır. Kürdistan halkının ve insanlığın belleğine bir daha silinmemecesine adları kazılmıştır. 15 Ağustos Atılımı ile Kürdistan tarihinde yeni ve onurlu, kahramanlık ve başarılarla dolu olan bir sayfa açılmış, Kürt halkının bağlanacağı ve kendini ifade edeceği, büyük değerleri yaratan bir tarih yaratılmıştır. Bu tarih 14 Temmuz direnişçilerinin yol açtığı gelişmelerin bir sonucu, onların anılarına bağlılığın bir sonucudur. 15 Ağustos tarihsel hamlesi, 14 Temmuz direnişçilerinin yaşamsallaştırılması ve ölümsüzleştirilmesi için gerçekleştirilen bir atılımdır.

Her arkadaşın şehadeti büyük bir hamleye dönüştürülmüştür

– Apocu hareketin gelişiminde bir dönüm noktası olan 14 Temmuz direnişinin hareketin korunması, sürekliliğinin sağlanması ve sıçrama yapması açısından taşıdığı önem nedir? Bu noktada 14 Temmuz şehadetlerinin Haki, Mazlum ve Agit arkadaşların şehadetleriyle benzer yanları nelerdir?

Cemil Bayık: 14 Temmuz direnişçiliği, en zor koşullarda, imkansızlıkların olduğu bir ortamda mücadelenin gerekliliğini ve de başarısını ortaya koyan ve bunu sağlayan bir eylemliliktir. Bu açıdan bu direnişçilik PKK tarihinde bir ruh yaratmıştır. Bu, Apocu gerçekliğin zindandaki pratikleşmesidir. Bunu böyle anlamak gerekiyor. 14 Temmuz her türlü saldırıyı kırmayı amaçlayan, etkisizleştirmeyi amaçlayan bir eylemliliktir. 14 Temmuz, başarısıyla, ortaya çıktığı koşullar ve hedefleri açısından Apocu hareketin büyüklüğünü, yenilmezliğini ve herkes açısından güvenirliğini sağlayan bir eylemliliktir. 14 Temmuz büyük bir moral, umut, inanç, bilinç ve eylem kaynağı olmuştur. Parti Önderliğimiz bu eylemi bütün yönleriyle değerlendirmiş ve bunu örgüte ve halka oldukça güçlü bir biçimde işlemiştir. Bu eylemi ve bu eylemin öncülerini, PKK militanlığına, onun direnişçiliğine yedirmiştir. PKK militanlığının, ölçülerinin, direnişçiliğinin gelişmesinde bu eylemcilerin rolü büyüktür. Militanlığın ölçülerinin geliştirilmesin-

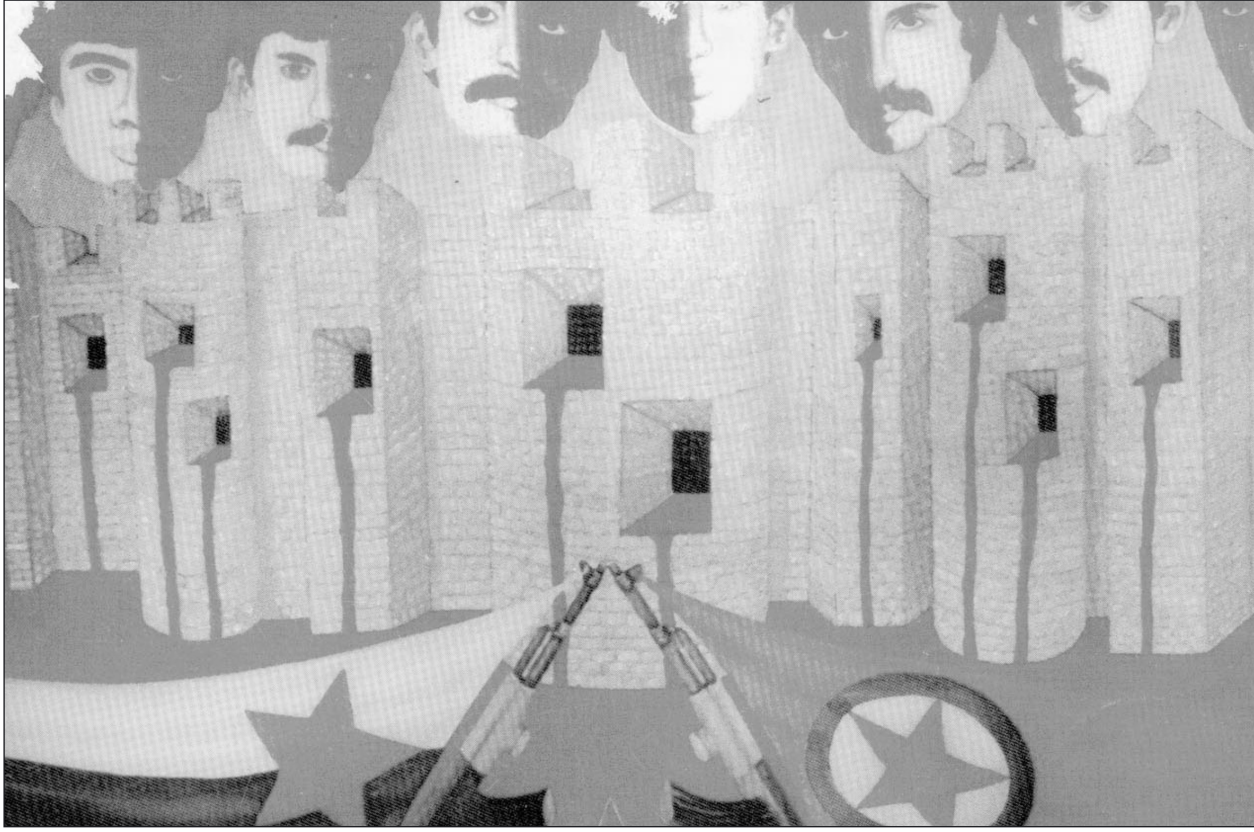
"15 Ağustos, 14 Temmuz direnişçilerinin anısına geliştirilen bir atılımdır. 15 Ağustos tamamen 14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlılığın bir gereği olarak gerçekleşmiştir. Bu, Apocu hareketin önemli bir özelliğinin pratikleşmesidir. Nasıl ki, Haki Karer'in şehadeti partileşmeyi yaratmışsa, 14 Temmuz direnişçilerinin anısı da 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleştirilmesine yol açmıştır."

de Önderliğimiz, 14 Temmuz direnişçilerini örnek almıştır ve bunların tüm özelliklerini, uğruna mücadele ettikleri hedeflerini, amaçlarını tüm kadro yapısına ve halka mal etmiştir. Bu açıdan hem partimiz hem de halkımız buradan sürekli güç almış ve bu güçle bugüne yürümüştür. Özcesi, 14 Temmuz direnişçiliği; militanlık, örgüt, mücadele, yaşam, yoldaşlık, bağlılık ölçülerini ve anlayışlarını geliştirip oldukça ileri bir düzeye vardırmış ve bunu kurumlaştırmıştır.

Mücadele tarihimizdeki en zor dönem 12 Eylül dönemidir. Şüphesiz partimiz birçok dönemde büyük zorluklar yaşamıştır, ama en zor dönemini 12 Eylül döneminde yaşamıştır. Çünkü örgüt daha yeni partileşmeye adım atmış, daha örgütlenemeden oligarşik rejim üzerine gelmiş, örgüt açığa çıkmış ve kadro gücünün büyük bir kesimi zindanlara düşmüştür. Mücadelenin devam edip etmeyeceği tartışmalı hale gelmiştir. Oligarşik rejim büyük bir vahşetle partinin ve halkın üzerine yürümüştür. Örgüt ve mücadele açısından büyük tehlikeler ortaya çıkmıştır. İşte bu direnişçiliğin, ortaya çıkan tehlikenin aşılması, örgütün, mücadelenin, çizginin korunması ve bunun geliştirilerek süreklileştirilmesini sağlayan bir özelliği vardır. Eğer bu direnişçilik o koşullarda gelişmeseydi veya gelişip de başarısızlıkla sonuçlansaydı, bu zor ve tehlikeli dönemin atlatılması belki de mümkün olmayacaktı. Parti ve mücadele büyük bir yara alacaktı. Eğer parti o zor koşullarda tasfiye olmamış, ayakta kalabilmişse, halk umudunu yitirmemişse, bu 14 Temmuz direnişçiliğiyle ve o direnişçiliğin Başkan Apo tarafından daha da geliştirilerek 15 Ağustos Atılımı'na dönüştürülmesiyle mümkün olmuştur.

14 Temmuz direnişçiliğinin ***Haki***, ***Mazlum*** ve ***Agit***'in şehadetleriyle şüphesiz benzer yanları vardır. Nasıl ki Haki yoldaşın anısına bağlı kalınarak partileşme ortaya çıkarılmışsa, yine Mazlum arkadaşın anısına bağlı kalınarak yurtdışı faaliyetleri geliştirilmiş, örgütü yurtdışında toparlama çalışmaları ilerletilmiş, ülkeye dönüş ve silahlı mücadeleyi başlatma iradesi geliştirilmişse ve yine Agit arkadaşın şehadetiyle, O'nun anısına bağlı kalınarak gerilla ordulaşmasına karar kılınmış ve adım atılmışsa, 14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlı kalınarak da 15 Ağustos hamlesi pratik olarak gerçekleştirilmiştir. Böylesi benzer bir yanı vardır. 14 Temmuz direnişçiliğinde Parti Önderliği'ne bağlılık ve O'nu pratikleştirme, O'na layık olma, adeta O'nun ruhu olma söz konusudur. Haki, Mazlum, Agit yoldaşlar da Parti Önderliği'ne her koşulda bağlılıklarını yerine getirmiş, bu sözde bağlılık değil, gerçekten çizgi boyutuyla, taktik boyutuyla, görevlere bağlılık boyutuyla ve gerçek anlamda bir yoldaşlık ruhuyla yerine getirilmiş, Parti Önderliği pratikleştirilerek O'na layık olunmaya çalışılmıştır. Parti Önderliği de bu açıdan bu yoldaşlara büyük değer biçmiş ve onları adeta kendi ruhu olarak tanımlamıştır. 14 Temmuz direnişçilerinin de Parti Önderliği'ni cezaevinin o zor koşullarında, imkansızlıklar ortamında pratikleştirmeleri, Parti Önderliğine, partiye, yoldaşlara, halka, insanlığa layık olmayı sergilemeleri söz konusudur. Onun için Parti Önderliği bu direnişçilere oldukça anlam biçmiş, onların eylemliliğini iliklerine kadar hissetmiş, onların çağrılarını bir emir olarak algılamış ve onun gereklerini her koşul altında yerine getirmenin büyük çabasına girmiş ve bu çabalar hem partide, hem halkta bilinen gelişmelere yol açmıştır.

14 Temmuz direnişçilerinin, kendileri zor koşulda olduğu halde, partiden herhangi bir şey istememe, en kritik dönemlerde kendilerini ortaya koyarak bu kritik dönemleri karşılama, böylelikle Parti Önderliği'ne, partiye ve halka layık olma, onları her koşul altında savunmaları söz konusudur. Bu gerçekliği hem Haki, Mazlum ve Agit arkadaşta hem de 14 Temmuz direnişçilerinde görebilmekteyiz. Gerçekten bu yoldaşlar hiçbir dönem partiden herhangi bir istemde bulunmamış, her

"Kadro olmanın ölçüsü, bu şehitlerin gerçeklikleridir, özellikleridir, anlayışlarıdır. Başka ölçüler olamaz. Her kadronun, bu yoldaşların yaşamını didik didik etmesi, onların özelliklerini ortaya çıkarması ve kendi özelliklerine dönüştürmesi gerekiyor. Ancak böyle bu şehitlerin yoldaşı olunabilir, ancak böyle o ruha ulaşılabilir."

şeylerini, ama her şeylerini partinin başarısı için, mücadelenin başarısı için ortaya koymuş, Parti Önderliği'ne bu biçimiyle en büyük desteği sunmuşlardır. En kritik dönemleri en önde karşılamışlardır. Bu kritik dönemler böylece büyük bir gelişmeye dönüştürülmüştür. Eğer parti bu dönemleri atlatabilmiş ve darbe yememişse, bu, O arkadaşların geliştirdiği tutumla yakından bağlantılıdır. Bu yoldaşlar her koşulda Parti Önderliği'ni, partiyi, halkı ve insanlığı savunmayı esas görevleri olarak anlamış, kavramışlardır. Ve bunun gereklerini her koşul altında pratikte yerine getirmenin büyük coşkusu içerisinde olmuşlardır. Bunu yaparken en ufak bir beklentileri söz konusu değildir. Bu anlayışla büyük şehidimiz Hayri Durmuş yoldaş, bütün yaptıklarına rağmen son nefesinde dahi ***"Mezar taşıma borçlu yazın"*** demiştir. Tabii ki bundan hepimizin çıkarması gereken sonuçlar vardır. Bu yoldaşların birbirine benzer olan bir yanları da, Türk devletinin, en kritik dönemde partiyi, Önderliği en iyi anlayan ve uygulayanlar olarak onların üzerine gitmesi, onlar şahsında Parti Önderliği'ni, partiyi ve halkı vurmak istemesi söz konusudur. Bu, Haki arkadaşın, Agit'in, Mazlum'un şehadetlerinde de görülebilir. 14 Temmuz direnişçilerinin şahsında da bunu görmek mümkündür. Benzer yanlarını kısaca böyle özetlemek mümkün. En önemli benzerlik de her bir arkadaşın şehadeti bir hamleye dönüştürülerek hem kritik dönemler atlatılmış hem düşman hamleleri boşa çıkarılmış hem de örgüt yeni bir hamle, ivme kazanmış, büyük başarıları ortaya çıkarmıştır.

14 Temmuz direnişçileri hiç yoktan çok şey yarattılar

– Demokratik kurtuluş sürecinde 14 Temmuz ruhu nasıl temsil edilebilir? Bu noktada kadroya ve halka düşen görevler nelerdir?

Mustafa Karasu: Halkımız ve kadrolarımız için önemli olan 14 Temmuz ruhunu her döneme uyarlamak, her dönemde 14 Temmuz'un çağrısı olan görevleri yerine getirmektir. Bu dönemin temel özelliklerinden biri de şudur: İnkarcı, egemen, sömürgeci güçler, 12 Eylül'de olduğu gibi yine bu mücadelenin bittiğini söylüyorlar. Halka, topluma inançsızlık yaymayı amaçlıyorlar. Özellikle uluslararası komplodan sonra, Başkan Apo'nun esaret altına alınmasıyla birlikte özel savaş toplumda böyle bir hava yaymak istedi. Yurtseverlere, dostlarımıza, kadrolarımıza *"mücadeleniz boştur, size sadece boyun eğmek, teslim olmak düşer. Kürdistan'ın özgürlüğü, Kürt halkının özgürlüğü boşunadır"* mesajını sürekli pompalamaya çalıştılar. Bu dönemde 14 Temmuz ruhunun pratikleşmesi, her şeyden önce bu tür propagandaları ve yaklaşımları boşa çıkarmak; inancı, kararlılığı, zaferin mutlaka olacağını eskisinden daha fazla iddia etmek ve pratikleştirmekle gerçekleşecektir. '82'lerde fazla imkan yoktu. Ama bugün imkanlarımız çok artmış, dünyanın her tarafında örgütlenmiş durumdayız. Eğer o gün 14 Temmuz'u yapan direnişçiler başarıya ulaşmışlarsa, bizim başarılı olma gerekçelerimiz bugün daha fazladır. Bugün yaratılan büyük değerlerin ve imkanların yaratıcıları en başta 14 Temmuz direnişçileri ve onun izleyicileridir. Onlara layık olmak istiyorsak, Onların yarattığı değerleri daha da geliştirmek, halkı bilinçlendirmek ve örgütlemek, halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini imkanlar dahilinde her türlü boyutta geliştirmeliyiz.

14 Temmuz direnişçileri hiç yoktan çok şey yarattılar. Çıplak yürekleri ve bedenleriyle büyük değerler ortaya çıkardılar. Bugün bizlere düşen görev, bu değerlerin üzerine oturmak, onları tüketmek, ya da rantçı çevrelerin kişisel, ailesel çıkarlarına koşturmak değil, tamamen bu rantçı çevrelere karşı değer üzerine değer katan bir yaklaşımın sahibi olmaktır. 14 Temmuz ruhunun esası da budur. Mücadelenin değerlerine değer katmak bu konuda partiden bir şey istemek değil, aksine yaşama dahil ne varsa partiye vermektir. 14 Temmuz'un en önemli mesajlarından biri budur. 14 Temmuz'un ortaya çıktığı koşullarda oligarşik rejimin dayatmaları vardı. Tutsaklar siyasal kimliklerinden vazgeçirilmek isteniyordu. Yani devrimci, sosyalist kişiliği bırakmak, bunların hayal olduğunu söylemek, pişmanlık belirtmek, Kürt değil de Türk olduğunu iddia etmek, ne mutlu Türküm diyene diyerek, Türküm doğruyum sözlerini kullanarak Kürt kimliğini inkar etmek dayatılıyordu. Nitekim cezaevindeki bu büyük mücadelede asıl amaç, dayatılan inkara karşı kendi siyasal ve ulusal kimliğini kabul ettirme, siyasal ve ulusal kimliği kabul edilmiş biçimde varlığını sürdürmeydi. 14 Temmuz direnişi, en başta ulusal ve siyasal kimliği olduğu gibi kabul ettirmek için gerçekleştirilmişti. Kimlik sorununun ne kadar önemli olduğunu 14 Temmuz direnişinde görüyoruz. Yaşamlarından vazgeçmişlerdir, ama ulusal ve siyasal kimliklerinden vazgeçmemişlerdir. Gözlerini kaybetmişlerdir, ama siyasal ve ulusal kimliklerinden en ufacık bir taviz vermeye yanaşmamışlardır ve böylelikle kimliği inkar edilen Kürt halkına kimlik mücadelesinin ne olduğunu, kimliği sahiplenmenin insanlık değeri olduğunu 14 Temmuz'da göstermişlerdir. Bu açıdan 14 Temmuz direnişi tam da Kürt halkının ihtiyaçlarına cevap veren, kimliği inkar edilen Kürt halkına kimliği için neler yapması gerektiğini ortaya koyan çok büyük bir direniştir. Bugün de hala Kürt halkına inkarcılık dayatılmaktadır. Hala dilinin, kültürünün, televizyonda Kürtçe yayının kabul edilmesi karşısında bir direniş vardır. İnkarcı politika hala sürdürülmektedir. Kimliğini kabul etmemek, bunu yasal güvenceye kavuşturmamak için her türlü cambazlık yapılmaya çalışılmaktadır. Anadilde eğitim tartışmalarının olduğu bu dönemde, anadilde eğitim derken bile bunun Kürt kimliği ve Kürtçe olarak ifade edilmesine bir türlü yanaşmak istememektedirler. Hatta anadilde eğitimi boşa çıkarmak, anadilde eğitimin olmayacağını, kabul edilmeyeceğini ortaya koymak için sadece "öğrenme" gibi bir kavram ortaya atmışlardır. Kaldıkı bunları bile kabul edecek noktaya gelinmemiştir.

Demokratik kurtuluş sürecinde 14 Temmuz'un temsil edilmesinde yapılması gereken birinci görev, kimlik mücadelesini yükseltmek, bu konuda örgütlenmek, bilinçlenmek ve bunun eylemliliğini yükseltmek olmalıdır. 14 Temmuz ruhu, aynı zamanda bugünkü stratejimizin de ruhudur. Başkan Apo'nun ve KADEK'in bugün pratikleştirmeye çalıştığı demokratik özgür birlik stratejisi, 14 Temmuz direnişçilerinin de özlemleri ve umutlarıydı. Onlar her zaman Türk halkıyla Kürt halkının, Kürt halkıyla bölge halklarının kardeşçe, özgür birlik içinde yaşamasından yanaydılar. 14 Temmuz'un önderleri Hayri ve Kemal'dir, Onlar Kürt ve Türk halklarının kardeşliğini ve enternasyonalizmi temsil etmektedirler. Onlar birbirlerini Kürt ve Türk oldukları için çok seviyorlardı. Sevgilerinin büyüklüğü de farklı kimlikte olmaları, birbirlerinin kimliklerini kabul etmeleri, farklı kimliklerin bir araya gelmeleri ve buradan edindikleri zenginliğin gücü ve yoldaşlığıyla bu büyük direnişi gerçekleştirmiş olmalarından kaynaklanıyordu. O açıdan demokratik kurtuluş sürecinde halkımızın, kadınlarımızın ve gençlerimizin Kemal ve Hayri'nin birbirlerini Kürt ve Türk oldukları için daha fazla sevme, daha fazla bağlanma, Ortadoğu ve Türkiye için en iyi yaşamın halkların kardeşliği biçiminde olduğunu gösterme, hem ideolojilerini hem de pratiklerini Türk halkına, Kürt halkına, bütün Ortadoğu halklarına yayma görevi vardır. Bu görev, hem Kürt halkına hem de kadroya düşmektedir. Kürt halkı bugün yalnız kendini özgürleştirecek bir güç değil, bütün Ortadoğu halklarını demokratik özgür birlik içinde özgürleştirecek, Ortadoğu'ya demokrasi getirecek bir güçtür. Bu yönüyle tabii ki 14 Temmuz ruhu, Kürt halkına, kadrolara sorunlara dar yaklaşımı değil, kendi özgürlüğünü diğer halkların özgürlüğünde görmeyi, Ortadoğu halklarının ancak birbirlerinin özgünlüğünü tanıyarak, birbirleriyle kardeşçe yaşayarak özgür ve demokratik yaşam kuracaklarının bilincini tüm topluma yaymayı ve bunu kendi şahıslarında ve pratiklerinde gerçekleştirmeyi öngörmektedir. 14 Temmuz ruhunu temsil etmenin en önemli gereklerinden biri de örgüt yaşamını ve anlayışını, yine halka bağlılığı en yüksek düzeyde temsil etmektir.

Günümüzde, ideolojilerin, fedakarlığın, örgütün gereksiz olduğu, bireylerin ancak günü ve kendini yaşaması gerektiği biçiminde bir kültürel propaganda yapılmakta ve böylece bireyci kültürün hegemonyası kurulmak istenmektedir. Yalnız Kürt halkında değil, militanların anlayışında da böyle yanlış bir eğilim yaratılmak istenmektedir. Halbuki ezilenlerin, mücadele edenlerin büyük orduları, devletleri yoktur. Onların örgütleri vardır, onların amaçları uğruna fedakarlık yapma güçleri vardır. Onların kendi yaşamlarının halkının yaşamıyla özgürleşeceğini, halkı özgürleştikçe kendisinin de özgürleşebileceğini düşünen yurtseverlikleri, devrimcilikleri, demokratlıkları vardır. 21. yüzyılda bu değerlerin, 14 Temmuz'un temsil ettiği değerlerin yere düşürülmek istendiğini, bunların anlamsızlaştırılmak istendiğini ve böylelikle ezilenlerin mücadelelerinin tasfiye edilmesinin amaçlandığını görüyoruz. İşte bu koşullarda, bu tür tasfiyeci kuvvetlerin her yönden saldırılarına karşı, 14 Temmuz ruhuna bugün daha fazla ihtiyaç vardır. 14 Temmuz ruhu fedakarlıktır, halka bağlılıktır, partiye bağlılıktır, yoldaşlara bağlılıktır. Bugün bu değerler yere düşürülmek isteniyor. Bu koşullarda 14 Temmuz'un mücadelemiz açısından her zamankinden daha fazla bize güç katacağı, bizi doğru çizgide yürüteceği, başarıya götürecek örgüt, yaşam ve mücadele kişiliğini vereceğini söylememiz gerekiyor. 14 Temmuz ruhu, bugün, her türlü gerici saldırıya karşı, yok edici ve tasfiyeci kuvvetlere karşı panzehir olma konumunu sürdürmektedir. 14 Temmuz ruhu, aslında bizim mücadelemizin başarıya ulaşmasının kanıtı durumundadır. KADEK olarak, ulusal demokratik güçler olarak, 14 Temmuz gibi bir direniş ve onun ruhunun olmasını kendi açımızdan tarihi bir kazanç olarak değerlendirmemiz gerekiyor. Eğer bugün mücadelemiz hala sürüyorsa, her türlü saldırı ve baskıya karşı tasfiye olmamışsa, bunun nedeni 14 Temmuz'un ortaya koyduğu değerlerin hala örgüt ve mücadele gerçekliğimizde, halk gerçekliğimizde yaşamasıdır. 14 Temmuz, bilindiği gibi mücadele tarihimizde ve halk tarihimizde fedakarlık çıtasını, yurdunu ve halkını sevmenin ölçülerini yükseltmiştir. Yurtseverliği sadece bir Kürt olmaktan, sadece "Kürtüm" demekten çıkarmıştır. Mücadele etmeyi, sadece bazı küçük işler yapmak düzeyinden çıkarmıştır. Eğer Kürdistan'da özgür yaşam isteniyorsa, Kürdistan'da özgür yaşamın koşullarını, tarzının ancak 14 Temmuz direnişçilerinin yaptığı gibi her türlü fedakarlığı yapma çizgisinde, tarzında saklı olduğunu bilmek gerekir. Özcesi; 14 Temmuz'un demokratik kurtuluş sürecinde yaşatılması, onda varolan değerlerin bütün örgütlenmelerde ve eylemlerde pratikleştirilmesi olacaktır. En önemlisi de, 14 Temmuz direnişçilerinin temel özelliği olan Başkan Apo'ya bağlılık ve Başkan Apo'nun özgürlüğü için mücadele etmektir. Düne kadar Başkan Apo bu halk için, kadınlar için her şeyini verdi. Bugün ise 14 Temmuz direnişçiliğinde olduğu gibi partiden, Başkan Apo'dan hiçbir şey istemeden, sadece vermeyi bilmek, bunun için çalışmak 14 Temmuz ruhunu temsil etmektir.

Devamı sayfa 35'te

Tüm militan ve çalışanlara

Hızlanan ve yoğunlaşan siyasi askeri süreci doğru anlayalım ve ortaya çıkardığı görevleri başarıyla yerine getirelim

● KADEK Genel Başkanlık Konseyi

"Avrupa ve ABD'nin, kongremize yanıtı ve kongremizden etkilenme durumu 'terör listesi'ni oluşturarak bir biçimde mücadele etmeyi içeriyordu. Bunu Türkiye'nin kongremizin sonuçlarına karşı mücadele edecek şekilde kendisini yenileme süreci, mevcut hükümetin ve meclisin, yine partilerin içine girdiği değişim ve yenilenme çabaları olarak ele almak gerekli."

Son günlerde Türkiye'de kendi içini, bizi ve bölgeyi ciddi biçimde etkileyen siyasi olaylar yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Kendisini uzun vadeli kılma hedef ve iddiasında olan hükümet artık bu iddiasını kaybetmiş durumda. Hükümet partilerinin kendileri kasım ayında erken seçim yapma kararına ulaştılar. Kendi istekleriyle karar vermediler, buna zorlandılar. DSP önemli bir çözülmeyi yaşadı. Bu çözülme sonucunda yeni bir parti oluşumu gerçekleşiyor. Diğer yandan hükümetin etkili güçlerinden olan MHP, kendi içinde benzer sorunları yaşıyor. Onun da eskisi kadar güçlü olmadığı ve önümüzdeki süreç açısından bu gücünü sürdüremeyeceği anlaşılıyor. Farklı görüşmeler, ilişki ve ittifak arayışları var. Kısaca, Türkiye siyaseti yeni bir yapılanma süreci içerisinde. Hem partiler olarak, hem de meclis ve hükümet düzeyinde bir yenilenme ve yeniden yapılanma süreci içinde. Buna zorlandı, bu zorlanmanın sonucu olarak da böyle bir sürece girdi.

Kuşkusuz siyaset yapısının yenilenmesi önemlidir. Bu aslında bir bütün olarak Türkiye'deki değişim sürecine işaret ediyor. Çünkü ekonomik, sosyal, kültürel ve idari alanlarda değişimin gerçekleşmesi ve yeniden yapılanmanın gelişebilmesi için, öncelikle siyaset kurumunun kendini yenilemesi ve yeniden yapılandırılması gerekli. Siyaset kurumunda bir yenilenme ve yeniden yapılanmanın gelişebilmesi de, elbette yeni düşüncelerin ortaya çıkmasına, düşünce düzeyinde bir yenilenme ve değişimin yaşanmasına bağlıdır.

Türkiye'de ara dönem sona eriyor

Türkiye'de düşünce düzeyinde bir değişiklik oldu mu? Siyaset kurumunda ortaya çıkan gelişmeler bir düşünce değişimine dayanıyor mu? En azından insan şunu rahatlıkla belirtebilir: Türkiye son üç yıldır kendi tarihinin en büyük tartışma süreçlerinden birini yaşadı. Bu belki de en cesaretli, en derinlikli ve kapsamlı düşünce üretimi ve tartışma dönemiydi, deyim yerindeyse tabuları biraz kırıp aşan, tam olmasa bile korku oluşturan konuları tartışma gündemine getiren bir süreçti. Düşünce düzeyinde ve bakış açılarında bu temelde önemli değişikliklerin geliştiği söylenebilir. Henüz tam bir ideolojik çizgi haline gelmese ve toplumu yönlendiren düşünce akımları kendini net olarak ortaya koyamasa da, bu tartışmaların Türkiye'deki zihniyet değişiminde önemli etkisinin olduğu, öncelikle toplum düzeyinde böyle bir değişiklik yaşandığı, bunun yönetim ve siyaset kurumu üzerinde de ciddi etkilerinin bulunduğu söylenebilir. Bu bakımdan Türkiye şimdi yoğun bir ideolojik ve düşünsel tartışma ile bir iç siyasi mücadeleye sahne oluyor. Kısaca siyaset kurumunda ortaya çıkan gelişmeler bir tesadüf ya da birdenbire ortaya çıkan gelişmeler değil; temeli olan, süreçle bağı bulunan, dolayısıyla Türkiye için yeni bir gelecek çizmeyi içeren gelişmelerdir. Bu biçimde ele almak, değerlendirmek ve anlamak en uygun, doğruya en yakın ve Türkiye gerçeğini en fazla ifade eden bir değerlendirme olur.

Peki, böyle bir gelişme nereden ortaya çıktı? 2004 yılına kadar görevde kalacağı iddiasını her gün tekrarlarken hükümet nasıl böyle bir durumla karşı karşıya geldi? Bunu içinden geçtiğimiz süreçte yaşanan siyasi mücadele ve gelişmelerle birlikte ele almak gerekli. Çünkü ortaya çıkan bu durumun bizimle ve Türkiye'nin içiyle ilgisi olduğu gibi, bölge ve dünyadaki gelişmeler ve siyasi mücadeleyle de bağlantısı vardır. Türkiye açısından bir dönemecin başlangıcı olabilecek düzeyde gelişmeler oluyor. Bunlar bir döneme son vermeyi ifade ediyor denilebilir. Bunu uluslararası komplo ile gelişen bir ara dönemin, geçiş döneminin sonu olarak değerlendirebiliriz. Partiler ve hükümet düzeyinde ortaya çıkan son gelişmeleri Türkiye'nin ara döneme –geçiş dönemine– son vermesi, siyaset kurumundan başlamak üzere iç yapısına ve dış gelişmelere uygun biçimde hızlı bir değişim sürecine girmesi olarak ele alabiliriz.

Buradan baktığımızda, böyle bir sonucun ortaya çıkmasının en başta hareketimiz ve onun Türkiye üzerindeki etkisi ile ilişkisi ve bağlantısını açıkça görürüz. Daha somut olarak, bunu VIII. Kongremizin ortaya çıkardığı önemli sonuçlardan biri olarak ele almak ve değerlendirmek en doğrusu olur. Çünkü Apocu hareket, uluslararası komplo süreciyle birlikte gündeme gelen değişim ve yeniden yapılanma dönemine VIII. Kongre'yle son verdi. Teorik değerlendirmeleri, siyasi programı, stratejik ve taktik yaklaşımı ve pratiğe yürüme düzeyiyle artık değişim, yenilenme, eğitim ve hazırlık dönemini tamamlayarak, yeniden aktif mücadele etme ve pratik çalışmayı geliştirme dönemine girdi. Bunu hem pratikte yaptı hem de açık olarak ilan etti.

Uluslararası gericiliğin böyle bir gelişmeye ilk tepkisinin PKK'yi AB'nin 'terörist listesi'ne koymak olduğunu biliyoruz. O gelişme tamamen kongremize karşıydı, kongremizin sonuçlarına bağlı olan bir gelişmeydi. Uluslararası gericilik, 'terörist liste' kararıyla hareketimizin ve devrimimizin VIII. Kongre'yle ulaştığı yeni düzeye karşı yeni bir sürece girmek, buna karşı hamle yapmak istedi. Bu da ciddi bir mücadeleye sahne oldu. Halk kitleleri, demokratik güçler, örgütlü yapımız ve dostlarımız, VIII. Kongre gerçeğimizin uygulanmasının bir parçası ve başlangıcı olarak, gericiliğin bu saldırı hamlesine karşı yurtiçinde ve yurtdışında aktif bir siyasi mücadeleyi ortaya koyup geliştirdiler. Böylece uluslararası kompoloyla Ulusal demokratik hareketimiz arasında yeni bir mücadele dönemi başladı, sadece Kuzey Kürdistan, Türkiye ve Kürdistan parçalarıyla bağlantılı olarak da değil; yeni stratejimizin bölgesel bir strateji olma özelliğine uygun olarak, bütün dünyayı içine alacak şekilde dünya çapında gelişen bir mücadele haline geldi. Türkiye'nin siyaset kurumunda ortaya çıkan değişimi böyle bir mücadele içerisinde ortaya çıkan bir süreç olarak ele almak en doğrusudur. Avrupa ve ABD'nin, uluslararası gericiliğin kongremize yanıtı ve kongremizden etkilenme durumu 'terör listesi'ni oluşturarak bir biçimde mücadele etmeyi içeriyordu.

Bunu Türkiye'nin kongremizin sonuçlarından etkilenme ve ona karşı mücadele edecek şekilde kendisini yenileme süreci olarak, mevcut hükümetin ve meclisin, yine partilerin içine girdiği değişim ve yenilenme çabaları olarak ele almak gerekli. Yani bu, değişmeyeceğini söyleyen ve değişmemekte ısrarlı olan ara dönemi, idare etme dönemini, –buna çürütme taktiği de dendi– böyle bir taktiği sürdürme dönemini sona erdirmeyi ifade ediyor. Ara dönem güçlerinin bütün çabalarına rağmen, bunu sürdürme başarılamamıştır. Siyaset kurumundan başlamak üzere, hareketimizin ulaştığı düzeyin bir gereği olarak, bunun zorlaması karşısında bununla mücadele etmenin gereği olarak, Türkiye'nin siyaset kurumu kendisini yenilemek, yeniden yapılandırmak ve değiştirmek zorunda kalmıştır. Bu da önemli bir gelişme oluyor ve hareketimizin Türkiye üzerindeki etkisini gösteriyor, Türkiye'yi değiştirme ve dönüştürme gücünü ortaya koyuyor. Mevcut gelişmelerdeki birinci ve temel etken budur.

Türkiye toplumunun büyük çoğunluğu demokratik değişimi istiyor

Bu bakımdan bazı çevrelerin, özellikle milliyetçi, şoven ve çeteci güçlerin bu gelişmeleri bir dış zorlama olarak tanımlamaları ve tümüyle oraya bağlamaları gerçek dışıdır, bir saptırmadır. Kuşkusuz dış gelişmelerin de ortaya çıkan bu sonuçlarda önemli bir yeri vardır, bunların bir etkeni oluyor, ancak birinci etkeni değiller. Birinci etken, hareketimizin VIII. Kongre ile ulaştığı düzey, kongreyi pratikleştirmek üzere yürüttüğü çabalar, bunun Türkiye ortamındaki yansımaları, etkileri ve onun gücüdür. Bu gücün Türkiye'yi değiştirmede ne kadar etkili ve kudretli olduğu, Ecevit hükümetinin bütün direncine ve ısrarlarına rağmen, çok sert bir biçimde dağılmak zorunda kalmasıyla kendini gösterdi. Elbette hareketimizin ulaştığı düzey Kürt toplumunu etkileyip harekete geçirerek, Türkiye üzerinde etkili olarak bunu yaptı, Türkiye'yi demokratikleşmeye zorlayarak, yönelterek ve teşvik ederek bunu yaptı. İstatistikler, Türkiye toplumunun yüzde seksen beşinin demokratik değişim istediğini gösteriyor. Böyle bir demokratik değişimi Türkiye'ye dayatan, Türkiye'yi yönlendiren ve öncülük eden güç ise elbette hareketimiz oluyor: Apocu Hareket, geçmişte PKK olarak adlandırdığımız, bugün ise KADEK olarak tanımladığımız, VIII. Kongre ile böyle bir örgütsel yapılanma kazandırdığımız hareket oluyor. Türkiye'deki bütün demokratik gelişmelerde bunun öncü düzeyinde yeri ve payı var.

Geçen üç yıl içerisinde Türkiye'nin yaşadığı büyük düşünce tartışmasını başlatan da buydu. Bu, tamamen Önderliğimizin başlattığı sürecin kendisiydi. Bu düşünce tartışmalarını da doğrudan Önderliğimiz yürüttü ve yöneltti. Bu, İmralı tartışmalarıyla başladı, arkasından Önderliğin geliştirdiği yeni düşüncelerle oldu. Şimdi bu tartışmalara tamamen Demokratik Uygarlık Manifestosu ile Önderliğin ortaya koyduğu görüşler yön veriyor. Dolayısıyla düşünce tartışmasının yanı sıra –biz buna zihniyet devrimi de dedik– böyle bir devrimsel değişimin yaşanması, bu temelde siyaset kurumundan başlamak üzere Türkiye'nin ciddi bir değişim ve yeniden yapılanma içerisine girmesi tamamen böyle bir süreçle, yani hareketimizin etkisi ve yönlendirmesiyle bağlantılıdır.

Hareketimiz daha şimdiden toplumda önemli bir zihniyet değişikliğini, yeni düşüncelerin araştırılması, ortaya çıkarılması ve benimsetilmesi durumunu geliştirdi. Türkiye'de demokratik çevreleri canlandırdı ve harekete geçirdi. Onlara irade, inanç ve umut aşıladı ve güç verdi. Onları yeni düşünceler ve politikalar üretmeye, yeniden örgütlenmeye yöneltti. En önemlisi de şimdi birlik olmaya yöneltiyor: İttifaklar yaratmaya, kendini örgütlü güç haline getirmeye, dolayısıyla Türkiye'yi demokratik bir değişim ve yeniden yapılanmaya götürecek demokratik bir siyasi yapıya, partiler, meclis ve hükümet düzeyinde siyaset kurumuna ulaştırmaya çalışıyor. Yeniden partileşme, yeni bir demokratik parlamento, Türkiye'de demokratik değişim ve dönüşümü gerçekleştirecek ve yeniden demokratik yapılanmayı sağlayacak demokratik bir iktidarın ortaya çıkmasını sağlamaya zorluyor. Sol, sosyalist ve sosyal demokrat kesimleri, genelde de bütün demokratik güçleri bu görevleri yerine getirmekle yüz yüze kılıyor, onları buna yöneltiyor; bunun düşüncesini, örgütünü, ittifakını ve birliğini oluşturmaya zorluyor. Dolayısıyla hareketimiz Türkiye'nin iç gelişmelerini hem bu yönlendirmesiyle hem de karşıt gelişmeler karşısında onları önleyecek bir savunma gücünü oluşturmasıyla sağlıyor.

Böyle bir gelişme olmasaydı, hareketimizin kendini bu biçimde yenilemesi, değiştirmesi ve yeniden yapılandırması oluşmasaydı, Türkiye'de günümüzdeki gelişmeler gibi bir durum ortaya çıkmayacaktı. Biz biraz daha etkili olabilseydik, Türkiye gündemini çok daha hızlı ve yoğun etkileyebilseydik, mevcut değişiklikler daha erken gerçekleşebilecekti. Demek ki, uluslararası komplonun başarısızlığı, boşa çıkması ve

"Türkiye'nin ciddi bir değişim ve yeniden yapılanma içerisine girmesi tamamen hareketimizin etkisi ve yönlendirmesiyle bağlantılıdır. Hareketimiz daha şimdiden toplumda önemli bir zihniyet değişikliğini, yeni düşüncelerin araştırılması, ortaya çıkarılması ve benimsetilmesi durumunu geliştirdi. Türkiye'de demokratik çevreleri canlandırdı ve harekete geçirdi."

uzun bir mücadele sürecine yayılması Türkiye'yi böyle bir değişimle yüz yüze getirdi, onu kendini değiştirmek ve yeniden yapılandırmak zorunda bıraktı. Uluslararası komployu başarısız kılan direnişimizin, mücadelemizin bunda belirleyici payı var. Diğer yandan eğer Türkiye'nin siyasi değişim ve yeniden yapılanma anlamında böyle bir sürece girmesi 2002 yılının sonuna kadar sarktıysa, bunda bizim zayıflıklarımızın da payı bulunuyor. Zayıflıklarımız sürecin bu kadar uzamasına yol açtı, ara dönemin bu zamana kadar yayılmasına götürdü.

Şunu iyi biliyoruz: Bu hükümet, meclis ve mevcut partiler dağılımı, uluslararası komplo ortamında oluştu; normal bir dönemi değil, uluslararası komplo gerçeğini yansıtıyor. Bu bakımdan bu siyasi kurumu, komplo ile oluşan bir meclis, bir hükümet ve bu çerçevede komplonun önüne koyduğu görevleri başarmakla yükümlü olan bir siyaset kurumuydu. Eğer bunu başarsa ve komplonun hedefleri başarıya ulaşsaydı, mevcut hükümet bu biçimde dağılmayacak, mevcut partiler böyle bir çözülüşe gitmeyecekler, siyaset kurumu ve onun temel yeri olarak meclis de bu biçimde erkenden bir yenilenme sürecine girmeyecekti. Böyle bir durumun ortaya çıkması, uluslararası komplonun hedeflerini gerçekleştirme görevlerini üstlenmiş olan siyaset kurumunun bunu başaramadığının kanıtı oluyor. Bu gelişmeler başarı sonucunda değil, başarısızlık sonucunda ortaya çıkıyor.

Bu rol biraz da bilinçli olarak Ecevit'e verildi. Geriye dönüp yakın tarihe şöyle bir baktığımızda, uluslararası komployu planlayan ve yürüten güçlerin Türkiye açısından bunu uygulamada en güvenilir ve etkili güç olarak Ecevit'i gördüklerini ve ona umut bağladıklarını görebiliriz. Komplocu güçler sivil siyaset çerçevesinde sağı ve soluyla Türkiye'de adeta milli birlik diyebileceğimiz bir birliği ancak Ecevit'in sağlayabileceğine kanaat getirdiler. Nitekim ortaya çıkan bu oldu. 18 Nisan 1999 seçimleri ardından çok fazla tartışma olmadan, sanki önceden hazırlanmış gibi, hemen DSP-MHP-ANAP hükümetinin kurulacağı söylendi ve kuruldu. Yani seçim sonunda hiçbir görüşme ve arayış olmadan, böyle bir hükümetin kurulacağı çok ileri düzeyde bir kanaat biçimindeydi. Bu kanaat seçimden alınan oyların sonucu olarak oluşmadı; tersine, zaten seçim sürecine girerken, böyle bir hükümetin oluşması gerektiği topluma empoze edildi. Dolayısıyla herkes hem böyle bir hükümetin kurulmasını istedi hem de buna razı oldu.

18 Nisan seçimleri 15 Şubat komplosunun etkisi altında gerçekleşti

Yine Ecevit'e böyle bir rolün verilmesi, geçmişe bağlı olarak da ele alınabilir. Kuruluş sürecinde PKK'yi yok edemeyen Ecevit'e, uluslararası komplo saldırısında gericilik tarafından onu yok etme görevi verilmiş oldu. Ecevit 12 Eylül askeri-faşist yönetimi tarafından bu nedenle, yani PKK'nin oluşumunu ve gelişimini önleyememekle, onun gelişmesine fırsat vermekle sorumlu tutulmuştu. Ecevit uzun bir süre böyle bir eleştiri ve baskı altında yaşadı. Ecevit'in '90'lardan sonra siyaset ortamında gelişmesi yeni bir dönemin oluşmasına, yani PKK'ye karşı yeni bir saldırı konseptinin gelişmesine bağlıdır. Bu, topyekun savaş konsepti olarak tanımlandı ve giderek uluslararası düzeyde bir karşı saldırı oldu. '90'ların sonlarına doğru ise, bir uluslararası komplo olarak ortaya çıktı. Ecevit yeniden böyle bir saldırı sürecinin rol biçilen ve geçmişte yapamadığını yaparak sorumluluğunu ödeyen bir kişilik haline getirilmek istendi.

18 Nisan seçimleri dokuz ay öncesinden kararlaştırılmıştı. Dokuz ay önce bir erken seçim kararlaştırmak tabii çok mantıklı değildi. Uluslararası komplo süreci geliştikçe, bir azınlık gücü olmasına rağmen, hükümet etme görevi Ecevit'e verilmişti. 15 Şubat hem seçim kararının verildiği hem de bir azınlık hükümeti olarak Ecevit'in işbaşında olduğu bir ortamda gerçekleşti. Dolayısıyla 15 Şubat komplosunun siyasi avantajları DSP'ye ve Ecevit'e bahşedildi. 18 Nisan seçimleri tamamen 15 Şubat komplosunun etkisi altında gerçekleşti, ona bağlı olarak gerçekleşen bir seçim oldu ve seçim sonuçları da komplo sürecinin özelliklerini yansıttı. DSP 15 Şubat'ta hükümet olmanın avantajlarını oya dönüştürürken, MHP 15 Şubat ile ortaya çıkan şiddetli mücadele ortamının milliyetçi duygularını oya dönüştürdü. Bu iki partiye dayalı meclis ve hükümet tamamen bu temelde oluştu. Bu hükümete verilen görev PKK'nin tasfiye edilmesiydi, yok edilmesiydi. '78'de PKK'nin gelişimini engelleyemeyen Ecevit'e, böylece '99'da bütün gericilik tarafından PKK'yi yok etme görevi verilmiş oluyordu. Ecevit de bunu üstlendi.

Burada bir ikili yan vardı: Bazı çevreler imha ve çatışma sürecini geliştirmek, böylece çıkar sağlamak istiyorlar, bazı çevreler ise, PKK'nin tasfiyesi ile oluşan ortamda çıkar sağlamayı öngörüyorlardı. Ecevit'in buradaki görevi, çatışma sürecini önlemeyi ve PKK'yi çatışmasız bir ortama çekerek tasfiye etme işini üstlenmeyi içerdi. Aslında onun MHP'ye yaklaşımında bu görülebilir. Ecevit'in hükümet yapılmasının ve bir azınlık hükümeti olarak '98'in sonunda göreve getirilmesinin temel nedeni olarak bu görülebilir. Ecevit çeteci, şoven milliyetçi ve ırkçı güçlerin imha ve çatışma sürecini geliştirme yaklaşımlarına karşı bir tedbir olarak, onları frenleyecek, önleyecek ve denetim altına alacak bir güç olarak iktidara getirildi.

Bu yaklaşım çatışmayı önlemek isteyen güçlerin bir yaklaşımı olarak değerlendirilebilir. Dolayısıyla 15 Şubat komplosunun çatışma ve imha biçimde gelişmesini önlemede Önderliğimizin tutumu, yine dış bazı çevrelerin yaklaşımları ve çıkarları kadar, Türkiye'de Ecevit hükümetinin varlığı da önemli bir rol oynadı. Böylece bunların birleşmesi imha ve çatışmayı önledi. Uluslararası komplo çatışmasız bir ortamda siyasi ve örgütsel baskıyı geliştirerek PKK'yi tasfiye etme stratejisine oturtuldu. 18 Nisan 1999 seçimleriyle ortaya çıkan meclise ve hükümete böyle bir görev verildi. Aslında bu hükümetin temel rolü, anlamı ve işlevi Türkiye'yi çatışma ortamından çekip, çatışmasız bir ortamda PKK'yi tasfiye edecek bir siyasi süreci geliştirmekti. Ecevit öncülüğünde –buna milliyetçi sol öncülük de denilebilir– milliyetçi ve liberal sağ ittifak bu temelde oluştu. ANAP'ın liberal tutumlarına dayanarak, MHP'yi hükümet içerisine alıp onun ortamı tehdit eden yapısını denetleyerek böyle bir süreci geliştirmeyi içerdi.

Uluslararası gericilik aslında 15 Şubat'ın ardından altı ay içerisinde PKK'nin dağılmasını hedefledi, bunu umut etti ve planladı. Bu gerçekleşmeyince, mevcut hükümet VII. Kongre sürecimizi dağılma süreci olarak görüp tanımladı. Hükümet rolünü orada oynadı. Ecevit hükümetinin temel rolü, bu rolü etkili bir biçimde yerine getirme durumu, yani yaptığı en önemli iş ve aldığı en temel karar 11 Ocak 2000 kararıydı; Başkan Apo'ya ilişkin verilen idam kararının uygulamasının durdurulması ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi sürecine kabul edilmesi kararıydı. Ecevit'e böyle bir karar alabilme ve bu karar temelinde PKK'yi tasfiye etme sürecini geliştirme görevi verilmişti. Hükümet 11 Ocak'ta böyle bir kararı alma gücünü gösterdi, Türkiye siyaset kurumu üzerinde böyle bir denetim sağlanmış oldu. Aslında mevcut hükümet rolünü esas itibariyle bu biçimde tamamlamış oldu. Bu karar, elbette imha ve çatışma sürecinin önlenmesi kararıydı. Böyle bir karar alınmasaydı, Türkiye'nin içine gireceği süreç önü alınamaz, bugün Filistin-İsrail arasında yaşanan çatışmanın yüz katı fazla olan ve hiçbir ölçü tanımayan bir çatışma süreci olacaktı. Aslında o kararla bu süreç önlenmiş oldu.

Bu hükümet böyle bir kararı nasıl aldı, böyle bir kararla amacı neydi? Gerçekten demokratikleşme, demokratik değişim ve dönüşüm planı ve projesi var mıydı? Hayır, böyle bir durumu yoktu. Bu kararla hükümetin hedefi imha ve çatışma sürecini durdurmak, çatışmasız bir ortam geliştirerek PKK'yi, dolayısıyla Türkiye'de demokratik değişim ve yeniden yapılanma gerçeğini tasfiye etmekti. Aslında hükümet ortaklarının ve onların arkasındaki güçlerin böyle bir kararda birlik sağlamaları tamamen bu amaca bağlıydı ve bu güvence verildi. Bunun PKK'yi tasfiye etmenin en etkin, en doğru ve Türkiye için en yararlı yol olduğu görüşü herkese kabul ettirildi. Hükümet bu görüşe dayanarak böyle bir karar alabildi. Hükümetin arkasındaki güçler bu nedenle böyle bir kararı onaylayıp kabullendiler. Bundan umulan ve hesap edilen şey, hükümetin böyle bir kararla ortaya çıkması ve gelişmesinden beklenen şey, PKK'nin siyasi örgütsel olarak dağılıp gitmesi ve çözülmesiydi. VII. Kongre sürecinin böyle bir şeyi gerçekleştirebileceği hesaplandı, planlandı ve umut edildi. Böyle bir süreci geliştirme kararı tam da kongre sürecinde alındı. Biz kongre yapar ve kongrede değişimi ve yeniden yapılanmayı tartışırken, onun teorik çerçevesini ve programını ortaya çıkarırken, yeni stratejik süreci tanımlamaya, bundan düşünsel ve örgütsel birlik yaratmaya çalışırken, karşıtlarımız da 11 Ocak kararlarını alarak böyle bir süreci tersine çevirmek ve PKK'nin tasfiye olmasının önünü açmak istediler. Aramızda böyle bir yoğun çatışma ve mücadele yaşandı.

Kongre sonrasında bunun gerçekleşeceği umut ediliyordu. Bu anlamda kongre sonrasının o dağınık ortamı, provokasyonun gelişim durumu, tasfiyeye açık her türlü dağınıklığın, gevşekliğin ve disiplinsizliğin, bizi tasfiyeye götürecek her türlü tutumun ve bireyciliğin gelişmesi böyle bir siyasi süreçle bağlantılıydı. Bunlar öyle kendiliğinden olmadı. Başka bir zamanda ortaya çıkmayan şeylerin böyle bir dönemde ortaya çıkması tesadüf değildi, tamamen böyle bir süreçle bağlantılıydı, karşıtlarımızın böyle bir planı ve hesabına bağlı olarak ortaya çıkan gelişmelerdi. Hesaplanan şey, kongre sürecinde ve onun akabinde provokatif-tasfiyeci yaklaşımlar temelinde PKK'nin artık dağılıp parçalanacağı ve eriyip gideceğiydi. Dolayısıyla uluslararası komplonun içimizde doğrudan uzantısı olan provokasyon, bozgunculuk ve yıkıcılık tamamen komployu hizmet etmeyi ifade ediyordu. Aktif ve etkili bir duruş alamamak, aslında komplonun üzerimizdeki etkisini gösteriyordu.

"Hükümet imha ve çatışma sürecini sona erdirip çatışmasız bir ortamda PKK'yi tasfiye etme görevini, 11 Ocak kararı çerçevesinde PKK'yi tasfiyeye götürme görevini başarıya ulaştıramadı. Dolayısıyla mevcut hükümetin yöntemleriyle PKK'nin tasfiye edilemeyeceği ortaya çıktı. Bu durumda Türkiye için gerekli olan kendini yenileme, değiştirme ve demokratikleştirme, dolayısıyla yeni bir program uygulayacak yeni bir siyasi yaklaşım ihtiyacıydı."

11 Ocak kararı PKK'yi tasfiye etmeyi amaçlıyordu

Tabii bunlara karşı mücadele edildi. Esas itibariyle Önderliğin duruşu bütün bu oyunları bozan ve tersine çeviren bir rol oynadı. Gericilik ve Türkiye oligarşisi 11 Ocak kararını alırken, elbette Önderliği yaşatmak, ulusal demokratik hareketin gelişmesine zemin oluşturmak için almadı; tersine, Önderliği siyasetten örgütsel olarak tasfiye etmek, buna dayanarak hareketi tasfiye etmek için bu karar alındı. O zaman bazıları *"bunun arkasında oyun var, devlet PKK'yi yok etmek için böyle kararlar alıyor, bu anlaşılmıyor"* diyorlar ve bunu diyerek bizi eleştiriyorlardı. Halbuki her şey göz önündeydi, bunu anlamak o kadar zor değildi. Uluslararası gericilik ve Türkiye oligarşisi öyle bir karara dayanarak ve bu tarz bir yöntemi geliştirerek bizi yok etmeyi, tasfiye etmeyi hedefliyordu. Biz de böyle bir ortama dayanarak ve bunun gerektirdiği çalışmaları yaparak, kendimizi yeniden yapılandırmayı, örgütlendirmeyi ve uluslararası komployu boşa çıkaracak bir mücadeleyi geliştirmeyi hedefledik. Bu tamamen karşıt güçlerin yürüteceği çalışmalarda alacakları başarıyla sonucu belirlenecek bir süreçti. Böyle bir mücadele sürecine girdik. Bunun dışında mücadele etmenin, uluslararası komployla mücadeleye girmenin başka bir yolu yoktu.

"Türkiye'deki son hükümet uluslararası komplo ortamında oluştu. Bu bakımdan bu siyaset kurumu, komplo ile oluşan bir meclis, bir hükümet ve bu çerçevede komplonun önüne koyduğu görevleri başarmakla yükümlü olan bir siyaset kurumuydu. Eğer bunu başarabilseydi bu biçimde bir dağılmayı yaşamayacaktı. Yaşanan son gelişmeler başarısızlığının kanıtı oluyor."

Oligarşinin böyle bir yaklaşımı geliştirirken bizi yok etmeyi amaçladığını dile getiren güçler, ona karşı başka ne tür tutum takınacağımızı söyleyemiyorlardı. Tek söyledikleri bir şey oluyordu: "Savaşmak gerekli." Bunun da esasta uluslararası komplonun amacı olduğu, hatta uluslararası komplonun en tehlikeli yanı olduğu açıktı. O tarz bir mücadele ile Kürt halkının Ulusal demokratik hareketinin herhangi bir gelişme sağlaması ve başarı elde etmesi mümkün olmazdı. Bunu görmek, bu durumu tespit etmek önemliydi. Önderlik bunu görerek, bütün risklerine, zorluklarına ve imkansızlıklarına rağmen yeni mücadele yolunu çizdi; hem kararlılıkla böyle bir mücadele içerisine girdi hem de hareketimizi ve halkımızı yöneltti. Kuşkusuz bu çok zorlu bir yoldu, çok ciddi risklerle doluydu. Ama mücadele etmenin başka bir yolu da yoktu. Başka bir yol veya yöntemle gericiliğe karşı mücadele edemezdik. Başka yollara girilseydi, o bir mücadele yolu olmayacaktı, orada başarılı sonuç alma imkanı hiç yoktu. Burada bu yolun başarı yaratma yolu olduğu daha sonraki gelişmelerle ortaya çıktı. Günümüzdeki gelişmeler bunu açıkça gösteriyor.

Uluslararası komplonun amaçlarını gerçekleştirmeyi ifade eden iç provokasyon ve tasfiyecilik başarılı olamadı ve yenilgiye uğradı. 2000 yılının yazına geldiğimizde, uluslararası komplonun amaçları bir kere daha boşa çıkartılmış oldu. Örgüt yürüttüğü tartışmalar ve yaptığı çalışmalarla kendisine bir örgütsel çizgi kazandırarak, yine konferanslar ve kongre yaparak, kendisini kongre çizgisinde toparladı; yeni bir örgütsel düzey, bir hazırlık düzeyi kazandı, birliğini ve bütünlüğünü güçlendirdi. Böylece hareketimiz ve Önderlik yaklaşımlarımız yeni tarz mücadelede bir kere daha başarıyla çıktı. Uluslararası gericilik bunu gördüğü için, 2000 yılının ikinci yarısında, hatta kongrenin sonuçlarının açıklanmasından hemen sonra bir askeri kuşatma, askeri saldırıyla tasfiye etme ve teslim alma süreci geliştirdi. YNK'nin geliştirdiği saldırılar da tamamen bu çerçevedeydi. Provokasyonun içte başarısız kılınmasının ardından, dıştan askeri saldırıyla PKK'yi tasfiye etme hedefi gerçekleştirilmek istendi. Buna karşı büyük bir direniş gösterildiğini biliyoruz. Bu direniş sürecinde yüzden fazla şehit verdik. PKK'nin kendisini her koşulda savunarak Önderlik çizgisini sonuna kadar sahiplenip koruyacağı gerçeği ortaya çıktı. 2000 yılının sonuna gelindiğinde, askeri şiddet kullanımıyla da PKK'nin tasfiye edilemeyeceği ortaya çıktı.

Ecevit hükümetinin görevini başaramayacağı gerçeği aslında bu savaşın sonucunda belirginleşti. Bu hükümetin rolü tamamlandı. Bu bakımdan aslında hükümetin artık gitmesi gerekiyordu. 2000 yılının başından itibaren birçok çevre hükümetin rolünü tamamladığını, artık çekilmesi ve yerini yeni bir hükümete bırakması gerektiğini dile getirmeye ve tartışmaya başladı. Biz de yeni bir siyasi sürecin geliştiğini ve uluslararası komplonun saldırıları çerçevesinde PKK'nin ideolojik, örgütsel ve askeri yöntemlerle artık tasfiye edilemeyeceğinin açığa çıktığını belirledik ve ilan ettik. Ancak hükümet geçmişte yaptığı işlerden sağladığı başarılara ve kazandığı güce dayanarak çekilmemekte ve yeni yaklaşımlar geliştirmemekte ısrar etti. Aslında Ecevit hükümetinin ısrarı 2001 yılı başından itibaren bu biçimde gelişmeye başladı. Türkiye gerçeğiyle uyumlu olmayan bir hükümet durumu ortaya çıktı.

Uyumsuzluk kendini şöyle gösterdi: Birincisi, PKK'yi tasfiye etme görevi başarılamamıştır. Hükümet imha ve çatışma sürecini sona erdirip çatışmasız bir ortamda PKK'yi tasfiye etme görevini, 11 Ocak kararı çerçevesinde PKK'yi tasfiyeye götürme görevini başarıya ulaştıramadı. Dolayısıyla mevcut hükümetin yöntemleriyle PKK'nin tasfiye edilemeyeceği ortaya çıktı. Bu durumda Türkiye için gerekli olan kendini yenileme, değiştirme ve demokratikleştirme, dolayısıyla yeni bir program uygulayacak yeni bir siyasi yaklaşım ihtiyacıydı. İkinci olarak, hükümet böyle bir güce de sahip değildi, böyle yeni bir program oluşturamadı. Hükümetin bileşimi imha ve çatışmayı durdurmaya yetmişti, ama Türkiye'nin demokratik değişimini ve yeniden yapılanmasını sağlayacak bir siyasi program oluşturmaya yetmiyordu. Hükümetin bileşimi buna uygun değildi. Bu açıdan PKK'yi tasfiye edemeyen, yine Türkiye'nin demokratik değişimine de öncülük yapamayan hükümet kendi rolünü tamamlamış oldu.

Rolünü tamamlamasına rağmen hükümetin çekilmemesi veya çekilmemedeki ısrarı, yaşadığımız kriz durumunu ortaya çıkardı. Şubat 2001'deki ekonomik kriz bunun sonucunda, tamamen bu gelişmelere bağlı olarak ortaya çıktı. Çeşitli çevreler bunun ekonomik değil siyasi bir kriz olduğunu ve mevcut hükümetten kaynaklandığını değerlendirdiler. Bu doğru bir değerlendirmeydi, kriz tamamen hükümete bağlı bir krizdi. İşin esasında siyasi bir kriz vardı. Türkiye'nin gerçeğine uygun düşmeyen ve Türkiye'yi ileriye götürme programına sahip olmayan bir hükümet, işbaşında kalmayı ve iktidar olmayı ısrarla sürdürmek istedi. Bu da bir siyasi krizdi. Siyasi kriz, kendisini en açık biçimde bir ekonomik kriz olarak gösterdi. 2001 yılı böyle bir kriz içinde boğuşma yılı oldu.

Biz de bu kriz ortamında demokratik siyasi çalışma ve mücadele yöntemiyle Türkiye'deki mevcut hükümetin düşüşünü gerçekleştirmek istedik. Siyasi mücadeleyi geliştirdik; ***İkinci Barış Hamlesi*** diye bir siyasi program uygulamaya çalıştık. Serhildanları her alanda geliştirmek istedik. Bu mücadele belli bir düzey kazandı. Serhildanlarımız Türkiye'deki krizi derinleştirdi, mevcut hükümetin başarısız kaldığını ve Türkiye'nin bu hükümetle ileriye gidemeyeceğini herkese gösterdi, ama hükümeti düşür-

meye ve değiştirmeye güç getiremedi. Bu konuda zayıf ve yetersiz kaldı. Biz bunları VI. Konferans'ta değerlendirip tartıştık. Türkiye siyasetini etkili bir biçimde değiştiremeyen mevcut duruşumuzun nedenlerini ortaya çıkarıp eleştirerek mahkum ettik. Buna yol açan yönetim, örgüt, çalışma ve yaşam tarzını, kitle çalışmalarına yaklaşımdaki durumumuzu eleştirdik. Bütün bunlar Türkiye siyasetini etkili bir biçimde değiştiremeyen örgütsel ve yönetimsel yaklaşımlarımızla pratik taktik duruşumuzun eleştirisiydi. Nihayetinde bu düzeyi VIII. Kongre ile değiştirmek istedik. Önderlik bu konuda içerisinde bulunduğumuz durumu eleştirdi. Sürecin bu biçimde götürülmesinin tehlikeler yaratacağı konusunda bizi uyardı ve geciktirilmeden yapılacak bir kongre ile buna son verilmesini istedi. VIII. Kongre, Önderliğin bu değerlendirmesi ve yaklaşımları temelinde gündeme geldi. Biz kongreyle kendi cephemizde bu sürece tamamen son verdik. Kendimizi yeni bir program ve yeni bir mücadele stratejisinde iyice netleştirdik. Aynı zamanda değişim sürecinin gerektirdiği eğitim ve hazırlık dönemine de son verdik. Savunmalar üzerinde yürüttüğümüz çalışmalarla bunun tamamlanmasını sağladık. Bu temelde yeni bir taktik süreci, yeni bir strateji temelinde örgütü büyütme ve serhildanı geliştirme temelinde uluslararası gericiliğe karşı aktif bir pratik çalışma ve mücadele sürecini geliştirdik. Yeni bir taktik çizdik ve bunu pratikleştirmeyi kararlaştırdık.

VIII. Kongre yeni bir taktik mücadele sürecini başlatmıştır

VIII. Kongremizin işte böyle bir anlamı vardır. VIII. Kongre hem yenilenme, stratejik değişim ve yeniden yapılanmayı ifade ediyor hem de yeni bir taktik mücadele süreci başlatmayı içeriyor. Bizim kendi cephemizden süreci bu biçimde tamamlamamız ve bu temelde 2001 yılında pratiği geliştirmede ortaya çıkan zayıflıklarımızı böyle bir kararlılık düzeyiyle aşmamız hem uluslararası gericiliği hem de Türkiye ortamını yakından etkiledi, onları da yeni kararlar almaya ve buna göre yeniden yapılanmaya zorladı. Avrupa 'terör listesi' ile kendisini erkenden böyle bir konuma getirdi. Türkiye'de ise Ecevit hükümeti bu gelişmeleri ya hiç anlamadı ya da anlamak istemedi. Buna karşı taktiği daha uzun süre uygulayarak, böyle bir süreçte hareketimizi tasfiye etmeyi hedefledi. Uluslararası gericiliğin önüne böyle bir program koymaya çalıştı. Bu biçimde yüklendiği PKK'yi tasfiye görevini başarabileceğini düşündü. Türkiye oligarşisinden ve uluslararası gericilikten 2004 yılına kadar kendisine kredi verilmesini istedi. Oysa bu doğru ve gerçekçi bir değerlendirme değildi. Ne Türkiye oligarşisi ne de uluslararası gericilik mevcut hükümetin bu biçimde başarılı olacağına inanmadı. Dolayısıyla kredi vermek istemedi.

Hükümetin bu yaklaşımı Türkiye'yi çok ciddi bir kilitlenme ve tıkanmaya götürdü. Onu hiçbir yeni karar alamayan, dolayısıyla dış gelişmeler çerçevesinde müttefikleriyle birlikte hareket edemeyen bir konuma soktu. Bu açıdan Ecevit hükümetinin bu istemi oligarşinin de, dış bağlantılarının da çıkarını ifade etmedi veya değişik çıkar çevreleriyle sermaye çevrelerinin çıkarlarına uygun düşmedi. Ancak hükümet burada ısrar edince, yani seçim yapma ya da değişme konusunda ortaya çıkan istemleri reddedince, DSP'nin bilinen çözülüşü gündeme getirildi. Hükümeti görevden çekilmeye zorlayan çevreler bunu başaramayınca, DSP'nin çözülüşünü başlatarak hükümeti böyle bir çekilmeye zorlamak istediler ve nitekim bunu da başardılar. Başlangıçta hiçbir olayın hükümette değişiklik yaratamayacağını söyleyenler, DSP'deki mevcut durum ortaya çıkınca, yani 60'ın üzerinde milletvekili ayrılınca erken seçim kararı almak zorunda kaldılar. Kendilerini meclisi ve hükümeti zorlamak ve yenileme kararı almak zorunda gördüler. İstemeyerek de olsa, böyle bir karar düzeyine ulaştılar. Böyle bir karar alarak en azından seçime kadar hükümet olmayı ve seçimi kendi yönetimleri altında yapmayı kurtarmak istediler. Bu çabaları hala sürüyor, ancak gerçekleştirip gerçekleştirmeyecekleri henüz tam belli değildir.

Bütün bunlardan ne sonuç çıkıyor? Demek ki DSP'deki çözülme, erken seçim ve mevcut hükümetin aşılması tamamen hareketimizin yenilenme, demokratik değişim ve yeniden yapılanmada ulaştığı düzeyle bağlantılıdır, bunun Türkiye'ye dayattığı demokratik değişim ve dönüşüm gerçeği ile bağlıdır. Bununla uyumlu olmayan ve böyle bir adımı atamayan hükümet bu biçimde çözülmüş oluyor. Hükümet neden bu kadar ısrarlı oldu? Dayandığı çıkar çevreleri aslında hükümetin işbaşından gitmesini engellemeye çalıştılar. Çünkü gerçekten bu iktidardan epeyce yemlenen çevre vardır. MHP bütün alanları tuttu ve bu süreçte kendisini epeyce kadrolaştırdı. İktidar imkanlarından çok faydalandı. DSP ve ANAP da yine öyledir. Diğer yandan hükümet aslında başarısızlık temelinde gitmekten korktu. Yani Ecevit'in korkularının da bunda payı var denebilir. MHP'nin koltuğa sarılma ve iktidar imkanlarını kullanma istemi ve çabası bunda ne kadar rol oynadıysa, Ecevit'in korkularının da rolünün olduğu düşünülebilir. Çünkü '78'de PKK'nin doğuşunu engelleyemeyen ve bunu yapamadığı için de uzun süre ciddi biçimde suçlanan Ecevit, uluslararası komplo sürecinde kendisine PKK'yi tasfiye etme rolü, görevi ve imkanı verilmiş olmasına rağmen ikinci kez PKK karşısında başarısız kalınca, bunun kendisine pahalı ödettirileceğini biliyor. Aslında burada oluşan bir psikoloji, bir korku vardır. İktidardan düşme halinde başına daha farklı şeyler geleceğinden korkuluyor. Bu konuda Türkiye'de bir Özal pratiği var. PKK karşısındaki duruş, Türkiye siyasetçilerinin sadece siyasi geleceğini tayin etmiyor, fiziki yaşamının bile ne olacağını belirliyor. Dolayısıyla Ecevit'in bu kadar direnç göstermesinde böyle bir korkunun da rol oynadığı söylenebilir. Çünkü bu kadar yılın siyasetçisinin, bu kadar düşünen, düşünce üreten ve güya en akıllısı sayılan birisinin bile siyasi gelişmeleri bu kadar okuyamaması, buna ters düşmesi ve partinin tümünü neredeyse elinden gittiği bir ortamla yüz yüze gelmesi başka türlü açıklanamaz.

Ecevit niye bu kadar göremez oldu, niye gelişmeleri değerlendiremedi ve bu kadar ters düştü? İşte bu nedenlerle ters düştü. Aslında tümden göremedi denilemez. Kısmen göremedi, kısmen görse bile farklı yaklaşımlar geliştirme gücü gösteremedi. Farklı yaklaşımlar geliştirirse kendisini güvencede göremedi: Siyasi olarak güvencede göremedi, fiziki olarak güvencede göremedi. Onun için de akıl almaz bir biçimde mevcut iktidarı sürdürmekte ısrar etti.

Böyle bir durumun ortaya çıkmasında dış gelişmelerin de payı vardır. Birincil yan ya da esas dayatma bizim ulaştığımız düzey ve bunun Türkiye'deki demokratik değişimi dayatması olmakla birlikte, ikincil yan da Avrupa ile ABD ile ilişkileridir; Ortadoğu alanıyla uluslararası bağlantıları olan ve uluslararası düzeyi ilgilendiren gelişmelerin, siyasi-askeri mücadelelerin yaşanması durumudur. Mevcut hükümetin bu biçimde çözülmesinde bunun da önemli bir payı ve rolü vardır. Çünkü bu hükümet dış müttefikleriyle de uyumlu politikalar üretme gücünü kaybetti. Örneğin AB ile ilişkilerini artık bir karara bağlaması gerekiyordu. Aralık 1999'daki Kopenhag Toplantısı bu konuda tayin edici bir süreçti. Orada Türkiye'ye yeni bir yön verebilmek ve AB ile ilişkilerini düzene sokabilmek için köklü demokratik değişimleri yapması gerekiyordu. Ama bu hükümetin onu yapma gücü yoktu. Bu nedenle AB politikaları ile uyumlu politikalar üretme ve onları pratikte gerçekleştirme gücünü gösteremedi. ANAP bunu istese ve DSP bundan yana görünse de, MHP böyle bir siyaseti reddetti ve AB'ye girişe karşı çıktı, AB'ye girişin gerektirdiği hukuki düzenlemeler ve değişiklikleri yapmayı engelledi. Onunla da yetinmedi, Avrupa'yı eleştiriye aldı. Bahçeli Brüksel'e gidip AB'yi eleştirdi, Ankara'ya geldi AB'yi şiddetle suçladı. Avrupa'ya girmek için

kendisini AB kriterlerine göre değiştirmek zorundayken, neredeyse Avrupa'yı kendi ölçülerine göre değişmeye zorlamak istedi. 11 Eylül sürecini biraz da böyle değerlendirdiler. Bu bir yanılgıydı, yanlış bir değerlendirmeydi. Hükümet ABD'nin gücüne dayanarak Avrupa'yı etkileyebileceğini sandı. Dolayısıyla Avrupa karşısında AB'ye giriş için yapması gerekenleri yapmadığı gibi, tersi dayatmalarda bulundu. Bu da AB ile uyumu ortadan kaldırdı. Dolayısıyla mevcut hükümet Türkiye'yi Avrupa'ya taşıyacak bir hükümet olmaktan çıktı, AB'ye girişin gereklerini yerine getiremeyen hükümet haline geldi. Yaşanan krizde bunun da bir payı vardır. Bu çerçevede Avrupa ile önemli bir çatışma yaşandı. AB Temsilcisi bile Türkiye'den atıldı.

Tabii bunlar basit olaylar değildi. Avrupa siyaseten bu durumu kabul etmedi ve affetmeye yanaşmadı. Nasıl Avusturya'da Jörg Haider'in başında bulunduğu ırkçı parti yönetim olma gücünü kazanınca bu partiye karşı tavır alıp dışlamaya çalıştıysa, aynı şekilde Türkiye'ye karşı da benzer bir tutum takındı. Tabii Avrupa MHP'nin bu yaklaşımlarını hazmetmiyor, kabul etmiyor. Kendi içinde etmezken, Türkiye'de kabul etmesi mümkün mü? Aslında MHP biraz da haddini bilmezlik yaptı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyor, bir tür kabadayı yaklaşımı var. Bununla Türkiye'de istediklerini uygulatıyorlar, Avrupa'ya karşı da uygulatacaklarını sandılar. Ama Avrupa bunu kabul etmeye hazır değildi, bunu kabul edecek durumda değildi. Bu da mevcut hükümetin Avrupa ile ters düşmesini ve AB'ye üyeliğin gereklerini yerine getirmemesini doğurdu. Bu çelişki de önemlidir.

ABD'nin yeni stratejisinde Türkiye'ye jandarma rolü veriliyor

Diğer yandan Türkiye'nin ABD ile ilişkileri de bu sonuçta etkili oldu. ABD Türkiye'yi Ortadoğu'daki mücadelede etkili bir biçimde değerlendirmeye, kendi Irak politikasını Türkiye'ye benimsetmeye çalışıyor, Irak politikasında Türkiye'ye yer vermek istiyor. Hatta bunun da ötesinde 'terörizme karşı üçüncü dünya savaşı' gibi bir savaş içerisinde Türkiye'ye askeri rol biçiyor. Bir jandarma olarak Türkiye'yi kullanmak istiyor. Yeni ABD stratejisinin Türkiye'ye yaklaşımı böyledir. Afganistan'a işte bu temelde asker çıkarttırdılar. Böylece Afganistan'daki savaşı Türkiye'nin üzerine yıkmaya çalışıyorlar. Benzer bir biçimde Türkiye'yi Ortadoğu'da da yürüttükleri savaşa katmak istiyorlar. Kendilerine Türkiye'nin güç vermesini ve ortak olmasını istiyorlar.

ABD Başkan Yardımcısı Ortadoğu'yu gezdi, Başkan Bush Avrupa ve Rusya'yı gezdi. Bu gezilerden çıkardıkları en temel sonuç, Türkiye'nin kendi politikalarına kazanılması oldu. Özellikle Irak ve Ortadoğu üzerinde etkili olabilmeleri ve politikalarını uygulayabilmeleri için, Türkiye'den güç almaları ve Türkiye'yi kendi politikalarına kazanmaları gerektiğini kavradılar, bu sonuca vardılar. Türkiye'nin konumu ve bölgenin durumu açısından da bu böyledir. Örneğin ABD'nin Irak'a askeri müdahalede bulunup başarılı olabilmesi için, Türkiye'den destek alması birincil derecede önem taşıyor. ABD Türkiye'den destek alıp onu bu politikasına katarsa, başka yerden destek almadan da Irak'a istediği müdahaleyi yapabilir. Türkiye'nin konumu ona böyle bir imkanı veriyor. Bu nedenle yoğunlaşan Ortadoğu mücadelesinde başarılı olabilmesi için Türkiye'nin ABD politikalarına kazanılması, ABD için bir zorunluluk arz etti. Mevcut hükümet ise Türkiye'yi ABD politikalarına bu derece angaje edip bağlamakta isteksiz davrandı. Özellikle Ecevit böyle bir politikaya tümüyle angaje olmak istemedi. Gerçi 2001 yılı sonunda yaptığı ABD ziyaretinde ABD'ye belli bir destek vereceklerini taahhüt etti ve böyle bir anlaşma imzalandı, giderek ABD politikalarına ters düşmeyeceklerini de söyledi. Ama ABD'nin istediği askeri desteği tümüyle vermedi.

ABD Dışişleri ve Savunma Bakan Yardımcılarının bu günlerde Türkiye'de yaptıkları görüşmelerin sonucunda da biz bunu gördük. ABD yetkilileri *"başta Irak'a müdahaleye katılırsanız, yani ilk elden ABD politikalarıyla uyumlu hareket ederseniz masada yeriniz olur; etmezseniz, Irak'ın saldırısı karşısında zorunlu olarak savaşa gireceksiniz. O zaman da hiçbir kazancınız olmayacak"* diyorlar. Bu, ABD'nin Türkiye'yi zorlama yaklaşımıdır ve onun Irak'ta geliştirmek istediği savaşın Türkiye üzerindeki yansımasını ifade ediyor, Türkiye'yi tehdit anlamına geliyor. Bu tehdidin gereklerine uygun olarak, ABD Türkiye'yi Irak müdahalesinde etkili askeri güç olarak kullanmak istedi. İşte Avrupa'nın PKK'yi 'terör örgütleri listesi'ne koymasında ABD belli bir çaba harcadı. Bu çabanın amacı Türkiye'yi ABD politikalarına yakınlaştırmaktı. ABD Avrupa'nın PKK'ye karşı böyle bir karar almasına destek verip yardımcı olarak, karşılığında Türkiye'den Irak'a müdahalede kendilerine destek vermesini istedi. Bu bir adım oldu. Fakat mevcut hükümeti tümden kendi politikalarına çekmeye yetmedi. Ecevit ABD'yi reddetmese ve kabul etse de isteksiz davranıyor, hatta ABD yaklaşımlarını biraz deşifre de ediyor. Irak'la ABD dışı ilişkiler sürdürüyor. Öyle ki, Ecevit ABD Başkan Yardımcısı'nın Türkiye'de basın toplantısı yapmasını bile engelledi. O tutum önemliydi. Bunlar ABD açısından zorlayıcı oldu.

ABD ise giderek daha fazla Irak'a müdahale etmeyi gündemleştirdi. Müdahale zamanı yakınlaştı. ABD kendini müdahale etmeye zorunlu hissediyor. Araplardan istediği kadar destek alamıyor. İran bu müdahaleyi boşa çıkartmak üzere zorlayıcı bir etken oluyor. AB, ABD'ye tam destek vermiyor. Rusya eskisi gibi direnmese de, istediği desteği vermeye yanaşmıyor. Böyle bir ortamda ABD'nin Türkiye'nin tam desteğini alma ihtiyacı var, kendisini buna zorunlu hissediyor ve bu temelde Türkiye'de kendi politikasını kabul ettirecek bir çalışma yürütüyor. Mevcut hükümet ise bu istenene tam gelmedi. Müdahale yakınlaşınca, ABD de Türkiye'de bu hükümet yerine, kendisinin Irak ve Ortadoğu politikasına tam uyum sağlayacak yeni bir hükümetin oluşmasını istedi. Buna ihtiyaç duydu. Irak müdahalesindeki zayıflıkları onu buna daha fazla mecbur etti. Bu anlamda ABD'nin çıkarlarını da tam yansıtamadı. Hükümet en temel müttefikleri olan AB ve ABD'nin çıkarlarını yansıtamayıp bunları temsil edecek politikalar üretemeyince, dış desteğini de kaybetmiş oldu. Böylece içten değişim sürecini tamamlayan ve olmazsa olmaz bir olgu olarak demokratikleşmeyi Türkiye'ye dayatan hareketimizin gelişimi, dıştan ise Avrupa'nın ve ABD'nin çıkarlarını karşılamayan ve onlarla çelişen bir durum, mevcut hükümetin bu biçimde çöküşünü ve sonunu getirdi.

Demek ki Türkiye'de yaşananlar bizimle olduğu kadar AB ilişkileri ile bağlantılıdır, ABD'nin Ortadoğu politikaları ile ve özellikle Irak müdahalesiyle ilişkilidir. Dikkat edilirse şimdi bir erken seçim, bir yeni hükümet durumu, bir de Irak müdahalesi tartışılıyor. Tam da DSP çözülür ve hükümet artık eskisi gibi hükümet edemezken, ABD'nin bakan yardımcıları geldiler, görüşmeler yaptılar. Hükümetin en zayıf olduğu bir ortamda, Irak'a karşı müdahaleye tam destek vermesini Türkiye'ye dayattılar, bu temelde Türkiye'nin desteğini elde etmeye çalışıyorlar. Türkiye'de hükümet çözülürken Irak müdahalesinin bu kadar tartışma gündemine gelmesi tesadüf değildir; bu durum bunların birbiriyle bağlı olduklarını gösteriyor; ABD'nin Irak politikasını karşılayamamasının bir gereği olarak mevcut hükümetin çözüldüğünü ortaya çıkarıyor. İç durumla, içten demokratik gelişmeler ve dıştan müttefiklerinin politikalarıyla çelişen ve onları karşılayamayan bir hükümet artık tamamen işlevsiz hale geldi. Dolayısıyla ömrünü tamamladı ve çözülüşü gerçekleşti. Bu böyle olmak zorunda mıydı? Eğer gelişmeler zamanında görülseydi, bu kadar çıkara bağlanma olmasa ve korku yaşanmasaydı, daha rahat bir geçiş sağlanabilirdi. Ama hükümetin ısrarı, çıkarlarını koruma yaklaşımı ve bunda diretmesi gelişince, böyle hızlı bir çözülüş ve çöküş gündeme geldi.

Şimdi ne olacak Türkiye'de? Muhtemelen ne tür gelişmeler olabilir?

Mevcut çözülüşü sağlayan iki etken vardır ve bundan sonrası da bu iki etkenin mücadelesiyle belirlenecektir. Şu ortaya çıktı: Türkiye için ara dönem artık sona ermiştir. Türkiye'yi değiştirmeden ve yeniden yapılandırmadan, ara dönemle, 15 Şubat ölçülerine uygun olarak şekillenmiş bir siyasi yapılanmayla ülkeyi daha fazla ileri götür-

menin mümkün olmadığı ortaya çıkmıştır. Bu anlamda idareci güç, değişimi engelleyen ve Türkiye'yi tutan güç belli bir statüde bitmiştir. Bu, hükümetin bitişidir; bir anlamda bu hükümeti oluşturan DSP ve MHP'nin bitişidir, bu sürecin ortaya çıkardığı meclisin bitişidir. Dolayısıyla siyaset kurumu bu temelde yenilenmeyi gerektiriyor.

Bu yenilenme nasıl olacak? Seçim bunun bir yoludur. Tabii bir de seçimsiz hükümetler tartışılıyor. Bazı çevreler, özellikle dış çevreler tamamen ABD'nin istediği politikaları gerçekleştirecek bir hükümetin oluşmasını istiyor ve böylece bu süreci karşılamayı daha doğru buluyorlar. Buna 'milli mutabakat hükümeti' de diyorlar. Bu tür arayışlar da gündeme geliyor. Bir seçimle hükümet oluşturmak yerine, ABD'nin isteklerini gerçekleştirecek ve bu temelde ABD'den destek alacak bir hükümetin kurulmasını ve herkesin bunu desteklemesini istiyorlar. Bu yönlü çabalar sergileniyor. Bunun ne kadar gerçekleşeceği belli değildir. Kısmi ölçüde zayıflıklar içeriyor olsa bile bir ihtimal de budur. Tabii bu tehlikeli bir ihtimaldir. Buna karşı çıkmak gerekir. Bu, Türkiye'yi tamamen dışa bağlı, Türkiye'nin demokratikleşmesini engelleyen ve onu ABD'nin 'terörizme karşı savaş' stratejisinin jandarması haline getirmeyi öngören bir stratejidir ve Türkiye için tehlikeler arz ediyor.

Diğer yol ise seçim yoludur. Mevcut hükümeti oluşturan partiler kasım ayında bir seçimin uygun olacağını kendi aralarında kararlaştırdılar. Başka partilerden buna destek verenler de, karşı çıkanlar da var. Ancak henüz böyle bir karar alınmış değildir. Bu meclisin parti başkanlarının verdiği kararı kabul edip etmeyeceği de belli değildir tabii. Seçim kararını nihayetinde Meclis verecektir. Bu milletvekillerinin ne kadar seçim kararı verecekleri net değildir. Böyle bir kararı vermek ve seçime gitmek istemezler. Çünkü bunların büyük bir kısmı seçimde yeniden milletvekili olamayacaklar. Bu nedenle kendi çıkarlarını düşünecekler. O bakımdan meclisin ve parti liderlerinin aldığı kararlar doğrultusunda erken seçime karar vereceğini kesin görmemek gerekir. Yani erken seçimin meclis kararı haline gelmesi kesin değildir.

Bu duruma gelmezse ne olur? O zaman tıkanıklık devam eder. Tıkanıklığın aşılması için hükümetin düşürülmesi gerekir. Hükümet düşerse ve yeni bir hükümet kurulamazsa, Meclis kırk gün içerisinde yeni bir hükümet kuruluşuna yol açamazsa, o zaman anayasaya göre cumhurbaşkanının meclisi feshetme ve erken seçim kararı alma yetkisi var. Cumhurbaşkanı böyle bir süreci işletebilir ve nitekim bundan yana olduğunu ortaya koydu. Dolayısıyla hangi seçeneğin gerçekleşeceği net değildir. Fakat net olan şudur: Türkiye'de ara dönemi sürdüren, idareciliği esas alan ve değişimi önleyen güç artık bitmiş, hükümetiyle de, meclisiyle de çekilmiştir. Türkiye yeni bir siyasi iktidara ve siyasi yapılanmaya kavuşacaktır. Bunun önü açılmış, böyle bir süreç başlamıştır. Siyaset kurumunda değişim ve yeniden yapılanma süreci başlamıştır. Türkiye bunun gerektirdiği yoğun bir iç siyasi mücadele içerisine girmiştir. Türkiye içinde partiler düzeyinde, siyasi iktidar düzeyinde, partiler dışı çeşitli çevreler düzeyinde böyle yoğun bir siyasi mücadele yaşanıyor. Yeni iktidarın nasıl oluşacağı ve yeni siyaset kurumunun nasıl şekilleneceğinin yöntemleri henüz tam net değildir. En geçerli yol meclisin erken seçime karar vermesi, kasım ayında bir erken seçimin olması ve seçim temelinde meclisin ve dolayısıyla da hükümetin yenilenmesi yoludur. Şimdilik en ağır basan yol olarak bu görünüyor. En büyük ihtimal bu yolun izleneceği doğrultusundadır, ama tam net ya da kesin değildir. Türkiye'de keskin bir iç mücadelenin olduğunu göz ardı etmemek gerekir. Dolayısıyla bu keskin mücadele farklı yolları da gündeme getirebilir, farklı hükümet kuruluşlarını da gündemleştirebilir.

Türkiye'de demokratik değişim ve yeniden yapılanma eğilimi güçleniyor

Bu yeni değişim sürecinde Türkiye'nin nasıl bir doğrultuya gireceği konusunda iki eğilim çatışma halinde bulunuyor ve bu gittikçe daha çok netleşiyor. Bunlardan bir tanesi ABD'nin bu savaşçı çevrelerinin de destekleyip yönlendirdiği, Türkiye'deki ırkçı, milliyetçi-şoven çete çevrelerinin esas aldığı ve onların çıkarlarını ifade eden çatışma ve savaş yoludur. Bunlar demokratikleşmeye, hatta AB çerçevesinde bir demokratik değişime karşı çıkıyorlar. Bunu durdurabilmek için savaşı ve çatışmayı gündeme getiriyorlar. Bunlar hareketimizin geliştirdiği süreç karşısında böyle bir yönelimde başarı elde edememişlerdi. Şimdi ABD'nin başlattığı savaşa dayalı olarak ve onun Irak'la Ortadoğu müdahalesine dayanarak, bu yolu Türkiye'de egemen kılmaya çalışıyorlar. Türkiye'yi yeniden bir savaş ve çatışma ortamı içerisine çekmek istiyorlar. Tansu Çiller bunun başbakanı olmak istediğini ilan etti. MHP içerisinde de birçok çevre bundan yanadır. Türkiye'de bunların dışında başka çevreler de var, yine dış çevreler de var. Bunlar tamamen savaş rantçısı olan çevrelerdir ve çıkarlarını savaş ve çatışma ortamına dayandırıyorlar. Türkiye böyle bir yola girerse, tabii demokratikleşme tümüyle rafa kalkacak. Militarist, şoven ve faşist yaklaşımlar egemen olacak. Bölgede savaş, Kürt halkına karşı savaş, içte demokratik güçler üzerinde şiddet uygulama politikası hakim politika haline gelecek. Bunu sağlamak isteyen, Türkiye'yi böyle bir yolun içine çekmek isteyen çevreler var. Bunun yoğun mücadelesini yürütüyorlar.

İkinci yol, Türkiye'nin demokratik değişimi ve yeniden yapılanmayı yaşaması yoludur. Bu süreci esas olarak hareketimiz geliştirdi. Önderliğimiz bunun düşünsel ve politik çerçevesini çizdi ve pratik dayatmasını ortaya çıkardı. Bu, asgari düzeyde AB'ye girişi ifade ediyor; AB'ye girişin gerektirdiği Kopenhag Kriterleri çerçevesinde Türkiye siyasetinin yenilenmesini ve yeniden yapılanmasını içeriyor. Bunu çeşitli çevreler destekliyor. Özellikle bu son üç yılda böyle bir süreci isteyen güçler çoğaldı. Aslında halkın yüzde seksen beşi böyle bir süreçten yanadır. Buna denk olarak değişik siyasi eğilimler gelişiyor. İslami kanattan da kısmen buna kayan gelişmeler oldu. Liberal ve sağ çevrelerde böyle bir demokratikleşme eğilimini gösteren ve kendisini bu siyasete bağlayan gelişmeler oluyor. ANAP'ın durumu, Demokratik Türkiye Partisi'nin durumu bunu arz ediyor, liberal sağ böyle bir yenilenmeyi yaşamaya çalışıyor.

Yine sol çerçevede gelişmeler var. Aslında sol güçler kısmen güçlendiler, ama hala birlik olmaktan uzaklar. İttifakları yoktur ve oldukça paramparça bir tablo çiziyorlar. Bu konuda en paramparça olan sosyalist soldur. Bu sol marjinalliğini koruyor. Gerçekten de söylemi ile pratiği birbirine 180 derece terstir. İnsan söylediklerini ve yaptıklarını görünce, bunların ağızlarından çıkanları kulakları duyuyor mu diye düşünmeden edemiyor. Bu kadar çelişkili ve ikilidirler. Kendilerini dev aynasında görüyor ve geri bir tutumu yaşıyorlar. Türkiye gerçeği ile çelişkilidirler.

Sosyal demokrat sol da, sosyalist sol kadar olmasa bile parçalı ve hatta neredeyse benzer durumu yaşıyor. CHP-DSP bölünmesi vardı. CHP kendi içinde bölündü. Ayrılanlar bir parti bile olamadılar. İçlerinden bir hizip SHP'yi kurdu. Şimdi DSP de bölünüyor. 'Yeni Oluşum' diye bir ayrılma oldu ve kendisini sosyal demokrat çizgide partileştirmek istiyor. Dolayısıyla böyle bir ayrışma aslında ön açıcılık yapıyor ve Türkiye'deki kilitlenmeyi çözüyor. Ama nasıl bir sonucun doğacağı, demokratik bir Türkiye'nin ortaya çıkmasının nasıl garantileneceği hususlarına cevap verilmiş değil. Bu anlamda sosyal demokrasinin bölünmüşlüğü de Türkiye'nin geleceği açısından tehlike oluşturuyor. Yani ön açıcı değildir. Bütün bu alan genişlerse, bu bölünmüşlükler aşılır ve değişik düzeyde birlikler ve ittifaklar gelişirse, hem sol olarak hem de sağ olarak demokratik çevreler de epey bir güç kazanırlar. Toplumun değişik çevreleri demokratik değişimden yanalar ve demokratikleşmeye destek veriyorlar. İşçiler, memurlar, gençler, kadınlar ve serbest meslek sahipleri yoğun olarak demokrasi talebinde bulunuyorlar. Üretici sermaye çevreleri de demokratik değişimden yanalar. TÜSİAD, Ticaret Odalarının önemli bir kısmı böyle bir siyaset izliyor. Bunun için toplumun yüzde seksen beşi böyle bir istemin sahibidir; en azından demokratikleşmeye karşı çıkmıyor. Büyük bir kesimi de aktif olarak istiyor. Dışta Avrupa'nın önemli bir kesimi istiyor. Tabii ABD'de de Türkiye'nin demokratik değişimini isteyen çevreler var. Muhalefet böyle bir siyaset izliyor. Bütün bunlar Türkiye'deki demokratik değişim ve yeniden yapılanma eğilimini güçlü kılıyor. Şimdi Türkiye esas itibariyle bu iki eğilim arasındaki şiddetli mücadele içerisine girmiş durumdadır. Değişim süreci bu iki eğilimden birisinin iktidara taşınması süreci olacaktır.

"Rantçı-çeteci güçler ancak mücadele ile geriletilir. Demokratik değişim ve yeniden yapılanma süreci ciddi bir mücadele işidir. Bu mücadelenin yürütülmesi, bu mücadeleyi yürütecek siyasetlerin ortaya çıkartılması, örgütlenmeler ve ittifakların yaratılması gerekir. Bu yapıldığı, böyle bilinçli ve istekli bir çaba sürdürüldüğü ölçüde, Türkiye bir demokratikleşme sürecine girer."

Bununla birlikte DSP-MHP-ANAP koalisyonuyla idare etme iktidarı ömrünü tamamladı, bitti ve son buldu. Bu anlamda Türkiye'de ortaya çıkan gelişmeler olumludur. En kötüsü Türkiye'yi değişime kapatan, kilitleyen ve tıkatan durumdu. Bu, değişim dinamiklerini çürütüyor ve önüne ciddi engeller koyuyordu. Bunun aşılması elbette olumlu bir gelişmedir. Mevcut hükümetin DSP'nin çözülmesi biçiminde bile olsa yıkılması, kilitlenmenin bu şekilde aşılması önemli, olumlu ve Türkiye açısından ön açıcıdır, yeni gelişmelerin ortaya çıkmasına fırsat vericidir. Bu bakımdan ayrılmaları, bu 'Yeni Oluşum'u, bu temelde ortaya çıkan gelişmeleri ön açıcı ve olumlu görmek gerekiyor. Bunlar bizim taktik mücadelemize de tamamen denk düşüyor. Yani biz de Türkiye'yi bu biçimde bir değişim sürecine alma mücadelesini veriyoruz. Türkiye'ye zaten bunu dayattık. Bu gerçekleşiyor. Ama hangi sonucun ortaya çıkacağı da önemlidir. Ortada şiddetli bir mücadele vardır. Tabii bu mücadelenin neyle sonuçlanacağı ve hangi eğilimin iktidara taşınacağı da önemlidir. Eğer buradan şoven milliyetçi ve çeteci eğilim iktidara gelirse, bu yeni bir savaş ve çatışma döneminin başlaması anlamına gelecek; sonucunun ne olacağı çok kestirilemeyen, tamamen dış güçlerin ve iç rantçı çevrelerin çıkarlarına hizmet edecek bir sürecin gelişmesi demek olacaktır. Bu ciddi bir tehlikedir. Böyle bir gelişme olursa, demokratikleşme darbe almış olacaktır. Eğer Türkiye böyle bir iktidara giderse, bizim geliştirdiğimiz barış ve demokratik çözüm süreci sabote edilmiş olacak, imha ve çatışma süreci gündemleşecektir. Bu çevreler zaten Önderliğin durumunu tartışma gündemine getirdiler. Dolayısıyla idam ve imha ile bunun yol açtığı çatışma süreci gündeme gelecektir.

Bu tehlike var mı? Evet, var. Böyle bir ihtimal gündemdedir. Bunun güçleri ve dayanakları var. Bu güçler iktidar olmak ve Türkiye'yi böyle bir sürece sokmak için yoğun çaba harcıyorlar. Bunların dış dayanakları ve iç güçleri var. Kürdistan'ın içinden de bunu destekleyenler var. Unutmayalım ki, bunlar komplonun imhacı güçleri oluyorlar ve bu güçler hala dayatma halindeler. Geçenlerde YNK bizi böyle bir gelişmeyle alenen tehdit etti: *"ABD ve Türkiye ile bir olup savaşa başlarım"* dedi. Bunun hazırlıklarını da yapıyor. Bölgede buna destek veren başka güçler var. Bunlar 15 Şubat'ta da böyle bir sonucun ortaya çıkması için çaba harcamışlardı. Dışta bunun güçleri var. Rusya, Yunanistan böyle olmasını istemişti, Avrupa'da ve ABD'de bazı güçler idam, imha ve çatışma sürecinin gelişmesini istemişlerdi. Şimdi de böyle bir istemde bulunuyorlar. Bunu küçümsememek gerekir. Bu ciddi bir tehlike ve tehdit durumudur. Bunu görüp önleyecek ve boşa çıkartacak bir çalışma ve mücadelenin sahibi olmamız gerekir.

Rantçı-çeteci güçler ancak mücadeleyle geriletilir

İkinci ihtimal, aslında demokratik gelişme ve değişim yanı bugün için daha ağır basan yandır. Her ne kadar çeteci, faşist, şoven ve rantçı çevreler iktidar olmak istiyorlarsa da, bu süreçte epeyce daraltıldılar. Demokratik değişim ve dönüşüm gerçeği, en azından Kopenhag Kriterleri çerçevesinde gerçekleşecek bir değişim ve dönüşüm, içte ve dışta daha fazla gücün çıkarlarını ifade ediyor. Dolayısıyla demokratik bir iktidarın ortaya çıkması, Türkiye'yi demokratik değişime ve yapılanmaya götürecek yeni bir siyaset kurumunun oluşması ihtimali en güçlü –birinci derecede bir ihtimaldir– ihtimaldir. İşte çeşitli çevreler buna destek veriyorlar, dışta AB ile ABD'nin bazı çevreleri bunu istiyorlar. Dolayısıyla Türkiye'nin girdiği bu değişim sürecinin demokratik yönde ilerlemesi, demokratik değişim ve yapılanmayı arz etmesi güçlü bir ihtimaldir. Bunun önündeki engeller aşılır ve bunu yürütecek güçler gerekli çabayı sürdürürlerse, sürecin bu biçimde gelişeceğini görmek, kabullenmek ve esas almak gerekir.

Bu temelde bütün demokratik güçlere önemli bir görev düşüyor. Böyle bir gelişme kendiliğinden olmaz. Rantçı-çeteci güçler ancak mücadele ile geriletilir. Demokratik değişim ve yeniden yapılanma süreci ciddi bir mücadele işidir. Bu mücadelenin yürütülmesi, bu mücadeleyi yürütecek siyasetlerin ortaya çıkartılması, örgütlenmeler ve ittifakların yaratılması gerekir. Bu yapıldığı, böyle bilinçli ve istekli bir çaba sürdürüldüğü ölçüde, Türkiye bir demokratikleşme sürecine girer.

Burada Türkiye'yi demokratikleşmeye yönelten ve sorunlarını demokratik dönüşüm çerçevesinde çözdürtmek isteyen hareketimizin de üzerine düşen önemli görevler var. Böyle bir gelişmenin ortaya çıkmasında birinci derecede payı olan bir hareket olarak, bunun da ötesinde Türkiye'nin demokratik bir değişimi yaşamasında birinci dereceden rol oynaması gerekiyor. Görev ve sorumluluğu bu çerçevededir. Dolayısıyla üzerine düşen görev ve sorumluluğu yerine getirmek durumundadır.

Bütün bunlar çerçevesinde bizim yaklaşımlarımız, Kürt ulusal demokratik hareketi olarak bu olasılıklara karşı tutumlarımız ve politikalarımız neler olmalı?

Bir kere propaganda, eğitim ve aydınlatma faaliyetlerimizi aktif olarak etkin bir biçimde geliştirmemiz gerekir. Bu konuda zayıflıklarımız var; sözlü, görsel ve yazılı olarak yetersiz kalıyoruz. Örneğin mevcut sürecin tartışılması ve aydınlatılmasında, demokratik değişimin bu süreçten başarıyla çıkması için gerekli çalışmaların yürütülmesinde belli bir çaba olsa da, bu çaba kesik kesiktir, zayıftır. Bir de geç kalma var. İnisiyatif, öncülük ve ön açma durumumuz zayıftır. Oysa bunu geliştirmemiz gerekiyor. Propaganda ve ajitasyon faaliyetini, kendi siyasi etkinliğimizi her alanda geliştirecek ve ona hizmet edecek bir düzeye ulaştırmamız zorunludur.

İkinci olarak, kitle mücadelesini geliştirmemiz gerekiyor. Unutmayalım ki, Türkiye'nin bölgeyle de bağlantılı olan böyle bir değişim sürecine girmesinin motoru halkın siyasi serhildanı oldu. 2001 yılı 15 Şubat'ında başlayan süreç, mücadele ve serhildan böyle bir değişim sürecinin gelişmesine yön verdi. 2002 yılında bunun daha da yaygınlaşması, bahar sürecinde ülke içinde ve dışında çok yaygın bir düzey kazanması işte şimdiki gelişmeleri ortaya çıkardı. Halkın siyasi serhildanı örgütümüzün kongre çalışmalarıyla birleşince, Türkiye üzerinde bu denli değiştirici etki yaptı. Hükümetin başarısızlığını açık belgeleyip kanıtladı. Bu temelde başarısız kalmış bir hükümetin aşıl-

ması ve değiştirilmesi gereğini gündeme getirdi. Bu çerçevede kitle hareketimizi, örgütlülüğümüzü ve eylemliliğimizi her alanda geliştirmemiz şarttır. Eğer özellikle sürecin çeteci eğilimin başarısız kılınması ve demokratik değişim yönünde ilerletilmesini istiyorsak, bunu ancak yaygın bir kitle hareketini geliştirerek yapabiliriz. Bunu sağlayacak şekilde bir kitle örgütlülüğünü ve mücadelesini yeni yöntemlerle, faşizme ve faşist çeteciliğe karşı demokratik değişimi hakim kılma esprisiyle her alanda, Kürdistan'ın bütün parçalarında, Türkiye'de ve yurtdışında geliştirmeliyiz. Bu çerçevede mevcut zayıf durumu aşmamız gerekiyor.

Burada bir zayıflık var ve bunu kesinlikle aşmak zorundayız. Sadece bir kitle örgütlülüğü ve serhildanla da sınırlı kalmamak, bunu kitlelerin demokratik yaşamını ve eğitimini geliştirmeyle de yaygın olarak birleştirmek durumundayız. Bu konuda da kongrenin öngördüğü çalışmaların başarıyla yapılması gerekir. Örneğin anadil eğitimi, idamın kaldırılması, Kürtçe eğitim ve yayın hakkı hususları Türkiye'de bugün siyasi iktidarı belirleyen en temel tartışma konuları oluyor. Bizim bunları fiilen gerçekleştirecek bir çalışma planımızın ve pratiğimizin olması şarttır. Bizim her alanda Kürtçe eğitim ve Kürtçe öğrenme seferberliğini planlayıp geliştirmemiz gerekiyordu. Bunu kongremizde kararlaştırdık, şimdi de pratikleştirmemiz ve Kürtçe yayını her alanda geliştirebilmemiz gerekiyor. Bunu sağlayacak sanat ve edebiyat faaliyetlerimizi yaygın olarak yürütmemiz gerekiyor.

Kitle hareketi demek, bunların hepsinin birlikte gelişmesi demektir. Bu konularda zayıflıklarımız ve eksikliklerimiz var. Kongremiz bu konularda gerekli kararları aldı. Ama pratik planlamaları henüz tam anlamıyla yapılmış değildir; günlük olarak uygun taktiklerle, yeterli şiarlar ortaya atarak ve öncü bir çalışmayı başarıyla yürüterek pratikleştirme durumumuz zayıftır. Bu zayıflığı aşmamız gereklidir. Ne pahasına olursa olsun, kitle hareketimizi çok yönlü ve yaygın bir biçimde geliştirmemiz gerekir. Bu, çeteci-rantçı eğilimin gelişmesini engelleyecek en büyük kuvvettir. Dolayısıyla savaş ve çatışma ihtimalini ortadan kaldıracak, onun yerine barış sürecini daha köklü geliştirecek en büyük mücadele biçimi, onun en temel kuvveti oluyor.

Diğer yandan demokratik güçlerin gelişmesi, demokratik siyasetin oluşması, ittifak ve birliğin yaratılması, Türkiye'nin siyaset kurumunun demokratik çerçevede yenilenmesi ve demokratik bir iktidarın gerçekleşmesi, Türkiye'nin demokratik bir iktidara taşınması, esas olarak kitlelerin demokratik hareketinin –serhildanının– geliştirilmesine bağlıdır. Bununla birlikte içte ve dışta uygun bir siyasi ilişki ve ittifak durumunu geliştirmek gerekir. Diplomasimizi buna bağlamamız ve demokratik siyasal serhildana paralel bir demokratik siyasi ittifakın yaratılması da önemlidir. DSP'nin bu biçimde çözülmesi, böyle bir demokratik bloğun oluşmasına vesile oluşturur ve ön açıcı olursa, daha büyük rol oynamış olur. Öncelikle sosyal demokrat hareketi birleştirmede, arkasından tüm sol güçlerin demokratik ittifakını yaratmada ön açıcı bir rol oynayabilir. Bunu teşvik etmek, Kürt ulusal demokratik birikimini böyle bir sol demokratik ittifakla birleştirerek genelde Türkiye çapında sol demokratik bir blok oluşturmak, en azından seçim için böyle güçlü bir ittifak yaratmak gerekir. Bunun için rantçı-çeteci güçlerin ve onların yaklaşımları olan milliyetçi sağ ve milliyetçi sol düşüncelerin teşhiri ve mahkumiyeti gerekir. Yine böyle bir gelişme açısından, İslami çevrelerin tutarsız ve demokratik ölçülere gelmeyen eğilimlerinin de eleştiri temelinde daraltılması zorunludur. Geniş demokratik ve sol güçlerin ise ittifakını yaratacak, en azından bir seçimde güçlerini birleştirecek bir propaganda ve ittifak çalışmasının da geliştirilmesi kaçınılmazdır.

Bu konuda HADEP'e önemli bir görev ve rol düşüyor. Aynı zamanda HADEP'in etkinliğini geliştirme imkanı da artmış durumdadır. DSP'deki çözülme ve ayrılmalar buna daha çok zemin yarattı. HADEP sosyal demokrat ve sosyalist sol çevrelerle genel bir sol demokratik seçim bloğu oluşturmak için çaba harcayabilir. Bu gerçekleşirse, Türkiye'yi demokratik bir iktidara taşımanın motor siyasi gücü ortaya çıkmış olur. Hatta bununla da kalmamak, ANAP'a kadar olan liberal demokratik çevrelerle bile gerektiğinde bir seçim ittifakına ulaşmak, yani yeni bir demokratik koalisyonu ve seçimin arkasından oluşacak bir hükümeti seçim öncesinde yaratmak gerekiyor. Bu önemlidir. Şunu iyi bilmeliyiz ki, Türkiye'de hükümet seçimden sonra değil, seçimden önce oluşacaktır. İttifaklar oluşacak ve kendisini iktidar yapacak kadar bir ittifak gücü haline getirenler kazanacaktır. Dolayısıyla daha şimdiden sol ve demokratik güçler, gerekirse liberal çevrelerle de ilişki içerisinde, yeni bir hükümet programı olabilecek bir seçim programı etrafında birleşip bu temelde seçime giderek, Türkiye'ye demokratik bir iktidara taşımayı başarırlar. Bizim bunu geliştirmek için çaba harcamamız, bu yönlü her türlü gelişmeye destek vermemiz, KADEK olarak stratejimize ve taktiğimize en uygun tutum oluyor.

Bunlarla birlikte üçüncü bir husus olarak, askeri çalışmalarımızın, yani meşru savunma durumumuzun daha ciddi ve daha derli toplu ele alınıp geliştirilmesi gereği vardır. Her ne kadar propaganda faaliyeti ve serhildanla, yine siyasi çalışmalarla barış ve demokratik çözüm sürecini gerçekleştirecek bir iktidarı sağlamayı esas alsak ve bunun için çalışsak da, karşıt güçlerin de varolduğunu, savaş ve çatışma durumunun da Türkiye içinden ve dışından kaynaklanarak gelişebileceğini hiçbir biçimde göz ardı etmemeliyiz. Bu, sadece Türkiye'nin içine de bağlı değildir. Günümüzde şu artık gittikçe daha çok yoğunluk kazanıyor: Savaş ve çatışma durumu ABD'den kaynaklanıyor. Basına yansıyanlardan bunu anladık. ABD yılın başından beri Irak'a müdahale etmek istiyor, ama aslında çeşitli engeller nedeniyle bunu ertelemek zorunda kaldı. Diğer yandan askeri müdahalenin ardından nasıl bir siyasi yapılanma ortaya çıkaracağını netleştiremedi. Bu zayıflıklar müdahaleyi şimdiye kadar engelledi.

Müdahale sonrası nasıl bir Irak sistemi oluşacak?

ABD yönetimi Türkiye'den destek alarak, dıştaki karşıtlarını da sınırlandırarak müdahalenin önünü açmaya çalışıyor. ABD'nin bu doğrultuda belli bir mesafe kaydettiği düşünülebilir. Çeşitli çalışmalara bakılırsa bu sağlandı. Türkiye'den de böyle bir güç almaya çalışıyor. Bu açıdan askeri müdahalenin koşulları daha çok olgunlaşıyor, müdahale süreci daha çok belirginleşiyor. Bunu bu biçimde değerlendirmek en doğrusudur.

Müdahaleden sonra mevcut yönetimin yıkılışı ardından, yeni bir Irak sistemi ve yönetimi nasıl oluşturulacak? ABD'nin bunun üzerinde çalıştığı anlaşılıyor. ABD'nin Türkiye'ye vermeye çalıştığı güvenceler bize bunu gösterdi. Dolayısıyla ABD eskisi kadar hazırlıksızdır da denemez. Bu anlamda Irak'a müdahale, Irak üzerinde bundan daha ileri düzeyde bir siyasi-askeri çatışma bu yılın güzünde ya da kışında gelişeceğe benziyor. Bu en büyük ihtimaldir, kesin gibidir de denebilir. Süreç giderek bu doğrultuda ilerliyor. Bunun şiddetinin ne kadar olacağı, kimlerin buna katılacağı, ne kadar çevreyi etkileyeceği belli değil. Tabii eğer Türkiye'de demokratik bir iktidar gelişirse ve biz bunu sağlarsak, bu müdahalenin sınırı daha çok daralacaktır. Savaş olasılığı daha aza inecek, barış içinde çözüm yolları daha çok açılacaktır. Irak'ta iç güçler tarafından iktidarın demokratik değişiminin önü açılacaktır. Herkes Irak'ta değişiklik istiyor. Biz de Irak'taki mevcut durumun değişmesinden yanayız. Bütün dünya Irak'ta değişimi dayatıyor. Değişim demokratik yönde mi olacak, yoksa yeni bir çıkar egemenliği mi kurulacak? Dış müdahaleler değişimi kendi çıkarları doğrultusunda mı yapacaklar, yoksa değişim Irak içinden ve yine bölgesel güçler tarafından halkların çıkarı doğrultusunda ve demokratik çerçevede mi olacak? Sorun bu temeldedir ve çekişme bunun üzerinde oluyor. Dolayısıyla Türkiye'deki iktidar durumu bu konuda belirleyicidir diyebiliriz.

Eğer Türkiye rantçı-çeteci bir iktidarın eline geçerse, Irak'ta büyük bir savaşın olacağını düşünmemiz gerekir. Tersine, demokratik bir iktidar ve siyasi yapılanma ortaya çıkarsa savaş en aza inecek, iç değişikliğin olması ve iç dinamiklerin demokratik değişimi geliştirmesi ihtimali daha çok güçlenecek, bunun önü daha çok açılacaktır. Türkiye'nin Irak üzerindeki rolü budur. Kendi sorunlarını demokratik çözüm yöntemleri ile çözüm yoluna koyan bir Türkiye, Irak için de diğer alanlar için de demokratik çözüm yolunun açılmasını sağlayacaktır. Bu bakımdan Irak'ta değişiklik olacak, Irak'a bir biçimde müdahale de gelişecektir, ama bunun askeri şiddetinin ne düzeyde olacağı belli değildir. Bu noktada farklı olasılıklar var. Ama görülüyor ki, siyasi-askeri mücadele süreci hızlanıp yoğunlaşmıştır. Bu müdahale özellikle Irak üzerinde gittikçe artacak, bu temelde dış müdahaleler, bölgesel ve yerel çatışma durumları gelişecektir.

Tabii bunun içinde de Kürdistan var, olacak. Çünkü mücadele ve savaş ağırlıklı olarak Kürdistan'a kayacak ve biz içinde olacağız. Savaşın ne düzeyde gelişeceği Türkiye'deki yönetimin durumuna bağlıyken, Türkiye'nin de bunu bize karşı mücadeleye bağladığını iyi biliyoruz. "Güney'de Kürt devleti kurulmamalı, Kuzey'de Kürt sorununun varlığı gündeme getirilmemeli" deniliyor. Şimdi oligarşinin ABD ile pazarlıkta dayattığı şey budur. Oligarşi Türkiye için, Kuzey için hala inkar çizgisini dayatıyor. Her ne kadar anadilde eğitim ve yayın hakkı gibi şeyleri tartışsalar da, Kürtçe olarak bunu söylemiyor ve resmileştirmiyorlar. Zayıflamış da olsa inkarı sürdürme gayretleri devam ediyor.

Bu açıdan şöyle bir ihtimal de gündeme gelebilir: Bir ABD-Türkiye ittifakı, yani Irak yönetimini değiştirme, yine Türkiye'nin bizi dışlamasına ve gerillayı imha etmesine destek verme biçiminde bir ittifak oluşabilir. Bu konuda Türkiye'nin İran, YNK ve Suriye ile görüşmeleri de var. KDP'yi de böyle bir ittifaka çekmeye çalışıyorlar. Irak'ta mevcut hükümetin yıkılmasının ardından nasıl bir siyasi yapının oluşacağı henüz netleşmiş değil, bunun ittifakları da oluşmuş değil. ABD bir şey düşünüyor Türkiye başka bir plan dayatıyor, KDP'nin başka, YNK'nin başka, İran'ın başka bir yaklaşımı var. İran kaygılıdır. Nasıl Filistin'i İsrail'e karşı çıkardıysa, savaşı Irak'tan ve dolayısıyla İran sınırından uzağa ittiyse, yine benzer biçimde tümüyle Kürdistan'dan ve Kürt sorunundan uzak tutmaya çalışıyor. Bu çerçevede Türkiye ile İran'ın –Suriye de dahil– Irak'ta savaşın geliştirilmesine karşı muhalefet etme durumları var ve bu savaşı engellemeye çalışıyorlar.

YNK bir yandan İran ile ilişkili, diğer yandan ABD ve Türkiye'nin politikalarına yatıyor. Aynı şekilde ABD ile de ilişkili. Türkiye'nin saldırgan çeteci-rantçı çevrelerinin politikalarına yatacağını da gösteriyor. Bizi bununla tehdit etti. Bu yönlü ilişkileri de var ve hazırlanıyor. Gerillaya gücü yetmiyor, biraz da bizden korkuyor. Bugün bize saldırmaması bundandır. Eğer çeşitli güçler zorlarsa ve ortamını da bulursa, 2000 yılının ikinci yarısında yaptığı gibi, uluslararası gericiliğin hareketimizi tasfiye etmek için kullandığı saldırı kolu olarak hareket edebilir. Mevcut durumda bu ihtimal var. Bu aşılmamıştır. Bunun aşılması yönünde yoğun çabalarımız var, ama aşamadık. YNK ile aramızda fiili bir ateşkes durumu var, ama resmi bir ateşkes yapma, bir ilişki ve ortak bir politika izleme yönüne gelmedi. Bundan kaçınıyor, buna girmiyor ve karşıtlarımızla ittifak halindedir.

KDP bize karşıt olan güçlerle ittifakını kısmen azalttı. Türkiye ile ilişkileri eskiye göre zayıfladı. ABD'yi de, Türkiye'yi de, İran'ı da gözetiyor, ama Irak ile ilişkileri iyidir. Aslında hiçbirisine önceden angaje olmak istemiyor. Kendi çıkarları açısından böyle bir politika yürütüyor denilebilir. Bu noktada bize karşı da benzer bir yaklaşımı var. Fiili bir çatışma durumundan uzaklaşıyor. Uzaktan kısmi bir ilişki halinde olmayı sürdürüyor, ama olası bir çatışmayı önlemek için ortak bir politika izleyecek bir ittifaka da gelmiyor. Bizim bu yönlü çabalarımıza karşı en genel ifadeyle erkendir diyerek bundan kaçınıyor.

Şu görülüyor: Demek ki ortam kaygan ve güçler oynaktır. Herhangi bir ittifak oluşmamıştır. Mücadele geliştikçe, her an farklı ilişkiler ve ittifaklar gündeme gelebilir. Bütün bunları gözeten bir politika izlemekle birlikte, bizim de esas itibariyle meşru savunma konumumuzu güçlendirip askeri duruşumuzu sağlamlaştırmamız gerekir. Ciddi bir savaş ve çatışma ihtimali var ve bizim de geciktirmeden buna karşı hazırlıklarımızı yapmamız gerekir. Giderek çatışma ve savaş bir olasılık olarak en azından temel bir olgu haline gelebilir. Burada kim iyi hazırlanmışsa, kim etkili savaşır ve akıllı taktik izlerse o kazanır. Onun için meşru savunma düzenimizi yeniden gözden geçirmemiz, planlamamızı geliştirmemiz, böyle bir çatışmada düşman güçleriyle hangi alanlarda ne kadar karşı karşıya geleceğimizi daha şimdiden belirlememiz, üs noktalarımızda daralmamamız, kendimizi geniş tutmamız gerekiyor. Güçlerimizin eğitimini, hazırlığını, donanımını ve mevzileşmesini daha etkili bir biçimde geliştirmemiz gereklidir.

Yine Güney'de ağırlıklı olarak Soran alanında siyasi çalışmalarımızı geliştirebilmeliyiz. YNK bunun önünde engel oluşturuyorsa, silahlı propaganda yöntemiyle geliştirmeliyiz. Bu konuda bahardan beri yürütülen bir çalışma var, belli bir planlama ve hazırlık, yine silahlı propagandayı geliştirme yönünde belli bir kararlılık durumu var. Ama bunun ilerletilmesi gerekli. Bu noktada zayıflıklarımız var. Askeri güçlerimiz böyle bir düzeyi tam kazanmadılar; eğitim bakımından, yönetim bakımından, güçlerin örgütlülüğü bakımından, mevzileşmeleri ve donanımı bakımından kazanmadılar. En önemlisi, birleşik bir savunma planlaması noktasında da tam bir sonuca gidemedik. Bu süreçte hızla bunu sağlamamız gerekir.

Görülüyor ki, içine girdiğimiz süreç çok aktif bir siyasi mücadele ile birlikte savaş ve çatışma ihtimalinin de güçlü olduğu bir süreçtir. Bütün çalışmalarımızı böyle keskin bir siyasi ve askeri mücadele koşullarına uygun olarak ele alıp yürütmek zorundayız. Her alandaki çalışmalarımız bunu gözetmek, bununla uyumlu olmak ve buna hizmet etmek durumundadır. Her alandaki çalışmalarımızın bu temelde yenilenmeye ve mücadeleci bir konuma getirilmeye ihtiyacı var. Her alandaki güçlerimizin kendisini bu çerçevede yenileme ve donatma ihtiyaçları var. Askeri düzenimizi ve disiplinimizi geliştirmemiz, gerilla yaşam ve çalışma tarzını yeni sürece uygun olarak daha yetkin hale getirmemiz ve uygulamamız gerekir. Bunun dışındaki bir tarz ve duruşla gelişme ve başarı olmaz. Bunun önünde engel oluşturan yaklaşımları aşmamız gerekiyor. Provokasyon çizgisinin devamı diyebileceğimiz her türlü ortayolcu duruşu ve inkarcı-komplocu eğilimi bertaraf etmemiz zorunludur. Kendini yeterince katmayan, pratikleştirmeyen ve zayıflıklar içine sığınan yaklaşımlar, bu dönemde bizi en çok tehdit eden yaklaşımlardır. Çalışmalara katılmayan, disipline gelmeyen, dedikodu geliştiren, zayıflığı meşrulaştıran, militanlaşmayı daraltan ve zayıflatan her türlü tutuma karşı çok kararlı bir ideolojik ve örgütsel duruşu ve müdahaleyi geliştirmemiz gerekir. Bu bakımdan örgütsel yapımızın zayıflıkları var.

VI. Konferans bu zayıflıkları değerlendirdi, eleştirdi ve mahkum etti. Yine VIII. Kongre kapsamlı bir biçimde pratikleşme görevlerini önümüze koyarak, buna gelmeyen duruşları mahkum etti. Yürüttüğümüz tartışmalar ve PJA Kongresi, benzer bir kararlılığı daha ayrıntılı bir biçimde ortaya çıkarıp geliştirdi. Başkan Apo süreç için, *"kararlar almak iyi, ama bu pratikleştirildiği ölçüde, pratikte başarıya dönüştürüldüğü ölçüde gerçekçi ve sonuç verici olur"* dedi. Bu temelde önümüze pratikleşme görevlerini koydu. Şimdi bu anlamda bütün çalışmalarımızı böyle bir pratikleşme sürecinin görevlerine ve özelliklerine uygun olarak ele alıp geliştirmek durumundayız. Çalışmalarımız ondan kopuk olamaz, onun gerisine düşemez.

Bizi pratikleşmeden alıkoyan, gerileten ve zayıflatan her türlü ruh haline, düşünce eğilimine ve pratik davranışa karşı amansız bir mücadele vermek zorundayız. Militan olmak böyle olur, dönemin görevlerini omuzlayan kadro olmak, ancak bunu böyle ele alıp yerine getirmekle olur. Bu konuda hala ortamımızı karıştırmak, dedikoduya ve geriliklere boğmak, bizi pratikleştirmekten alıkoymak isteyen tutumlar ve eğilimler var; bireyci, tutucu, avare, tembel, amaçtan kopuk ve inancı zayıf yaklaşımlar var. Bunları meşru kabul etmemeli, etkili bir mücadeleyi cesaretle yürüterek kendimizde hızla gidermeliyiz. Çevremizde ve örgütümüzün içinde son derece duyarlı, disiplinli ve dikkatli yaklaşarak, bu tür eğilimleri, davranışları doğru bir ideolojik-örgütsel tutum ve mücadele ile ortadan kaldırmalı ve yok etmeliyiz. Hepimizin, bütün militan yapımızın örgütsel çalışmaları başarıyla yürütmede böyle bir görev ve sorumluluğu bulunuyor. Eğer hızlanmış siyasi-askeri ortamda kongremizde belirlenen ve bizim de çizdiğimiz görevleri başarıyla yerine getirmek istiyorsak, bunun yolunun böyle bir militan duruştan geçtiği kesindir. Ancak böyle bir militan duruş gelişir ve gerçekleşirse, bu görevler başarıyla yerine getirilebilir.

Görevlerimizin ne olduğunu bilmemiz öyle zor değildir, yine değerlendirme gücümüz zayıf değildir. Biz uzun bir değerlendirme sürecini yaşadık. Hareketimiz en yoğunlaşmış, en çok netleşmiş ve geleceği en fazla aydınlatmış olduğu süreçlerden birini yaşıyor. Dolayısıyla önümüzün aydınlık olmadığını ve neler yapacağımızı bilemediğimizi düşünmek ve söylemek doğru değildir. Doğru olan, bütün bu konularda tam bir netliğin, aydınlığın ve kararlılığın olduğudur. Eksik olan ise bunun gereklerine uygun bir militan duruşun olmaması ve pratik-örgütsel çalışmanın sağlanamamasıdır, bu konuda ortayolculuğun içimizi karartma ve karıştırma durumunun, karamsarlığın ve kötümserliğin varolması ve yaşanması, bizim henüz onu aşamamış olmamızdır. Oysa hızlanan bu süreçte başarılı olmak ve görevlerimizi başarıyla yerine getirmek istiyorsak, bunun bir tek yolu vardır; o da her türlü ortayolculuğu kendimizde aşmak, çevremizde aşmak, bütün örgütümüzde aşmaktır. Başarının yolu, başarıyı yaratacak ölçü kesinlikle budur.

Dönemin görevlerinin üzerine ödünsüz bir kararlılıkla, büyük bir coşku ve azimle ve hiçbir ikircikliğe düşmeden yürüyen militanlık ancak bu sürecin önümüze koyduğu görevleri başarıyla yerine getirebilir. Dolayısıyla örgütsel yapımızı ve militan duruşumuzu yeniden ele alıp değerlendirmek, kendimizi dönemin görevlerini başaracak ölçülere ulaştırmayı kesinlikle gerçekleştirmek zorundayız. Bizi başarıya götürecek olan işte budur. Eğer her alanda tüm yoldaşlar böyle yaparlarsa, bütün örgütlerimiz ve kadro bileşimimiz kendini böyle ele alır, dönemin görevlerinin gereklerine göre örgütlendirir ve pratiğe sevk ederse, disiplinli ve örgütlü bir pratik çalışmayla sürece yönelirse, mevcut gelişmeler ortamında süreci en başarıyla kazanan güç olmamızın önünde hiçbir engel yoktur demektir.

Diğer hazırlıklar bakımından örgüt olarak en çok hazırlanmış olan güç konumundayız. Önemli bir yeterliliğe ulaşmış bulunuyoruz. Kısmi zayıflıklarımız kendimizi pratikleştirmemededir, pratiğin dilini doğru okumamada, pratiğin tarzını yaşamda, çalışmada, yönetimde, ilişkide ve mücadelede tam, etkili, yeterli ve keskin tutturmamadadır. Kendimizi böyle yetkinleştirdiğimiz ölçüde, önümüzdeki sürecin çalışmalarından başarıyla çıkacağımız ve dönemin her türlü mücadelesini başarıyla yürüteceğimiz kesindir.

Herkesi hızlanan ve yoğunlaşan mücadele sürecini doğru anlamaya ve görevlerini başarıyla yerine getirecek bir pratik tarzın ve çabanın sahibi olmaya çağırıyoruz.

PROPAGANDASIZ ÖRGÜTLENME örgütlenmeye dönüşmeyen propaganda olmaz

Değişen tarihsel koşullar içerisinde, sürece hakim olmak ya da egemen duruma gelmek isteyen güçler, kendi politikalarını uygulamaya başladılar. Kim hazırlığını önceden yapmışsa, kim şartlara ve koşullara göre kendini düzenlemişse, artık onun önümüzdeki döneme damgasını vurabileceği bir sürece girildi. Eğer bugün dünyanın çeşitli yerlerinde hakim güçler, egemen devletler kendi politikalarını belirleyici bir konuma getirmek istiyorlarsa, nedeni budur. Ortadoğu'da çatışmalar bu anlamda şiddetleniyor. Çözüm arayışları var. Orta Asya'da Afganistan özgülünde yaşanan gelişmeler oldu. Buna bağlı olarak Hindistan gibi yerlerde çatışmalar şimdi gelişiyor. Yine ABD dünyanın çeşitli yerlerinde kendisini her yönüyle hakim kılmaya çalışmakta ve karşısında, farklı bir arayışı olabilecek güçlerin eylemlerine müsaade etmeme yönünde hazırlıklar yapmaktadır. Bu anlamda Filipin ordusuyla birlikte Ebu Seyaf örgütüne karşı, Filipinler'de askeri bir operasyon düzenliyor. Yine Asya ve Afrika arasında stratejik bir konuma sahip olan Yemen'de, buna uygun hazırlıklar yapıyor. Buna karşılık sürece uygun olarak kendisini yenilemeyen, eski ile yeni arasında gidip gelen, dengeyi tutturmaya çalışan güçler ise, böylesi bir süreçte direkt olarak etkisiz-edilgen bir konuma düşmekten kurtulamıyorlar. Avrupa devletlerinin konumu böyledir. Ne eski arayışlarından kurtulabilmişler, ne de değişen yeni dünya koşullarına göre bir politika belirlemede aktif bir konuma gelebilmişlerdir. Bu nedenle de gelişen ve oluşmaya başlayan yeni dünya koşullarında hakim politika neyse, ona göre tavır ve eğilim belirlemek durumunda kalmaktadırlar. Daha çok da ABD'nin politikalarının yedek lastiği olma durumundan öteye gidememektedirler. Tabii bu onların hazırlık düzeyleri ile ilintili bir konumlanıştır.

Nedir bu hazırlık düzeyi?

Reel sosyalizmin çözülmesiyle, tek kutuplu hale gelen dünyada, eski sisteme göre oluşmuş kapitalist sistemin kendi iç düzenlemesi de boşta kalmıştı. Bu nedenle, o sistem içerisinde yer alan güçlerin karşıtının ortadan kalkmasıyla birlikte kendilerinin de gereksiz hale gelebileceği gerçeğinden hareketle, kendilerini yeniden düzenlemeleri gerekiyordu. Bunu gerçekleştiremediler. Amerika bunu kendi cephesinden gerçekleştirmeye çalıştı. Bu, eski sistemini koruyarak, karşıtlığa yer vermeyecek şekilde yapılmaya çalışılan bir düzenlemeydi. Ama karşıtı olmazsa, kendisinin de olmayacağı gerçeğinin yadsınması, Amerika'yı da çok ciddi sorunlarla karşı karşıya getirdi.

Bunlar, dünya ölçeğinde yaşanan değişime, uluslararası alandaki hazırlıklarla karşılık verebilme yönünde varolan gerçeklikti. Sürece uygun şekilde kendini yenilemeyen ve eskide ısrar edenler ise geri plana düşmekten kurtulamadılar. Şimdi bundan bazı sonuçlar çıkarmak zorundayız. Yaşadığımız gerçeklik de bundan farklı değil. Çünkü, şekillendiğimiz koşullar, cepheden savaşın öncelikli olduğu, iki kutuplu sistemin varolduğu, çelişkinin çözümünde şiddet öğesinin ön planda olduğu koşullardı. Şimdi ise, eski koşullar ortadan kalktı ve bunların yeniden gözden geçirilmesi bir zorunluluk haline geldi. Doğal olarak buna uygun şekilde kendimizi yenilememiz, dönüşümden geçirmemiz gerekmektedir. Birkaç yıllık süre zarfında yapılmaya çalışılan da budur. Aslında bu yeni olan bir durum değildir. Sıcaklığı yeni hissedilse de, uluslararası gelişmeler incelendiğinde, bu değişim ve yenilenme çabalarının daha öncelere dayandığı görülecektir. Uluslararası alandaki stratejistlerin yapmış olduğu değerlendirmeler bulunmaktadır. Bu çerçevede '70'li yıllarda ABD'nin Dışişleri Bakanı olan Kissinger'in yaptığı bazı değerlendirmeler var. Kissinger '70'lerle birlikte kapitalist sistemin, reel sosyalizme karşı daha bilinçli ve sistemli bir mücadeleye girdiğini, hamle üstünlüğünün kendilerine geçtiğini belirtiyor. Bu anlamda '90'lardaki, hatta 2000'lerdeki gelişmeler, '70'lerdeki emperyalist güçler tarafından geliştirilen hazırlıklara dayanmaktadır. O süreçte askeri darbelerle birlikte, zaman zaman çeşitli ülkelerde ılımlı iktidarların oluşturulmasının nedeni de budur. Bunlar, sosyalizme karşı geliştirilen mücadelenin bir parçası olarak ele alınmıştır. Bu kapsam dahilinde emperyalizm tarafından, devrimini yapmamış ülkelerde gelişen sınıfsal ve ulusal mücadeleyi saptırma ve kendi sistemleri içinde tutmak için sahte reformlar dahil her türlü yöntemler kullanılmış, reel sosyalizmin ekonomik, kültürel bir kuşatma altına alınarak siyasal olarak kendisine göre politika belirler hale getirilmesi hedeflenmiş, kendi içinde de sosyal adalet, reform diyerek sınıf mücadelelerinin önüne geçmeye çalışılmıştır. Bu yönde önemli adımlar da atmışlardır. Bu şekilde son üç yıldır aciliyetini, sıcaklığını hissettiğimiz gelişmeler, aslında '70'lerle birlikte, dünyanın içine girdiği sürecin en yoğunlaşmış biçimde bize yansımasıdır. Uluslararası gelişmelerin doğal olarak farklı ülkelere aynı zamanda ve süreçte yansıyamayacağı gerçeği, böylesi bir sonuç doğurmuştur. Bu temelde yapılması gereken, o sıcaklığın hissedildiği andan itibaren hazırlanma ve buna uygun şekilde dönüşüm sürecine girebilmektir.

PKK bir önderlik partisidir, önderlik hareketidir. Parti Önderliği'nin tutsak düşmesiyle, örgütün ve o koşullara göre oluşmuş kadronun kendini yeniden biçimlendirmesi, yeni sürece hazırlıklı hale gelmesi gerekiyordu. En önemlisi de bunun kitlelere doğru taşırılmasının zorunluluğuydu. Bu nasıl gerçekleştirilecekti? Tabii ki, belirlenen yeni stratejimize göre yapılacak olan propaganda ve kitlelerin örgütlendirilmesiyle bu sağlanacaktı. Üç yıllık zaman zarfında yapılanlar da bu çerçevede gerçekleşmiştir. VIII. Kongre'yle birlikte de bir dönüm noktasına gelinmiştir. VIII. Kongre'nin asıl gündemi bu olmuştur. VIII. Kongre bu anlamda her açıdan bir startın verilmesidir. Bu doğru anlaşılmalıdır. Eğer bu doğru anlaşılmaz ve eski bildiğimiz, düşündüğümüz gibi hareket edersek o zaman, üç yıllık çalışma boşa gideceği gibi, VIII. Kongre'yle birlikte yakalanan tarihsel fırsat ya kaçırılmış ya da gerektiği gibi değerlendirilmemiş olacaktır.

Oluşan böylesi koşullarda tüm çalışmaların yeniden ele alınması ve bu çalışmaları yürütenlerin de bu çerçevede görev ve sorumluluklarına sahip çıkması gerekmektedir. Süreç neyi gerektiriyor, öncelikle bunun kavranılması gerekiyor. Uygulamada, kararda netlik ve sonuç çıkarmak burada önemlidir. Öncelikli olarak da Önderliğin ifade ettiği yeni dönemin temel kılavuzu olan demokratik uygarlık çizgisinin, doğru anlaşılması gerekmektedir. Demokratik uygarlık derken "taktik yapıyoruz, eski söylemlerimizden, eski yaklaşımlarımızdan vazgeçmemişiz, artık yeni koşullara göre sadece sözcükler düzeyinde yeni bir düzenleme yapıyoruz, ona göre konuşuyoruz" vb. gibi düşünenler var. Bu tamamen bir yanılgıdır. Değişim köklüdür. Bir öncekinin reddi değil, onun kendini bir üst aşamaya çıkartmasıdır. Bir nesne bir üst aşamaya geçtiği zaman, yerini yeniye bırakır. Değişim köklü bir şekilde yaşanır. Bu anlamda, demokratik uygarlık çizgisinin doğru anlaşılması gerekmektedir. Burada örgütlenme değişmek, kadro da yeni koşullara göre bir biçim kazanmak zorundadır; belirlenen hedeflerle birlikte, propagandaya yaklaşım da değişime uğramakla karşı karşıyadır. Bu değişim doğru anlaşılmaz ve 'eski tas eski hamam' misali çalışmalar devam ederse, doğru sonuçların çıkarılması mümkün değildir. Bu nedenle VIII. Kongre'yle birlikte içine girilen mevcut süreç, çalışmaların bu temelde mutlaka geçmişten farklı olarak ele alınması gereken bir süreç olmuştur.

Her çalışmayı kendi özgünlüğüne göre değerlendirmeliyiz

21. yüzyıla demokratik uygarlık çağı diye bir tanım getirilmektedir. Burada ulusların, halkların ya da kimliklerin kendi gerçekliklerini yitirmeleri gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Tüm bunlar kendi özgünlüklerini korumaktadırlar, ama bu özgünlüklerini ön plana çıkararak; diğer kimliklerden, halklardan veya topluluklardan farklılığı esas alan bir örgütlenmeye ve sorunu bu temelde çözmeye yönelme gibi bir durumları da söz konusu değildir. Burada bu durum aşılmıştır. Özgünlükler varlığını korurken, ortak olan yönler, birlikte mücadeleyi ve demokratik dönüşümü sağlayacak temel özellikler olarak ele alınmaktadır. Öne çıkan bu temel yön, propaganda ve eğitimlerde hedef olarak belirlenen ilkelerin buna göre tekrar gözden geçirilmesini ya da vurgularda bu yönlerin öne çıkarılmasını gerekli hale getirmiştir. Örgütlenme ve kadroların yürüttüğü çalışmalar bu temel espriye göre sürdürülmek durumundadır. Bu faaliyetler yürütülürken çeşitli güvenceler ve emniyet sigortaları elbette oluşturulmalıdır ve bu emniyet sigortaları ya da güvenlik tedbirleri daha çok yeni yaklaşımımızı karşı cepheden engellemeye çalışanlara karşı, çizgimizde ısrar nedeniyle geliştirilmelidir.

Bununla birlikte çalışmalar yürütülürken, buna bir biçim kazandırılması da önemlidir. Önceki dönemde bu, cepheden savaşa göre belirleniyordu. İttifaklar geliştirilirken çeşitli kimliklerle ve toplumlarla ortak noktalarda bir araya gelinerek birliktelikler sağlanıyordu. Ama şimdi bu güçlerle bir ittifaktan daha çok, demokratik dönüşümü sağlayamayan bir konuma düşmekten kurtulamayız. VIII. Kongre'yle birlikte her çalışma sahası, bu temelde üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirme göreviyle karşı karşıya kalmıştır. Partimiz VIII. Kongre ile birlikte içine girdiği yeni oluşumla, buna uygun karar ve düzenlemelerini gerçekleştirmiştir. Kitle örgütlenmesi, ajitasyon-propaganda yine bunların nasıl gerçekleştirileceği konusunda yaptığı düzenlemelerle tüm bunlara hayat bulduracak bir sürecin önünü açmıştır.

cak birliktelikleri ifade eden bileşimlerin yaratılması esas alınmaktadır. Bu, çalışmalarda dışımızda olan güçlerle birlikte, bir arada olmanın çerçevesini de vermektedir. Artık hedefler buna göre belirlenirken, çalışmalarda yine buna uygun bir tarzda yürütülmektedir.

Bu tarzın özü ise, dönüşüm, ortak yönlerin öne çıkarılarak ortak paydada birleşmek ve sorunlara demokratik çözüm oluşturmaktır. Tüm bunlar esas alınmadan, günümüz koşullarında doğru bir mücadelenin geliştirilmesi de mümkün değildir. Buna rağmen eskide ısrar edildiğinde marjinalleşmekten ve kendi içinde tutarsız bir konuma düşmekten kurtulunamaz. Sözde değişimden ve yeni koşullardan bahsedilmesine rağmen, eskide ısrar edilmesi anlamına gelir. Değişen koşullarda eskide ısrar etmek çözülmeyi, çürümeyi getirir. Bu anlamda, yeni dönem çalışmalarında start anlamına gelen VIII. Kongre, yeni bir başlangıç, çalışmaları örgütlemede içine girilen yeni sürecin başlangıcı anlamına gelmiştir.

Bu süreçte öne çıkan çalışmaların da öncelikli olarak ele alınması gerekmektedir. Bu öne çıkan çalışmaların bir ayağını kitleler oluşturmaktadır, çünkü kitlelerle sonuca ulaşılacaktır. Diğer bir ayağı kitle hareketinin gelişmesinde örgütlenme oluştururken, üçüncü bir ayağı da örgütlenen kitlelerin eğitimi ve ajitasyon-propaganda çalışmaları oluşturmaktadır. Bunlar, birbirini tamamlayan çalışmalar olarak yeni süreç içerisinde yerlerini almaktadırlar. Eğer bunlar birbirini tamamlayan yeni çalışmalar olarak ele alınmaz, aralarındaki diyalektik örgütsel bağ görülmezse sürecin ihtiyaçlarına cevap veren çalışmalar yürütmemiz de mümkün olmaz. Propagandasız örgütlenme, örgütlenmeye dönüşmeyen bir propaganda olmaz. Kitleler olmadan ne örgütlenme, ne de propaganda işe yarar. Bunlar arasında tam bir diyalektik bağ, diyalektik bütünlük bulunmaktadır. O nedenle, içinde bulunduğumuz süreçte, yeni dönemin çalışmaları ve öne çıkan çalışmalar ele alınırken mutlaka bunlar doğru anlaşılmalıdır. Örgütlenme, propaganda ve kitle birbirini tamamlayan ayaklardır.

Doğal olarak bu çalışmalar yürütülürken, kendi özgünlüğüne uygun kadroların oluşumu ve bir sisteminin oluşturulmasını zorunlu kılacaktır. Yapılması gereken de bu çerçevede bunların gerçekleştirilmesidir. Basın çalışmasının kadrosunu ve bunun sistemini yaratılmasını bu kapsam dahilinde ele almamız gerekmektedir. Eğer bunu gerçekleştiremezsek, onun sistemini yaratmazsak, sadece süreci doğru tahlil eden, gören, ama ona uygun adımlar atmayan bir konuma düşmekten kurtulamayız.

Her çalışma alanı kendinden sorumlu, ama kendinden olduğu kadar diğer çalışmalardan da sorumlu bir halde bulunmaktadır. Bu anlamda birbirini reddeden, aralarında kopukluk yaratan bir yaklaşım, yeni dönemin çalışma tarzına, özelliğine denk düşmemektedir. Bu temelde, her farklı çalışmayı kendi özgünlüğüne göre değerlendirmek zorundayız. Eğer her çalışmayı kendi özgünlüğüne göre değerlendirmezsek doğru bir sonuç elde edilmesi de mümkün değildir. Sadece tartışmış ve fikir geliştirmiş oluruz.

Başta da belirttiğimiz gibi hazırlıklı olan, güçlü olan sürece damgasını vuracaktır. Bugün Türkiye'de bu belli yönleriyle kendini hissettirmektedir. Türkiye'de de sistem içerisinde bazı arayışlar ve tartışmalar gerçekleşmektedir. Egemen sistem içerisinde kalan çeşitli kesimler hazırlıklar yapmaktadır. Bu çevreler '90'ların ortalarından itibaren sürecin gelişim yönünü görmüşlerdi. Bunlar kendi içlerinde bazı hazırlıklar yapmışlardı. Hatta kendi içlerinde hükümet sorunlarının ve krizlerin yaşanmasına varan çatışmalar, siyasal ortama damgasını vuran belirsizlikler bu çerçevede gerçekleşmişti. Bu belirsizlikler hala da devam etmektedir. Zaman zaman devletin ya da, cumhurbaşkanı ile çeşitli kurumların çelişkili açıklamalar yapmasının nedeni de budur. Bu çelişkili durum devam edecektir. Kim güçlü hale gelir, hazırlıklarını tamamlarsa sürece o damgasını vuracaktır. İçeride böylesi bir sonuç yaşanmaması halinde, uluslararası güçlerin buna müdahalesi kaçınılmaz olacaktır. Türkiye'deki bu gelişmeler, uluslararası gelişmelerden kopuk değil ve onun doğrudan bir sonucudur. Türkiye'nin kendi sorunlarını çözememesi ve bu durumun giderek çelişkiyi yoğunlaştırması, uluslararası alanda yaşanan gelişmelerin de ona göre Türkiye'ye yansımasını beraberinde getirecektir. Bu koşullar içerisinde, Türkiye'deki iç güçlerin buna uygun şekilde kendilerini dönüştürememeleri, beraberinde uluslararası güçlerin müdahalesini de kaçınılmaz kılacak ve dış dayatmalarla, Türkiye kendisini o rotaya çekmek zorunda kalacaktır.

Uluslararası alanda yaşanan gelişmelerin ya da gerçekleşecek olan yeni değişimlerin, etkin emperyalist güçlerle düzene konulacağını düşünmek de kendi başına doğru değildir. Bu noktada eski muhalif

> **"Değişim köklüdür. Bir öncekinin reddi değil onun kendini bir üst aşamaya çıkartmasıdır. Bir nesne bir üst aşamaya geçtiği zaman yerini yeniye bırakır. Bu temelde örgütlenme değişmek kadro da yeni koşullara göre bir biçim kazanmak zorundadır; belirlenen hedeflerle birlikte propagandaya yaklaşım da değişime uğramakla karşı karşıyadır."**

> **"21. yüzyıla demokratik uygarlık çağı diye bir tanım getirilmektedir. Burada ulusların, halkların ya da kimliklerin kendi gerçekliklerini yitirmeleri gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Tüm bunlar kendi özgünlüklerini korumaktadırlar, ama bu özgünlüklerini ön plana çıkararak değil, ortak olan yönler, birlikte mücadeleyi ve demokratik dönüşümü sağlayacak temel özellikler olarak ele alınmaktadır."**

güçlerin durumunu da değerlendirmek gerekmektedir. Eski muhalefet güçlerinin de böylesi bir değişim dönüşümü, kendi çıkarları doğrultusunda belirleyebilecekleri ya da değişime yön verebilecekleri gerçeğini de görmek gerekmektedir. Türkiye'de ne burjuvazi liberal anlamda muhalefet yapabiliyor, ne de devrimci demokratik güçler bunu başarıyorlar. Bu anlamda bir boşluk bulunmaktadır. İşte burada yeni çizgimizi, muhalefeti etkin hale getirerek, süreci belirleme gücü ya da süreci belirlemedeki müdahale gücü olarak görmek ve değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Bu da, bunu gerçekleştirmek için araç ve mücadele yöntemleri sorununu gündeme getirmektedir. Önümüzde böylesi bir görev ve sorumluluk bulunmaktadır. Bu görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi için, her çalışmanın kendi özgülünden hareketle sürece katılımı esas olmak zorundadır. Bu gerçeklik içinde her alan, kendi çalışmasını yürütecektir. Bu anlamda basın-yayın çalışmalarını ele alırken, yeni dönem gerçekliği içindeki yerini ortaya koymak zorunludur. Burada görülmesi gereken; değişim ve dönüşümün kendini dayattığı bu tarihsel koşullarda önemli yer teşkil eden basın-yayın çalışmalarını yeniden biçimlendirerek rolünü ona göre oynatmaktır.

Somut çalışmalar nitelik gerektirir

Gelinen aşamada basın çalışmalarında; "artık koşullar değişti, hazırlığı şimdi yapacağız" demek yanılgılı bir yaklaşım olacaktır. Eğer "hazırlığı şimdi yapacağız" denilirse kaybedilir. Başka hazırlananlar da varsa, süreci onlar doldururlar. Bu anlamda dönemin emrettiği görevler ve onun gerekliliğini yerine getirmek için hazırlık, önceki sürecin bir işiydi. Şimdi ise, harekete geçme zamanıdır. Öncelikle bunun doğru görülmesi ve kavranması gerekmektedir. Bu kavranmadan hala "hazırlık yapacağız" denilirse, kaybetmekten kurtulunamaz.

Aralarında diyalektik bağ olan diğer çalışmalarla doğrudan ilişkinin kurulamaması ise, basın çalışmalarında başka bir yanılgılı yaklaşım olacaktır. Basın çalışmalarının eğer diğer çalışmalarla doğrudan bağlantısı kurulmazsa; zamanla kendi kendini tüketmesi ve içten bir çürümeyi yaşaması kaçınılmaz bir sonuç olarak ortaya çıkar. Basın çalışmalarında hedeflenen ve yapılmak istenen soyut bir çalışma değildir, aksine politikanın etkin bir öznesi olan, politikayı bizzat yapan, nabzı elde tutan, yönlendiren, tüm çalışmaları ortak bir noktada birleştirerek bunu genel çalışmanın hizmetine sunan, bir nevi öncü bir çalışmanın yürütülmesi hedeflenmektedir. Anlatılmaya çalışılan ya da beklenen rol budur. O nedenle yaşamdan, genel çalışmalardan kopuk bir Demokratik Aydınlanma çalışmasını yürütmek ve bununla kitlelerin ruh halini anlamak mümkün değildir.

Önceden şöyle bir yaklaşımımız vardı; eğer bir kişi çalışma yürütemiyorsa, kişilik sorunu varsa hemen "basın-yayın ya da aydınlanma çalışmalarında yer alsın" deniyordu. Böyle yaklaşıldığı zaman, zaten baştan kaybedilmiş oluyor, kendi içinde bir tükenişe gidiyordu. Değer verilmeyen, önemli bulunmayan bir çalışmanın başkalarınca da önemli bulunması ve değer verilmesi beklenemez. Bu, bitiren, tüketen bir yaklaşımdır. Geçmişte böylesi bitiren, tüketen yaklaşımlarımız oldu. Bu tür yaklaşımlar mücadeleye bir şey vermedi, kazandırmadı, aksine birçok olumsuzluğun, örgütü uğraştıran sorunların yaşanmasının en önemli nedenlerinden biri oldu. O açıdan bu çalışmalarda değerlendirilecek olan kadronun seçilmesine her zaman özel bir önem verilmesi gerekmektedir. Kitlelerin ruh halini iyi bilmeyen, soyutlama gücü olmayan bir kimsenin yorum gücü olamaz. Yine politikayı bilmeyen, hangi mesajı vereceğini bilemez. Belli bir aydınlanma ve eğitim düzeyi olmayan, neyi, nasıl anlatacağını bilemez. Basın çalışması sadece bir kağıt ve kalem ele alınarak yürütülecek bir çalışma değildir, belli bir düzeyde alt yapı, politik birikim, deney, tecrübe ve teknik bilgi gerektirirken, çeşitli şekillerde kendini terbiye eden kişiliklerle yürütülen bir çalışmadır. Bu anlamda, değerlendirilecek kadronun mutlaka özel bir önemle ele alınması gerekmektedir. Genel sistemlerde bu böyledir. Televizyon ya da radyo gibi kuruluşlarda spiker alınacağı zaman, önce sınavdan geçirilir, çeşitli vasıflar ve özellikler aranır, o vasıflar varsa o kişi kabul edilir ve hemen görev verilmez, önce o çalışma üzerine bir staj yaptırılır. Stajda da başarılı olursa, sürekli ve değerli bir kadro haline gelir. Bu çalışmayı önemle ele alan güçler, bu anlamda büyük bir ciddiyetin sahibi olmaktadırlar.

Yeni dönem çalışmalarında Demokratik Aydınlanma'nın önemli olduğunu belirttiğimize göre, bu çalışmanın kadrosunu da büyük bir ciddiyetle seçmek zorundayız. Büyük bir ciddiyetle seçerken, kendi gerçekliğimizi reddetme gibi bir durumumuz olmamalı. Bileşimimizin özelliklerini mutlaka gözetmek zorundayız. Belki ilk aşamada, aradığımız özelliklere sahip olanları bir araya getiremeyiz, ama bir araya getirdiklerimizi bu özelliklere kavuşturmak için bir mücadele yürütebilir, eksiklikleri giderebiliriz. Yapmamız gereken, zaten yapılan da budur. İçinden çıkılan toplumdan alınan bireyler topluma yararlı hale getirilmektedir. Bu nedenle o çalışmanın kadrosu, mutlaka o çalışmayı yürütenlerce hazırlanmalıdır. Bunun koşulları ve çalışma sahaları vardır, değerlendirilebilir. İlk başta aynı vasıflara, aynı yeteneklere sahip olan kişileri bir araya getirmek mümkün olmayabilir. Ama yapabilecek olanları bir araya getirip o vasıfları kazandırmak mümkündür. Mükemmel kadroyu arayıp bulan değil, yaratan bir tarza sahip olunmalıdır. Böylesi bir görev var, yaklaşımlarda bu mutlaka dikkate alınmalıdır. Nitelik olarak uygun ya da o konuma gelebileceklerin seçimine dikkat edilmelidir. Öte yandan, bu çalışma içerisinde yer alanların da kendilerine geçici yaklaşmaları gerekmektedir. Bu tür yaklaşımlar da kaybettiren bir yaklaşım olmaktadır. Oysa bu çalışmalar süreklilik içermektedir. Deneyim ve tecrübe aktarımı ancak bu şekilde sağlanabilir. Bunu sağlayacak olan da çalışanları olacaktır. Deneyim aktarımı sözlü aktarımlarla değil, çalışma ve pratik içerisinde gerçekleşecektir. O nedenle çalışmada yer alanların kendilerine bu şekilde yaklaşmaları gerekmektedir.

Eskiden soyut kadrolarımız, soyut yönetimlerimiz vardı. Tabii kadro bir yerden alınıyordu, yarın başka yere veriliyordu. Bugün burada ise, yarın savaşta, ertesi gün de diplomasideydi. İnsan bu kadar çok yönlü olamaz, bu insanın tabiatına terstir. Birine kadro sıfatı verildiği zaman, eline tılsımlı değnek verilmez. Somut çalışmalar nitelik gerektirir. Kadrodur, ama askerlik yapamaz, basıncılık yapamaz; kadrodur, ama diplomat olamaz, kültürel çalışmaları yürütemez. Gerekli vasıflar, özellikler kazandırılmadan, yapamayacağı bir çalışma kişiye verildiği zaman, onun altında ezilir. İçinde bulunduğumuz süreçte bir çalışma yürütmek için mutlaka vasıf aramak gerekmektedir. Neyi bilir, neyi yapamaz, hangi konuda yetenekleri vardır, bunları bilip ona göre çalışma içerisinde kişi yetkinleştirilmelidir. Dönem kadrosu yürüttüğü çalışma içinde yetkinleşen ve yine o çalışma içinde sonuç alan olacaktır. Altı ay denedikten sonra başka yerde de altı ay denemeye ne zaman ne de imkan vardır. Zihniyet devrimi de budur. Kişiyi çalışma içinde yetkinleştirmek ve o çalışmada sonuç alabilir düzeye getirmektir. Çünkü bir kişinin eğitilmesi, kazanılması ve bir çalışmaya hazır hale getirilmesi o kadar kolay gerçekleşmemektedir.

Değişik kesimlerin aynı alana müdahalelerde bulunduğu koşullarda bulunuyoruz. Aynı alanda sürekli yapılacak değişiklikler hep sıfırdan başlama gibi bir durum yaratır, bu da diğer güçlerin işine yarayacak bir pozisyon yaratır. Bu şekilde davranırsak, o zaman sonuç alan onlar, arkasından bakacak olan bizler oluruz. Bu durum dönemin özelliklerine ters düşmektedir. O nedenle bu çalışmayı alan özgülünde yetkinleşecek, o alan özgülünde sonuç alabilecek bir kadroyla yürütmek zorunludur. Bu da faaliyet yürüten kadronun o çalışma içinde kendisine nasıl yaklaşması gerektiğini ortaya koymaktadır. Kadronun kendisini her şeyiyle örgüte teslim ettiği doğrudur. Ama o, aynı zamanda bunu yürüttüğü çalışma ile gerçekleştirendir de. Bu durumda her zaman yürüttüğü çalışmada, "mutlaka sonuç alacağım" diyen konumda bulunandır da.

"Kadronun kendisini her şeyiyle örgüte teslim ettiği doğrudur. Ama o, aynı zamanda bunu yürüttüğü çalışma ile gerçekleştirendir de. Bu durumda her zaman yürüttüğü çalışmada, 'mutlaka sonuç alacağım' diyen konumda bulunandır da. Konumu bu olan bir kadronun, hiçbir zaman kendini yürüttüğü çalışmada geçici olarak görmemesi gerekmektedir. Kendine geçici yaklaşım hiçbir zaman kalıcı kazanımlar yaratmaz."

Konumu bu olan bir kadronun, hiçbir zaman kendini yürüttüğü çalışmada geçici olarak görmemesi gerekmektedir. Kendine geçici yaklaşım hiçbir zaman kalıcı kazanımlar yaratmaz. Bu, ayağın yere sağlam basılmasını engeller ve düşüncede sürekli gel-gitler yaratır. Bu durumda sağlam bir çalışma yürütmesi de beklenemez. Hep tedirgin, gergin, kavgalı, hep didişmeli bir konumda bulunur. Bu tür özellikler, farklı bir yaklaşım sergilemesini engeller.

Çalışmalarda diğer önemli bir nokta ise, yönetme gerçekliğidir. Bu çalışmanın yönetimi de, çalışmayı yürütebilen onun içinden çıkan, sorunlarını yaşayan, ama asli olarak da o çalışmaların herhangi bir alanında pratik faaliyet yürüten olmalıdır.

Onun dışında soyut yöneticiler ile bu çalışma yürütülememektedir. Çünkü sorumluluk gerektiren bir çalışmadır. Bunu hissetmeyen, sorumluluğunu da taşıyamaz. Onu kendinden soyut gören bir yönetim, o çalışmayı bitirir ve genel bir yönetici olarak kalır. Geçmişte bu tarzda yöneticilik çokça denendi, ama başarılı olunamadı. Suya sabuna dokunmayan, "ne şiş yansın ne kebap" mantığıyla, dengeleri gözeten-hesaplayan, işler yürüsün, ama kendisine zarar gelmesin yaklaşımının başka bir sonuç vermesi de mümkün değildir. Bu kendisini sağlama alan bir nevi riyakar yönetici tarzıdır. Örgüt karşısında 'sorun yok, çalışmalar yürüyor' deniyor, dışarıya hiçbir sorun yansımıyor, ama olan da oluyor. Parti politikasını birinci elden, en yalın, en gerçekçi anlatabilecek, samimiyet gerektiren bir çalışma böylesi yöneticilerle yürütülemez. Önemle bir kez daha belirtelim ki, bu çalışmanın yöneticisinin somut bir çalışması olacak ve o çalışmalarda kendisini görecek, muhtarlık yapar gibi görev yürütmeyecek. İşi azalar ve köylüler yapar, ama devlet karşısında köyü muhtar temsil eder. Soyut yöneticilik de aynı köy muhtarlıkları gibidir. Oysa biz sonuç alacak, pratik ve somut olarak ürettiklerini ortaya koyacak olan bir çalışma yürütüyoruz. Nasıl ki, kadrosu somutsa, yönetimi de somut olacaktır. Ancak bu temelde bir çalışma ve yöneticilik bizi mevcut basın-yayın çalışmalarında başarılı bir çalışma gerçeğine ulaştıracaktır. Basın-yayın çalışmalarını bu noktada bütünlüklü ele almak zorundayız. Basın-yayın çalışması, sadece gazete, dergi, radyo, tv değildir. Basın, komple, bütünlüklü bir çalışmadır.

Bugün uluslararası alanda dünya siyasetini ve politikasını belirleyen en önemli faktörlerin başında basın gelmektedir. Büyük basın şirketleri siyasetin etkin öğeleri haline gelmektedir. Yine iktidarların korunmasında, ya da değişmesinde basın önemli bir rol oynamaktadır. Hemen hemen toplumun her kesimi basın-yayın çalışmalarına önemli bir rol biçmektedirler. Çeşitli çevreler basın-yayına böylesi bir rol biçerken, basını sadece kendi başına da ele almamakta, siyaset ve ekonomi ile ilişkisini kurmaktadırlar. Bunları bütünlüklü ele aldıkları için de, medya imparatorluklarına dönüşmektedirler. İç tüketimi, ekonomiyi, finansı güçlendirmede yine basın-yayını kullanmaktadırlar. Ekonomideki etkinlik, onları siyasal güçler üzerinde de etkili bir konuma getirmektedir.

Değişen dünya koşullarında basın-yayın çalışmalarına hem siyasette, hem de toplum yaşamının belirlenmesinde mutlaka rolünü oynatacak bir yaklaşıma sahip olmamız gerekmektedir. Böylesi bir yaklaşımı sergilemezsek geride kalırız. Eskiden basın-yayın faaliyetleri bir büro, bilgi toplama, kitap yazma çalışmasıydı. Oysa bugün dünyanın en pahalı yatırımı basın-yayın alanlarına yapılmaktadır. Bizim de harcamalarımızın yüzde doksanı basın-yayın çalışmalarına gitmektedir. Hem o kadar maddi yatırım yapacağız, hem o kadar kadro çalıştıracağız, ama basit bir büro çalışması konumunda tutacağız. Bu durum, yapılan yatırımlar ve değerlendirmelere ters düşmektedir. Kendi yaratım gerçekliğimiz ve dünyanın içinde bulunduğu durum, basın-yayın çalışmasında ona göre bir yaklaşımı göstermemizi gerekli kılmaktadır.

Bu nedenle kendi iç ilişkisi açısından tüm basın-yayın çalışmaları birlikte ele alınmalıdır. Bütünlüklü ve birbirini tamamlayan bir yaklaşım yakalanmalıdır. Eğer radyo televizyonun rolünü, televizyon da gazetenin rolünü oynamaya kalkarsa, birbirini tamamlamak bir yana, ancak birbirlerini bitirirler. İnşaatçılıkta "duvarcının kusurunu sıvacı, sıvacının kusurunu boyacı örter" diye bir söz vardır. Bunu kendimiz için esas alabiliriz. Siyasal ve toplumsal yaşamda bunların hepsine bir rol atfedebilmeliyiz. Televizyon izleyen gazeteyi okuyabilmeli, gazeteyi okuyan radyoyu dinleyebilmelidir. Bunlar kitle iletişiminde birbirlerinden farklı olan araçlardır. Eğer bunlar arasında doğru bir bağ ve doğru bir örgütlenme oluşturulamazsa; çok masraf yapan, çok çalışan, ama sonuç elde etmeyen bir güç konumuna gelinmekten kurtulunamaz. 'Ne yaşar, ne yaşamaz' sözünün anlamı da budur; ne ölür, ne yaşar, ama sürünür.

Basın-yayına yaklaşımdaki durumumuz budur. Ne aralarındaki bağı doğru kuruyoruz, ne ona rolünü oynatıyoruz, ne de öldürüyoruz. Basın-yayın çalışmaları içinde, böylesi bir bağı kurursak, nasıl ki uluslararası güçler basın-yayına rolünü oynatıyorsa, biz de ona rolünü oynatabiliriz. Bu yüzden başta belirttiğimiz kadro sorunu, yönetim sorunu, planlama ve örgütlenme sorunu aşılmalıdır.

İçinde bulunduğumuz dönem kültür devrimini gerekli kılmaktadır. Zihniyet devrimi, kültür devriminin daha kapsamlı ele alınmasıdır. Bu da ancak, Demokratik Aydınlanma ve Demokratik Kültür Hareketi ile içertilmiş bir siyasetle olanaklı hale getirilebilir.

"Basın çalışmalarında hedeflenen ve yapılmak istenen soyut bir çalışma değildir, aksine politikanın etkin bir öznesi olan, politikayı bizzat yapan, nabzı elde tutan, yönlendiren tüm çalışmaları ortak bir noktada birleştirerek bunu genel çalışmanın hizmetine sunan bir nevi öncü bir çalışmanın yürütülmesi hedeflenmektedir. Anlatılmaya çalışılan ya da beklenen rol budur."

PJA IV. KONGRE KARARLARI

Önderlik gerçeğine ilişkin

İnsanlaşmadan uzaklaşmanın sonuçları olarak biriken çözümsüzlüklerin yarattığı çelişkilerdeki derinlik, kendi karşıtını tarihsel önderlik gerçekliklerinin yaratılmasıyla bulurken, önderliksel çıkışlar tarihin damıtılmış özü olarak tanım ve anlam bulurlar.

Bu tanım kendisini en güçlü bir biçimde Başkan Apo'nun şahsında somutlaştırırken, Ortadoğu'nun mezara dönüşmüş gerçeğini parçalayıp, bunun altında yatan bütün değerleri dillendirme ve yaşamsallaştırma O'nun en büyük eylemi olmuştur. Bu anlamda kadını, halkları ve tüm insanlığı kucaklamış, eşitler ortamını yaratmanın en büyük savaşını vermiştir.

Başkan Apo, halkların özgürlük ideal ve arzularını en güçlü ifadelere kavuşturarak, 21. yüzyıl gerçeğiyle bağlantısını antitez gerçeğiyle kurarak bir kez daha muğlaklığın, renksizliğin yerini aydın bir ideoloji ve perspektifle bezemiştir. Bütün tarihsel süreçler boyunca ezilen halkların kaderini paylaşan kadın, bu yüzyılda Başkan Apo'nun özgürlük perspektifleriyle demokrasi ve barış mücadelesinin öncü gücü haline gelmiştir.

İnsanlığın sıkıştırıldığı cenderede yaşadığı donukluğa, ruhsuzluğa, umutsuzluğa ve yaşamdan kopuşa alternatif yaşamı ve kişiliği, Başkan Apo esaret koşullarına rağmen sürdürmüş ve derinleştirmiştir.

Böyle bir Önderlik gerçekliğinin kadın için anlamı, binyılların köleleştirici dünyasından kurtulup, özgürlüğe kalkmak anlamına gelirken, böyle bir gerçeklikte derinleşmek özgür topluma ulaşmanın yolu olmaktadır. Bu anlamda kadın olarak Başkan Apo'yu anlamak kendi gerçeğine tanım getirerek, bütün insanlığı kucaklamaktır. Başkan Apo'yu yaşamak; O'nun tanrısal yalnızlığına ulaşmak ve İmralı direnişini, yaşam gücünü paylaşmaktır. Kadın olarak Başkan Apo'ya yoldaş olmak, O'nun en zorlu koşullarda açığa çıkardığı, çağın en büyük armağanı olan Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu gerçekleştirmenin amansız savaşçısı olmaktır.

PJA, Başkan Apo'nun özgünlüğünün, gücünün en somut ifadesidir. Bu yaklaşımı, emeği ve desteği anlamlandırmak, demokratik uygarlığın gelişiminde en temel rolü oynamak, onun pratik ve eylem gücü olmaktır. ***"Başkan Apo'yla 24 saat yaşam"*** şiarının açığa çıkardığı sorumlulukları üstlenmek, 21. yüzyılı bu temelde karşılayarak, bu çizginin militanı olmaktır. Bunun için;

1- Bir felsefe, ideoloji, çizgi olarak somutlaşan ve tüm evrensel öze sahip ideolojilerin sentezi olan Önderlik gerçeğinin, tüm PJA militanlarınca *"Önderlik'le 24 saat yaşamak"* şiarıyla içselleştirilmesini,

2- Tüm PJA militanlarının, Başkan Apo'nun kişilik ve yaşamının insanlığa tanıtımını temel görevlerinden birisi olarak ele almasını,

3- Başkan Apo'nun doğum günü olan 4 Nisan'dan Üveyş Ana'nın vefat günü olan 11 Nisan'a kadar çeşitli etkinliklerin düzenlenmesini, bu kapsamda mektup ve şiir yarışmasının başlatılarak, ödül alanların bir aylığına Kürdistan dağlarına davet edilmesini,

4- Halkımız ve insanlık için bir milat olan 15 Şubat ve 29 Haziran tarihlerinin özgürlük mücadelesini yükseltmenin zemini yapılarak kadın kitlesinin kapsamlı özgün etkinlikleri ve protesto gösterileri gerçekleştirmesini,

5- Başkan Apo için alınan idam kararının tüm insanlığın manevi değerlerinin yok edilmesi anlamında ele alınıp, idam cezasının başta Başkan Apo için olmak üzere, tüm dünyada kaldırılması için PJA öncülüğünde tüm dünya kadınları ve sivil toplum örgütleriyle dayanışma içinde olunarak ortak örgütlenmeler, platformlar yaratılması, idam cezasına karşı bir kamuoyu yaratılmasını,

6- Önderlik felsefesi, mücadelesi ve yaşam tarzı tanıtımı çerçevesinde başta PJA Koordinasyon Merkezi olmak üzere tüm örgüt ve kurumlaşmalarında yazımsal ve görsel çalışmaların örgütlendirilmesini, yürütülen mevcut çalışmalara aktif destek verilmesini, (Önderliğe ilişkin anıların toplanıp derlenmesi, şiir, mektup, portre, roman çalışması, fotoğraf albümü, klip, resim sergisi vb)

7- 'Önderlik ve Kadın' adıyla bir belgesel çalışmasının yapılmasını karar altına alır.

Eğitim ve kadrolaşmaya ilişkin

İnsanın toplumsallaşarak sosyal bir varlık olmasında kadının belirleyici rolünün olduğu tartışmasız bir gerçektir. Kadın öncelikle kendisini ve çocuğunu eğiterek, erkeği de yabani yaşamdan sosyal yaşama çekerek ve onu da eğiterek, toplumsal yaşamın gelişiminin temel dinamiği olmuştur. Doğurgan, üretken ve doğayla dost gerçeğiyle yaşamdan sürekli öğrenen ve yarattığı ilişki düzeneği içinde sürekli öğreten kadın, beş binyıllık sınıflı toplumun ezici çarkları altında bu konumundan tamamen uzaklaştırılarak bedeni, ruhu ve düşünceleriyle erkek egemenlikli sistemin her toplumsal süreç ve zemininde, maddi, düşünsel, manevi gelişim zeminlerinden koparılmıştır. Başkan Apo bu gerçekliği en derin tarihsel, toplumsal çözümlemelerle ortaya koymuş ve buna karşı mücadelede alternatif bir eğitim anlayışı ve sistemiyle kadını, erkeği, dolayısıyla toplumu yeniden biçimlendirmeyi esas almıştır. Bu mücadele ideolojik, felsefik, siyasal, askeri, örgütsel, sosyal, bedensel vb. alanlarda çok kapsamlı ele alınmıştır. Bu eğitimlerle genelde tüm kadro yapımızda, özelde de kadında çok ciddi bir dönüşümü açığa çıkarmıştır.

Ancak gelişim ve dönüşüm, süreklilikle gerçeklik kazanabileceğinden, "yaşam varoldukça eğitim sürecektir" anlayışıyla kadın eğitimini her düzeyde geliştirmek durumundadır. Bedeni, ruhu ve düşüncesi üzerindeki her türlü baskıdan, yanlış, yanılgılı şekillenmeden kurtulmanın tek çözümü, kadının Önderlik çizgisinde kendisini eğitmesidir. Her tür geleneksel etkinin, düzenin yarattığı ezilmişlik psikolojisi, kendine güvensizlik ve kompleksin; tüm ruhsal, düşünsel, davranışsal yetersizlikler, çarpıklıklar, toplumsal gerçekliğin en temel açmazları bireyde, cinslerde ve çeşitli toplumsal kesimlerde çözümlenmiştir. Bu temelde tüm bunlarda özgürlüksel gelişimi ortaya çıkaracak en temel araçlardan biri olan eğitimin kapsamı ve yöntemlerinin derinleştirilerek yürütülmesi önemlidir. Bu eğitim gerçeğinde bilincini, ruhunu, fiziğini geliştiren kadın, toplumun geri ve yaşanılmaz yanlarına da en büyük darbeyi vuracak, tıpkı ilk çağlardaki tanrıçalar gibi yaşamın güzelleştirici, geliştirici gücü olmayı yeniden kazanacaktır.

Diğer yandan demokratik uygarlık çizgisi temelinde sürecin ihtiyaçlarını karşılayacak kadro anlayışını yakalamak, temel görevlerden biri olmaktadır. Kadın kurtuluş ideolojisinde felsefik, dini, mitolojik ve bilimsel çözümlemeler temelinde derinleşmek, örgütsel ve eylemsel alanda enerji ve birikimini gönüllü bir katılımla güçlendirmek, özgür militan olmanın gereklerindendir. Her PJA militanı sürecin yetkin kadrosu olmayı, Önderliğimizin Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu tüm açılardan özümsemeyle başaracaktır. Aksi halde geri, geleneksel, feodal, küçük burjuva zihniyetin kadın yapısında yol açtığı tahribatlar aşılamayacaktır.

Eğitimin özü, partimizin yaşamıdır. Bu temelde eğitime yanılgılı yaklaşımların başında, eğitimi ağırlıklı teoriye dayalı ve soyut ele almak gelmektedir. Sadece bilgi düzeyini arttırma temelindeki dar ve yetersiz yaklaşımlarla kişilikte ve yaşamda ifadesini bulacak bir dönüşüm, gelişim yaratmak mümkün değildir. Dolayısıyla öğrenim kadar, öğrendiğini yaşamsal kılmak da önemlidir ve gerekli olanıdır. Bu anlamda katılımcı eğitim, sonuç alıcı bir tarz olarak geliştirilmelidir. Bu tarz geliştirildiğinde eğitimin somut sonuçlarının bireyde, yaşamda, çalışmalarda yansımasını bulmasının yanında, eğitime ilgisiz, katılımsız, eğitimi zaman kaybı ve yük olarak gören yaklaşımlar da ortadan kalkacaktır.

PJA çalışmaları açısından kadronun sürece hazırlanması kadar temel bir husus da tüm toplumun, özelde de kadın kitlesinin Demokratik Uygarlık Manifestosu ve onun özünü ifade eden kadın kurtuluş ideolojisi, temelinde bir aydınlanmayı yaşaması ve eğitilmesi olmaktadır. Bu temelde kapsamlı halk eğitimlerinin halkın yaşadığı siyasal, sosyal, psikolojik vb. tüm sorunlara cevap olacak tarzda geliştirilmesi gerekmektedir. Bu temelde her PJA kadrosu, gerek parti, gerekse toplum içerisindeki eğitim faaliyetlerine aktif katılmalı, her militan eğitim çalışmasına yüksek sorumluluk ruhuyla yaklaşmalıdır. Bu temelde;

a- Eğitime ilişkin

1- Tüm çalışma merkezlerinde yürütülen eğitimlerin savunmalar temelinde zihniyet, vicdan ve ahlak devrimini geliştirecek şekilde zihinsel, ruhsal ve bedensel yönlerde derinleştirilmesi, Özgür Kadın Akademisi dışındaki çalışma merkezlerinde de ihtiyaçları cevaplayacak tarzda özgün eğitim programlarının oluşturulmasını,

2- Yürütülen tüm özgün eğitim çalışmaları kapsamında, kadın tarihi, kadın devrimi ve özgürlüğü, özgür kadının toplumla sözleşmesi konuları esas olmak kaydıyla, mitoloji, teoloji, felsefe, demokratik uygarlık vb. konularda araştırma-inceleme gruplarının oluşturulmasını,

3- Çalışma merkezlerinde kadronun yetenek, ilgi ve ihtiyaçları doğrultusunda eğitimlerin yürütülmesini,

a- Kadın yapısına yönelik branş eğitimlerinin uzmanlık düzeyinde geliştirilmesini,

b- Eğitim çalışmalarında tekdüzeliğin aşılması için uygulamalı eğitim yönteminin derinleştirilmesinin yanı sıra, eğitim devreleri sonunda tezlerin hazırlanmasını, devre boyunca sınav sisteminin esas alınmasını,

4- Her kadronun savunmalar ve Parti Önderliği'nin çözümlemeleri temelinde bireysel eğitimini yapması, toplu eğitimlerde çözümlemelerin görsel vb. yollarla işlenmesini,

5- PJA eğitimlerinde Kürtçe dilinin esas alınmasını,

6- Tüm çalışma alanlarındaki erkek yapısının kendi özgünlüğünde özgün eğitimlere tabi tutulmasını karar altına alır.

b- Kadroya ilişkin

1- Her kadronun demokratik uygarlık çizgisinde netleşmeyi, kendisini zamana ve sürece göre iyi programlamayı, iradi ve halkçı bir duruş kazanmayı esas alması, kendisini Kadın özgürlük mücadelesinin geliştirilmesinden sorumlu görmeyen, özgüç ve öz iradeye dayanmadan sorunları üste havale eden, yetkiye dayanan, gerekçeli, bireysellik adına bireyciliği dayatan, moralsizlik yaratan, mahalli ilişki tarzına kayan duruşların mahkum edilmesini,

2- Tüm çalışma sahalarında biçimsel olmaktan uzak, içerikli, yaşamın özüne dönük gelişmeler yaratmayı hedefleyen özgün eğitimlerin geliştirilmesi, bu çalışmaya karşı içine girilen geçiştirmeci, soyut, yüzeysel, tutucu, dogmatik, güvensiz, kompleksli yaklaşımların mahkum edilmesini,

3- Kadro yapısının tayin-terfi ve mevzilendirilmesinin yetenek ve ideolojik hazırlık düzeylerindeki yeterliliğe dayalı olarak gerçekleştirilmesini karar altına alır.

Kitle eğitimine ilişkin

1- Kadın kitlesinin eğitilmesinin yanı sıra erkek, gençlik ve çocukları da kapsayan, ailenin demokratik ve eşit ölçülerde dönüşümünü hedefleyen eğitimlerin geliştirilmesini,

2- Kadın kitlesi içinde okuma-yazma, anadil ve kültür eğitimlerine ağırlık verilmesini,

3- Savunmalar ekseninde kadının yaşadığı toplumsal sorunların çözüm perspektifini de kapsayan sosyal, siyasal, kültürel, sağlık vb. eğitim ve tartışma programlarının geliştirilmesini karar altına alır.

Özgür Kadın Akademisi'ne ilişkin

Mücadelemizin, bilimi topluma uyarlayarak, sosyal, sınıfsal, tahliller geliştirmesi ve toplumsal değişimin yönüne bu bulgularla etkide bulunması, yaratılan değişikliklerin temeli olmuştur. Bu nedenle akademik eğitim, yaklaşık yirmi yıldır yürütülen temel bir faaliyetimizdir. İlk akademik çalışmamız olan Mahsum Korkmaz Akademisi'nde ***"burada çözümlenen an değil tarih, birey değil toplumdur"*** espirisiyle yürütülen çalışmalar ulusal dirilişi sağlamıştır. Mücadelemizin akademik eğitim geleneğinin bir devamı olarak Özgür Kadın Akademisi'nin amacı ise ***"cins ayrımcılığına dayalı olarak sınıfsal, kültürel, ekonomik vb. ayrımcılığın gelişimini"*** çözümlemektir. '90'lı yıllarla beraber, nitelik ve nicelik olarak artan kadın gücünün eğitilmesi Parti Önderliğimizin hassasiyetle ve tüm özgünlükleriyle ele aldığı bir konu olmuştur. Kadın yapısının eğitimi mücadelenin ihtiyaçlarına göre kadro, komuta yetiştirmenin de ötesinde, kendini özgürce gerçekleştirmenin önündeki engellerin tarihsel, sosyal, siyasal vb. yönleriyle çözümleyecek ve aşma gücünü gösterecek bireyin geliştirilmesini hedeflemekteydi. 2000 yılında açılan Özgür Kadın Akademisi, bu eğitimlerin yoğunlaştığı ve sistemleştiği; incelemeler ve deneyimlerle "nasıl yaşamalı"ya verilen cevapların derinleştiği bir çalışma alanı olmaktadır. Akademik eğitimlerle özgür yaşam projesini geliştirerek, klasik kadınlığı ve erkekliği öldürerek yeniyi yaratmak hedeflenirken, bu

misyona denk düzenlemelerin yapılarak, kadının da erkeğin de ideolojik, siyasal, sosyal, ruhsal, bedensel eğitim olanaklarına kavuşturulması şarttır. Bunun için;

1- Özgür Kadın Akademisi'nin 21. yüzyılda evrensel çelişki karakterine sahip kadın sorununu tarihsel ve güncel boyutları içinde, bilimsel bakış açısıyla çözümlemesi amacıyla geliştirdiği eğitim devrelerini Demokratik Uygarlık Manifestosu ışığında derinleştirerek süreklileştirmesini,

2- Her alandaki PJA gücü içinde bir yarışma düzenlenerek Akademi ambleminin seçilmesini,

3- Akademi bünyesinde ideolojik, kültürel, sosyal, siyasal, bedensel, sağlık ve coğrafya konularını da kapsayacak biçimde zengin eğitim programlarının oluşturulmasını,

4- Akademi sistemini farklı alanlara taşırmak ve yaygınlaştırmak amacıyla, koordinasyon merkezinin yanı sıra ülke zemininde bir şubenin daha açılmasını, Maxmur, Avrupa, Ortadoğu ve BDT alanlarında akademi şubelerinin oluşturulmasının hedeflenmesini,

5- Akademi'nin farklı halklardan kadınların eğitimde buluştuğu bir okul olma niteliğinin hedeflenmesi ve bu temelde kapasitesinin geliştirilmesini,

6- Hem kadın hem de erkek açısından ulaşılan özgürleşme düzeyini ifade eden Akademi bünyesinde, erkek arkadaşların eğitim çalışmasında ulaşılan sonuçların broşürlerle değerlendirilmesini, kadın ve erkek yapısına mal edilmesini ve bu çerçevede sayının arttırılarak, eğitim devrelerinin periyodik olarak süreklileştirilmesini ve derinleştirilmesini,

7- Akademi bünyesindeki eğitim yoğunlaşmalarının materyallere dönüştürülmesini, değişik çalışma sahalarına aktarılmasını,

8- Kürtçe basın-yayın faaliyetlerine kadro yetiştirme, Kürt dili ve edebiyatını geliştirme amaçlı akademik anadil eğitimi için bir birimin oluşturulmasını,

9- Kadına dair, tarihsel ve güncel boyutta, sosyal, siyasal, kültürel, psikolojik vb. her açıdan geniş bir araştırma-incelemenin Kadın Ansiklopedisi kapsamında, değişik kadın hareketleriyle destek ve dayanışma içinde, DAB merkeziyle de ortak yürütülmesinin ve bunun için bir birimin oluşturulmasının hedeflenmesini,

10- Akademi bünyesinde kadının psikolojik, kültürel, vb. farklı sorunlarını çözmek amacıyla yoğunlaşma gruplarının örgütlendirilmesini,

11- Genç bayan ve erkek arkadaşlardan oluşan gençler eğitiminin Akademi bünyesinde yürütülmesini karar altına alır.

Kadın kurtuluş ideolojisinin evrenselleşmesine ilişkin

İnsanlığın ve kadının kaybedişinin başlangıcı olan sınıflı toplum gerçeği, binyıllar boyunca her dönem ürettiği ideolojilerle halklara ve özellikle kadına ait ne varsa çalmış, hırsızlığı ve köleliği kurumlaştırmıştır. Toplumsal düzenlenişin ilk öncü gücü olan kadın; ilk önce zigguratlarda hakim ideolojilerin hizmetine sokulmuş ve kendi düşünsel, doğal gelişiminden koparılmış olarak ideolojisiz yaşamaya mahkum edilmiştir. İnsanı toplumsallaştıran kadın, verdiği emeği örgütlü bir güce dönüştüremediği için, her toplumsal aşamada farklı biçimlerde de olsa sürekli kaybetmekle yüz yüze kalmıştır.

20. yüzyıl bu tarihin bir devamı olarak dünya savaşlarının yüzyılı olmuş, kadın bu savaşlarda en büyük bedelleri ödeyerek sürekli fiziksel, ruhsal, iradesel kayıplar yaşamıştır. Ancak yüzyılın yoğunluğu, kadının her açıdan karşılaştığı şiddet düzeyi ve bunun yanı sıra genel gelişmelerin ortaya çıkardığı zemin kadının arayış ve konumlanışında da önemli etkilerde bulunmuştur. Bu nedenle 21. yüzyılın öncü gücü olarak kadın, artık tarihsel ideolojisizliğini aşarak, gelişen çözümlemeler ışığında doğrultusunu daha da netleştirme şansını yakalamıştır.

21. yüzyılda Önderliğimizin şahsında özgürleşme arayışında olan her kesime dayatılan komplolar, karanlık tarihi devam ettirmek isteyen güçlerin halklar ve kadın üzerindeki tehdidinin ortadan kalkmadığını göstermektedir.

Kadın özgürlük hareketi; Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu, başta kadın olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının özgür yaşam çizgisi olarak bütün çalışmalarının merkezine alarak bu komployu boşa çıkarmayı hedeflemektedir. Kürdistan'ın dört parçasından başlayarak tüm Ortadoğu'yu, oradan da tüm dünya kadınlığını saracak ***Kadın Rönesansı****'nın* yaratıcı, öncü gücüdür. Arap, Fars, Türk, Kürt, Asuri-Süryani vb. bütün Ortadoğu kadınları ile Ortadoğulu kadın olmanın yarattığı tüm ortak noktalarda buluşarak, antitez olma konumundadır. Yine tüm dünya kadınlarıyla ırk, din, dil, renk ayrımı gözetmeksizin kadın olmaktan kaynaklı sorunlarda ve çözümlerde birleşme, onu tüm dünyada sentez konumuna getirmektedir. Bu anlamda sınıflı toplumla beraber başlayan adaletsizliğin, sevgisizliğin ve savaşların alternatifini sağlayacak olan kadınların ortak zeminlerde örgütlenmesini kadın rengi ve derinliği ile geliştirmek, PJA'nın geldiği düzeyi daha da güçlendirerek, kadın kurtuluş ideolojisini dünya kadınlarına mal edecektir.

Bu temelde sosyal siyasal sahalarda en küçük bir bağlantıdan partilerdeki kadınlara, devletlerarası düzeye kadar tüm ilişkilere sahip çıkarak geliştirme, özgürlük temelinde paylaşımlara dönüştürme, pratik politik zeminlerde de yaratıcı sonuçlara yol açacaktır.

'Özgür, örgütlü kadınla özgür dünyaya' şiarıyla başta Ortadoğu kadını olmak üzere tüm dünya kadınları ile sevgi, adalet, barış ve eşitlik temelinde kurulacak olan ittifak ve platformlar temelindeki ortak çalışmalar, kadın özüyle özgür bir dünyaya gidişin yollarını belirleyecektir. Bu ittifak ve platformlar aracılığıyla idam yasası, savaşın kadınlar üzerindeki ağır tahribatı, kadın intiharları, mültecilik, işkence ve tecavüz, kitle imha silahları, şiddet, uluslararası terörizm, yoksulluk ve tüm gerici toplumsal gelenekler, yasalar vb. sorunlara karşı kapsamlı ve güçlü bir mücadele 21. yüzyılı, kadın yüzyılı yapacaktır. Bu temelde;

1- İlişki ve ittifaklarda kalıcı olmayan, uzun vadeli ortak amaçlara, sorunların çözümüne hizmet etmeyen, salt dönemsel ihtiyaçları karşılama temelindeki pragmatik yaklaşımların mahkum edilmesini,

2- Diplomasi faaliyetlerinin bir kol halinde örgütlendirilmesi ve bu sahada yer alacak kadroların özgün eğitimlerle yetkinleştirilmesini, bu temelde uzun vadeli kadrosal yatırımın (dil öğrenme, diplomasi okulu vb.) esas alınmasını,

3- Demokratik Uygarlık Manifestosu çizgisi temelinde ulusal birliğin pekiştirilmesine yönelik her parçanın realitesini de dikkate alarak, kadın örgütleriyle sosyal, siyasal, kültürel alanda ilişki, diyalog, ittifak ve dayanışmaya, ortak örgütlenmelere gidilmesini,

4- *"Demokratik Uygarlık Çizgisinde Kadın Rönesansı"* şiarıyla bir Uluslararası Kadın Kongresi'nin hedeflenmesini,

5- *"Ortadoğu gerçeğinde kadının antitez olma rolü"* konulu Ortadoğu Kadın Konferansı'nın düzenlenmesini,

6- *"Kültürlerimiz ortak zenginliğimizdir"* şiarıyla Kürt, Türk, Arap, Asuri-Süryani, Fars, Ermeni ve diğer halklardan kadınlarla sosyal, kültürel tanıtımın yaygınlaştırılması, sergi, defile, panel, film, konser, festival gibi değişik etkinliklerle güçlü yürütülmesini,

7- Uygun sahalarda kadın ve çocuklara yönelik sosyal-kültürel, eğitsel ve ekonomik yaşamı güçlendirme temelinde özgün projelerin geliştirilmesi, uluslararası kurum kuruluşlardan katkı ve desteğin sağlanmasını,

8- Kadına karşı geliştirilen her türlü şiddet, cinsel taciz, tecavüz, intiharlar, işkence, mültecilik, gerici toplumsal gelenekler, yasalar vb. sorunların uzun vadeli çözümüne yönelik somut proje ve kampanyaların oluşturulması ve uluslararası kamuoyunun yaratılmasını,

9- Kadını ve onun özü olan barış, demokrasi, adalet ve eşitliği tehdit eden uluslararası terörizme karşı, uluslararası kadın dayanışmasının yaratılması, bunun için yoğun, etkili eylemselliklere, ortak platformlara gidilmesini,

10- Avrupa ve bölge ülkelerinde çok yönlü demokratik kadın örgütleriyle, parlamenter, akademisyen, hukukçu, sanatçı, insan hakları savunucusu, kadın şahsiyetlerle ilişkilerin etkin geliştirilmesi, özgün örgütlenmelerin oluşturulmasını,

11- İdamın yasalardan çıkarılması ve Kürt hak ve özgürlüklerinin tanınmasına yönelik olarak BM, AP, AK, AGİT, AB gibi uluslararası kurumların kadın mültecilik ve insan hakları komisyonları ile ilişkilerin geliştirilmesini,

12- Kadın kurtuluş ideolojisinin basın-yayın, kültür-sanat yoluyla yaygınlaştırılması amacıyla, ortaya çıkan ürünlerin (Parti Önderliği'nin çözümlemeleri, kadınla diyalogları, kitaplar, tiyatro vb.) yaygın kullanılan yabancı dillere çevrilmesini,

13- Siyasal mücadele ve üçüncü alan kapsamında yürütülecek mücadelenin kadrolarının ve yerel öncülerinin, alanın özgünlüğüne göre düzenli ve planlı olarak eğitilmesini karar altına alır.

Siyasal mücadele ve üçüncü alana ilişkin

Siyasal mücadele, direniş mücadelemizin ulaştığı birikim ve düzeyin, çözüm yönünde bir aşaması olarak gündemimize girerken, 21. yüzyılın uluslararası gerçekliği içinde meşru, demokratik bir mücadele yöntemi olarak gelişmektedir.

Bu yöntemin çok yönlü ve etkin kullanılması, bir yanıyla Kürt sorununa inkar ve imha temelinde çözümsüzlüğü dayatan egemen güçlerin yaklaşımlarının aşılmasını sağlarken, diğer yanıyla da toplumun ve devletin demokratikleştirilmesini ve özgür topluma dayalı demokratik uygarlığa doğru halklarımızın ilerletilmesini ortaya çıkaracaktır.

Nicel olarak toplumun yarısını oluşturduğu kadar, insanlığın en ezilen ve düşürülen yanı olarak kadının, özgürlük, demokrasi, barış ve adalete ihtiyacı, yine doğası gereği paylaşım, sevgi ve saygıya oldukça duyarlı olması ona, demokratik siyasal mücadelenin temel ve öncü gücü olma görevini vermektedir.

Genel bir yaklaşım olmakla birlikte, özgün olarak Ortadoğu'da bölge devletlerinin oligarşik, monarşik ve totaliter egemenlik sistemlerinin etkisi altında dondurulmuş, topluma hizmet etmekten çok gelenekselleştirilmiş kurallarıyla toplum dışında belirlenmiş siyaset, tıkanan rejimlerin ihtiyaçlarının zor yöntemleriyle dönüşümüne olanak vermekteydi. Ancak, demokratik siyasetin, her kültür ve gruba, siyasi partiler, sivil toplum örgütleri ve demokratik kitle örgütleri kapsamında kendini yansıtma şansı vermesi, barışçıl değişim ve dönüşümleri, bir üçüncü alan biçiminde imkanlı kılmaktadır. Demokratik uygarlığın gelişiminin salt bakir topraklara bağlı olmaktan çıkması, yeni kültürel gelişim üzerinden antitez rolünü mekansal boyutta da oynama şansını Ortadoğu'ya vermektedir.

Başkan Apo'nun belirttiği gibi, *"üçüncü alan demokratik siyaset alanıdır. Karmaşık bir hal alan uygarlık koşullarının dayattığı her ihtiyaç için, sivil bir araç zorunludur. Bu araçlar, ne sıkı devrim araçları, ne de devletin topluma uzattığı iletişim kayışlarıdır. Daha çok toplumla devlet arasında, ikisine de belli bir mesafede duran, kendi kimliği olan, ihtiyaca göre şekillenen, bağımsız örgütlenmelerdir. Ne devlete karşıdır, ne de devletin işbirlikçisidir. İhtiyaçların emrindedir. İhtiyaçları, ekonomik alandan kültüre, spordan çevreye, barıştan insan haklarına kadar, her alanda kendini dayattığı için, alanın önemi her geçen gün artmaktadır."*

Bu anlamda, siyasal mücadele, üçüncü alan kapsamında yer alan örgütlenmelerin etkili gücüyle yakından bağlantılıdır ve iç içe yürütülmelidir. Yine siyasal mücadelenin en temel görevi olarak, alternatif çözüm üreten tüm sivil toplum kurumlarını, çok yönlü demokratik argümanlar ve çok renkli eylemlerle harekete geçirmek, hem devletteki kilitlenmeyi çözmede hem de barışa giden yolu geliştirmede yaşamsal rol oynayacaktır. Aynı zamanda başta kadın ve gençlik olmak üzere tüm ezilen, baskı altına alınan kesimlerin, insan hakları için sivil toplum şeklinde örgütlenerek eyleme geçmesi, uğradığı haksızlıklar karşısında meşru savunma çizgisi temelinde hukukunu geliştirmesi anlamına gelecektir. Başkan Apo, *"hak istemek, zorla hakkı elinden alındığında, gerekirse ayaklanmak en kutsal direnme hakkıdır"* demektedir.

Bunun için, siyasal mücadele içinde öncü güç olan kadın ve tüm halk kesimleri için temel hak ve özgürlüklerini kazanma ve geliştirmede siyasal serhildan, dönemin en etkili temel mücadele yöntemi olmaktadır.

Serhildan, siyasal mücadele ekseninde, meşru ve yasal eylem biçimlerini geliştirirken, sivil toplum örgütleriyle birbirini besleyen, içinde sivil itaatsizlik eylemlerini de etkin barındıran karakteriyle, toplumun ezici çoğunluğunu kapsamakta ya da küçük gruplar şeklinde kitleleri sürekli dinamik tutarak, sorunu gündemleştirme, çözüm alternatiflerini geliştirip dayatma ve çözüme kilitlenerek sonuç almaya yol açmanın güçlü yöntemi olmaktadır.

Başkan Apo, *"çok zorlayan ayrılıklar ve şiddet unsuru ancak bu alanın özgürlüğünü kazanıp rolünü tam oynamasıyla sorun olmaktan çıkacaktır. Bu yönüyle demokratik siyaset, tıkanmış siyasetten, çözüm üreten siyasete bir kapı aralamış olmaktadır"* değerlendirmesiyle bu alanın aciliyetle geliştirilmesinin önemine dikkat çekmektedir.

Bu temelde, sınıflı toplum gerçeğinde, kadının irade istem ve kendini ifadelendirmesi kapsamında, ona olanak sunmayan siyaset karşısında tüm sahalarda kazanacağı aktiviteyle üçüncü alan gerçeğinde belirleyicilik kazanması, siyasetin renginin demokratikleşmesini de getirecektir.

Günümüzde kendini özgürlük ekseninde örgütleyen, kararlaştıran ve planlayan PJA, çok kimliklilikten bireysel birikim ve yeteneklerini özgürce ifade etmeye, özgür bireylerden, özgür toplumu yaratma gerçeğinden toplumsal ve siyasal yaşama aktif katılımına kadar, yaşamın tüm alanlarında çok yönlü örgütlenmeleri oluşturma görevini, istek, iddia, duyarlılık ve sorumlulukla yerine getirecektir. Dünyada kadın özgürlük devriminin adım adım geliştirilerek yaşamsal kılınmasında tarihsel rolünü oynayacaktır. Bunun için;

1- PJA'nın kadın eksenli demokratik uygarlığı yaratma sorumluluğuyla, siyasi mücadeleyi tüm faaliyetlerinin merkezine oturtarak, tüm parçalara yönelik ve parça özgünlüklerini de dikkate almak suretiyle bireyi, toplumun ve devletin demokratik dönüşümünde etkili örgütlemeyi ve geliştirmeyi esas almasını,

2- PJA'nın siyasal mücadeleyi; üçüncü alan örgütlülüğünü geliştirme, toplumu örgütleme ve kitleyi siyasal serhildanlara çekerek, sosyal, siyasal sorunlar karşısında çözüm gücü haline getirmeyi esas almasını,

3- PJA'nın kadın özgürlüğü ve Kürt sorununun demokratik çözümü ile temel insan hak ve özgürlükleri doğrultusunda, bölge halklarının kadın, sivil toplum ve demokratik kitle örgütleriyle ilişkilenmesi, harekete geçirmesi ve olanaklar dahilinde kalıcı ittifak ve dayanışmaya dönüştürmesini,

4- Kürt kadınının, yaşamın tüm alanlarına girerek, toplumsal ve siyasal yaşama aktif katılımını geliştirme ve siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik, akademik, eğitsel, sportif, hukuksal ve kadına yönelik örgütlenmelerle çok yönlü mesleki örgütlenmelerin, üçüncü alan kapsamında teşvik edilmesi, mevcut olanların geliştirilmesini,

5- Sivil toplum anlayışının geliştirilmesi ve demokratik kültürün bir yaşam biçimi olarak özümsetilmesine yönelik toplumun her kesimine hitap eden toplantı, panel, müzik, film, tiyatro, seminer gibi eğitsel faaliyetlerle birlikte siyasal serhildanlara etkin katılımla bunun örgütsel gücünün ortaya çıkarılmasını,

6- Dönemsel hamlelerin kadın boyutuyla en yetkin uygulanması, çok yönlü ve renkli meşru-yasal zeminlerde geliştirilmesi, başta idamın kaldırılması olmak üzere kimlik, anadil eğitimi, kültürel hakların tanınması taleplerinin kadın öncülüğünde ilerletilmesini,

7- Hukuk alanında Kürt halkına ve kadına uygulanan adaletsizliğin ve antidemokratik uygulamaların ortadan kaldırılması için örgütlü olunan her yerde kapsamlı hukuk mücadelesinin yürütülmesini, barolar, insan hakları vb. sivil toplum örgütlerinin harekete geçirilmesi ve alternatif hukuk oluşumlarının teşvik edilmesini,

8- Mazlum Kürt halkına uygulanan uluslararası ve bölgesel teröre karşı komplocu güçlerin desteğinde Kürdistan'da yürütülen 15 yıllık kirli savaşın her yönüyle teşhirinin hedeflenmesi, kamuoyunun doğru aydınlatılmasına yönelik hukuki, siyasi, demokratik, barışçıl kampanyaların kadın tarafından yürütülmesi, (taciz, tecavüz, yakma, kurşuna dizme, mayınlar, işkence vb. uygulamalara ilişkin toplu dava, faks, dosyalar hazırlama, basın toplantıları vb.)

9- Kitleleri doğru bilgilendirmek, duyarlı kılmak için basın-yayın araçlarının yetkince kullanılması, şiddeti besleyen savaş rantçılarının propaganda faaliyetlerini etkisiz kılmak için, kadın programlarının kapsam ve nitelik olarak güçlendirilmesini, bu temelde dilin etkili kullanılmasını,

10- Şiddet toplumunu aşma ve barış toplumuna geçiş için her kesime yönelik (kadın, gençlik, çocuk, yaşlı) siyasal mücadele esprisine denk düşen örgütlerin oluşturulması ve eğitim, sağlık, ekonomik alanlardaki tüm çelişkilerin, siyasal mücadelenin bir gerekçesi haline getirilmesini,

11- Kürt kadını başta olmak üzere her ülkedeki tüm kadın kurumlarının; kendi ülkesindeki şoven, ırkçı, milliyetçi, feodal, fanatik dinci vb. tüm dogmatik, dar, geri zihniyet yapıları ve kurumlarına karşı kadın enternasyonalizminin, demokratik kültürünü geliştirmesinin, yaygınlaştırmasının esas alınarak, güçlü dayanışma içinde olunmasını,

12- Kadına yönelik her türlü gerici yasa, toplumsal ve dinsel baskıların kaldırılması ve özgür gelişimine yönelik bölge ve dünya kadınlarıyla ortak örgütlenme, platformlar oluşturma, eylemler düzenlemesini,

13- Kar hırsıyla doğanın tüketilmemesi, çevre ve doğal yaşamın korunması, nükleer ve kimyasal kitle imha silahlarının ortadan kaldırılması, kadın ve çocuk haklarının temel insan hakları olarak kabul edilmesi, barışın korunması, insan yaşamı ve onurunu tehdit eden her türlü yaklaşımların reddedilmesini hedefleyen bir mücadelenin çok yönlü ve yaygın olarak örgütlendirilmesini,

14- Newroz, 8 Mart, 1 Mayıs, 1 Eylül gibi başta kadın olmak üzere tüm bölge ve dünya insanlığını ortak paydada buluşturan günlerde, kitlesel eylemliliklere kadının güçlü ve yaygın katılarak öncülük etmesi ve sonuçlarının kalıcı ilişkilere, örgütlenmelere dönüştürülmesi için çaba içinde olunmasını karar altına alır.

Devam edecek...

KADEK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın

GERÇEĞİN ADALETİN VE S

2000'li yıllar, kadına derin bir yokluğu yaşatan uygarlığın karanlık çağlarına inat, kadının özgürleşme yılları olacaktır. Ben aslında bu uygarlığı karanlık, buzlu bir çağ olarak görüyorum. Fakat 2000'li yılların başından itibaren kadın baharlaşması başlamıştır. Uygarlık tarihi boyunca kadın cinsine yönelik, yalancılığa, zorbalığa dayalı egemenliğin sert kışına ve karına karşı, karı ve buzu delen kardelenler gibi kadın özgürleşmeleri gerçekleşmektedir. Bununla kadın baharlaşması, kadın baharına doğru sert kışa ve kara karşı çiçeklenme, Kadın özgürlük hareketinin çiçeklenmesi gerçekleşmektedir. Bu düzeyi önemli buluyorum. Ben, kadınla yüreğim ve aklımla ilişkilendim. Kadınla benim bütünlüğüm alnımdan, beynimden bir bütünlüktür. Kimliğim, formasyonum, kadına bakışım budur.

Bu temelde 2000'li yıllarda yaşanan kadının baharlaşmasına, özgürlük çiçeklenmesine bin selam diyorum. Çocuklara ve hepinize şunu söylüyorum: Sizlerden biri olmayı isterdim. 50 yaşındayım, ama çocuklar gibiyim. Hem kadınlar, hem çocuklar için, halkımız için özgür bir birey olarak kalmayı onur verici buluyorum.

Kongrenize doğru giderken sizler için üç temel çalışma öneriyorum. Birincisi kadın tarihi, ikincisi kadın devrimi yani özgürleşmesi, üçüncüsü kadının toplumsal sözleşmesi. Bunları daha da derinleştirin.

Ortadoğu'da üçüncü destansı çalışmam, kadın özgürlüğüne ilişkin olanıdır. Bana göre anayurtların yaratmış ve ilk aşk tanrıçalarına mekan olmuş bu toprakların özgürlük çocuğu olarak, ilk büyüklerimizi ve tutku kaynaklarımızı anlamaya çalışacak, araştıracak ve varlık gerekçelerini bulacaktım. Bu temelde varmış olduğum derinlik önemlidir.

Kadının özgürlük sorununun, ulusallık ve sınıfsallıktan daha zor olduğunu gördüm. Öyle eğildim. İmkanlarım sınırlı. Çözülmesi için ciddi bir felsefi ve teorik yaklaşım gerekli. Çözümün hangi yaklaşım tarzıyla olacağını düşünmek gerekli. Sizler de yoğunlaşabilirsiniz. Çocukluğumdan beri aradığımı neolitik çağda buldum diyebilirim. Neolitik toplum, Verimli Hilal denilen bugünkü Kürdistan coğrafyasında oluşuyor. Uygarlığın yükseltilmesinde bizim emeğimiz var. Mısır ve Sümer medeniyetlerinin yaratılması neolitikle, yani bizimle olmuştur. Sümerlerin kurnaz tanrısı Enki, yarı bilge tam despot değil, yarım kurucu atayı temsil ediyor. Ninhursag, İnanna ismi var, bugünkü 'nine', 'ana' isimleri oradan geliyor. Fırsatım olsaydı 'tanrı tanrıçanın başına neler geldi?' diye yazmak isterdim. 'Tanrı ve tanrıçanın başına neler geldi'yi siz kızlar yazabilirsiniz. Rahiplerin romanını yazmak çok ilginç.

Toprak kültürünü yaratan kadındır. Kadın olağanüstü bir güçtür. Ana kültürünün bu kadar güçlü olması buradan gelir. Kadın kültürü ve halk kültürü neolitikten başlar. Neolitik devrimin kendisi demokrasidir. İlkeldir, ama özü demokrasidir. Tanrıça kültürü Star'dan İştar'a, İnanna'ya, Afrodit'e kadar gelir. İştar, Star, Stêrk oradan geliyor. Stêrk olarak doğuşunuzu selamlıyorum. Bu tanrıça kültürünü yaşatmaya çalışacağız. Bu bizim kültürümüzdür. Mısır, Sümer ve Babil gibi devletlerin kurulmasından sonra, kadınların özgürlüğüyle birlikte halkların kültürleri de bastırılmış, altta kalmıştır. Halk kültürü de devlet işleyişinin baskısıyla, kadın kimliği benzeri altta kalmış, kendini özgürce var edememiştir. Kadınların özgürlük mücadelesi halk kültürünün de açığa çıkmasını sağlayacaktır. Hem kadın hem de halklar neolitik çağda çakılı kalmıştır. Sadece kadının ilerleyişi değil, halkların ilerleyişi de o çağdan sonra fazla gelişmemiştir. Bunun için neolitik devrimden bugüne kadarki süreci kapsayan bir yoğunlaşma sonucu, değerlendirme yapılmalı.

Neolitik dönemin güçlü ana tanrıça kültürü, Kürt analarında halen güçlü bir biçimde yaşamaktadır. Kürt kadınlarının, iddiasını koruduğu oranda erkek egemenlikli dine, kültüre, yaşam tarzına fazla bağlılığı ve saygısı özünde yoktur. Olanların da zorunlu maddi ve manevi baskılar ve gelenekler yüzünden bu durumu kabullendikleri, fırsat bulur bulmaz isyan etmelerinden anlaşılmaktadır. Sadece Kürt kadınları değil, tüm Ortadoğu kadını böyledir. Zerdüşt felsefesinin özünde Semitik köle anlayışına karşı bir direnme var. Ailelerimizde biraz olumlu bir şey varsa Zerdüşt geleneğidir. Zerdüşt, köleci ruha karşı ilk başkaldırıdır. Bu temelde tüm Ortadoğu'nun demokratik başkaldırısında kadının özgün bir yeri vardır.

Kadınlar toplumun en diri ve dinamik gücüdür

Neolitiğin yaratıcı gücü olarak sınıflı toplum tarafından aşağılanmasını bir türlü kendine yediremeyecektir. Erkeğin egemenliğine hep kuşkuyla bakmıştır. Haklarının yenildiğinin tamamen farkındadır. Çaresizliği, onu derin acılar içinde bırakmaktadır. Bu duruma düşürülmeye de hiçbir zaman layık olmadığının bilincindedir. O, aslında gizliden gizliye tanrıça kültüründen yanadır. Erkek tanrılara hiç ciddiyetle inanmamıştır. Sürekli bir boşluk içinde bulunduğunun bilincindedir. Hak ettiği saygı ve sevginin kendisine gösterilmediğini acı ve öfkeyle hissetmektedir. Erkeğin eline bu kadar muhtaç kılınmayı ve düşürülmesini asla affetmemiştir. Daha çok da kendini affetmemiştir. Erkeğin sevgiden çok uzak, hoyrat ve ahlaksız olduğunun farkındadır. Aşk gücünden yoksunluğunu da iyi bilmektedir. Bu kadar çelişkinin kurbanı olması, sanıldığının aksine kadını cahilliğe de yol açmıştır. Beş binyıllık sınıflı toplum tarihi, en çok kadına kaybettirmiştir. Çok yönlü baskı, hakaret, cinsiyet ayrımcılığı, her çeşit eşitsizlik kadına layık görülmüştür. Adeta yanmış, yakılmış olan kadın, küllerinin altından yeni yeni temizlenerek çıkarılmaya çalışılmaktadır. Bireysel tüm hakların hiçbir koşula bağlanmadan kadına tanınması en başta gelen bir husus olması gerekirken, en sondan o da sınırlı olarak gündemleştirilmesi, haksızlığın derin ve tarihsel boyutlarıyla ilişkilidir. Konu sosyolojinin bir bilim dalı olabilecek kadar kapsamlı ve kendi başına programlı, planlı, örgütlü, demokratik, siyasi ve hukuk mücadelesine uzun vadeli girişmeyi gerektirecek kadar önemlidir. Ulusal ve sınıfsal mücadeleden hem öz hem de biçim olarak daha özgün olup hayatiyet arz etmektedir.

Günümüzde sorunun adı konmuş, ancak içeriği tam olarak belirlenmemiştir. Programı, stratejisi, örgüt ve eylem biçimleri gündeme tam anlamıyla oturmuş olmaktan uzaktır. Tarih, nasıl sınıflı toplum uygarlığına kadının cins köleliği temelinde bir zorbalık, savaş, sömürü ve yalancılık tarihi olarak başladıysa, kadının özgürlük mücadelesi ve onun başarısıyla da bir özgürlük, barış, eşitlik ve doğruluk tarihi olarak yeniden yaratılacak ve yazılacaktır. Bütün göstergeler, yeni uygarlığın şafak vaktinde kadın özgürlüğünün belirleyici rol oynayacağını, tekrar, ama daha üst düzeyde bir özgür kadın çağının yaşanabileceğini göstermektedir.

"Kadın, gericiliğin ve köleciliğin ilk ve köklü ezilen sınıfı ve cinsiydi. Görünüşte cins farklılığı, eşitsizlik ve baskı için gerekçe yapılır. Tarih derinliğine araştırıldığında anlaşılacaktır ki, kadınlar tamamen sosyal ve siyasal egemenliğin ilk kurbanlarıdır. İnsanlığa dayatılan her tür eşitsizliğin ve köleleştirmenin ilk sınıfıdır. Kadın köleleştirildikten ve evin uysal, evcil bir nesnesi haline getirildikten sonra, sıra sınıflı toplumu ve devleti yaratmaya gelmiştir."

"Günümüzde sorunun adı konmuş, ancak içeriği tam olarak belirlenmemiştir. Programı, stratejisi, örgüt ve eylem biçimleri gündeme tam anlamıyla oturmuş olmaktan uzaktır. Tarih, nasıl sınıflı toplum uygarlığına kadının cins köleliği temelinde bir zorbalık, savaş, sömürü ve yalancılık tarihi olarak başladıysa, kadının özgürlük mücadelesi ve onun başarısıyla da bir özgürlük, barış, eşitlik ve doğruluk tarihi olarak yeniden yaratılacak ve yazılacaktır."

ve emeğin kurtuluş çalışmalarından daha öncelikli olması gereken bu çalışma, en zor olanıydı. Kadın, gericiliğin ve köleciliğin ilk ve köklü ezilen sınıfı, ulusu ve cinsiydi. Görünüşte cins farklılığı, eşitsizlik ve baskı için gerekçe yapılır. Tarih derinliğine araştırıldığında anlaşılacaktır ki, kadınlar tamamen sosyal ve siyasal egemenliğin ilk kurbanlarıdır. İnsanlığa dayatılan her tür eşitsizliğin ve köleleştirmenin ilk sınıfıdır. Kadın köleleştirildikten ve evin uysal, evcil bir nesnesi haline getirildikten sonra, sıra sınıflı toplumu ve devleti yaratmaya gelmiştir. Zalim ve yalancı erkek kadını düşürdükten sonra, bundan aldığı cesaretle diğer insanları ve kendi cinsini de ezmeye ve tutsak kılmaya yeltenmiş, en büyük yalancı düşünce sistemleri olan mitolojileri ve dinleri yaratmıştır. Tabii ki halklar için doğruya yaklaştıran mitoloji ve dinler de vardır. Biz, egemen ve sömürücülerin yalancılık ve zorbalık üreten din ve mitolojilerinden bahsediyoruz. Bu din ve mitolojilere bakıldığında, kadın bin bir hile ve zorbalıkla görkemli tanrıça tahtından adım adım düşürülmekte, önemsiz kılınmakta ve en son yok edilmektedir. Özgürlük savaşçısı olup da bunu görmemem mümkün olamazdı. Ana tanrıça dinini

ğil, bilgeliğe daha çok yakınlaştırmıştır. İnandı mı, en güçlü bağlılığı gösterme gücünde üstüne yoktur.

Genelde tüm kadınlar, özelde Ortadoğu kadını, bu özellikleri nedeniyle demokratik toplumun en diri ve eylemci gücüdür. Kadına dikkat etmek lazım. Kadın özgürlük mücadelesi, sınıf mücadelesinden daha değerlidir. Kadın insan haklarının ve demokratikleşmenin teminatıdır. Kadının özgürlük düzeyi, toplumun özgürlük düzeyini gösterir. Kadın eksenli olmayan gelişmeler başaramaz. Bunun için sadece Kürt kadınında değil; Ortadoğu'da da ***Kadın Rönesansı*** diyorum. Ortadoğu'da Rönesans, kadının çıkışı temelinde olabilir.

Büyük dogmalara, gericiliğe ve erkek egemenliğine dayalı kirlenmeye karşı yoğunlaşıyorum. Bunlar, ancak Kadın Rönesansı ile aşılabilir. Kadın en eski ve en alttaki sınıf olarak katmerli bir baskı ve sömürü konusudur. Yeni yeni önü açılan kadın sorunu, kapitalist toplum çerçevesine sığdırılamayacak kadar kapsamlı bir konudur. Kadın özgürlüğü, tüm özgürlüklerin genel ölçüsü olarak henüz ilk adımlarını atmaya hazırlanmaktadır. Kadın çağından erkek çağına geçiş, kadın aleyhine büyük kayıplara

Çağdaş demokrasinin gelişiminde insan hakları ve kadın özgürlüğü, önemi en çok artan konuların başında gelmektedir. İnsan haklarını ve kadın özgürlüğünü kapitalist toplumun bir kurumu saymak eksik bir değerlendirme olur. Tersine bunlar kapitalist uygarlığın aşılması sürecinde, onun geleneksel yönetim ve yaşam gerçekliğinin yetmezliğinin açığa çıkmasıyla gelişme sağlamışlardır. İnsan hakları ve kadın özgürlüğü, toplumun genel demokratikleşmesinin iki temel parçasıdır. Klasik uygarlık çerçevesi aşıldıkça gelişim şansı artmakta ve yeni uygarlık gelişmesine giden yolda süreci en çok belirleyecek iki temel olgu olmaktadır. Kapitalist toplum koşullarının bir ürünü değil, onu geride bırakan toplumsal gelişmenin ürünleridir. Bu yönüyle çağdaş demokratik ölçülere yanıt verici niteliktedir. Çağdaş demokrasinin gelişimi, kendisini en çok insan hakları ve kadın özgürlüğünde göstermektedir. Yeni uygarlığın yasal çerçevesini temelde insan hakları belirlerken, toplumsal zeminini de esas olarak kadın özgürlüğü teşkil edecektir. Çağdaş demokrasinin evrimini ve derinliğini bu iki alanda sağlanan gelişmeler tayin edecektir. Yeni uygarlıksal çıkışın belirlenmesinde her iki konu başat rol oynayacağa benzemektedir.

n PJA IV. Kongresi'ne sunduğu perspektifler

SEVGİNİN ARAYICILARINA

Demokratik toplumun nihai zaferi kadınla mümkündür. Neolitikten beri sınıflı toplum karşısında yere çakılan halklar ve kadın, demokratik hamlenin gerçek sahibi olarak hem tarihten intikamını almakta hem de yükselen demokratik uygarlığın soluna yerleşerek gereken antitezi oluşturmakta, gerçekten eşit ve özgür topluma gidişte en sağlam sosyal dayanağı oluşturmaktadır. Ortadoğu'da toplumun demokratikleşmesinin antitez olması, daha çok kadının ve ondan sonra gençliğin sayesinde olacaktır. Kadının uyanışı ve toplumun öncü gücü olarak tarihsel sahnede yer alışı gerçek bir antitez değerindedir. Kadın dünyası, bilinci, vicdanı, sevgisi, koruması farklı uygarlıksal değerler doğurmaya adaydır. Uygarlıkların sınıf karakterleri gereği erkek egemenlikli gelişmeleri, kadını bu yönden de güçlü antitez konumuna getirmektedir. Hem toplumun sınıf farklılıklarının aşılması hem de erkek üstünlüğünün sona erdirilmesi, antitez olmaktan öteye yeni sentez değerindedir. Dolayısıyla Ortadoğu toplumunun demokratikleşmesinde kadının öncü konumu, Ortadoğululuktan kaynaklı olarak, dünya çapında hem antitez hem de sentez konumunda tarihi özellikler taşımaktadır.

Kadın özgürlüğü, yeni uygarlığın şekillenmesinde en dengeleyici ve eşitçi rolü oynayacaktır. Neolitik toplumun çözülüşünden beri adeta toplumdan silinen kadın tekrar saygın, özgür ve eşitlikçi koşullarda yerini alacaktır. Bunun için tüm teorik, programsal, örgütsel ve eylemsel çalışmalar yapılacaktır. Kadın gerçeği, bir dönem çok sözü edilen proleter sınıf ve ezilen ulus kavramından daha somut ve tahlil edilebilir bir konudur. Denilebilir ki, toplumun en köklü dönüşümü, kadının sağlayacağı dönüşümle belirlenir. Kadın ne kadar eşit ve özgürse, toplumun tüm kesimleri de o kadar eşit ve özgürdür. Demokrasinin ve laikliğin kalıcı olarak yerleşmesinde kadının demokratikleşmesinin rolü belirleyici olacaktır. Kadın olgusuna ilişkin bu kısa programsal tanımlama bile, yeni sosyal hareketliliğin kadın renginde başat bir durumu yaşayacağını göstermektedir.

Kadınlara yaklaşımda biraz ilerlemek, tarih boyunca kemikleşmiş iki hususu yıkıp, bir özelliği açığa çıkarmak istedim. En eski ve derinlikli sınıflaşmanın ezilen cinsi olarak, kader belledikleri ve aslında pek de farkında olmadıkları cins ve cinsiyet gerçekliklerini hiçbir ahlaki ve dini örtüye saygı duymadan açığa çıkarıp, cinslerinin özgünlük ve özgürlük kazanmasından çekinmemelerini, bunun tersi olarak da cinsiyetlerini meta gibi kullanmamalarını bir özgür ahlak olarak açığa çıkarmak istedim. Ama bu büyük fedakarlığımız birçok kadın ve erkek tarafından, içimizde ve dışımızda aleyhime kullanılmak istendi. Bundan korkacak değildim. Özgür kadının ve özgür yaşamın kazanmamasını hep büyük eksiklik olarak gördüm ve tepki duydum. Fakat bu yaşıma kadar bu konuda yenilmemeyi sizlerin, özellikle özgürlük iddiası samimi ve güçlü olan kadınların, büyük bir miras ve birikim olarak değerlendirmelerini büyük bir olanak saydım.

> "Demokratik toplumun nihai zaferi kadınla mümkündür. Neolitikten beri sınıflı toplum karşısında yere çakılan halklar ve kadın, demokratik hamlenin gerçek sahibi olarak hem tarihten intikamını almakta, hem de yükselen demokratik uygarlığın soluna yerleşerek gereken antitezi oluşturmakta, gerçekten eşit ve özgür topluma gidişte en sağlam sosyal dayanağı oluşturmaktadır."

PJA'nın kuruluşunu saygıyla karşıladım. Bu, kendi kaderlerini özgürce belirlemede tarihi bir adım, çelişkileri açığa çıkarıp çözmede temel bir araç rolünü oynayabilir. Fakat kapsamlı bir mitolojik, dini, felsefi ve bilimsel bakış açısıyla konuyu tüm tarihsel ve güncel boyutları içinde çözmeleri, bu temelde ideolojik biçim, programatik, örgütsel ve eylemsel bir hat çizip pratikleşmeleri önem taşımaktadır. Bir Özgürlük Akademisi oluşturmaları gerekli ve yerindedir. Vakıf çalışmalarında ve her tür sivil toplum kuruluşlarında pratikleşmeleri, özgür kimliği ve yaşamı gerçekleştirmede büyük rol oynayabilir. Genelde demokratik toplumun oluşumunda öncü rol oynamaları, somut yapılarının bir gereği ve dönüşümlerinin kanıtıdır.

Kadın katliamı kültür ve halk katliamından daha tehlikelidir

Kadın sorununa yüklenmem bir kişisel onur sorunu olmanın ötesindedir. Basit cinsellik ihtiyaçlarının ise tam karşısındadır. Cinslerin buluşmasını mutlaka hayvani cinsel güdünün üstüne, büyük dostluğun ve yoldaşlığın seviyesine çıkarmak, bana gerçek bir yiğitlik gibi geldi ve kadına uzanmaktan çekinmenin korkaklık olduğunu fark ettim. Korkuyu egemen erkek yaratmıştı. Ben ahım şahım bir erkek değildim. Annem bana *"sen aile reisi bile olamazsın"* diyordu. Bu benim umurumda değildi. Başka bir erkek olmam çok önemliydi. Erkeği öldürmek derken bunları belirtiyorum. Bu konuda cesaretli olmak, en büyük cesarettir.

Bir erkek olarak kendimdeki erkeği iyi öldürdüm. Bu cesaretlerin en büyüğüdür. Bunu hem ana saygısı hem de aşka dair söyleyeceğim. Görünüşte herkes aşık oluyor, anasını seviyor görünüyor. Bunu ikiyüzlü buluyorum. Benim için hiçbir önemi yok. "Seni çok seviyorum" diyor, hançeri vuruyor. Namus adı altında bu oyunu oynuyor. 'Seviyorum' derken bile, ikinci seferinde bıçaklıyordu. Cins olarak kadını hırpalıyor, fiziğini, zekasını ve duygularını mahvediyor. En benim diyen sosyalist erkek, hatta kadın bile bu oyunun basit figüranları olmaktan kendilerini kurtaramıyorlardı. Bu haksızlık dehşet verici. O kadar insan aşk adına katliama uğratılıyor. Kadın katliamı; kültür katliamından, halk katliamından daha tehlikelidir. Kadın, yaşamın toprağın gerçek sahibidir. Aşk adına kadının ruhunun, fiziğinin katliamını önlemeliyiz. Kadında namus olmalı, ama bu bıçakla, öldürmekle olmaz. "Böyle yaşanılmaz" dedim ve özgürlüğe büyük susamışlığın verdiği güçle, soruna yüklendim.

Aslında kadın konusunda bir roman yazmak istiyorum. Fırsat bulursam yazacağım. Sizinle en güçlü arkadaşlık yapacak gücüm de vardır. Ve bugüne kadar çok sayıda çözümleme, diyalog, derinlikli konuşma da yaptım. Bir sahibiniz olarak değil de, bir sanatkar olarak, güzel bir fiziki duruştan, zeka kıvılcımı olmanıza ve dilinizin sesiyle hiçbir maddenin veremeyeceği tadı verebilecek düzeye ulaşmanıza kadar her şeyinize müdahale ettim. Yetiştiniz, büyük yetiştiniz, ama toydunuz. Lanetli yaşam ve erkek efendileriniz yanı başınızdaydılar. Onlara karşı ve onlarla birlikte büyük öz cins savaşımını verecek tecrübe ve ustalıktan yoksundunuz. Bu acıyla kendinizi uçurumlardan attınız, ateşte yaktınız, bombalarla parçaladınız. Kadınlar olarak, kahramanlık adına her şeyi yaptınız. Ama yalnızdınız. Karşınızdaki erkeklik, kaba yaklaşımından başka tür bir yaklaşımı, eşitlerin büyük dostluğunu ve yoldaşlığını aklına getirmek istemiyordu. Kadınlar çiçekler gibi solup gidiyorlardı. Bu noktada çeteleri yeniden çözümlemek gerekiyor. Arkadaşlar bunu yapmalıdır. Bunlar sanıldığından daha tehlikelidir.

Dörtlü çeteden bahsetmiştim. Bu çetenin bir Türkiye ayağı, bir de dış ayağı var. Çürükkayaların oluşturduğu da budur. Bunlar hanedanlık çetesidir. Dar aşiret, aile, hatta mezhepçidirler, Zazacılık yönleri de var. Bunlar çok gözükara ve insana değer vermezler. Hogîr vardı, Talabani onu Avrupa'ya kaçırdı, Kör Cemal vardı, birçok üniversiteli genci katletti. Bunların kadın üzerindeki tahribatları da çok derindir. Kadının özgürleşmesine şiddetle karşı çıktılar. Bunların tümünü yeniden ele almak gerekir.

Tanrıça kültüne içten inanacak kadar saygı ve sevgi gücüne ulaştım. Büyük kadın savaşımımı ne kadar gözden düşürmeye çalışsalar da hakkını verdim. Hainleri ve işbirlikçileri çıksa da, bu çabalara candan katılanlarını unutmak asla mümkün değildir. Hele şehitleri, bu toprakların ve halklarımızın en kutsal azizeleri olarak her zaman anılacaklardır. Onlar gerçek birer yiğit tanrıça durumundadırlar. Siz kalanların birliğinizi, partileşmenizi saygıyla karşıladım, yardımcı oldum. Özgür ve güzel yaşamın garantisi olmanız gerektiğini hep söyledim. Bir gün mutlaka gerici, yalancı ve zorba erkeği hizaya getirecek güçlü kadına ulaşacağınıza dair duyduğum inançla çabalarımı sonuna kadar sürdürdüm. İnsan sadece mülkü olan kadınıyla büyümez, erkek olmaz. Ben böyle ne büyümek, ne de erkek olmak istedim. Hatta böyle olmayı onur kırıcı buldum. Kadını zor duruma düşürdüğümü biliyorum. Kadını ateşten bir parça haline getirdiğimi de biliyorum. İçinizden büyük düşmanlık edenlerin ve çok haksızlık yapanların olduğunu da biliyorum. Sizleri yalnız kıldığımı da biliyorum. Ama bilmenizi istediğim en önemli bir hakikat, sizlerin savaşın da barışın da kaderini belirleyecek kadar güçlü olmanız gerektiğidir. Bu olmadan yaşam haramdır. Bu olmadan aşk olmaz. Bu olmadan hiçbir özlem giderilemez.

Yalnızlık ve ayrılık, bu büyüklüklerin elde edilmesi ve egemenlik kazanması için, geçilmesi gereken yol ve ödenmesi gereken borç faturalarıdır. Bu, zor bir mücadeledir. Yalnız kalabilirsiniz, yalnızlaşmaktan korkmayın. Yalnızlık tanrısaldır, onunla kendi gerçeğinizi bulacaksınız. Ucuz sevgilerin peşinden koşmayın. Yalnızlığınızı, güç ve kudret kaynağına dönüştürün. Size yüksek değer biçiyorum. Güzel ve doğru bir yoldasınız. Açılıp, kendinizi egemen kılmalısınız. Soylu bir yoldaşsınız. Kendinize güvenin. Kaygılanmaya, "ne olacağız" demeye gerek yok. Eski dünya anlayışlarınızı bitirin. Bana ilişkin çok güzel tanımlamalarınız var. Benim size bağlılığım böyledir. Beş binyıllık kirli tarihe rağmen, giderek daha iyi olmanızı, erkeğin kararttığı dünyaya karşı arınarak kendi gerçekliğinizi yaratmanızı diliyorum. Hem ana saygısı hem de aşka dair söyleyeceğim bunu.

Kadın sorunu üzerinde tez olarak düşünüyorum. Bu çerçevede neolitik toplumdan günümüze kadar kapsamlı bir çalışmam var. Kürt kadınını küçük ve hor görmekten ziyade, başta analar olmak üzere tüm talihsiz kadınları yüceltmeyi esas aldım. Bilimsel yaklaşmaya büyük özen gösterdim. Kadının özgürlük tezlerini toplumsal sözleşmeye vardırmaya kadar mücadele gerekiyor. Ben buna bilimsel, siyasal perspektif getirmeye çalışıyorum. Kadın tarihi, dört ciltlik mitoloji kitaplarında vardır. Oradan incelenebilir. Kadın mitolojide gömülmüştür, daha sonrasında da, zaten siyasette yeri yoktur. Kadının kaybetmesi sosyalizmdeki toplumun, eşitliğin, özgürlüğün kaybedilmesidir. Sömürünün ve eşitsizliğin gelişmesidir. Daha sonra Yunan tanrıları gelişir. Buna Ortadoğu'daki peygamber kültü de eklenir. Kadın yok gibi bir durum gelişir. Günümüzde yeni bir toplumsal sözleşmeye dönüştürmek gerekir. Canlı bir sorundur. Zaman zaman "nasıl yaşamalı" sorusunu gündeme getiriyorum. Kadın mücadelesi sınıfsal ve toplumsal sorunların çözümünde önemli bir rol oynar. Kadın sorununa dar ya da ekonomik bakmıyorum. Duyguyu ucuz ele almıyorum. Daha çok ahlaki ve felsefi yaklaşıyorum. Ne dini yargılarla, ne de günümüzün televole kültürüyle yaklaşıyorum. İmkan olursa bunu ortaya çıkarmaya çalışırım. Geleneksel güncel ahlakı ciddiye almıyorum, kabul etmiyorum. Kendime göre bir anlayışım var. İmkan olursa bunu kitabımda tezler biçiminde sunmak isterim. Şimdi daha çok bir tarih çizgisi vermek istiyorum.

Bu temelde kadının toplumsal sözleşmesini 21. yüzyıl kadın özgürlük manifestosu niteliğinde oluşturmalısınız. Bu konu sadece Kürt ve Türk kadınları için değil, bütün dünya kadınları içindir. Kadın özgür toplum sözleşmesi, geniş bir çalışmanın ürünü olmalıdır. Bu evrensel ve uluslararası bir öze sahiptir. Kadın hareketi, çevre hareketi ile birleşmelidir. Çocuk ve Çevre Sözleşmesi BM tarafından yayınlandı.

> "PJA'nın kuruluşunu saygıyla karşıladım. Bu, kendi kaderlerini özgürce belirlemede tarihi bir adım, çelişkileri açığa çıkarıp çözmede temel bir araç rolünü oynayabilir. Fakat kapsamlı bir mitolojik, dini, felsefi ve bilimsel bakış açısıyla konuyu tüm tarihsel ve güncel boyutları içinde çözmeleri, bu temelde ideolojik biçim, programatik, örgütsel ve eylemsel bir hat çizip pratikleşmeleri önem taşımaktadır."

Kadın hareketi bunlarla birleşmelidir. 20. yüzyılın kapitalizme dayalı köleliği birçok kaynaktan incelenebilir. Özgür toplum sözleşmesini böyle yapabilir ve beş on yıl böyle yaşayabilirsiniz. Bu süre içerisinde ideolojik-politik çalışmalarınızı yürütün. Toplum özgürlük sözleşmesini yakalayana dek bu devam etmeli.

En büyük direnme özgür kadın kişiliğinde ısrardır

Derinleşmenizi diliyorum. Her biriniz kendinizi bir dergah kılabilir, ana bir kaynak haline getirebilirsiniz. Sevgim herkesedir. Büyük direnişçileri bekliyorum. Özgürlük, kadın için her şeyden daha değerlidir. Kadının özgürlüğü, bakirelik, sadece cinsellik anlamında değildir. Ben de kendimi bakire sayıyorum. Önemli olan ruhun, yüreğin temizliğidir, özgür olmasıdır. Ruhunu temiz tutarsan fiziğin de güzelleşir. Böyle bir kadın yüceleşir. Biraz Budacılık diyeceğim, ama tam öyle değil; kendi kimliklerine ve erdemlerine özen göstermeleri en güzelidir. Bunun için fedakarlık yapmalısınız. Tekrar söylüyorum, kadın şahsında toplum özgürleşecek. Zorlanma ve zorlamalarınız doğaldır. Kesinlikle küçümsenecek bir mesele değildir. Halka karşı saygı neyse, kadına karşı saygı da aynı anlamdadır. Hata ve eksiklikler elbette olabilir. Ama bu, kadının özgürlüğü önünde engel olmamalı. Önünüzü açmaya çalıştım. Sınıflı toplumun dayattığı şeyler, iki üç binyıllık uygarlık tarihinin ne dediği, erkeğin ne dediği umurunuzda olmamalı.

En büyük direnme, özgür kadın kişiliğinde ısrardır. Geçmişte bazıları kendilerini acılardan ötürü yaktılar. Özgür kişiliğinizde ısrar, bana bağlılığın en büyük ifadesidir. Zor aşamayı atlattınız. Hepinizin birleşmesi gerekiyor. Birlik olmanız önemlidir. Birbirinize acımasız ve küfürlü yaklaşmamalısınız. Bu dönem aşılmalıdır. Kadın kendi üzerinde yoğunlaşmalı, sağduyuyla kendi kişiliğinde ve vicdanında derinliğe ulaşmalıdır. Özgür kişiliklerinizi geliştirin. Tanrıça ana kişiliğini kendi kişiliklerinize yedirin. Son savunmalarım üzerine yoğunlaşırsanız birçok şeyi yakalayabilir, bulabilirsiniz. Basit düşünme günü değil. Siz de dikkatli davranın, meşru savunmaya dikkat edin. Ağlayarak yüreklerinizi hafifletmek yerine, beyinlerinizle yüreklerinizin birliğini sağlayıp, yaşama yanıt olarak anlam gücünüzü geliştirmelisiniz.

Apo ile 24 saat yaşama! Bu aynı zamanda bir bilmecedir. Ben kadın konusunda uygarlığın dayattığı ihanete ve inkara dayalı kültürü yıktığıma inanıyorum. Size saygımın ifadesi budur. Bunu ne şairane duygularla, ne de felsefi metinlerle ifade edemem. Ama erkek egemenliğine, zora ve baskıya karşı olan yanım görkemlidir. Tarih bilinci yüksek bir çözümleme ortaya koydum. Lanetliliğe ve çirkinliğe alet olmadan saygıyla yaşamanızı ve kendinizi bu temelde güçlendirmenizi diliyorum.

Burada yaptığım diyalogları sizlere hediye ediyorum. Özgürlük okulu olarak kullanın. Bu okul, barış ve yeni yaşam için eğitim yeri olmalı, analar için de eğitim yeri olmalı. Buraya kirli erkek eli, kirli kadın eli değmemeli. Özgür yaşam projesini burada hayata geçirin. Kadın tapınağı demeyeceğim, nasıl ki genelevde ve özel evde kadını mahvettilerse, kadını orada görkemli tanrıça kültürü ile diriltmeli ve tanrıçalar düzeyine ulaştırmalısınız. Yaşamda güç sahibi olarak kendi topraklarınızda, kendi ayaklarınız üzerinde durmalısınız. Kendinizi yalnız hissetmeyin. Göreviniz kutsaldır, büyük düşünmelisiniz. Bilgisi olmayanlar tehlikelidir. Bilgi için de akademik düzey gereklidir. Bilgisi olmayanın mücadelesi tehlikelidir. Büyük bir çabayı göze alabilirsiniz. Emek ve çaba sahibi olarak, çok acele etmeden, sabır ve inatla biraz sonuç alabilirsiniz. Size sunduğum eğitim düzeyini takip ederseniz, sizler de aynı sonuçlara ulaşırsınız.

Kadın çözümlendi mi, dünya bambaşka güzelleşir. Şimdi kadın için yaşam kapkaradır. Kadına dayalı aydınlık bütün aydınlıklardan daha değerlidir. Kadın ve kadın aydınlığı konusunda buluşmayı ve bir olmayı isterim. Bu temelde savunmamda kadına çok yüksek yer açmış bulunuyorum. Savunmam siz kadınlar için de bir çıkış şansı oluyor. Vurdum duymazlığa gidilebilir. Sol lafazanlık bizde çok güçlüdür. Basit lafazanlıklarla geçiştirilemez. Buna engel olun, tartışmayı derinleştirin. Kadın için de önemli bir metindir. Özünü yakalayıp, çok iyi aydınlatmalısınız. Yoğunlaşmaya ihtiyacınız var. Savunmalarımı alıp değerlendirebilirsiniz. Birbirinizi artık suçlamayın. Kürtlerde biraz bu var. Zaten yeterince lanetlenmişsiniz. Dağlar kadar uzlaşma noktalarınız var. Barış kültürünü, kardeşliği derinliğine ele almalısınız. Barışçıl olmak zayıf olmak değildir. Barışı güçlü ele alan kişi aslında en güçlü kişidir. Zihinsel devrim yaşanmalı, eleştiriler olacak tabii.

Beş binyıllık kadının kölelik tarihi doğru çözümlenip, özgürlük temelleri ortaya doğru konulmuştur. Kendi kaderinizi tayin edebilirsiniz. Duygusal ayrılıklara girmeyin; dostça, kardeşçe kazanmayı esas alın. Kadının zihinsel devrimde yerini bulması gerekir. Savunmalarımı kendi problemlerinize olduğu gibi uygulamalısınız. Savunmamın tarih, felsefe ve yöntem anlayışını kendi gerçekliğinize uyarlayın. Kadın tarihini yazın.

Savunmalarımda kadın boyutuyla büyük bir derinlik var. Savunmalarımı en iyi kadınlar değerlendiriyor. Tabii kadın sorunu yalnız Kürt kadınında değil, Avrupa'da da var. Bu boyut evrenseldir. Kadın sorunu demokratikleşmenin en önemli sorunudur. Kadın demokratikleşmeden, toplum demokratikleşmez. Ekmek, su, onur, yaşam bununla bağlantılıdır.

Eğitimlerinizi mitoloji, felsefe, bilim ve sanat tarihi alanında yapmalı, bu bilinçle günümüzde sivil toplum örgütlerini yaratmalısınız. Kadın hareketi tamamen demokratik yasal tarzı esas alarak gelişmelidir. Ben kadın hareketinin savaşçısıyım. İyi bir ananın iyi bir oğlu olmaya özgürlük mücadelesiyle cevap verdim. Saygıyı bu temelde geliştirdim. İyi bir ananın iyi bir oğlu böyle olur dedim. Analar trajedisini doğru bir çözüme kavuşturmak gerekir. Arka kültür cephesini açmak lazım. Binlerce ananın acısı, can feryadı var.

Batman'da intiharlar var. Vahşi bir şeydir. Ben bunları çok iyi inceledim. Gazetede Batman barosunun açıklamasını okumuştum. Baba evinde de, koca evinde de aynı baskılar var. Örneğin son dönemlerde Diyarbakır ve Batman kadınını işliyorlar. Kadının çok ağır sorunları var. Kadın gidecek yer bulamıyor, intihar ediyor. Bunlara dünya el atıyor. New York Times bile bunu işliyor. Sizde büyük vicdansızlık var. Bunlar bizim insanlarımız, çoğu da bizim dostlarımız. Binlerce aç susuz insanımız var. Köylülerimiz var. Bunlara el atmalıydınız. Aileler öldürüyor, dolaylı ya da direkt. Bu konuda yaşanan birçok acı var. Bunları alacak merkezler kurmalıyız. Urfa'da kadın için özgür kurumlar yaratılmalıdır. Böyle evler açılabilir. Devletten beklenmemeli, devlet yapmaz, siyasal olarak açık değil. Bu intiharlar bizimle yakından ilgili. İntiharları önleyebilirdiniz. Kadın birliği buna el atabilirdi. Bunlar sosyal sorunlardır. Bu kadınların ekonomik, hukuki ihtiyaçları var. Biraz paranız ve evleriniz de olmalı. Kürt kadınları tarafından kurulan birçok dernek var. Her gün yeni bir tanesi kuruluyor. Buralarda eğitim verilmelidir.

Türkiye'de eğitim olanakları çok fazla. Kendinizi eğitin. Herkesin demokratik eğitime ihtiyacı var. Bir çatı örgütünüzün olması gerekir. Bu pek çok derneği bir çatı altında da birleştirebilir.

biçimde yaşanacak. O zaman kadınla onurlu yaşanacak. Bunu ilkeselleştireceğim. Böyle büyük kadının ortaya çıkarılabilmesi, dünyayı ve toplumu kurtarır. Bu temelde ben güçlüyüm. Siz de güçlü olmalısınız.

Erkek arkadaşlara da şunu söylüyorum. Özgür Kadın Partisi bir devrimin ifadesidir. Buna saygılı olmak gerekir. Dar, cinsellik temelindeki yaklaşım doğru değildir. Kadınla yaşam yurtseverlik duyguları gibi ele alınmalıdır. Özgürleşen kadınla yaşam gurur vermelidir. Benim kadınla yaşama bakışım bir cins yaşamı değil, kadının etrafındaki kültürel yaşamdır. Kadının etrafında oluşan kültürü yaşamak önemlidir. Kadın etrafındaki yaşam çöle çevrildi. Kadın etrafındaki yaşam tarihidir. Mahkum edilen kadından özgür kadına büyük yürüyüştür. Özgür kadına ulaşmak onurdur. Buna yanlış yaklaşmak onursuzluktur. Parti adına atılan adım, onurun kazandırılması adımıdır. Dünyada ilktir. Bu bilinçle ortaya koymak gerekir. Bu çok tarihi bir görevdir. Ben de kendi adıma yardımcı olmaya çalıştım. Başta PKK olmak üzere, tüm ilgili çevrelere kadın savaşımının basite alınacak bir yönünün olmadığını göstermeye çalıştım. En az zorba ve yalancı erkek tanrıları kadar, doğrunun ve aşkın gücü olan tanrıça dünyasının da tanınmasını, gerekli saygı ve sevginin içten gösterilmesini ilkelice ve ciddiyetle sonuna kadar göstermeye ve dayatmaya çalıştım. Bu hususta kişiliğimi sonuna kadar değerlendirebilirsiniz.

> "Erkek arkadaşlara da şunu söylüyorum. Özgür Kadın Partisi bir devrimin ifadesidir. Buna saygılı olmak gerekir. Dar, cinsellik temelindeki yaklaşım doğru değildir. Kadınla yaşam yurtseverlik duyguları gibi ele alınmalıdır. Özgürleşen kadınla yaşam gurur vermelidir. Benim kadınla yaşama bakışım bir cins yaşamı değil, kadının etrafındaki kültürel yaşamdır. Kadının etrafında oluşan kültürü yaşamak önemlidir."

Kazanılacak özgür dünya var, kazanılacak, özgür yaşam var. Ben sizler için yaşıyorum, sizinleyim. Biz kadın çalışmasını bırakmayacağız. Kadın çalışması en az PKK çalışması kadar önemlidir, barış için çalışın.

Son söz olarak, özgürlüğünüz ve onurunuz neyi gerekli kılıyorsa, o kararı almakta özgür olduğunuzu belirtmek isterim. Bu amansız bir savaş kararı olacağı gibi, barış kararı da olabilir. Ama en doğru olanı yapacağınıza, tüm insanlığa ve haklarımızın mutlak çıkarına olanı gerçekleştireceğinize; özgür ve onurlu barış kararlılığınızla birlikte, nereden ve hangi güçle gelirlerse gelsinler, imha güçlerine karşı son derece hazırlıklı olacağınıza ve gelenleri pişman edecek bir savaş kararlılığına sahip güçte bulunduğunuza dair inancımı da belirtirim. Bu temelde kendi özgücünüze dayalı meşru savunma güçleriniz olmalı, diyorum. Her şeyi bundan sonra o çokça söylediğiniz "sözümüz pratiğimiz olacaktır" tavrınız belirleyecektir. Yine her şeyin sizleri bu sözün anlam bulması ve pratikleşmesi için zorladığını, kararlılığınızın gereği olarak her türlü hazırlığı yapmanızın şart olduğunu, gaflete düşmemenizi ve yerinde olmayan ölümleri kader olmaktan çıkarmanız gerektiğini de belirtmeliyim.

Bu topraklar nasıl ana tanrıçayı yaratmışsa şimdi de özgür kadını yaratacaktır. Cesur ve güzel bir çabadır. Kendinize inanın. Kimliğinize sahip çıkın. Acılar karşısında hiç yıkılmanıza gerek yok. Saygı ve sevgiyi büyütmeye ihtiyacınız var. Özgürlük olayında kendinizi koruyun. Ana tanrıça ve aşk tanrıçalarının diyarında binyılların kaybettirdiği özgürlük ve eşitlik gücüyle, kadın merkezli çalışma ve savaşımında güzellik ve zekanın yeniden yaratılacağına, varolanın yeni toplumsal sözleşmeyi hayata geçirecek kadar özgüce kavuşacağına dair umut ve inancımı belirtirim. Tüm sevgi ve saygı dolu kadın yoldaşlığında iddia kadar, çabalarıma bir aşk işçisi olarak son nefesime değin devam edeceğim kesindir. Anlam verecekleri ve ihtiyaç duydukları kadar kadın yoldaşların olduğum ve hep öyle kalacağım kuşkusuzdur.

İleride edebi ve felsefi boyutlarda yaklaşımlarla katkıda bulunmaya çalışacağım. Ama öz sunulmuştur. Yoldaşlıkta, özgür yaşamda, tanrıça dininde ve aşka saygısı olanlarda, değerli şehitlerinde de kanıtlandığı gibi, bu özün ölümsüzlük kazandığına, kölelikten aşağılık kokan kadın ve kirli egemen erkekten intikamını aldığına ve zafere dek daha da almaya devam edeceğine ve başarılı olacağınıza dair umut ve dileklerimi bu vesileyle belirtiyorum. Başaracağınıza inanıyorum, bu temelde sizleri kutluyorum. Selam ve sevgilerimi iletiyorum ve bu çiçeği bütün kadınlara gönderiyorum.

Daha önce yazdıklarımdan alıntı yaparak, önerdiğim kitaplardan ve savunmamdan yararlanarak kongrenizi gerçekleştirin. İngiliz bir yazarın ilginç bir tespiti vardı. Sanıyorum zor durumda kalıyor, yanındaki Kürt kızı imkansız durumdan sıçrayıp atlıyor ve onu zor durumdan kurtarıyor. Yazar şöyle diyor bunun üzerine; *"ben Kürt kadınının bu hareketini gördükten sonra, onun her şeyi yapabileceğine inandım."* İngilizler akıllı insanlardır, öyle boşuna söylemezler. Ben de Kürt kadınının onurlarını, özgürlüklerini kazanacaklarına inanıyorum. Kürt kadınının elinden her şeyin geleceğine inanıyorum. Tanrıçalar yurdunda yaşıyorsunuz, size inanıyorum yanılmayın... Selam ve sevgilerimle başarılar diliyorum.

Bana bağlı olduklarını söylüyorlar, öyle kolay değil. Yanılmasınlar, namusu, özgürlüğü geliştirmek öyle kolay değil. Zorlu bir mücadeledir, işler o kadar kolay değil. Zoru başaracaklarına inanıyorum. Aslında kadın yapısının hem nitel, hem nicel durumunu öğrenmem iyi olurdu. Kongre sonrası gelişmeleri, bağlı olanlarla, hatta karşıt olanları isim düzeyinde öğrenmek isterim. Bunun üzerinden de bazı değerlendirmeler yapabilirim.

Biz kadının önünü açtık. Özgürleşme imkanını yarattık, bunu değerlendirmeliler. Başka türlü namus, başka türlü yaşam olmaz.

Bundan sonra demokratik çalışmaya önem vermelisiniz. Barışa ve özgürlüğe en çok ihtiyacı olan kadınlar ve gençlik için çok yönlü kadın ve gençlik birlikleri, başta gelen sivil toplum kuruluşlarıdır. Kadın ve gençliğin tarihsel ve somut konumuna ve siyasal hedeflerine doğru cevap olmuş örgütlenmeler, bir yandan tutucu toplum ve despotik devletin engellemelerini aşarken, diğer yandan tüm toplumun izlerinde akacağı temel sivil toplum araçları rolünü oynayacaklardır. Nicelik ve nitelikte iyi amaçlanmış ve inanmış bir örgütlülükle gençlik ve kadın birlikleri sivil toplumun zaferinin temel güvencesidirler. Üçüncü alan projesi, Kadın özgürlük hareketinin gelişimiyle yaşam bulacaktır. Kadının demokratikleşmesi aynı zamanda partiyi, siyaseti de demokratikleştirir. Bölgesel merkezler oluşturun. Bağımsız yerleriniz olsun. Kadın zora karşıdır. Bölgenin de buna şiddetle ihtiyacı var. Ortadoğu bünyesinde İran, Türkiye, Suriye, Irak tarihi bir sürece giriyor. Türkiye dönüşmek zorunda. Bu, Ortadoğu'yu da etkiler. Burada kadın kritik bir noktada. İkide bir kadından bahsetmemin anlamı budur. Marks'ın *"kadının özgürlük düzeyi toplumun özgürlük düzeyini belirler"* sözü doğrudur. Enerjinizi doğru çalışmaya verirseniz, derinliğine bir eğitim, derinliğine bir örgütlenme yaratırsanız, bu her tarafı geliştirecektir. Derinliğine bir anlayış gerektiriyor. Sosyal bir olgudur. Yeni yeni anlaşılıyor. Giderek öne çıkacaktır. Çok emek verdiniz. Kadın konusunda aslında doyurucu bir mektup yazamadım. Ancak bu görüşmelerde kısa kısa belirlemelerle yetindim. Ama daha sonra bu konuda yazmak istiyorum.

Özgür kadına ulaşmak en büyük onurdur

Kadında biraz uyanma var. Kadın özgürleşmesinde ben ısrarlıyım. Bilim adamları bile söylüyor. 21. yüzyıl için kadın yüzyılı olacak diyorlar. Kadın meselesi, sosyal bir meseledir. Sadece cins meselesi değil. Bana göre de bir erkek meselesidir. Uygarlık, beş binyıllık erkek yaratmasıdır, kirlidir. Erkek, bu kirlilikte parça parça dökülüyor. Bunun üzerinde yoğunlaşacağım. Şimdi erkek meselesi üzerindeyim. Bunu açacağım, heyecanla bekleyin.

Kadın biraz özgürlük düzeyini yakaladı. Kadın onurlu bir yaşamı yakalamalı. Ben de kudretliyim. Peygamberlerin bir dili vardır. Ben de peygamberlerin diliyle konuşur, öyle yaşarım. Tanrıların diliyle konuşmak öyle kolay değil, kadın meselesini de iyi kavramak lazım. Kadını biz insan yerine koyacağız. Onurlu bir şam anlamlı kılınmalı. Yaşam çizgisinde kalın. İlişkiler çok basit, öyle ayran içmek gibi ilişkiler kuruyorlar, olmaz. Onur meselesi farklı. Özgürlük, güzel yaşamdır. Onurun kurtarılması çok önemli. Onur yoksa seni alır bir genel ya da özel eve kapatırlar. Kürt'ün namusu ne hale düşürülmüş. Namus o değil. Namus kendi kimliğini, öz varlığını korumaktır. Sevgi de oradan doğar.

Ben bireysel anlamda "Kürt nasıl yaşamalı" diyorum. Sevgi, namus, bireysel olarak namuslu bir Kürt nasıl yaşamalı, bunun peşine düşmüşüm. Kızlara da bunu anlatmaya çalışıyorum. Ben niye sevgi, kadın diyorum? Aşk, sevgi olmalı. Biz az sevmiyoruz, biz büyük seviyoruz. Aşk uğruna savaşıyoruz. Sevgiyi, onuru, gururu geliştirmek istiyorsanız, ben bunun için kırk yıl uğraştım hala buradayım. İdam sehpası altında kaldım. Gücünüz varsa okuyacaksınız. Sevgiyi, hırsı yaratmayı, umudu, acıyı kendini yeniden yaratmayı, böylece insan olmayı, özgür halk olmayı başaracaksınız. O zaman kendinizi tanıyacaksınız. Bir genç kızın bir erkekle olması ürkütücü, erkeğin de köle kadınla birlikteliğini iğrenç buluyorum.

Direnmeniz güzel, bunda derinleşin, dayanabilirsiniz. Bir erkeğe elinizi verirseniz, çiçek de olsanız, sizi çiğner atar. Kadının bana bağlılığı farklıdır. Ben kadına ilişkin her şeyi sonuna kadar sorumluluk temelinde yaptım. Sizin adamlarınız güçsüzse, kötü, zorba, yalancı ise buna sonuna kadar karşı çıktım. Erkek nasıl bir kültürdür, onu da sonuna kadar verdim. Kadın öyle değildi, bu kültürler sonradan icat oldu. Ana tanrıça kültürünü yaratmalıyız. Kendi kendimize sevemeyiz. Savaş gibi aşkın da kanunları vardır. Kendi anlayışımıza göre öyle sevemeyiz. Çok çok önemli buluyorum. "Seninleyiz" diyenler çok. Savunmam sizlerin de önünü açar. İkiye bölünüp karşı karşıya gelmeyin. Ben burada tekim, ama kadınla güzel bir dünyayı yaşıyorum. Genelin özele ağırlığı yok. Olmaz böyle bir şey, bu nasıl bir mantık? İkisi iç içe bir şeydir. Birbirinden ayırmak mümkün değil. Birlik olmanız önemli. Tek başına da olsa özgür kadının büyük bir olay olduğunu görür ve ona değer veririz. Saygılı olunmalı, dostça ve yoldaşça bir yaklaşım hakim olmalıdır.

Hem bir kadın için en kutsal görevlere ihanet edeceksin ve protestocu yaşayacaksın hem de soylu kadın yoldaşlığı için üzerine düşeni yapmayacaksın! Bu kabul edilemez! Büyük saygı duyulacak kadın kadar, büyük saygı duyulacak erkeği yaratmak da gerekiyor. Sınırsız kişilikler yaratmalılar. Özgür erkek de yaratılma sürecine girmiştir. Kendinizi dönüştürme kararlılığını korumalısınız. Partileşme adımı

Sevgi saygı, estetik ve özgür ahlakla mümkündür

Kadının dönüştürülmesi yalnız yetmez. Kadın partisi olarak, erkeğin dönüştürülmesi sorununu da ele almalısınız. Kendi yapınızda erkeği eğitmeniz anlamlı. Derinleşmeniz gelişmiş galiba. Erkek üzerine böyle bir çalışmanın yapılması anlamlıdır. Birlik önemli. Partinize erkek üye alma da olabilir. Ancak bunun bazı ölçüleri olmalı, bu ölçüleri kendiniz koymalısınız.

Yaşam tarzı, sevgi ve saygı gibi moral ve estetik ilkeye yer verdiğimi belirtmeliyim. *"Yaşam ya özgür olacak, ya hiç olmayacak"* ilkesine bağlılığım doğuştan ölüme veya sonsuzluğa kadardır. Sevgi ve saygı, estetik ve özgür ahlakla mümkündür. Bunun merkezine kadını oturtmam doğrudur. Özgürlük eylemiyle doğan özgür kadının ve etrafında gelişen yaşamın en güzel ve dostça olacağından kuşku duymadım. Kompleske düşmedim. Erkek egemenlikli din ve toplum yerine, kadının en azından eşitliğini gözeten tanrıça ağırlıklı din ve toplum anlayışına büyük anlam verdim. Bunun oluşması için büyük bir kadın özgürlüğü ve aşkının işçiliğini yürüttüm. Hiçbir kadına, dolayısıyla insana mülk gözüyle bakmadım, baktırmadım. Bu yolumda doğruluğundan, ahlaki ve estetik değerinden hiç taviz vermeden sonsuza kadar yürümem de, karakter oluşumumun doğal bir sonucudur.

Özgür Kadın Kongresi'ne giderken değerlendirmeleri sunacağım. Kongre tartışmalarının bu değerlendirmelerle güç kazanacağına inanıyorum. Adınızdan özünüze kadar, doğanın renklerinin ahengine uygun olarak, her konuyu en yaratıcı biçimde tartışıp, en uygulanabilir ve kalıcı değeri olan kararlar ile oluşumlara yol açabileceğinize dair umut ve inancımı da belirtirim. Ben kadın için beş binyıllık tarihi çözümlüyorum. En eski ulus, en eski sınıf diyorum. Ben kendim de kadınların büyük bir işçisiyim, emekçisiyim. Kadınların özgürlükleri için, sevgi için beni bir işçi olarak tanımlayabilirsiniz. Böyle görebilirsiniz. Ben kendimi sevginin işçisi olarak tanımlıyorum, büyümenizi diliyorum. Bu temelde kadınlar, tanrıça kültürüne ulaşın. Erkek dinine, erkek tanrısına "hayır" deyin. Biz o tanrıları ortaya çıkardık, zayıflattık. Kadın çıksın ortaya, kendi özgürlüğünü, kimliğini kazansın. O kadını da sevelim. Biz tanrıça kültürünü yaratacağız. Direnin, dayanın, kendinize de güvenin. Bazı kızlar cayır cayır kendilerini yaktı. Korkunç bir şey. Ben tüm bunları onların anısına söylüyorum.

TÜM MİLİTAN VE ÇALIŞANLARA

İhanete zemin olan geriliklerimizi derin bir iç sorgulamayla aşalım

Dönem görevlerini başarıyla yürüten sağlam Apocu militanlar olalım

● KADEK Genel Başkanlık Konseyi

Yeni sürecin kavranması, bu sürece cevap olacak bir hazırlık düzeyinin kadro, militan ve örgüt şahsında yaratılması çalışması büyük önem taşıyor. Örgüt olarak böyle bir tartışma içerisinde bulunuyoruz. Bu konuda Önderliğin son görüşme notlarında çok yoğun uyarıları oldu. Yoğun bir tartışma temelinde önümüzdeki dönemi daha örgütlü, düzenli ve hazırlıklı karşılamak istiyoruz. Sadece biz değil, bütün dünya bir hazırlık içerisindedir. ABD, Avrupa ve bölgenin tüm güçleri benzer bir hazırlık içerisindedir. Mevcut durumda oldukça hızlanmış bir siyasi mücadele süreci var. Çatışma düzeyi gittikçe gelişiyor. Mücadele sadece siyaset kapsamıyla sınırlı kalmıyor. Filistin-İsrail çatışması, bunun Lübnan ve Suriye'ye taşması ihtimali, ABD'nin Irak'a müdahale için yaptığı hazırlıkların düzeyi ve sadece hazırlık düzeyinde kalmayıp giderek fiili saldırılarını da artırması, çeşitli çevrelerce de bir bölgesel savaşın gelişmekte olduğu biçiminde değerlendiriliyor. Haberlerde güzün ya da kış ortasında bir savaşın gündeme gelebileceği yönünde değerlendirmeler yapılıyordu. Aslında geçen yılın sonundan beri böyle bir süreç siyaset gündemine oturmuştu. Fakat güçler dengesi, ABD'nin uluslararası alanda ve bölgede müdahale için gerekli askeri desteği bulamaması bu süreci şimdiye kadar geciktirdi. ABD yoğun bir çabayla kendi konumunu saldırı yapacak bir duruma ulaştırmaya çalışıyor; bölgesel ve uluslararası güçlerle bu yönlü görüşmeler içerisindedir. ABD Başkanı mayıs ayı sonunda Rusya ve bazı AB ülkelerini ziyaret ederek bir ittifak yaratmaya, bununla Ortadoğu'da yürüttükleri politikalara uluslararası alanda destek bulmaya çalıştı.

ABD'nin bu arayışının gittikçe yoğunlaştığı ve belli bir etkinlik düzeyi sağladığı görülüyor. Onun için de saldırı tehditlerini yoğunlaştırıyor; Irak müdahalesi için bazı Arap ülkelerinin de desteğini almaya çalışıyor. Destek alma çabası en çok da Türkiye üzerinde yoğunlaşıyor. Türkiye'nin içinde bulunduğu kriz ve bu krizin yarattığı bağımlılık durumu, esas itibariyle Türkiye'yi böylesi bir politikaya hazırlamanın çabasıydı. Bu kriz siyaset alanına da taşındı. Geçmişte ekonomik olarak öne çıkartılan sorunlar, bugün bir siyasi istikrarsızlık ve belirsizlik haline getirildi. Türkiye ile yedi sekiz aydır çok yönlü tartışma ve görüşmeler yapılıyor. PKK'yi AB'nin 'terör listesi'ne koydurtan AB, böylelikle Türkiye'nin Irak müdahalesinde kendisine desteğini sağlamak istedi. Mevcut hükümeti etkisizleştirerek, Türkiye'yi tümüyle kendi müdahale politikalarına alet etmek istiyor. Bu yönlü bir çabası var. Çünkü mevcut hükümet içerisinde, karşı olunmasa bile, ABD saldırılarına destek vermeme eğilimi de vardı. Çeşitli pazarlıklar yapılsa da, tam bir destek durumu ortaya çıkmadı. Avrupa ile Rusya'dan, yine Araplardan fazla destek alamayan, aynı şekilde İran ve Rusya gibi güçler tarafından boşa çıkartılmaya çalışılan ABD'nin Ortadoğu savaşını sürdürebilmesi, özellikle de Irak'a karşı başarılı bir askeri müdahaleyi gerçekleştirebilmesi için Türkiye'ye çok ihtiyacı var. Bütün bu zayıf destekler ve karşıtlıklar ortamında, müdahalenin başarısı için Türkiye'nin desteğini almayı kendisi açısından birinci derecede önemli görüyor. Bu temelde Türkiye üzerinde yoğunlaşmış bir mücadele yürütüyor. Bunun yanında AB ile Türkiye arasındaki ilişkiler de Türkiye'de böyle bir mücadeleye yol açıyor. Bütün bunlar Türkiye'ye bir dış müdahaleyi ya da dış baskıyı ortaya çıkardı. Türkiye'de Ortadoğu'ya yönelik yeni politikalar belirleyebilecek bir değişimi, onunla birlikte yeni bir hükümeti gündeme getirdi.

Tüm bu değişiklik ve yenilenme durumlarında elbette hareketimizin de etkisi oldu. Hareketimizin VIII. Kongre'yle birlikte ulaştığı düzey, değişim ve yeniden yapılanma sürecini tamamlayarak uluslararası gericiliğe karşı pratik mücadeleyi her alanda geliştirme durumu Türkiye açısından ciddi bir değişim dayatması haline geldi. Türkiye'nin değişik çevrelerini demokratik değişim yönünde etkiledi. Umut ve inanç yarattı; önemli bir tartışma durumunu ve ittifak arayışını ortaya çıkardı. Öyle ki, istatistikler toplumun yüzde seksen beş gibi büyük bir kesiminin demokratik değişimden yana olduğunu gösteriyor. Hareketimizin uzun bir süredir geliştirdiği stratejik yaklaşım, yaptığı tartışmalar, arayışlar ve kendi bünyesinde yaptığı değişiklikler, tüm bunları VIII. Kongre ile tamamlama ve pratiğe yönelme durumu, Türkiye'deki kitleler üzerinde geniş bir etki yarattı. Bu durum mevcut yönetim için ciddi bir iç dayatma halini aldı.

Başarısız kalan hükümet, iktidar gücünü elinden bırakmak istemedi

Fakat hükümet böyle bir değişimin politikalarını ortaya çıkarma gücünü gösteremedi; tersine, ara dönemin, değişim döneminin 2004 yılına kadar uzamasından yana tutum belirledi. Bu yaklaşım ciddi bir iç kilitlenme ve tıkanmayı ortaya çıkardı. Bir yandan 'Kürt ulusal demokratik hareketi'nin ulaştığı düzey ve geliştirdiği mücadeleyle her alanı etkilemesi, bunun Türkiye'deki emekçi çevreler ve bütün demokratik güçler üzerindeki etkisi, bu temelde Türkiye için bir zorunluluk, bir dayatma haline gelen demokratik değişim; diğer yandan mevcut yönetimin bu değişimi yapma gücünde olmaması ve anlayışlarının buna uygunluk arz etmemesi bir çelişkiyi, tıkanmayı ve çözümsüzlüğü ortaya çıkardı. Mevcut hükümet kendi yapısıyla böyle bir değişimi ne gündemleştirebildi, ne de geri çekilmeyi kabul etti. Kendisi yapmadığı gibi, yapılmasının önünü de açmak istemedi. Dayandığı çeşitli çıkar çevreleri iktidar imkanlarından uzaklaşmak istemediler. Başarısız kalan hükümet, iktidar gücünü elinden bırakmak istemedi. İktidar gücünü elinden bırakırsa, güç odakları tarafından cezalandırılacağı korkusunu yaşadı. Bu da bir kilitlenmeyi ortaya çıkardı. Bu kilitlenme ABD'nin Türkiye üzerindeki çabaları ve Türkiye-AB ilişkilerindeki gelişme düzeyiyle, yani mevcut hükümetin en yakın müttefikleri olan Avrupa ve ABD ile ilişkilerinin zayıflaması ve onlardan destek alma gücünün azalmasıyla birleşince, hükümetin ömrü bitti. Mecliste büyük oy fazlalığına sahip olmasına rağmen, hükümet etkinliğini ve iktidar gücünü kaybetti. Meclis çoğunluğuna dayanarak iktidarda kalma ısrarını sürdürünce de iktidarı ayakta tutan parti olarak DSP'nin çözülüşü gündeme geldi.

Mevcut durumda bu çözülüş gerçekleşmiş, dolayısıyla hükümetin meclisteki oy çoğunluğu ortadan kalkmış durumda. Bu gelişmelerden dolayı içine düştüğü zayıflığın sonucu olarak, hükümet seçim tartışmaları yapıyor. Bu tartışmaların sonucu olarak da Türkiye'de yıl sonuna doğru yapılacak bir seçimle siyaset kurumunun yenilenmesi gündeme geldi. Mevcut iktidar partileri en azından seçime kadar hükümet olmayı ve hükümet olarak seçime gitmeyi öngördüler. Ancak bu konuda da tam bir birliktelikleri yok. Meclisin seçim kararı alma olasılığı zayıftır. Çoğunluğun böyle bir seçimi kabul etmesi zor; çünkü kişisel çıkarları var. Bugün milletvekili olanların birçoğu yeni bir seçimle aynı avantajı elde edemeyecek. DSP ve Saadet Partisi gibi partiler eridiler; bu nedenle seçimden yana değiller. Seçimin olacaksa bile, en azından gelecek yıla kalmasını düşünüyorlar. Hükümet aslında bitmiş olmasına, gündemine erken seçim girmiş olmasına rağmen, bir kararlılık ve takvim netleşmesi yok. Türkiye'de bir belirsizlik ve yoğun bir iç mücadele durumu hakim.

Bu durum ne anlama geliyor? Birincisi, bu bir dönemin sonunu ifade ediyor. Biz kongre ile böyle bir sonucu ortaya çıkardık. Buna karşılık mevcut hükümet bizim kararımızı boşluğa düşürmek istedi; değişmemekte, değişim için Türkiye'nin önünü açmamakta ısrar etti. Fakat dayanamadığı, gücünün yetmediği ortaya çıktı. Hükümetin kısa sürede çözülüşü, bu temelde Türkiye'nin değişim sürecine hızlı bir biçimde girmesi gündeme geldi. Bu, Türkiye açısından ara dönemin, uluslararası komplo ortamındaki saldırı döneminin sona ermesi oluyor. Bu hükümet ve bu hükümeti ortaya çıkaran meclis bir ara dönem hükümeti ve meclisiydi. 15 Şubat'ın ortaya çıkardığı meclis ve hükümetin görevi bugün bitiyor. Fakat bu bitiş başarı ile olmuyor. Uluslararası komplo bu meclisin ve hükümetin önüne hareketimizi tasfiye etme görevini koymuştu. 18 Nisan '99 seçimleri, 15 Şubat komplosunun devamı olarak, onun etkisi altında ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla oluşan meclis ve kurulan hükümet, tamamen komplo meclisi ve hükümetiydi. Komplonun temel görevlerini yerine getirme ve onu üstlenme temelinde kurulmuştu. Bu temelde mevcut partiler de komplonun sonuçlarını oya dönüştürmüşler, ara dönem gücü olarak ortaya çıkmışlardı. DSP, 15 Şubat'ın avantajını oya dönüştürürken, MHP alevlenen mücadelenin Türkiye ortamındaki milliyetçi etkilerini oya dönüştürmeyi esas almıştı. Bunlar tamamen komplonun etkileri üzerinde oy kazanmış partilerdi ve hükümeti de bu partiler kurdu. Hükümete biçilen rol, bu süreç içerisinde PKK'yi tasfiye etmek ve dağıtmaktı.

Komplonun bir de imha ve çatışmayı geliştirmek isteyen kanadı vardı. O kanadın etkinliğinin azaltıldığı bir süreçte böyle bir hükümet gündeme gelmişti. İmha ve çatışma durumu, başta Önderliğimiz olmak üzere bazı çevreler tarafından boşa çıkartılınca, çatışmasız bir ortamda PKK'yi dağıtıp tasfiye ederek uluslararası komplonun amaçlarını başarıya götürme eğilimi egemen eğilim haline geldi. Bu siyaseti izleme, bu görevi yürütüp başarma işi de Türkiye'nin mevcut hükümetine verildi. DSP-MHP-ANAP Hükümeti böyle bir rolle görev yüklenmiş bir hükümetti. Ecevit hala bu noktada politika yapmaya çalışıyor. "Seçim olursa HADEP barajı aşar, bu durum Türkiye için sadece bir rejim sorununu değil, onu da aşan ciddi sorunları ortaya çıkartır" diyordu. Bu değerlendirme bir yanıyla mevcut hükümete verilen görevin başarısız kalmasının itirafıydı. Diğer yanıyla Kürt ulusal demokratik hareketini hala bir tehdit olarak gösterecek çeşitli odaklardan güç ve destek alma, dolayısıyla mevcut ara dönem iktidarını sürdürme arayışı oluyordu. Kendisine baştan yüklenen misyon ve verilen görev buydu. Bu hükümet bu görevi başarabilseydi, kuşkusuz böyle bir çözülme ve bir seçim durumu bu biçimde gündeme gelmeyecekti.

Bu hükümet hareketimizi, örgütümüzü parçalamak için temel kararlarını alarak yoğun bir çalışma yürüttü. Hareketimizin VII. Kongre sürecinde dağılacağı hesaplandı. Bunu gerçekleştirebilmek için Önderliğimize verilen idam kararını meclise götürmeme kararını alabildi. Bu karar, bu hükümetin verdiği en büyük karardı; hareketimizi kendi çizgisinde tasfiye etmenin ortamını hazırlama ve onun mücadelesini yürütme kararıydı. Örgütümüz bu karar temelinde, onun etkisiyle çözülmek istendi. Kongre sonuçlarının bu beklentiye uygun olmadığı ortaya çıkınca, yoğun bir siyasi, askeri ve diplomatik baskı ve kuşatma geliştirildi. Bu kuşatma içte kitleler üzerinde, Avrupa nezdinde ve askeri alanda YNK eliyle bir operasyonla geliştirilerek, bütün Kürdistan'da uzun süreli bir askeri hareketliliğin gündemleştirilmesi biçiminde yürütüldü. Örgütümüz çok yönlü siyasi, diplomatik ve askeri baskı ve kuşatmayla içten çözülmek ve dağıtılıp parçalanmak istendi. Provokasyon ve tasfiyecilik geliştirilip ayaklandırılarak iç dağılmaya uğratılmak istendik. Bu da sonuç vermeyince, doğrudan YNK eliyle askeri bir saldırı gerçekleştirildi. Onunla teslim olmaya zorlanmak istendik. Bütün bunlar mevcut hükümetin hareketimizi tasfiye etme planı ve görevi doğrultusunda geliştirdiği saldırı ve taktiklerdi; uluslararası gericiliğin bu hükümet eliyle yürüttüğü saldırılardı.

YNK saldırılarının kırılmasıyla hükümetin izlediği yöntemlerin başarısızlığı ortaya çıktı. Bu başarısızlık aslında hükümetin sonu anlamına geldi. Bu hükümet için geçen yılın başından itibaren böyle bir son gündemleşti. Çeşitli çevreler de hükümetin başarısızlığından dolayı çekilmesini istediler. Fakat hükümet çekilmedi; iktidarda kalarak iktidar avantajını kullanmak istedi. Çeşitli çıkar çevreleri iktidar imkanlarından uzaklaşmak istemediler; onun için de hükümetin iktidarda kalmasını istediler. Hükümet başarı elde edemediği bir ortamda çekilmekten ürktü. Bir kaygı ve korkuyu yaşadı. Çünkü Başbakan Ecevit 1978'de de PKK'nin kuruluşunu engelleyememişti. 12 Eylül darbesi bu nedenle Ecevit'i ağır bir biçimde suçlamış, hatta bu suçlama tutuklamalara kadar gitmişti. Ecevit'e ikinci kez uluslararası komplo çerçevesinde '78'de başaramadığını başarma görevi verildi. O da geçmişte yapamadığını yaparak, egemen güçler nezdinde temize çıkmak üzere bu görevi kabullendi. Fakat 2000 yılının sonuna geldiğimizde, uluslararası komplonun bu kadar etkinliğine, birliğine ve 15 Şubat'ta yaptığı hamleye rağmen, Ecevit'in kendisine verilen görevi bir kez daha sonuçlandıramaması, onun için ciddi bir başarısızlığı ifade etti. Dolayısıyla Ecevit bu durumdan ürktü. İkinci kez başaramamanın ardından, bu kez sadece suçlanmaktan değil, ağır bir biçimde cezalandırılmaktan korktu. Nitekim PKK ile mücadele edip de başarılı olamamanın sonucunun neye vardığını Özal örneğinde iyi görmüştü. Hükümet biraz da bunun verdiği korkuyla iktidar avantajını kullanarak, yine mecliste oluşturduğu güç düzeyine dayanarak ömrünü uzatmak istedi.

Hükümetin bu ısrarı Türkiye'yi büyük bir krize götürdü. 2001 Şubatı'ndan itibaren gelişen kriz, hükümetin bu tutumuyla bağlantılıydı. Ekonomik ve siyasi kriz aslında bir hükümet kriziydi. Hükümet biraz zayıf düşmüştü. Eğer 2001 yılında çok etkili bir mücadele yürütebilseydik, bu hükümeti çok daha zor bir duruma sokabilir,

---

"Avrupa ile Rusya'dan, yine Araplardan fazla destek alamayan aynı şekilde İran ve Rusya gibi güçler tarafından boşa çıkartılmaya çalışılan ABD'nin Ortadoğu savaşını sürdürebilmesi, özellikle de Irak'a karşı başarılı bir askeri müdahaleyi gerçekleştirebilmesi için Türkiye'ye çok ihtiyacı var. Bu temelde Türkiye üzerinde yoğunlaşmış bir mücadele yürütüyor. Bunun yanında AB ile Türkiye arasındaki ilişkiler Türkiye'de böyle bir mücadeleye yol açıyor."

“Bir savaş ortamı yaratmak, Türkiye’yi aktif olarak bu ortamın içerisine sokacak bir hükümeti ortaya çıkartmak isteyen güçler var. Bu güçler yoğun bir çabayla demokrasi güçlerini tehdit ediyorlar. Celal Talabani bizi yeniden ‘terör listesi’ne koydurtmakla, ABD’den Avrupa’ya ve Türkiye’ye kadar herkesi üzerimize saldırmakla tehdit etti. Halk tehdit ediliyor, HADEP bizzat Başbakan tarafından tehdit ediliyor. Önderliğe kadar tehdit mektupları göndererek saldırı yürütecek, psikolojik savaş yürütecek düzeye geldiler.”

erkenden bir değişime zorlayabilir ve bitirebilirdik. Fakat hükümeti temel hedeflerinde başarısız kılmayı gerçekleştirmiş olsak da, onu çözülüşe götürecek düzeyde etkili bir mücadeleyi geliştirmekte zorlandık. Bunun nedenleri geçen yaz yapılan konferanslarda ortaya konuldu. Kadro ve örgüt zayıflıkları, dönemin gerektirdiği siyasi ve örgütsel mücadeleyi etkili bir biçimde yürütememe bu nedenler arasındadır. Bu nedenlerden dolayı hükümetin ömrü kriz ortamında uzadı.

Önderlik bu sürecin böyle uzamasını ciddi biçimde eleştirdi, siyasi süreci daha inisiyatifli götürmemiz gerektiğini belirtti; dolayısıyla buna son vermemiz gerektiği konusunda bizi uyardı. Bu uyarı, bizi VIII. Kongreye götürdü. Kongre, etkisizliğimizi aştırtan, ara süreci uzatan durumumuzu ortadan kaldıran ve yeni bir süreç başlatan bir düzeyi ifade etti. Değişim sürecinin teorik çerçevesi, programı, stratejisi ve taktiği net bir biçimde ortaya konulup kararlaştırıldı. Böylece hareketimiz değişim sürecini her bakımdan tamamlayan ve yeni bir pratik mücadele süreci başlatan düzeye ulaştı. Bunu başta Türkiye olmak üzere ilgili bütün siyasi çevrelere dayattı. Ara dönemin uzamasına son verip yeni bir dönem başlattı. Bunun etkisi, Avrupa’nın ‘terör listesi’ne alınmak oldu. Mevcut statükoyu temsil eden güçler, değişen stratejiye karşı PKK’yi ‘terör listesi’ne koymakla cevap verdiler. O karar kongremizin etkisinin bir sonucuydu. Türkiye içte kongremizin ortaya çıkardığı düzeyi etkisiz kılıp boşa çıkarmak istedi; fakat hükümetin çözülüşü bunun boşa çıktığını gösteriyor. Bu, doğrudan Kongremizin ulaştığı karar düzeyine, onun Türkiye’ye dayattığı değişim sürecine bağlıdır. Değişime karşı direnen güçler dirençlerini kaybetmişler, bir biçimde çözülmüşlerdir. Dolayısıyla Kongre gerçeğimizin Türkiye üzerindeki büyük etkisi bu biçimde ortaya çıkmış ve hükmünü icra eder hale gelmiş oluyor.

Bu neden böyle oldu? Çünkü sürecin temel özelliği buydu. Örgütümüz tasfiye edilseydi, bu hükümet böyle bitmeyecek ve mevcut partiler bu biçimde çözülmeyecekler, seçimi daha ileri bir tarihe erteleyebileceklerdi. DSP, çözülmüş ve tükenmiş olarak değil, başarı kazanmış olarak, belki de tek başına iktidara gelmek üzere seçime girecekti. Fakat şimdi çözülmüş olarak giriyor. PKK’yi çözme, dağıtma görevini üstlenmiş olan güç, çözemeyince çözüldü. PKK’yi çözseydi, kendisi büyük bir güç kazanacaktı. Çözemeyince kendisi çözülmek ve dağılmak zorunda kaldı. Çözülen ve tükenen sadece DSP değil, 15 Şubat’ın geliştirdiği ve büyüttüğü bütün güçler olacaktır ve bu, MHP’yi de içeriyor. MHP, DSP kadar bir çözülüşü yaşamayabilir; ama mevcut durumuyla tükenen sadece milliyetçi sol değildir; milliyetçi sağ da benzer bir gerileme, tükeniş ve çözülüş sürecine girmiş durumdadır. Bir seçim olduğunda daha da gerilere çekilecektir. Kuşkusuz belli bir tabanı var, bu nedenle tükenmeyecektir; ama 15 Şubat’ın etkisiyle 18 Nisan 1999’daki seçimle yakaladığı düzeyi bir daha bulamayacaktır. Hükümetin, meclisin ve partilerin bu biçimde tükenişi, daha üçüncü yılın sonunda bir erken seçimle değişimi gündeme getirmesi, uluslararası komplonun kendilerine verdiği görevi ancak buraya kadar yürütebilmeleri ve başarıya götürememeleriyle bağlantılıdır. Başarısızlık onların tükenişini ortaya çıkardı. Bu durum dış siyasi gelişmeler ve bölge düzeyindeki mücadeleyle birleşince hükümetin sonu geldi. Mevcut durumda değişimi engelleyen, ara dönemi sürdüren ve çürütme politikası denen politikalarla bizi tasfiye etme çabası içerisinde olan siyasi güç bitmiş, ortadan kalkmıştır. Bu şu anlama geliyor: Türkiye bir yenilenme ve değişim sürecine girmiştir. Artık onu engelleyecek ve değişimi durduracak bir güç ortada yoktur.

Türkiye istikrarlı bir değişim sürecine giremedi; bunu hükümet engelledi. Bu engelleme süreci dağılma ve çözülme biçiminde sonuçlandı. Günümüzde en yoğun dış mücadeleyi yaşayan yer Türkiye’dir. Bunun yanında çok şiddetli bir çekişme ve çatışma da var. Yani değişim süreci şiddetli bir mücadeleyle dengesizlikler ortamında oluyor. Henüz bu mücadeleden nasıl bir sonucun ortaya çıkacağı belli değildir. Bu, belirsizlik içinde süren bir mücadeledir. Bu süreçte iktidarı ele geçirmek isteyen değişik eğilimler var. Bu eğilimlerden biri, savaş çizgisini esas alan eğilimdir. Milliyetçi, şoven, ırkçı ve rantçı çete çevreleri bunu destekliyorlar. Bunların dünyada, Türkiye’de ve Kürdistan’da temsilcileri var. MHP, Çiller ve benzeri güçler böyle bir süreci geliştirmek için ellerinden gelen bütün çabayı harcıyorlar. Tansu Çiller bir çatışma sürecini bizzat yönetme talebinde bulundu. Kürdistan’da bunun dayanakları var. Celal Talabani Çiller ile ilişkilerine de dayanarak böyle bir saldırının gelişmesi ve Türkiye’de saldırıyı yürütecek bir hükümetin ortaya çıkması için çaba harcıyor. ABD’nin savaş yanlısı güçleri bu çabanın arkasındadır. ‘Terörizme karşı üçüncü dünya savaşı’nı başlatıp yürüten güçler buna destek veriyorlar. Bir savaş ortamı yaratmak, Türkiye’yi aktif olarak bu ortamın içerisine sokacak bir hükümeti ortaya çıkartmak isteyen güçler var. Bu güçler yoğun bir çabayla ortamı tahrik ediyor ve baskı oluşturuyorlar, demokrasi güçlerini tehdit ediyorlar. Bizi de burada tehdit ettiler. Celal Talabani bizi yeniden ‘terör listesi’ne koydurtmakla, ABD’den Avrupa’ya ve Türkiye’ye kadar herkesi ardına alarak üzerimize saldırmakla tehdit etti. Halk tehdit ediliyor, her alanda baskı ve tutuklamalar var. HADEP bizzat Başbakan tarafından tehdit ediliyor. Önderliğe kadar tehdit mektupları göndererek saldırı yürütecek, psikolojik savaş yürütecek düzeye geldiler. Böyle bir saldırı yaklaşımıyla iktidarı ele geçirmek, mevcut ara dönem iktidarının son bulduğu bir ortamda Türkiye iktidarını elde etmek istiyorlar. Seçimle ya da seçimsiz, her yolu deneyerek, seçime de gerek duymadan –milli mutabakat hükümeti diyorlardı– Türkiye’de yeni dönemin iktidarını elde etmek, Türkiye’yi yeniden ABD’nin savaş stratejisi doğrultusunda çatışma içerisine çekmek istiyorlar.

Diğer eğilim ise demokratik değişim eğilimidir. Bu bizim dayattığımız, değişik çevreleri etkileyip yönlendiren, giderek Türkiye’de önemli güç kazanan ve toplumun ezici çoğunluğu tarafından benimsenir hale gelen en azından asgari düzeyde AB ve Kopenhag Kriterleri çerçevesinde bir demokratikleşmeyi programlama eğilimidir. Bu eğilim de zayıf değildi ve bu süreçte önemli bir güç kazandı; birlik ve bütünlükten yoksun, parça parça belli güç odakları biçiminde gelişme gösterdi, ama ortak bir potada birleşme gücüne ulaşamadı. Sosyalist sol halen marjinal konumunu sürdürüyor. Sosyal demokrasi de aynı durumu yaşıyor. CHP ve CHP’den ayrılanlar parti olamadılar. Hizipler kendi örgütlülüklerini yapmaya yöneldiler. DSP de parçalandı ve yeni bir parça oluştu. HADEP belli bir ittifak ve birlik çalışması yürütse de, kendisinin yalnız başına birlik yaratma gücünün olmadığı ortaya çıktı.

Türkiye’de ara dönem hükümetinin hükmü bitmiştir

Önemli bir çaba ve geniş bir potansiyel olmasına rağmen, çok parçalı bir durum var. DSP’deki bölünme bu parçalılığı ortadan kaldırabilir mi diye değerlendiriliyor. Kaldırabilirse elbette önemli bir rol oynamış olacak. Ama bunu başarıp başaramayacağı belli değil. Bu bölünmüşlük ve parçalanmışlık rantçı çete eğiliminin gücünü arttırıyor, onun iktidarı ele alma olasılığını güçlendiriyor. Bu eğilimin tabanı daraltılmış olmasına rağmen, sol demokratik çevrelerin birlik, bütünlük ve etkinlikten yoksun olmaları onlara şans veriyor. Eğer bir demokratik ittifak oluşursa, bu ittifak içinde bulunulan süreçte Türkiye’yi demokratik bir iktidara taşıyabilir. Bunun kitle tabanı ve dış desteği var ve güçleri de bu süreci yürütme düzeyindedir. Demokratik güçler böyle bir düzeye gelemez ve Türkiye’yi demokratik bir iktidara taşıma gücü gösteremezse, rantçı çete çevrelerinin yeniden iktidara gelmelerinin önü açılacaktır.

Geçen üç yılın Ecevit hükümeti gibi bir ara dönem hükümetinin hükmü bitmiştir, öyle bir hükümet olmayacaktır. Türkiye yoğun bir iç mücadeleyi yaşıyor ve yeni bir iktidarı arıyor. Türkiye’nin bu iktidarının nasıl olacağı konusu her alan açısından büyük önem taşıyor. Bu, Türkiye’nin iç durumu açısından önemlidir. Türkiye’nin bundan sonraki yönü gelecek olan iktidara göre belirlenecektir. Rantçı çete çevreleri ABD’nin ‘üçüncü dünya savaşı’ stratejisine bağlı olarak Türkiye’nin her alanda jandarma gibi kullanılmasına yol açarken, demokratik bir iktidar Türkiye’yi demokratik değişime, AB ile ilişkilerini güçlendirmeye ve Ortadoğu’da demokratik değişimlerin önünü açmaya götürecek, dolayısıyla Türkiye’nin yeni iktidarı bölgeyi de etkileyecektir. Eğer bu rantçı çete çevrelerinin iktidarı olursa, Türkiye başta Irak üzerinde olmak üzere Ortadoğu’da savaşa girecektir. Bir demokratik iktidar olursa bu, Ortadoğu’da demokratik dönüşümün önünün açılması olacaktır. Ortadoğu’da böyle bir sürecin geliştirilmesini sağlayacak en önde gelen güç elbette Türkiye’dir. Çünkü bu yönlü potansiyelleri ve hazırlığı olan güç Türkiye’dir. Bu durum uluslararası alan açısından da önemlidir. Eğer çete çevreleri iktidara gelirse, ABD’nin savaş yanlısı güçleriyle ittifak halinde olan bir Türkiye ortaya çıkacaktır. Demokratik bir iktidar gelirse, bu, Türkiye’yi Avrupa ile ilişkiye götürüp AB’nin bir parçası haline getirecek, Ortadoğu’ya bu temelde yönelmesini sağlayacaktır. Türkiye’deki mevcut durumun öyle kendiliğinden bir mücadele veya iktidar çekişmesi olmadığı; tersine, bölgesel ve uluslararası boyutları olan yoğun bir iç siyasi mücadele olduğu görülüyor. Türkiye üzerinde herkes böyle bir mücadele yürütüyor.

Bu durumun bizimle de ilişkisi vardır. Daha şimdiden rantçı çete çevrelerinin üzerimizde yoğun bir tehdidi ve fırsat bulduğu her alanda yürüttüğü saldırılar var. Bu çevreler iktidara geldiklerinde, bunun yeni bir savaş olacağı kesindir. Önderlik de bunu bu biçimde belirledi. Bu durum bir iç savaş olacaktır. Dolayısıyla demokratik bir iktidar demokratik mücadelenin önünü açar, siyasi mücadeleyi ve çözüm imkanlarını geliştirir, bu temelde değişim ve çözüm sürecinin gelişmesine yol açar ve bunun başlangıcını oluştururken; rantçı çete çevrelerinin iktidarı böylesi bir sürecin tersine dönmesine, sabote olmasına, onun yerine bir çatışma ve savaş döneminin başlamasına yol açacaktır. Türkiye bölgede ve Kürdistan’da savaşacaktır. Zaten Tansu Çiller Türkiye için yeniden böyle bir savaşı geliştirmek gerektiğini, böylesi bir savaşta tecrübeli olduğunu ve bunun da kendisi tarafından yürütülebileceğini ortaya koydu.

Şu ortaya çıkıyor: Önemli ve kritik bir süreçten, hızlanmış ve yoğunlaşmış bir siyasi ve askeri mücadele sürecinden geçiyoruz. Önümüzdeki aylarda alınacak sonuç önümüzdeki dönemin yönünü belirleyecektir. Bu açıdan birincisi, mevcut doğrultumuzun işlemesini ve hakim olmasını sağlayacak sonuçların ortaya çıkması için mücadele etmeliyiz. İkincisi, kendimizi her türlü mücadele ihtimaline göre hazırlıklı kılmalıyız. Bu da VIII. Kongre kararlarımızın her alanda ertelenmeksizin çok yönlü, başarılı ve aktif uygulanmasını gerektirir. Serhildanı Türkiye’de Kuzey’de etkili bir biçimde geliştirmek, her alanda kitle hareketini ve eylemliliğini geliştirerek Türkiye’nin iç mücadelesine yöneltmek önem arz ediyor. Böyle bir mücadele Türkiye’nin demokratik inisiyatifini geliştirip güçlendirecektir. Demokratik güçleri çoğaltacağı gibi, en büyük zaafları olan parçalılığı ve bölünmüşlüğü ortadan kaldırıp birlik eğilimini güçlendirecek ve böyle bir birliği yaratacaktır. Bu da Türkiye’de demokratik bir iktidara gidişin önünü açacaktır. Böyle bir gelişme Türkiye’de demokratik değişimin başlamasını, Türkiye’nin Ortadoğu’da bir savaş gücü değil barış gücü olarak ortaya çıkmasını, Ortadoğu’ya savaşı taşıyan değil bu alanda demokratik değişimi başlatan bir güç haline gelmesini sağlayacaktır. Bizim serhildanımız Türkiye’de ve bölgede hem demokratik değişimin motoru, hem de barışın en sağlam savunucusu, teminatı, barışı yaratma ve savunma gücüdür. Bu bakımdan serhildanı bu dönemde, her alanda etkili bir biçimde geliştirmek, faşizme, rantçı çete çevrelerinin savaş ve çatışma kışkırtıcılığına karşı barış ve demokratik değişimi geliştirme eylemi olarak her alana yayıp güçlendirmek büyük önem taşıyor.

Bu konuda zayıflıklarımız ve eksikliklerimiz var. Kongre sonrası belli bir hamle olsa da, etki ve yaygınlık çok daha güçlenmesi gerekirken, kendini sınırlandırmış ve azaltmıştır. Bunu hızla değiştirmeliyiz. Bu dönem hayati bir dönemdir. Bu nedenle Önderlik *“Kitleler niye duruyor, kim durduruyor? Kimse bu işi yürütmezse, ben şimdiye kadar geliştirdiğim etkinliği bu dönemde güçlü bir kitle mücadelesine dönüştürürüm”* diyor ve kitleleri böyle bir mücadeleye çağırıyor. Öte yandan propaganda ve ajitasyon çalışmalarını, diplomatik ve siyasi faaliyetlerimizi geliştirmemiz gerekiyor. Süreci iyi çözümleyen, kitleleri aydınlatan ve tehlikeli gerici yaklaşımları teşhir edip mahkum eden etkili bir propaganda çalışmasını ortaya çıkarmamız şarttır. Rantçı çete çevreleriyle milliyetçi şoven güçlerin savaş ve çatışma eğilimini teşhir ve mahkum ederken, tutarsız, ortada oynayan ve demokratikleşme yanlısı görünüp sabote eden eğilimleri de –ister soldan, ister İslami çevrelerden gelsin– eleştirip mahkum etmek gerekir. Bunun yerine, içerisinde bulunduğumuz süreçte demokratik ve sol güçlerin birliğinin ve ittifakının etkinliğinin Türkiye ve bölge açısından, uluslararası açıdan ne denli büyük önem taşıdığını bütün kapsamıyla ortaya koyup geniş çevreleri bu doğrultuda harekete geçirmeye çalışmamız gerekiyor. Ne kadar etkili propaganda yürütürsek, o kadar doğruyu hakim kılar, kitleleri etkiler, harekete geçirir ve yanlışları mahkum ederiz.

Bunlarla birlikte sürecin hem uluslararası boyutuyla, hem de Türkiye’deki iç gelişmeler çerçevesiyle bir çatışmaya doğru gittiğini de hiçbir biçimde göz ardı edemeyiz. Bu nedenle “Herkes savaşa hazırlanıyor” dedik. Eğitimle hazırlanıyor, tatbikat yaparak hazırlanıyor, güçlerini çoğaltarak hazırlanıyor, ittifaklar oluşturarak hazırlanıyor. Bu sürecin giderek yoğun bir çatışmaya dönüşme ihtimali gittikçe artıyor. Bu anlamda tehditlerin aşılması, demokratik eğilimin önünün açılması ve demokrasi adına bazı şeylerin yapılabilmesi için bizim de meşru savunmamızı çok güçlü ve etkili konuma getirmemiz gerekiyor. Bunsuz ne diğer çalışmalar olur, ne başarı kazanır, ne güvence oluşur, ne de gelecek sağlar. O açıdan diğer alanlarda çalışmaları geliştirir ve yürütürken, esas itibariyle askeri hazırlıklarımızı güçlendirmemiz, gerillayı hem nicel büyütme, hem de nitel güçlendirme, sağlam bir planlamaya, mevzilenmeye ve örgütlülüğe kavuşturma, komuta ve savaşçı gücünü bütün bu gelişmeleri gören, anlayan ve kavrayan, buna karşı kendini yetkin bir biçimde hazırlayan düzeye getirme hareketimiz ve halkımız açısından, bir bütün olarak da bölge halklarının yakın dönem geleceği açısından hayati önem taşıyor.

ABD Türkiye’yi tamamen kendi Irak politikasına bağlı hale getirmeye çalışıyor

Böyle bir etkinlikle ya her türlü çatışma durumunu ortadan kaldırarak demokratik değişim sürecini geliştirecek, ya da bölge yeniden bir iç çatışma süreci içerisine alınarak gücü tüketilecek, bundan bölgenin işbirlikçi güçleri ve daha çok da uluslararası çıkar çevreleri kazanç sağlayacaktır. Bunun ara veya ortayolu artık yoktur. Bu anlamda Güney üzerinde, Irak üzerinde savaş durumu gittikçe gündemleşen bir durumdur. ABD’nin Irak’a müdahale ihtimali, gittikçe artmış durumdadır. Bunun son hazırlıklarını yapıyor da denebilir. Önünde engel oluşturan güçler olduğundan, şimdiye kadar müdahale engellendi. Ama müdahale dışında mevcut ABD yönetiminin bir imkanı kalmıyor. ABD yönetiminin kendi gücünü gösterebilmesi ve iktidarını sürdürebilmesi için Irak yönetimini değiştirmesi gerekiyor. Başka yöntemlerle başarı sağlayamadığından, silahlı müdahale zorunluluk oluyor. Silahlı müdahaleyi şimdiye kadar da yapabilirdi; fakat sonrasında nasıl bir düzen tutturacağını açığa çıkartamamasından dolayı silahlı müdahaleyi erteleyip geciktirdi. Bu noktada kendisine göre çözümler arıyor. Irak’ta yeni bir yönetimin nasıl oluşacağına dair siyasi hazırlık yapıyor. Irak’ın iç güçleri olan Araplar, Kürtler ve Şiilerle uğraşıyor. Türkiye’yi, dış Arap çevrelerini buna göre ayarlamaya çalışıyor, pazarlıklar yapıyor; bu temelde yeni bir Irak düzeninin ilk adımını oluşturmaya, buna dayanıp askeri müdahalede bulunmaya çalışıyor. Türkiye ile bu temelde yürüttüğü çalışmalar ve pazarlıklar ileri bir düzeye ulaştı.

Aslında 2001 başındaki ekonomik krizin bununla bağı vardı. Türkiye yönetimi bu plan doğrultusunda ABD politikalarına

“Türkiye’nin bundan sonraki yönü gelecek olan iktidara göre belirlenecektir. Rantçı çete çevreleri ABD’nin ‘üçüncü dünya savaşı’ stratejisine bağlı olarak Türkiye’nin her alanda jandarma gibi kullanılmasına yol açarken, demokratik bir iktidar Türkiye’yi demokratik değişime, AB ile ilişkilerini güçlendirmeye ve Ortadoğu’da demokratik değişimlerin önünü açmaya götürecek, dolayısıyla Türkiye’nin yeni iktidarı bölgeyi de etkileyecektir.”

daha bağlı hale getirilmek istendi. Son olarak ortaya çıkartılan hükümet krizinin ve siyasi istikrarsızlığın bununla bağı var. ABD Türkiye'yi tamamen kendi Irak politikasına bağlı hale getirmeye çalışıyor. Nitekim DSP çözülür ve hükümet tükenirken, ABD'nin Dışişleri ve Savunma Bakan Yardımcıları Türkiye'ye gelerek Irak üzerine açık görüşmeler yaptılar. Türkiye'de bir yandan seçim ve hükümet sorunu tartışılırken, diğer yandan aynı düzeyde Irak'a müdahale ve Irak üzerindeki mücadele tartışılır oldu. Yani bunlar birbirine o kadar bağlı ve o denli ilişkilidir. Bu konuların aynı zamanda siyaset gündemine gelerek tartışılması bir tesadüf değil, bunların birbirine bağlılığındandır. ABD Savunma Bakan Yardımcısı ilk gün açıkça "Türkiye müdahaleye katılırsa kırk milyar Dolar alır, masada yeri olur" dedi. İkinci gün "Katılmak isterse –ki Irak saldıracak ve mecburen katılacak– o zaman savaşın yükünü çeker, hiçbir kazanç sağlayamaz" diye açıklamada bulundu. Bu, Türkiye için bir tehditti; en baştan Türkiye'yi savaşa katmak için ortaya çıkarılan bir tehdit durumuydu. Bu doğrultuda pazarlıklar yaptıkları ve mevcut hükümete bunu kabul ettirdikleri söyleniyor, güvenceler de veriliyor. Türk Genelkurmayı "Bağdat'a girecek değiliz, ama Musul ve Kerkük'ün denetimini de kimseye bırakmayız" diye açıklama yaptı. ABD Bağdat'ta yeni bir hükümet, yeni bir iktidar arayışını sürdürürken, Türkiye de Musul ve Kerkük üzerinde denetimi nasıl sağlayacağının plan ve hazırlıklarını ileri düzeyde yapıyor.

İşbirlikçiliğe dayanan politika uluslararası komplo döneminin politikasıdır

İçinde Türkiye'nin de yer alacağı bir Irak savaşı, Kürdistan'a ve Kürt ulusal demokratik hareketine karşı da bir savaşa dönüştürülecektir. Türkiye bunun güvencesini istiyor. ABD'nin de Irak'ta sonuç alabilmesi için Türkiye'ye çok ihtiyacı var. Bu ihtiyaçtan dolayı Türkiye'nin isteklerini kabul edeceğinden kuşku duymamak lazım. Geçmişte de bunu çok yaptı. Çıkarı gerektirdiğinde Kürt halkının istemlerini bir çırpıda bir kenara atıp tamamen farklı politikalar izleyebildi. Bu konuda yanılmamak gerekiyor. Mevcut işbirlikçiliğin ABD'ye dayanarak bu ara dönemde böyle ayakta durmuş olmasını ABD'nin kalıcı bir politikası olarak görmemek gerekir. Bu büyük bir yanılgı olur. Bu ara dönem, uluslararası komplo döneminin politikasıydı. ABD 1975 öncesinde de böyle politikalar izledi. Çıkarını İran ile Irak'ı uzlaştırmada görünce, bir günde Kürtlere olan desteğini, güya Kürt halkının haklarını savunma durumunu bir kenara atmaktan sakınmadı. Onun için Önderlik uyarıyor: *"ABD ve İngiliz oyunlarına aldanmamak, işbirlikçiliğin etkisiyle dış güçlerin oyununa gelmemek gerekir"* diyor.

YNK, gırtlağına kadar ABD ve İngiltere'ye bağlanmış durumda. KDP ise, güya kendine biraz etkinlik alanı, politika yürütme ve manevra yapma alanı tanımaya çalışıyor. Değişik çevrelerle benzer ilişkiler yürütme çabası içerisinde bulunuyor. ABD ile de, Türkiye ile de, bölgedeki güçlerle de ilişkili. Fakat Türkiye ile olan yoğun ilişkilerine de bir sınır koymuş durumda. İran ile ilişki geliştiriyor. Bizi de idare ediyor. YNK tehdit ederken, KDP diğerlerini nasıl idare ediyorsa, kendine göre bizi de idare ediyor. Bir Kürt ulusal stratejisini ortaya çıkarmak için yürüttüğümüz çalışmalara gerekli yanıtı vermiyor. Savaş durumuna da fırsat vermiyor, "çatışmayacağız" diyor. Bizi sınırlı ve uzaktan bir ilişki ile idare edip bu süreci böyle kazanmak, kendine göre politika yapma ortamını açık tutmak istiyor. Tabii bu da bir tehlike oluşturuyor. Yarın ne yapacağı hiç belli olmaz. Basit, dar çıkarları kimden yana olursa, onun da Kürt ulusal değerlerini satacağından veya korkuyla teslim olacağından kuşku duymamak lazım. Tarih boyunca böyle yaptılar, yarın da böyle bir şey yapabilirler. Bu bakımdan bu güçlerden gelen tehdidi ortadan kaldırmak, onun için halkın ve devrimin geleceğini savunmak üzere onları ortak ulusal çizgiye zorlamak ya da buna ihanet ettikleri ve ters düştükleri ortamda halkın ve devrimin geleceğini savunmak üzere silahlı savunma gücümüzün yeterli bir hazırlık içinde olması hayati önemdedir. Bu, Güney'in savunulmasıdır, Kürt ulusal değerlerinin ve geleceğinin savunulmasıdır; dolayısıyla bölge halklarının çıkarının savunulmasıdır. Bu bakımdan bizim bir ilişki ve ittifak ararken, esas itibariyle kendi gücümüze güvenen ve gücümüzü bütün bu gelişmelere cevap verecek bir düzeye ulaştıran bir çalışma içerisinde olmamız hayati önemde bir zorunluluktur. Dikkat edilirse, Önderlik hep bu noktada gafil olacağımız endişesini taşıyor; duyarsız ve tedbirsiz yaklaşacağımızdan endişe ediyor. Önderlik bizi hep bu noktada uyardı, geride olduğumuzu ve daha ileri konuma geçmemiz gerektiğini belirtti.

Bütün bunlardan gerekli dersleri çıkartarak, doğru bir tahlille iyi bir planlama yaparak, kendimizi bu gelişmelerin hepsine cevap verecek bir konuma ulaştırmak durumundayız. Sadece hazırlık mı yapacağız? Hayır, mücadele yürütmemiz, Güney'de etkinliğimizi geliştirmek üzere mücadele etmemiz gerekir. Güney'e yönelik ulusal demokratik bir müdahale olarak PÇDK örgütlenmesini geliştirdik. Bunun etkili hale gelmesi, Güney'de demokratik birliği ve örgütlülüğü geliştirmek için çalışır ve mücadele eder konum kazanması için çaba harcamamız, siyasi çalışmalarla örgütlülüğün önünün açılmasını sağlamamız gerekir. Halkın demokratik örgütlülüğünün önü açılmak, buna özgürlük tanınmak ve ulusal demokratik çizgide ittifak yapılmak zorunda. Hem YNK'ye hem de KDP'ye böyle bir çizgiyi dayatmak, sadece dayatmakla yetinmemek, çok değişik yöntemlerle bunu sağlatmak zorundayız. Bu noktada atacağımız her adım ve sağlayacağımız her gelişme bizim için ileri bir adım olacak, ileri bir gelişmeyi ifade edecek. Siyasi süreç bu temelde ilerliyor ve önümüzde önemli görevler var. Kritik ve tehlikeli bir süreç gelişiyor, ağır tehditlerle karşı karşıya bulunuyoruz. Komplo yeni bir saldırı süreci yürütüyor. Bunun gelişme imkanları oldukça güçlü.

Bölge devletlerini doğru çizgiye çekme mücadelemiz sonuç veriyor

Kongremizin dışta ve bölgede çok güçlü etkileri oldu. Türkiye üzerindeki etkileri belirttiğimiz biçimde oldu; Suriye üzerindeki etkisi daha farklı, İran üzerindeki etkisi daha farklı oldu. İran'ı da ciddi biçimde zorluyoruz. İran ile tam bir savaş halindeyiz denilebilir. Çatışmıyoruz ama siyasi mücadele en üst düzeydedir. Yakında sonuca götüreceğiz. İran'ın şansı yoktur, çizgimize uygun politikalar belirlemek zorunda kalacak. Suriye ile aylardır, hatta son birkaç yıldır çok yoğun bir siyasi mücadele yaşadık. Onlar bizi dağıtmak istediler, biz onları doğru çizgiye çekmek istedik. Suriye eski siyaseti yürütemeyeceğini anladı. Şimdi adım adım bölge gerçeğini görme, buna göre adım atma ve değişiklik yaratma sürecine giriyor. Özellikle son dönemlerde şiddetlenen mücadelemiz onlara giderek geri adım attıran, yeni çizgimizin doğrultusunda politik ilişkiler geliştirmeye yönelten bir sürecin önünü yavaş yavaş açıyor ve daha fazla açacak. İran da bu çizgiye gelecek. Çözülüş içerisindeki Türkiye çatışmalı bir duruma girerse, bu kendisinin bitişi olacak. Ona girmeden de demokratik değişimin önünü açacak ve onu yürütecek bir inisiyatifi ve demokratik bir iktidarı ortaya çıkarma koşulları var. Bütün bunlar şimdiden önemli bir etkilenme anlamına geliyor. VIII. Kongre sonuçları bölgeyi çok kapsamlı olarak etkiledi ve önemli bir mücadeleye yol açtı. Avrupa'yla neredeyse bir çatışmaya girdik. Bu mücadelede daha çok lehimize sonuçların ortaya çıkması yönünde bir evrilme süreci başlıyor. Bu, Türkiye'deki değişimin önünün açılmasıyla başladı. Değişimi boşa çıkarmak isteyen güçler yenildiler. Suriye'nin örgütümüzün içi ile uğraşması durumu iflas etti. Kendileri de artık bunu teslim etmek zorunda kalıyor ve bundan vazgeçeceklerini kendileri söylüyorlar. İran ile bu yönlü bir mücadele halindeyiz. Mücadelemizin geldiği konum itibariyle İran da değişmek durumunda kalacak. Biz henüz birçok yöntemi izlemedik, ama onlar her türlü yöntemi izlediler. Devam ederlerse, çok aktif biçimde çalışma yürütme imkanlarımız ve hazırlıklarımız var. Mevcut politikada ısrar ederlerse, kendi yöntemlerimizle örgütümüzü geliştireceğiz. Politika değiştirirlerse, ona uygun çalışmalar içerisinde olacağız.

"YNK, gırtlağına kadar ABD ve İngiltere'ye bağlanmış durumda. KDP ise, güya kendine biraz etkinlik alanı, politika yürütme alanı tanımaya çalışıyor. ABD ile, Türkiye ile bölgedeki güçlerle de ilişkili. Fakat Türkiye ile olan yoğun ilişkilerine de bir sınır koymuş durumda. İran ile ilişki geliştiriyor. Bizi de idare ediyor. YNK tehdit ederken, KDP diğerlerini nasıl idare ediyorsa, kendine göre bizi de idare ediyor."

Şu ortaya çıkıyor: Hızlı ve yoğun bir mücadele süreci var, ciddi tehditleri içeren riskli bir süreç gelişiyor. Önemli gelişme imkanları var, gelişme adımları yavaş yavaş yerini buluyor. Böyle bir süreçte tehditleri önleyen, onlar karşısında çok güçlü bir hazırlık konumu arz eden, gelişme imkanlarını doğru ve akıllı politika ve taktiklerle, etkili ve fedakar bir çalışmayla başarıya götüren bir pratikleşme süreci içerisinde olmamız gerekiyor. Hareketimizin ve onun bütün parçalarının önündeki temel görev budur. Kendi duruşumuzu, görevlerimizi ve iş yapma durumumuzu tamamen böyle bir sürecin bu özelliklerine göre değerlendirmek, ona göre bir yaklaşım, mücadele ve tutum geliştirmek durumundayız. Böyle bir sürecin gereği olarak dışa karşı ne kadar çok yönlü ve etkili bir siyasi ve örgütsel mücadele içerisinde isek, bunu tamamlayacak şekilde örgüt içinde de etkili bir çizgi mücadelesi, bir örgütsel ve yönetimsel çizgi mücadelesi içerisindeyiz. Bunlar birbirine bağlı, birbirini tamamlıyor. Birinin düzeyi diğerini belirliyor. Birbirine paralel gelişen, dolayısıyla sonuçlar üzerinde etkili olacak tayin edici olacak mücadeleler olma özelliklerini taşıyor.

Belirlediğimiz bu çerçeve, bütün söz ve davranışların anlamını böyle bir sürecin özelliklerine ve gereklerine göre yapmak içindi. Her türlü söz ve davranış bizim öznel yaklaşımlarımız, niyetlerimiz veya isteklerimizle anlam kazanmıyor, böyle bir değerlendirme veya sürecin bu gerçeği içerisinde anlamını buluyor. Dışımızdaki gerçekler ve onun karşısındaki gerçeklere göre tutumumuz anlamına geliyor. Bu dünyada her şey biz değiliz. Dünya bizim dışımızda da bir gerçek olarak var; kendi yasaları var, o yasalarıyla işliyor. Biz o yasalara uyumluluğumuz ölçüsünde işlevsel olabiliyor ve etkide bulunabiliyoruz. Mücadele açısından da benzer bir durum geçerlidir. Nasıl ki dünyayı istediğimiz gibi döndürme gücümüz yoksa, mücadeleyi de istediğimiz gibi değerlendirme ve ele alma gücümüz ve hakkımız da yok. Onun da yasaları ve güçleri var. Siyasetin ve askerliğin kendine ait kanunları var. Onlar hükmünü icra ediyor. Bizim etkinliğimiz ve başarımız, onlara etkide bulunma veya bulunamama durumumuz bunları görmekten, anlamaktan ve kendimizi onlarla uyumlu kılmaktan geçiyor. Buradan baktığımızda örgüt yapımızın bir yeterlilik arz etmediği, belli bir çalışma yürütmekle birlikte yönetim düzeyimizin bizi hızlanmış mücadele sürecinde çok yönlü, disiplinli ve etkili bir pratik mücadele içerisine çekerek başarıdan başarıya koşturamadığı ortaya çıkıyor. Hem sürecin temel özellikleri, hem de bunun karşısında mevcut duruşumuz ve yaşadığımız olaylar dikkate alınırsa, bu konuda yeni değerlendirmeler yapmak, yeni kararlar oluşturmak ve yeni tutumlar geliştirmek zorunda kalıyoruz. Ya kendimizi örgüt ve yönetim olarak sürecin gerektirdiği kadar yenileyecek, güçlendirecek ve sürecin görevlerini başarıyla yerine getirecek bir tarzın, üslubun ve temponun sahibi kılacağız; bu bizi başarıya götürecek ve bu temelde her türlü çatışma ortamından başarıyla çıkacağız, ya da gerilikler içerisinde ve saldırılar altında güç ve kan kaybedeceğiz, ancak sınırlı başarılar elde edeceğiz, hatta ondan öteye kayıplarla yüz yüze geleceğiz.

Bu dönem açısından bunu böyle değerlendirmek gereklidir. Biz bunun gerektirdiği duyarlılığı göstermek, eğitim, örgüt ve yönetim tarzımızı buna göre geliştirmeyi sağlamak istiyoruz. Bu yönlü bir çaba içerisine girdik. VIII. Kongre süreciyle birlikte uluslararası komplonun başlattığı saldırılar karşısında bizim de içte ve dışta onu boşa çıkartacak bir çizgi gücü, çizgi örgütü ve mücadelesi olmak ve başarı sağlamak üzere yürüttüğümüz bir mücadele var. Dış saldırıların ortaya çıkardığı etkiler, örgütsel çizgi mücadelemizin ortaya çıkardığı sonuçlar var. Bunlar önemli gelişmelere de yol açıyor. Bazı olaylar da bu çerçevede gelişiyor. Bunları bu biçimde görüp anlamak ve buna göre değerlendirmek gerekiyor. Doğrusu budur. Başka türlü değerlendirmemek, dar kopuk, yüzeysel ve kendine göre ele almamak gerekiyor. Bunun yol ve yönteminin nasıl olması gerektiğini, örgütsel gelişmemizin neye dayalı olduğunu, özellikle uluslararası komplo karşısında ne tür saldırılarla karşılaştığımızı, bizi ayakta tutan ve geliştirenin ne olduğunu bir kere daha değerlendirip yönetim olarak tüm örgüt yapımıza sunduk. Bu sürecin gerektirdiği militan örgüt duruşunun, çizgi duruşunun ne olması gerektiğinin doğru anlaşılması ve buna göre gerekli bir tutum sahibi haline gelinmesi, yenilenme ve düzeltmenin bu çerçevede yapılması için böyle bir yaklaşım içerisine girdik.

Arkadaşlarımız kendilerine göre, soyut, öznel, sıkıntılar, istemler ve heveslere dayalı yaklaşımlar içerisinde olmamalı. Kimse "bizim de düşüncemiz var, biz böyle düşünüyoruz, böyle istiyoruz, bu hoşumuza gidiyor" dememeli. Öyle derse örgüt ve çizgi karşıtı olur, örgütle karşı karşıya gelir. Örgütlü olmak, örgüte ve onun militan çizgisine katılmak bunu gerektiriyor. Onun fedai çizgisinde, eylem çizgisinde yer almak ise, bu konuda herhangi bir tereddütü asla taşımamayı, tam bir netlik, kararlılık ve tutarlılık içinde olmayı gerektiriyor. Ciddi olmak gerekir. Bir Apocu militan olmanın ruhunu, duygusunu, yiğitliğini, netliğini ve fedakarlığını eksiksiz taşımak gerekir. Bu da kolay bir iş değildir ve kendini iyi eğitmeyi, düzeltmeyi, şekillendirmeyi ve sağlam bir kişilik haline getirmeyi gerektirir. Sokakta gezenler elbette Apocu olamazlar. Apoculuk fedakar, yiğit ve seçkin insanların mücadele ruhu, duygusu ve mücadele mevzisidir. O bakımdan yeniden ve yeniden değerlendirme yapmak; her sözün, her tutum ve davranışın ne anlama geldiğini değerlendirip mu-

hasebeden geçirmek, buna göre de gerekli tutarlılığı ve militan ölçüleri edinmek; yanlışlar, hatalar ve eksikliklerle bir mücadele içine girerken, doğruyu ve militanca olanı her koşulda kararlılıkla edinip savunmak, temsil etmek ve yaşatmak gerekir. Militan olmak, bir örgüte ve onun Önderlik gerçeğine katılmak böyle olur.

En temel mücadele ortayolculuğu aştırtan örgütsel çizgi mücadelesidir

Buradan baktığımız zaman, zayıflıklar ve bununla çelişen yanlar var. İçimizde bazıları çok zayıf düştüler ve kendi zayıflıkları içerisinde ezilip gittiler. Ruhlarını, davranışlarını ve duygularını o zavallılıktan kurtaramadılar. Tabii öyleleri militan olamaz ve Apocu mücadelenin gereklerini yerine getiremezler. Duyguları ona yetmez, davranışları onu kaldırmaz, kişilikleri kendilerini bunu kaldıracak kadar örgütlü ve güçlü kılmaz. Bazıları örgütten kaçıyorlar. Bunlar sözde biraz daha kurnaz olanlar, kendilerini biraz daha güçlü görenler oluyor. Kendilerini kaçamayıp intihar edecek kadar zayıf görmüyorlar. Çeşitli ilişkiler geliştirerek ve işbirliklerine girerek kendilerini değişik biçimde yaşatabileceklerini umut ediyorlar. Sağa sola savruluyor ve onun bunun elinde oyun haline geliyorlar; sağda solda uşak durumuna düşüyorlar. Ona buna beş para karşılığında, bir tas çorba karşılığında ajanlık yapıyorlar. Böylesi kimseler de var. Bunlar geçmişte de vardı. Önderlik hep ***"Benim en temel özelliğim örgütsel çizgi savaşçılığımdır"*** dedi. Önderlik, uluslararası komplonun başlangıcı olan Güney Savaşı'nın ardından PKK'yi çözümlerken *üç PKK*'nin bulunduğunu söyledi. *"Bir benim yürüttüğüm PKK, bir kontra PKK, bir de orta PKK var. Kontralar zaten karşımızdadır, ortada da bir sürüsü içimizde duruyor"* dedi. Önderliğin *'en temel mücadelem'* dediği mücadele; kontracılığı ezen, gerileten, ortayolculuğu aştırtan örgütsel çizgi mücadelesi oluyor.

Böylesi tipler yakın dönemde de varoldular. VII. Kongre ardından da grup halinde kaçanlar oldu. Dağda mevzilenip bizimle çatışarak ve YNK'nin önünde bir saldırı gücü halinde gerillaya saldırarak bizi dağıtmak sevdasına kapılanlar oldu. Bunlar aldatıcılık yaptılar, çoğu arkadaşımızın duygularıyla oynadılar, kafalarını karıştırdılar. Çeşitli dönemlerde gerçek yüzlerini gizleyip maskelediler, ama yaşamın ve mücadelenin gerçeği her türlü sahteliği, ikiyüzlülüğü ve maskelemeyi açığa çıkardı. Ruhları, duyguları ve davranışlarıyla bunların halk düşmanı, parti düşmanı, Önderlik düşmanı, sosyalizm düşmanı oldukları açığa çıktı. Gittiler, başkalarını da aldattılar. Uluslararası komplonun bize karşı saldırı yürütmesi için çaba harcadılar. Şimdi sağda solda yemleniyorlar. Sözde doğruyu savunuyorlardı, sözde düşünceleri vardı; hatta Kürdistan'da savaşmayı bile dar buluyorlar, "global gerillacılık yapmalıyız" diyorlardı. Şimdi Almanya sokaklarında alçakça lümpenlik yapıyorlar. Onları oraya götürenler bile yüz geri etmiş durumdalar: "Bunlar yokken biraz itibarımız vardı; geldiler, tam bir düşkün, serseri ve aşağılık yaşam içerisinde bizde itibar da bırakmadılar" diyorlar. Apoculukla mücadele etmenin karşılığında üç beş kuruş kazanarak yaşamlarını bu yolla sürdürmeye çalışıyorlar. Bazıları YNK'ye gitmişler. Haber alıyoruz, yalvar yakar ediyorlar, "biz düştük, diğerleri düşmesinler" diyorlar. Bazıları '97'den beri KDP'de toplandılar. Tüm sermayeleri örgütümüz hakkında oluşturdukları birazcık bilgidir. İlk hafta onu pazarlıyorlar, ondan sonra da beş kuruş kazanıp karın doyurabilmek için ona buna uşaklık yaparak sersefil ortalıkta dolaşıyorlar. Bir kesimi Urmiye'de, Şino'da taraftarlarımıza "biz de PKKliyiz, çalışmaya geldik" diyerek alçakça kandırıyor, para alıp yaşamaya çalışıyorlar. Bir kısmı Küçük Güney'de öyle yapmaya çalışıyor. İçerisine düştükleri nokta budur. Bütün bunlar ne için? Küçük yaşamlarını, beş para etmeyen güdülerini tatmin etmek için.

İç mücadelemiz keskin yürüyor. Mücadeleyi açık ideolojik, siyasi ve askeri boyutlarda sürdürmemiz karşısında her türlü gizlilik ve istihbarata dönüştürmek isteyenler de var. Onun için her gün tehdit alıyoruz. Önderlik de, yönetimimiz de tehdit ediliyor. Celal Talabani'nin yönetimimizden bir üyemizi vurdurtabilmek için bir milyon Dolar ayırdığı ve bunun için gruplar örgütleyip göndermeye çalıştığı belirtiliyor. Komplolarla yüz yüze geliyoruz. İnkarcılığın yöntem olarak dayandığı komploculuk harekete geçirilmeye çalışılıyor. 15 Şubat ardından "Apo'nun yerini doldurmak mı? Bunlar köy muhtarı bile olamazlar" demişlerdi. Sürecin gelişimi gerçeğin böyle olmadığını ve bu tarzda söyleyenlerin kof yaklaşım içerisinde olduklarını ortaya çıkardı. Şimdi öyle diyemiyor, kendilerini onunla avutamıyorlar. Biraz dikkate alınır, hesap edilir ve değer ifade eder hale geldik. Dolayısıyla bizi İsrail'in Filistin yönetimine yaptığı gibi komploculukla tasfiye etmeye çalışıyorlar. Bunu içimizde de harekete geçirme düzeyine ulaştılar. Bazıları da bu yönde kullanılıyor, buna alet oluyor, bunun yürütücüsü oluyor. Böyle bir duruş, bu tür saldırılar ve böyle mücadelelerle yüz yüzeyiz.

Böyle bir ortamda geriye kalanlarımız ne ifade ediyoruz? Çoğu seyrediyor, bu tür gelişmelere zemin oluşturuyor. İdare etmeyi, ayarlamayı, basit duygularını tatmin etmek için onu bunu aldatmayı, dedikoduyu, bozgunculuğu ve fitne-fesadı geliştirmeyi marifet sayıyorlar. Bazıları da kulak kabartıyor: "Acaba bu da doğru olabilir mi, bu da haklı olabilir mi? Bu ne kadar iyi? Böyle olsa ben kendime göre rahat yaşam şeyi bulabilir miyim? Basit, ölçüsüz, örgütsüz, amaçtan kopuk, hiçbir şeye hizmet etmeyen yaşamımı biraz daha sürdürebilir miyim?" diyor. Bir kısmımız duyarsız bir köylü topluluğu gibi olup bitenden habersiz durumdayız: "Aman bizden uzak olsun, bize dokunmasın da ne olursa olsun. Kendi halimizde, kendi duruşumuza bakalım" diyoruz. Dünya yıkılıyor, bir bakıyoruz ki yüzde yüz örgüt karşıtı haline gelmişiz. Birileri kolumuzdan tutmuş, örgütle savaştırıyor, bizim haberimiz bile yok. Bazılarımız da savaşıyoruz. Az çok önemli bir militanlık düzeyi yeniden gelişti.

Unutmayalım ki, Önderlik, değişim sürecine girerken ve 1 Eylül sürecini başlatırken, sürecin militan karakterinin fedailik olduğunu belirledi. Fedaileşmeyi örgütün gündemine getirdi; VI. Kongre'ye fedaileşme kongresi dedi. Ondan sonra da bütün süreci karşılayacak militan yapıyı fedai yapı olarak tanımladı. 15 Şubat komplosu karşısında halk fedaice tutum takındı. Gençlik binler halinde mücadele saflarına akıp fedaileşti. Komplonun bütün saldırılarına ve baskılarına rağmen, üç yıldır örgüt içerisindeki her türlü tasfiyeci, provokatif ve ortayolcu girişime, kaçamakçılığa, kötümserliğe, ruh karartmaya, bozgunculuğa, dedikoduya ve yıkıcılığa rağmen, bu fedai güç dağların başında, mevzilerde büyük bir kararlılıkla kilitlenmiş durumda; örgütü, halkı ve Önderliği savunuyor. YNK denemek istedi, ama aldığı sonuçlarla sert kayaya çarptığını gördü. Bir de böyle bir militanlık ve yiğitlik var; halkın özü var, bu özün Önderlik gerçeği ve Önderlik çizgisiyle buluşması, yeniden bir bilinç, ruh, duygu ve davranış kazanması, yeni bir yiğitlik gücü haline gelmesi var. Bunlar bizim gerçeklerimiz, mevcut örgütsel yapımızın gerçekleri. Eğer yaşayabiliyor ve karın doyurabiliyorsak, kongre yapmış ve kararlar almışsak, yeni gelişmeler yaratma iddiasında bulunuyorsak, bu iddiayı gerçekleştirmek için çalışıyor, çabalıyor ve mücadele ediyorsak, bunlar bu militan gelişmenin yarattığı sonuçlardır, onların sayesindedir, onların emekleri ve çabaları üzerinde gerçekleşiyor. Bunu da böyle tanımlayıp ortaya koymamız gerekir. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek durumundayız. İhaneti, alçaklığı ve aşağılık olanı dillendirip öne çıkartmak değil de, yiğitliği, fedailiği ve kahramanlığı yüceltmek gerekir. Örgütümüzün hala hakim gerçeği, yürüyen gerçeği budur; halka yön veren, umut veren, ruh veren gerçek budur; ağırlıklı olarak gelişen ve bütün örgüte gittikçe daha fazla hakim olan gerçeklik de budur. Hiç kimse örgütümüzü, Apocu hareketi, KADEK'i, onun örgüt ve kadro yapısını ve militan gücünü başka türlü göremez veya değerlendiremez.

Apoculuk ilahi adaleti uyguluyor

Biz, uluslararası komplo karşısında büyük bir sınav verdik. NATO, "1999 Ağustosu'na varıldığında, PKK'nin esamisi bile okunmayacak; taş üstünde taş kalmayacak" dedi. Ardından NATO'nun kendisi PKK'nin geliştirdiği çizgiden etkilenip kendisini değiştirmek zorunda kalıyor. Ama PKK yine ayaktadır. Ecevit hükümeti, onun DSP'si ve MHP'si herkese PKK'yi çözme garantisi verdi; PKK'yi çözme umudu ve gücüyle işin içerisine girdi. Ancak çözülenler ve dağılıp tükenenler kendileri olmuştur. Uluslararası gericiliği arkalarına almış ve 15 Şubat saldırısını yapmış olsalar bile, yine de örgütümüz ayaktadır. Apocu hareket eskisinden daha iddialı, daha toparlanmış, daha bilinçli ve örgütlüdür. Halk daha geniş güçle bu harekete ve onun Önderlik gerçeğine sarılıyor, onu izliyor ve o temelde mücadele yürütüyor. Dağılanlar kendileri, ayakta kalan hareketimiz oldu. İşleyen gerçek budur. Oysa provokasyon "bir gün bile ayakta kalamazlar" diyordu. Celal Talabani'yi kandırdılar "PKK bir kurşun bile sıkamaz" dediler. Ama PKK'nin kurşun sıkıp sıkamayacağını uğradığı sonuçlarla kendisi gördü. Herhalde dersini iyi aldı. Bu, Kürdistan'daki ihanetin, işbirlikçiliğin ve küçük burjuva kaypaklığının aldığı en temel tarihi derstir. Behdinan'da bazıları buna "ilahi adaletin yerine gelmesi" dediler. Bu doğru bir tanımlamadır. Apoculuk ilahi adaleti uyguluyor, bunu Kürdistan'da ve bölgede uyguluyor, gücünü geliştirdiği ölçüde dünyada uygulayor. İşin özü budur. Bizi yaşatan, ayakta tutan, bize ruh veren, Önderliği uygulayan ve Önderliği bugün bu denli mücadele eder güce kavuşturan, bize gelecek çizen ve her şeyimizi temsil eden budur. Bu, otuz yıllık bir çizginin devamı, takip edilmesi ve uygulanması oluyor. Bunu sürdüren önemli çizgi gerçekleri, Önderlik gerçeği, on binleri bulan kahraman şehitler gerçeği ve çizgisi var. Böyle bir gücü bunlar yarattılar. Bu duruş, bu gerçeğin temsil edilmesi ve sürdürülmesi oluyor.

O zaman ne yapmamız, mevcut durumumuzu nasıl değerlendirmemiz gerekir? Bu duruş temelinde gerilikler, zayıflıklar, tersliklер ve yanlışlıklarla mücadele etmek, bu duruşu ölçü alarak mücadele etmek durumundayız. Yeni bir sorgulama ve yargılamayı geliştirmeye ihtiyacımız var. Her türlü tersliği, hatayı, zayıflığı, geriliği, yetersizliği ve çizgi dışı durumu aşmak ve düzeltmek üzere kapsamlı bir iç mücadeleyi geliştirmemiz şarttır. Bunu bütün örgüt düzeyinde, yönetim düzeyinde yapmamız gerekir, her bireyin yapması gerekir. Komplonun saldırıları karşısında geleceği daha güçlü yaratabilmek için böyle bir sorgulama yapmak zorundayız. Kendimizi başka türlü geliştiremez, ileri götüremez ve güçlendiremeyiz. Mevcut saldırılar karşısında ayakta duramaz, ilerleyemez, hızlanmış siyasi ve askeri mücadele sürecine cevap veren konuma gelemeyiz. Halkın, devrimin ve hareketin geleceğini güvenceye alamaz, onu ilerletemeyiz. Bütün bunların tek yolu kapsamlı bir iç mücadele geliştirmek, eleştiri ve özeleştiriyi güçlü bir biçimde gündeme getirmek, yoğun bir iç muhasebeyle sağlam bir yeniden yapılanmayı sağlamak, herkesin yeni taktik sürece etkili bir biçimde ve tam bir bütünleşme temelinde katılımını sağlamayı gerçekleştirmektir.

"Başarısızlık, Apoculuğun zıddıdır. Apoculuk başarısızlığı kabul etmez. Demek ki, bu boşvermişliği, bunun doğurduğu duyarsızlığı, tedbirsizliği ve işlevsizliği, bireyciliği, bencilliği ve kendine göreliği aştırtacak bir mücadele yürütmemiz gerekiyor. Apocu olmak; doğru çizgiye girmek, dolayısıyla süreci doğru anlamakla dönemin gereklerine göre bir yaşam ve mücadele içerisine girmekle olur. Bunun dışında başka bir yol yoktur."

Duruşumuz tam katılmış, bütünleşmiş ve yeni taktik sürece uyum sağlamış olmaktan uzaktır. Değişim ve dönüşüm sürecinde de bir ortayolculuk yaşandı. Arkadaşlar buna 'tarafsızlık' dediler. Önderlik çizgisi ile uluslararası komplonun şiddetli çatışma içerisinde olduğu ortamda seyirci, ortada ve tarafsız olarak kalanlar çok oldu. Biraz Önderliğe biraz da kompoloya kulak kabarttılar. Biraz mücadele güçlerine, biraz da provokatörler ve tasfiyecilere kulak kabarttılar. Bir ayakları örgütün militan yaşamı içinde, bir ayakları da yıkıcılık ve bozgunculuk içerisinde oldu. Bunlar bizim gerçeğimizdir. Sonunda "anlayamadık, fark edemedik, haindiler, alçaktılar, bizi yanıltıp aldattılar" dedik. Birçok arkadaşımızı peşlerine takıp Süleymaniye'ye kadar götürdüler. Bu bir zayıflıktı. Bunun özeleştirisini verdik, vermek durumunda kaldık. Oysa bu kadar zayıf duruma düşmemeli, bu kadar gözü kapalı veya kör olmamalıydık. Bu kadar gelişmiş, aydınlanmış, mücadele etmiş ve yetkinleşmiş bir hareketin ve Önderliğin bu kadar aydınlattığı bir örgütte bu kadar zayıf olmamalıydık. Ama tecrübe yoktu, süreç ağırdı, 15 Şubat gibi bir olay vardı. "Doğrultu tutturamadık, yanıldık ve aldandık" dedik. Bunun bir anlamı vardı ve kabul gördü. Gerçekler ortaya çıkınca tavır alındı. Ancak gözle gördüğümüz zaman doğruyu bulabildik. Akılla, duyguyla, bilinçle, siyasi değerlendirme gücüyle değil de, gerçekler gözümüzle görülen düzeyde açığa çıkınca fark edebildik ve o zaman tavır belirledik. Ancak gördükten sonra Önderlik çizgisinden yanayız, VII. Kongre sonuçlarından yanayız, diye tutum belirledik. Bu bir taraf tutma ve eski tarafsızlığı bozma oldu.

Değişim döneminde örgütten yana böyle bir tavır koyduk. Çoğumuz çok zorlandık, örgütten çok yıkıcılığa ve bozgunculuğa düştük, provokasyonun ve tasfiyeciliğin peşine takıldık. Dolayısıyla örgüte hizmet etmedik; tersine, zarar verdik ve uluslararası kompoloya hizmet ettik. Bunu hiç örtbas etmemeli, eveleyip gevelememeli ve muğlaklaştırmamalıyız. Olguları bütün açıklığıyla olduğu gibi ortaya koymalıyız. Böyle koyanlar doğruyu bulur, doğru değerlendirme yapar ve militanca gelişme içerisinde olurlar. Dolayısıyla zararlar, yanlışlar ve tersliklerden dönebilirler. Bunu yapmak için sağlam bir özeleştiri vermek, iç sorgulama yapmak gerekir.

Çoğumuz raporlar yazdık, tartışmalar geliştirdik, sözler verdik, toplantılar yaptık. Bu, örgütün tarafına geçmekti; uluslararası komplo karşısında Önderlik çizgisinin örgüt içinde zafer kazanmasıydı. Bu gelişme bizi toparlayarak değişim sürecine soktu. Örgütlü bir biçimde değişimi gerçekleştirme süreci içerisine girdik. Şimdi arkadaşlarımız "biz örgütten yana taraf takındık, Apocu olduk, her şeyi fethettik, kimse bundan öte bizden bir şey istemesin bize versin" diyorlar. Sanki örgütten bir şeyler istemek için örgütten taraf olunmuş gibi bir tutum var. Örgütün mücadelesini yürütmek, örgüt militanı olmak, örgüte hizmet etmek ve çizginin gereklerini yerine getirmek için değil de, örgüte dayanarak, örgüte yüklenip örgütten isteyerek yaşamak için taraf olmuş gibi. Böyle şey olmaz, örgüt böyle kimseyi kabul etmez. Kim böyle örgüte katılmak isterse, örgüt "Allah yolunu açık etsin. Git, istediklerini nerede ve nasıl kazanıyorsan, bravo sana" der. Ancak başarı diler. Yoksa örgüt kimseye bir şey vermez, sadece mücadele görevi verir. Bu laf ya da dedikodu örgütü değil, bir mücadele örgütü, eylem örgütüdür. Zavallıların toplanıp kendilerini yaşattığı yer de değildir; tersine, Kürt halkının en fedakar, en yiğit, en militan ve en bilinçli öncü insanlarının halkın kurtuluşu için toplandığı savaş mevzisidir. Yanlış anlamayalım, Apoculuğu yanlış tanımlamayalım. Kimsenin Apoculuğu kendine göre anlama, kendine göre tanım geliştirme hakkı yoktur. Önderlik kendi tanımını kendisi geliştirdi. Demokratik Uygarlık Manifestosu önümüzdedir; orada on beş bin yıllık tarihin halk yararına en net sorgulanması ve yüzyıllık geleceğin çok aydınlık çizilmesi var; hatta bu binlerce yıllık insanlık geleceği için de bir ufuk ve doğrultu veriyor, insanlığın nereye ve nasıl yürüyeceğinin yasalarını gösteriyor. Bu gerçeği görecek ve anlayacağız. Kendimizi buna göre yeniden örgüte katmayı ve onunla bütünleştirmeyi esas alacağız.

İşte burada yeniden sorunlar ortaya çıktı. Bazı arkadaşlar "biz katıldık, taraf olduk, yeter" diyorlar. Oysa biz 2001 yılından itibaren pratikleşme çalışmaları içerisine girdik, konferanslar yaptık. Pratikleşemeyen ve yeni süreci geliştiremeyen tutum ve anlayışları değerlendirip eleştirdik, bu tutumları mahkum ettik. Bu örgüt kararıdır ve hepimizi bağlar. Kendimize göre değil, bu kararların gereğine göre hareket edeceğiz. Bunun arkasından kongreye gittik. VIII. Kongre ile kendimizi yeniden tanımlayıp kararlaştırdık. Yeni bir süreç başlattık, yeni taktik görevler oluşturduk. Buna pratikleşme, örgütü büyütme, siyasi mücadeleyi her alanda geliştirme, kitle eylemliliğini, propaganda ve ajitasyonu, diplomasiyi, kültür, sanatı ve edebiyatı geliştirme, hepsinin temeli olarak da silahlı savunmayı çok güçlü ve yeterli hale getirme ve mevzilendirme diyoruz. Önderlik on binleri sürekli saydı, her zaman üzerine titredi, duyarlı davrandı ve bizi duyarlılığa davet etti. Böyle bir pratik sürece katılmak gerekiyor. Taktik budur. Taktiğe katılan örgüte katılmış olur. Yirmi milyon Kürt insanı da bizim örgütümüzün programını kabul ediyor, hatta eyleme de kalkıyor, yiğitçe yürüyüşlere gidiyor, en fedakar çalışma içerisindedir. Yemiyor, içmiyor, boğazından kesiyor, getirip örgüte ve gerillaya veriyor. Kendilerini örgütlesinler, geliştirsinler, iyi mevzilendirsinler, sağlam olsunlar, iyi mücadele etsinler diye böyle davranıyor. Bunlar programı kabul ettikleri için veriyor ve o kadar da pratik uygulama yapıyorlar.

Bizim arkadaşlarımız da kalkmışlar, "biz programı kabul ettik, ondan öte bir şey yapmayız. Herhangi bir görevimiz yoktur, sadece isteriz" diyorlar. Bu, örgüte katılmak değildir; tersine, taktik dışı olmak, dolayısıyla örgüt dışı olmak anlamına geliyor. Taktik dışı olunca, yeni taktik süreci anlayamayınca ve yeni taktik sürecin görevlerini bilince çıkarmayınca, onun gereklerini düşünmek, ona göre davranmak, onun ölçülerini esas almak ve onun bize yüklediği işleri hissetmek, dolayısıyla ona göre davranmak da mümkün olmuyor. Örgütten, mücadeleden, onun sorunları, görevleri, zorlukları ve kolaylıklarından habersiz, kendi kabuğuna çekilmiş bir duruma geliyoruz. Bu son derece bireyci, özerk bir duruma gelmek, kendi dar ve ufuksuz yaşamı içerisine çekilmek anlamına geliyor ve taktik dışı olmayı ifade ediyor. Taktiğin dışında kalanlar da elbette örgüte katılmamış olurlar. Örgütün sorunlarını göremez, iyi tahlil edemez, duyarlı davranamaz ve anlayamazlar, do-

layısıyla her an her yerde doğru çizgiye uygun ve Önderlik tarzıyla bütünleşmiş militan tutumun ne olması gerektiğini bulamazlar. Böyle bir tutumu takınamazlar.

Komplo ile mücadele komployu içimizde öldürmek demektir

Çoğu arkadaşımız böyle bir duruma düşüp tutum takınamayınca, "göremedim, anlayamadım, hata yapmışım" diyorlar. Hayır, sen hata yapmadın, sen henüz örgütün dışındasın. İçindesin ama, örgütün neyle uğraştığından, neyi yaşadığından, neyin mücadelesini verdiğinden haberin yok. Bu tür durumda olmayı reddedeceğiz ve aşacağız. Böyle duramayız, bu biçimde durarak "biz iyi militanız" diyemeyiz. Gözükara bir intihar eylemcisi de olabilir, canını hiçbir değerde de tutmayabilirsin, ama doğru iş yapamazsın. Öyle yapmak demek, iyi bir konumda olmak demek değildir. Mücadele sadece kurşun patlatarak olmaz. Militan her zaman, günün 24 saatinde her yerde mücadele halindedir. Biz geçen dönemde en temel mücadele kendi kişiliklerimizde sürüyor demedik mi? Uluslararası komployla mücadele etmek demek, her şeyden önce komployu kendi içimizde öldürmek demektir. "Komplonun bize dayattıklarını çizgi tutumuyla mahkum etmek, dolayısıyla komployla mücadele edecek son derece duyarlı, disiplinli, bilinçli ve örgütlü kişilik haline gelmek, bir de militanlaşmak gerekiyor" dedik. Bu bizim gerçeğimizdi. Bunu anlamamak, görmemek ve duymamak olur mu? Bilmemek ve duymamak değil de, kendini koyuvermek var.

Önderlik *"Kendini koyuverme yaşanıyor, bir sağa bir sola gidiliyor, boşvermişlik var"* dedi. Bunlarla örgüt olunmaz; böyle militanlık, böyle çizgi savaşçılığı, böyle Önderlik bağlılığı ve izleyiciliği olmaz. Çünkü bu başarı yaratmaz. Başarısızlık, Apoculuğun zıddıdır. Apoculuk başarısızlığı kabul etmez. Demek ki, bu boşvermişliği, gevşekliği, bunun doğurduğu duyarsızlığı, tedbirsizliği ve işlevsizliği, bireyciliği, bencilliği ve kendine göreliği aşmamız, bunu aştırtacak bir mücadele yürütmemiz gerekiyor. Apocu olmak; doğru çizgiye girmek, dolayısıyla süreci doğru anlamakla, dönemin gereklerine göre bir yaşam ve mücadele içerisine girmekle olur. Bunun dışında başka bir yol yoktur. Biz kendimizi başka bir yolla, başka bir tutumla çizgi gerçeklerine, sürecin gerçeklerine, onun militana yüklediği görev ve sorumluluk düzeyine ulaştıramayız. Dolayısıyla böyle bir tutum sahibi olarak militanlığın gereklerini yerine getiremeyiz. Başka bir duruşta olmaya militanca duruş diyemeyiz. Bu konuda yanılmamamız, bu çerçevede bir yoğrulmayı bütün örgütte geliştirmemiz gerekiyor.

Şu açığa çıktı: Mevcut örgüt çizgimiz, örgüt tarzımız, yine yönetim duruşumuz ve yönetim çizgimiz dönemin gereklerini karşılamaya yetmiyor, Önderlik çizgisini pratikleştirmeye yetmiyor; onu geliştirecek, uygulayacak ve başarıyla pratikleştirecek bir düzeyde değildir. O zaman böyle bir düzeye getirmemiz gerekir. Çizgi ve taktik dışı, çizginin üzerimize yüklediği görevleri pratikleştirip yerine getiremeyen bir konumda olmamalıyız. Bu temelde örgüt ve yönetim çizgisi doğrultusunda bir iç sorgulamayı, genel bir eleştiri ve özeleştiriyi yönetimimizden başlayarak geliştirmek durumunda kalıyoruz. Bu süreci başarıyla yürüten bir militanı, onun yönetimini ve örgütünü ortaya çıkartmak açısından bu bir zorunluluk durumundadır. Dolayısıyla bunlardan kurtulma mücadelesini vermemiz gerekir. Ah vah edemez, eksikliklerimizin altında ezilemeyiz; zayıflıklara dayanarak yaşam alanı bulmaya çalışamayız. "Örgüt veya çizgi bizi bu halimizle kabul etsin" diyemeyiz. Örgüt bunu kabul etmez; özellikle pratikleşmeye geçtiği bir süreçte asla kabul etmez.

Elimizde bütün insanlığa yol gösteren ve çizgiyi ortaya koyan kutsal bir kitap var

Önderlik her zaman pratikte başarıyı esas aldı. Başarı sözü verdi, başarı sözü aldı ve başarı dışında hiçbir ölçüyü kabul etmedi. Zayıfsan, çaresiz ve zavallıysan Apoculuktan uzak dur. Önderlik, *"Öyleleri bizden uzak dursun, yanımıza hiç yaklaşmasın. Biz ateş topuyuz, mücadele halindeyiz. Ancak böyle bir düzeyde yaşayanlar ve bunun içine girebilenler bizimle olur ve mücadele edebilirler. Bu düzeye gelemeyenler yanıp yakılırlar. Onun için hiç yaklaşmamaları daha hayırlı bir iştir"* dedi. Zayıflıklarla yaşanamayacağını, pratik süreç içerisine girdiğimiz bir ortamda zayıflıklar, başarısızlıklar ve geriliklerle yol alamayacağımızı, bunu örgüte ve çizgiye kabul ettiremeyeceğimizi bilmemiz gerekir. Hepimiz benzer olabiliriz; yönetimimiz çok geri olabilir, iyi yürütmeyebilir, iyi denetlemeyebilir; ama Önderlik kabul etmez. Önderlik her hafta uyarıyor, her hafta gösteriyor. *"Sağ yapıyorsunuz, sol yapıyorsunuz; neredir, hangi görevin başındadır?"* diyor. Görevlerini yerine getiremiyor diye uyarıyor. "Nerede kaldı militanlık" diye uyarıda bulunuyor. Önderlik *"Karar almak ve değerlendirme yapmak yetmez"* dedi. Bunlar iyi ve gereklidir. Ancak önemli olan bunların ne kadar yaşamsallaştırıldığı, ne kadar pratiğe aktarıldığıdır.

Önderlik her şeyden önce çizgiyi denetliyor. Elimizde bütün insanlığa yol gösteren ve çizgiyi ortaya koyan kutsal bir kitap var. O kabul etmez. Dolayısıyla kendi zayıflıklarımızı ve geriliklerimizi örgüt gerçeğine, Önderlik gerçeğine, çizgi gerçeğine kabul ettirmeye çalışmak yerine, kendimizi bu gerçekler karşısında değiştirmek, düzeltmek, yenilemek ve örgüt gerçeğiyle bütünleştirmeye çalışmak en doğru yoldur. Militan olmanın, doğru katılmanın, örgüt ve Önderlikle doğru buluşmanın tek yolu budur. Ortayol yoktur; Türkiye'de de ortayol bitti. Biz bu ortayolu çok önceden bitirdik: Aslında 2001 yılında bitirmiştik. Ortayolculuk kendisini dayattı, diretti. VI. Konferans'ta bunu iyi değerlendirdik. Konferans sonrası süreçte bu tür davranışları açığa çıkarıp mahkum ettik. Yine de ısrar edilince, VIII. Kongre'yle bütün bu tutumlara kesin bir son verip nokta koyduk. Örgütümüzün bu düzeyi Avrupa'yı olduğu kadar Türkiye'yi de etkiledi. Avrupa'yı değiştiriyor, NATO'yu değiştiriyor, Türkiye'yi değiştiriyor. Peki, onun militanlarını mı değiştiremeyecek? Bütün bu güçler örgütü, çizgiyi ve onun gelişimini bu kadar ciddiye alacaklar, dikkate alacaklar, kendi tutumlarını, davranışlarını ve politikalarını buna göre belirleyecekler de bu örgütün militanı olan ve mücadelesini yürütenler mi bunu yapmayacak? Hayır, böyle bir şey olamaz. Bu çok ters ve geri bir durum, kesinlikle reddetmemiz gereken bir durumdur. Bir de böyle bir konumda olmak, böyle bir konumda yaşamak mümkün değil. Bu nedenle herkesten daha fazla bizim bu gerçekleri görüp sahiplenmemiz ve kendimizi ona göre yeniden yapılandırmamız gerekiyor. Örgütün ve mücadelenin ulaştığı bu düzeye her militanın ulaşması gerekiyor. Her militanın, her alandaki örgütümüzün çizginin gereklerini yerine getirmesi gerekiyor. Böyle olmayanı örgütten sayamayız, onay veremez ve olumlu göremeyiz. O durumlarda olmak mücadeleyi gerektirir. Örgütün dışındadır, terstir, dolayısıyla mahkum edilmeyi, reddedilmeyi gerektirir. O durumlarda olmamak, o durumlara düşmemek gerekiyor.

"Eski katılım düzeyi yetmiyor. VIII. Kongre'nin ortaya koyduğu taktik sürecin gereklerine katılmak, onun gerektirdiği tarzı, tempoyu ve üslubu edinmek, onun gerektirdiği örgütlü çalışma ve disiplinli yaşam içerisinde olmak gerekiyor. Böyle olan, yeni döneme doğru katılmış, dolayısıyla çizgiye ve örgüte doğru katılmış Önderlikle doğru bütünleşmiş olur."

Bu temelde örgüt içinde bir düzeltme hareketini geliştiriyoruz. En üst yönetimimiz kendisini dönemin örgüt çizgisine ulaştırmak, yönetim tarzını bu temelde yetkinleştirmek, Önderlik çizgisinin gerektirdiği yönetim tarzını tutturmak için çaba harcıyor ve mücadele ediyor. Yoğun bir tartışma halindedir ve sistemini buna göre uyarlamaya; işleyişini, karar, uygulama ve denetleme gücünü bu temelde geliştirmeye; dolayısıyla dönemin gerektirdiği yönetim gücü haline gelmeye çalışıyor. Bu konuda eksikliklerini hiç örtbas etmeden, gizlemeden, açık yüreklilikle çizgi doğrultusunda ortaya çıkarıp eleştiriyor ve gerekirse özeleştiri veriyor. Doğrunun, gerekli olanın ne olması gerektiğini bulup, bütün yönetimimizi bu doğrultuya çekmeye çalışıyor. Böyle bir süreçte en üstte Konsey, yine Koordinasyon ve merkezi çalışma birimlerimiz düzeyinde böyle bir mücadele, yönetim olma, örgüt ve yönetim tarzını dönemin görevlerine göre çizginin gereklerini içerecek şekilde geliştirme çabamız var. Bunu bütün yönetime de taşıyoruz. En üst koordinasyonun geliştirdiği bu tutum ve yürüttüğü bu çaba, kendisinden başlamak üzere halka halka bütün örgüte taşıyor, taşırılıyor ve daha fazla da taşırılacaktır. Yönetimimizi bu dönemin çizgisini doğru ve yeterli uygulayacak, bütünlüklü ve ortak bir tarza sahip, Önderlik tarzında ve çizgi gerçeklerinde bütünleşmiş bir yönetim haline getirmek için yoğun bir örgütsel mücadele yürütüyoruz. Tartışma yapıyoruz, eleştiri geliştiriyoruz, sorgulama görevini tüm arkadaşlarımızın önüne koyuyoruz. Gerektiği yerde soruşturma da yapıyoruz.

Biz paramparça olamayız, herkesin kendine göre bir anlayışı, bir tarzı ve ölçüsü olamaz. Biz bir ideolojik, politik ve örgütsel çizgi gücüyüz, bir Önderlik gücüyüz. Tek yaşam, çalışma, yönetim ve örgüt tarzımız vardır. Bu çizgi herkesin kendine göre tarzını kabul etmez; sadece kendi tarzını kabul eder. Önderlik açıkça *"Kendinize göre tarzlarınız ve anlayışlarınız varsa, benim de var. Resmen ve fiilen örgütü belirleyen ve yönlendiren benimkisidir. O zaman benim anlayışım, benim tarzım, benim tutumum demeyeceksin; Önderliğin tarzı, anlayışı ve tutumu diyeceksin ve ona katılacaksın. Ona katılırsan çizginin militanı olursun. Kendini konuşturmaya kalkarsan çizgi ile mücadele halinde olur ve çizginin imkanlarını kendin için kullanmayı öngörürsün"* diyordu. Önderlik bunun hırsızlık olduğunu, çizgi dışı olduğunu, çizgi ile karşı karşıya gelmek olduğunu söyledi. Bu açıdan kendimizi bu durumdan kurtaracağız.

Yeni pratikleşme süreci, bu sürecin görevleri ve bu görevleri yürütürken karşı karşıya kaldığımız sorunlar, her şeyden önce bizi böyle bir düzeltmeye, dönemin görevlerini başaracak şekilde çizgi doğrultusunda pratik tarzı, üslubu ve tempoyu tutturmaya yöneltiyor; onu gerçekleştirmekle zorunlu hale getiriyor. Bunu yapmadan başarmak mümkün değildir. Başarının yolu, her şeyden önce böyle bir düzey tutturmaktır. Doğru bir örgüt çizgisi, pratik çalışma çizgisi, örgütlü ve disiplinli çalışma çizgisi, bütün bunları yürüten ve denetleyen yönetim çizgisi mutlaka gereklidir. Dolayısıyla Önderlik tarzının her yere hakim kılınması şarttır. Önderliğin yaşam, ilişki, değerlendirme, çalışma ve yönetim tarzı her yerde uygulanmak zorundadır. Herkes her yerde bu tarzı özümsemek, bu tarz temelinde birleşmek ve bütünlük yaratmak zorundadır. Bununla çelişen, bundan kopan, ayrı ve bireyci kalan her şey bunun dışında, bununla çatışma ve çelişki halindedir, dolayısıyla çizgiye zarar verir. Onun için kendine göre yaklaşımların, bireyciliklerin, bana göre olsun demenin hiçbir değeri yoktur. Bazıları içimizde "biraz da benim dediğim olsa, biraz da bireyci olsak" diyorlar; hatta bazıları "biraz da özel mülkiyet olsa ne olur" diye düşünüyorlar. Hiçbir şey olmaz; sadece iyi bir küçük burjuva olursun. Allah yolunu açık etsin. Git, karnını doyurabilirsen ne mutlu sana! Ama bu örgüt sana bir kaşık çorba bile vermez. Örgütün içinde olmak bir yana, yanında bile olamazsın. Bir fedai örgütünün içinde öyle durulmaz. Sen kurnazsan, alem de ahmak değil; kan verecek, can verecek, fedai gibi çalışıp kazanacak; sen de yiyeceksin, biraz yaşayacaksın, biraz rahatlatacaksın. Bu mümkün mü? Bu örgüt buna izin verir mi? Böyle bir durumu kabul eder mi? Geriye dönüp geçen otuz yıla bakalım: Bu çizgi, bu Önderlik bunu kabul etti mi? Hayır, etmedi. Tam tersine, en büyük mücadeleyi burada verdi. Yöntemli oldu, duyarlı oldu, dikkatli oldu, bunu kazanmayı esas aldı; ama bunlarla asla uzlaşmadı, asla bunlarla bir arada olmadı, bunlarla mücadele etti, savaştı, bütün gelişmesini de bununla kazandı. Bu öyle boş bir mücadele değildir. Çizgiyi ve örgütü var eden, dışa karşı yürütülen bütün çalışmalarda ve mücadelede başarıyı yaratan budur.

Onun için bunu sağlamak, yaratmak ve geliştirmek zorundayız. Bunu sağlayacak kadar kendimizi Önderlik çizgisine, tarzına, üslubuna ve temposuna ulaştırmak, birlik ve bütünlüğü içerisine çekmek zorundayız. En başta en üst yönetimlerimiz bunu en üst düzeyde geliştirmek kaydıyla bütün örgüte yaymak durumundadır. Bu temelde bir sorgulamayı geliştiriyoruz, geliştirmek durumundayız. Bu işin başka yolu kalmadı. Her alanda ve her düzeydeki bütün yönetimlerimiz dönemin yaşam, çalışma ve yönetim tarzını tutturacaklar. Bunu kendilerine göre değil, çizgi gereklerine göre, Önderliğin yaşam ve yönetim tarzına göre yapacaklar. Bunu yaptıkları ölçüde, Önderlik çizgisiyle ve örgüt gerçeğiyle bütünleştiklerini, ona hizmet ettiklerini bilecekler. Bununla bütünleşemedikleri ve çeliştikleri ölçüde de çatışma içinde olduklarını, mücadeleye ve örgüte zarar verdiklerini bilecekler. Zarar veriyorlarsa, zararın hesabını verecekler. Eleştiri yapacağız, özeleştiri yapacağız, hesap alıp vereceğiz, rapor ve talimatımız olacak. Yoksa "ne yaparsak yapalım, keyfimize göredir, ne yaparsak doğrudur, yeterlidir, kabul görmelidir; hiç kimse ne yaptığımızın hesabını kitabını sormamalı; hatta razı olup alkışlamalıdır" dememeliyiz. Bunu örgütten istememeliyiz; örgüt bunu kabul edemez. Örgütümüz bu çizgide olamaz.

Biz partiyi değiştirdik, kongre yaptık, KADEK olduk. Bu, bu duruma geldik demek değildir. Hayır, kim öyle düşünüyorsa yanlış düşünüyordur. Biz yine bir çizgi hareketiyiz; ideolojik, politik ve örgütsel çizgi gücüyüz, Önderlik hareketiyiz. Bir tane çizgimiz, bir tane tarzımız, bir tane üslubumuz var. Bunun dışındakiler kendine göredir; dolayısıyla aşılıp giderilmek, bizi başarıya ve zafere götüren doğru tarz ve çizgiyle birleşmek ve bütünleşmek zorundadır. Böyle olursa örgüte doğru ve yeterli katılım olur. Bu temelde bir sorgulama ve düzeltmeyi geliştirmek, özeleştiri içerisinde olmak, buna göre yeni taktik sürece katılım sağlamak gerekiyor. Militan olmak, yeni döneme katılmak böyle olur.

Taktikten kopmak başarılı çalışma tarzından uzak durmak demektir

Bu açıdan eski katılım düzeyi yetmiyor. VIII. Kongre'nin ortaya koyduğu taktik sürecin gereklerine katılmak, onun özümsemek, onun gerektirdiği tarzı, tempoyu ve üslubu edinmek, onun gerektirdiği örgütlü çalışma ve disiplinli yaşam içerisinde olmak, buna göre günlük çalışma yürütmek, günün yirmi dört saatinde örgütün emrinde, örgüt düzeninde, örgüt için çalışır vaziyette olmak gerekiyor. Böyle olan, yeni döneme ve yeni taktik sürece doğru katılmış, onunla bütünleşmiş, dolayısıyla çizgiye ve örgüte doğru katılmış, Önderlikle doğru bütünleşmiş olur. Böyle yapamayan, örgütten kopuk demektir. Taktikten kopmak, başarılı çalışmadan uzak olmak, örgütten kopuk olmak, örgütle çelişkili yaşamak demektir. Örgütle çelişki yaşamanın kabul edilir bir yanı yoktur. Örgütümüz öyle her türlü çelişkili yaşamı kabul edecek bir örgüt değildir. Çelişki varsa çözümlenmeyi gerektirir. Sorunlar ortaya çıkarsa, çözmek bir zorunluluktur. Örgüt içerisinde sorunlar ortaya çıkabilir. Çıkar ama, bu sorunlar yaşatılmaz, meşru görülemez, savunulmaz, böyle kalınsın denmez. Bunlar her zaman çözümlenmeyi gerektirir. Sorunlar çözümlendiği ölçüde gelişme yaratır. Eğer çözümleniyorsa çelişkilerden korkmamak, sorunlardan korkmamak gerekir. Ama çözümlenmiyor da kangren olacak şekilde yaşatılıyor ve dayatılıyorsa, orada tehlike var demektir. O, kişiyi de çıkmaza sokar, örgüte de zarar verir. O tarzda yaklaşım içinde olmamak gerekir. Dolayısıyla anlamamışsak iyi anlayalım, çalışalım, anlar hale gelelim. Güçsüzsek kendimizi güçlendirelim; doğru katılamamışsak katılalım. Örgütün tarzını, üslubunu ve temposunu edinememişsek, çalışarak edinelim. Bütün bunları yapmak elimizdedir. Örgüt desteğini bu yönlü çalışanlara veriyor. Ama bunları yapmayanları, bunları es geçenleri kabul etmiyor. Dolayısıyla kendimize göre örgüt dışında, bireyci bir biçimde kalmayı değil, örgütün, çizginin ve Önderliğin desteği temelinde örgütle en ileri düzeyde bütünleşmeyi, çalışmayı ve iyi bir militan haline gelmeyi esas alacağız. Bunlar içinde bulunduğumuz durumdur ve bizim genel doğrularımızdır. Herkes kendisini bu temelde değerlendirmelidir.

Bazı çalışma alanlarımızda en basit deyimle ayıp sayılması gereken birçok şey oldu. Her şeyden önce arkadaşlarımız "biz bir örgütüz, çizgimiz var, Önderlik hala bizimle bu kadar uğraşıyor, yönetimlerimiz ve arkadaşlarımız var, bir onları görüp dinleyelim, onlar ne söylüyorlar, anlamaya çalışalım. Biraz onların gereklerini yerine getirme çabası içinde olalım" diyebilirlerdi. Fakat arkadaşlarımız bu gerçekleri bile neredeyse kaybetmişler. Kendine göre yaklaşım ve gözü kapalılık had safhaya çıkıp çok ileri gitmiş. Böyle olur mu? Gerçekler neredeyse unutulmuş. Örgütle, örgüt gerçeğimizle haberi bile kalmamış. Bu kadar toplantı oldu, bu kadar uyarı yapıldı. Doğruları ve gerçekleri ortaya koyduk. Onlardan sonuç çıkarmak, onları anlamak zor muydu? Hayır. Fakat öyle bir durum oluşmuş. Neredeyse kendine göre bazı havalara kapılma durumu ortaya çıkmış. Arkadaşlar isyan da edebilirler. Şimdiye kadar isyan eden olmadı mı? Çok oldu. Ama örgüt de mücadele yürütüyor. Örgütü çok zayıf, çaresiz ve mücadele etmez görmemek gerekir. Örgüt ikna etmeyi esas alıyor, çalışıyor, çabalıyor, çok duyarlı ve dikkatli davranıyor, insana çok büyük değer biçiyor; ama örgüt işleri işin içine girdi mi, bu örgüt ve onun çizgisi kadar kararlı, keskin ve amansız bir güç yoktur.

Önderlik, *"Her şeyi yapın, isterseniz anama da her şeyi söyleyebilirsiniz, ama kim partiyle oynarsa çok sert bir biçimde karşılığını bulur"* diyordu. Bu, bizim örgüt gerçeğimiz, çizgi gerçeğimizdir. Örgütü iyi ve doğru anlayacağız. Örgüt içerisinde kalabilmek için deyim yerindeyse tir tir titreyeceğiz. Sere serpe yatıp uyumak değil de, yirmi dört saat hazırolda duracağız. Örgüt böyle olur, örgüt içinde militanca böyle durulur, böyle yaşanır. Eğer farklı olacağı sanılıyorsa burada yanılgı var ve yanlış anlaşılmıştır. Farklısının

mümkün ve imkan dahilinde olduğunu söyleyenler olmuşsa yalan ya da yanlış söylemişlerdir. Önderlik Gerçeği hiçbir zaman böyle söylemedi. Yüzlerce kitap var, Önderliğin bunu nasıl koyduğu iyi okunsun. Biz kendimizi dayatmıyoruz, hiç kimse kendinden bir şey söylemiyor. Söylediğimiz ve düşündüğümüz her şey Önderliğindir; her türlü güç Önderliğin verdiği güçtür. Hele örgüt gerçeği ortaya çıktı mı, örgüte Önderlik kadar değer veren ve örgüt üzerinde titreyen bir güç yoktur. Neden? Çünkü bizim her şeyimiz örgüttür. Yaşamımız, varlığımız, ruhumuz, duygumuz, her şeyimiz örgüte bağlıdır. Kimliğimiz, karın doyurmamız, her şeyimiz örgüttür. Bizde örgüt ekmekten, sudan ve havadan daha önce geliyor. Her şeyi örgütle sağlıyoruz. Bütün kuvvetimiz örgütlülüğümüzden kaynaklanıyor. Hiçbir arkadaşımız yanılmasın. Kimse "şöyle yaparım, kendimi zorlarım, alan açarım, kendimi kabul ettiririm" demesin. Bu yanlıştır, öyle yapan kendine zarar verir.

Arkadaşlarımız kendilerini doğru bir yaklaşıma ulaştırmak; yanlışları tereddütsüz ve kaygısızca ortaya koyup mahkum ederek, onlara karşı savaş açarak örgüt doğrularına gelmek ve bu doğruları özümsemek, örgüt doğruları temelinde yaşamak ve mücadeleye girmek durumundalar. Bizden olan, örgütümüzden olan, onun militanı olan budur. Bunun dışında bir militanlık biçimini kabul etmiyoruz. Bunun dışındakine yoldaş diyemeyiz; kim olursa olsun, kesinlikle bizimledir diyemeyiz. Önderlik bu konuda ölçülerimize gelmeyenler için *"Gözümün içi de olsa söker atarım"* diyordu. Ahbap çavuşlukla, grupçuluk yaratarak, sağı solu etkileyerek, ağlayıp sızlayarak örgüt etkilenmez. Hiç kimse bu tür yöntemleri seçmemeli. Bu hareket bir yiğitlik ortamıdır. Kürt'ün yiğitliği burada ortaya çıktı. Buna halel getirmeyeceğiz, leke sürdürmeyeceğiz. Ölüm olabilir, ama olursa yiğitçe olacak. Yoksa zavallılık bu örgütün içinde olmaz. Başımız da gidebilir. Fedai olmuşuz, dağa çıkmışız, silah kaldırmışız, savaş veriyoruz. Kelleyi koltuğa almışız. Ama bunların hepsi yiğitçe oluyor, militanca oluyor, fedaice oluyor. Başka tarz oluşu kesinlikle kendimize layık görmemeliyiz. Bu ruh, bu duygu, bu düzey çok önemlidir. Kimse hiçbir biçimde bunu lekelememelidir.

Süreci, olup bitenleri doğru anlamamız ve doğru değerlendirmemiz gerekiyor. Kendimizi hızla doğru ve yeterli tutuma ulaştırıp ona göre bir düzey tutturmamız gerekiyor. Buradaki durumlar bizi yeniden değerlendirme yapmaya götürdü. Bütün bunlar yeniden bir değerlendirme ve sorgulama yaparak bir düzey tutturmayı gerektirdi. Buna göre tartışıyor ve çalışıyoruz; bütün örgütü bu temelde yeniden harekete geçiriyor, yeni bir düzeltme süreci başlatıyoruz. Herkes bilmeli ki, bu sineye çekeceğimiz bir durum değil. Hiç kimse nazlanıp sızlanarak örgüte geri adım attıracağını sanmamalı. Genel bir düzeltme geliştirebilmek için değişik düzeylerde işlemler uyguluyoruz. Muhtemelen karıştırıcılar, bozguncular var. Ajanlar bile olabilir. Onları açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Fakat bizim için esas, gerekli ve önemli olan anlayış ve çizgi düzeltmesidir; herkesi örgüt çizgisine ulaştırmak, bu temelde bir yenilenmeyi, sorgulanmayı, eleştiri ve özeleştiriyi geliştirmektir. Bu temelde bir iç sorgulama, eleştiri ve özeleştiri süreci geliştiriyoruz. Yönetimlerimiz bunu bir biçimde yapıyorlar. Amacımız yoğunlaşma yaratmak, çizgi üzerinde derinleşme sağlatmak, arkadaşlarımızı yeni sürece, çizgi gerçeklerine ve dolayısıyla örgüt doğrularına çekebilmektir.

Çok aydınlık çok açık bir örgüt gerçeğimiz var

Bütün yapının böyle bir sorgulamayı geliştirmesi için çalışmalar yürütüyoruz. Toplantılar, tartışmalar, rapor almalar biçiminde bu süreci geliştireceğiz. Bu bizim için hayati önemde gereklidir. Yetersizlikler, yanlışlıklar, zayıflıklar, örgüt dışı anlayışlar ve tutumlar var. Kuşkusuz bunlar eskiye göre kısmen aşılmış ve önemli bir gelişme yaşanmış durumdadır. Çok kötü durumda değiliz. Fakat gelişme düzeyimiz siyasi ve askeri ortamın bizim için ortaya çıkardığı tehlikeler ve tehditleri karşılayacak bir düzey değildir. Bundan başta yönetim düzeyimiz sorumludur. Bu örgütten, onun yaşam gerçeklerinden kaçmak mümkün mü? Birinci gün yaparsın, ikinci gün yaparsın, ama üçüncü gün yapamazsın. Bu örgütte hiçbir şey gizli kalmaz, hiçbir şey örtbas edilmez. Çok aydınlık, çok açık bir örgüt gerçeğimiz var.

Yanlışlıkları düzeltmek boynumuzun borcudur. Geçmiş dönemde uyardık, eleştirdik, toplantılar yaptık, kararlar aldık. Hepimiz biraz duyduk, biraz duymadık. Biraz ciddiye aldık, biraz almadık. Biraz kabullendik, biraz kabullenmedik. Artık öyle yaklaşamıyoruz. 'Biraz ciddiye aldık, biraz almadık' yaklaşımıyla artık yeni dönemin yürümesi mümkün değildir. Herkes ciddi olmak, samimi olmak, çizgiye göre olmak zorundadır. Pratikleşen örgüt böyle olur. Görev başına gelen, eyleme giren militan topluluk böyle olur. Onun savaş gücü, gerilla gücü, militan gücü bu konuda en sıkı disiplinli, en örgütlü, emre ve göreve en hazır, deyim yerindeyse gözünü budaktan esirgemeyen bir kararlılıkta ve netlikte olur. Nerede bu kararlılık? Nerede bu netlik? Böyle olmaz! Ne böyle yönetim, ne böyle örgüt, ne böyle birlik, ne böyle savaşçı olur. Bunları değiştireceğiz. Bu bakımdan yönetimimizin kendi durumunu düzeltmesi esastır. Bunu esas alıyoruz.

Neredeyse arkadaşlarımızın gözü bağlanmış. Peki, bu arkadaşlarımız hiç düşünmediler mi? Karşımızda adeta ilahlaşan bir kişinin geçmişi nedir, ne yapmıştır diye hiç araştırmadılar mı? Kişilere bu kadar bağlanmak, ağa ile kul ilişkisidir. Bunlar biraz rahat ve keyfi bırakıyorlardı ve bu iyi karşılanıyordu. Ama örgüt gitmiş, militanlık gitmiş, ölçüler gitmiş, kimin umurunda? Böyle şey olur mu hiç? Dün öyle geçti. Bugün yüreğimiz hiç sızlamadı mı? Vicdan yok mu? Biz bir savaş gücüyüz, imha altındayız, idam ilmiği boğazımızda ve hangi saniye çekileceği belli değil. Cellatlar çıkmışlar, 'ipi ben çekeceğim' diye yarışıyorlar. Burada bize görev ve sorumluluk düşüyor. Militanız diye düşünülmedi mi, yürekler hiç sızlamadı mı? Ayıptır! Öyle yaşamakla bu militanlık bağdaşır mı? Bağdaşmaz. Niye bakılamadı, niye durumlar görülemedi? Demek ki yakınlık var, buna açıklık var, bunu fark edemeyecek kadar bilinçsizlik veya buna karşı çıkamayacak kadar iradesizlik var. Bilinçsizlik de, kabul etmek de, iradesizlik de militanlığa terstir ve özeleştiri gerektirir. Öyle yaşanmaz, öyle Apocu olunmaz.

Önderlik bize böyle olmayı öğretmedi. Tek öğreten Önderliktir, kimse başka öğretici aramamalıdır; başka yerde keramet aramaya gerek yok. Bizim anlayacağımız, takip edeceğimiz bir şey yok mu ki, kendimize başka örnekler, hatta neredeyse önderler seçiyoruz? Bu ayıp değil mi? Geçen yıllarda bunun o kadar mücadelesini yürüttük, o kadar yanlışlar ortaya çıktı, dalgalanma oldu, savaş yapıldı. Bu mücadele içerisinde doğruları da ortaya çıkardık. Neden arkadaşlarımız bu doğruları bu kadar göremediler? Neden örgütle bu kadar oynama ortaya çıktı? Neden örgüt düzenini ve disiplinini yeterince geliştiremediler? Bu anlaşılır gibi değil. Bu aynen Semir olayına benziyor. Semir de böyle bir grup arkadaşı etkilemişti; öyle ki, bunlar neredeyse Önderliğe en yakın çalışan arkadaşlarımızdı. Semir kaçıp gitmiş, hain olmuş, savaş açmış; buna rağmen arkadaşlarımız gelmişler, Önderlikten hesap soruyorlar. "Semir bizi niye etkiledi?" diye soruyorlar. Sen bu kadar cansız bir varlık mısın, bu kadar güdülüp yönlendirilmeye açık mısın? Militanı böyle ele alamayız.

Bu dönemde de benzer bir durum görünüyor. Bu kişiler size ne verdiler ki, o kadar çok bağlandınız? Düşünelim, çözümlensin. Şoreş denen adam ne verdi? Biz de bu tipi eskiden beri tanıyoruz. Onun bu kadar yetkilenmesinde elbette bizim de sorumluluğumuz var; bunun özeleştirisini vermemiz gerekiyor. Bir tane savaşçı mı eğitti? Yok. Bir tane ciddi eylemi var mı? Araştırmak gerekir. Çok büyük komutan deniyor da, öyle bir şeyi yoktu. Geçen yıl bunu taburun başına kim getirdi diye tartışma yürütmüştük; ama tabur komutanı oldu diye geri almayı gerekli görmedik. Burada o kadar arkadaşımız var. Yıllarca savaşmışlar, ölüm çemberinden geçmişler; yıllardır savaş içerisinde taburlar ve alayları yürütmüşler. Onların hepsi bir kenara atılıp çiğnenmiş, ortaya uyduruk bir şey çıkartılmış. Bir defa bu doğru değildi. Öyle bile olsa, kişilerle böyle ilişkilenmek doğru değildir. Görevse görev yürütüyor. Doğru yürütüyor mu, yürütmüyor mu? Hani hepimiz birbirimizi denetleyecektik? Nerede kaldı denetim? Hani örgütü bilgilendirecektik? Zayıfsa niye bilgilendirmedik? Gücünüz varsa niye karşı çıkmadınız? Şimdi ne yapacağız? Nasıl kendimizi izah edeceğiz? Demek ki iyi sorgulamamız gerekir. "Bizi ilgilendirmez, kaçmışlarsa sorumlu biz değiliz" demek doğru değildir. O kadar sorumsuz bir yaklaşım olur mu? Öyle diyebilir miyiz? O zaman adama sen nesin, nerede duruyorsun, nasıl silahı eline aldın, içimizde ne geziyorsun, nasıl bu kadar insanla ilişkileniyorsun derler. Mümkün mü? Hiçbir şey karşısında sorumluluk duymuyorsun, hiçbir şeyin mücadelesini vermiyorsun; bu kadar bireycilik, kendine görelik ve hesapçılık fazladır. Bunlar örgüt içerisinde yaşanmaz. Dolayısıyla doğru tutum sahibi olacağız.

Apocu hareketin otuz yıllık tarihinde en aydınlanmış dönemi yaşıyoruz

Daha 2000 yılında Dr. Süleyman bir sürü şey ileri sürdü. Amedçilik dedi, Kuzeyciliği dedi, hakkımız yeniyor dedi. Yerelciliği, mahalliciliği, bölgeciliği öne çıkardı. 2000 yılının yazına geldiğimizde bunun bir provokatör görüşü olduğunu hepimiz gördük. Gitti, düşman gücü oldu, saldırdı. Şimdi bakıyoruz, benzer anlayışlar yiğitlik gibi örgütümüz içine sokuluyor. Malazgirtliler gruplaşıp örgütleniyorlarmış. Serhatçılık yapılıyormuş. Geverçilik, Küçük Güneycilik, Büyük Güneycilik yapılıyormuş. Bunlar provokatör görüşleridir. Bu kadar dar, mahalli bölücü örgütlenmeleri kim yürütüyor bu örgüt içinde? Kim geliştirdi, neye dayanılıyor? Bu, sömürgeciliğin yarattığı sosyal zemine dayanıyor. Parti yıllardır bununla mücadele veriyor, bunu aştırmaya çalışıyor. Yakın dönemde de toplumumuzun, dolayısıyla insanımızın zayıf yeri olarak bu nokta görüldü, uluslararası komplo bunları hortlatmaya çalıştı. Özel savaş şefi Ümit Özdağ'ın bir kitabı var, PKK'yi inceliyor; PKK içerisinde şuracılar, buracılar, şu gruplar, bu gruplar var diyor. Yani kışkırtmaya, yoksa da yaratmaya çalışıyor. Bunları canlandırarak kime hizmet ediyoruz? Hani Kürttük, hani Kürdistanlıydık, hani ulus oluyorduk? Yeniden filan aşiretten, filan mahalleden, filan bölgeden olduksa, bunlar nerede kaldı? Hani kurtuluşçuyduk, yiğittik, ulusu kurtarıyor ve özgürlüğü yaratıyorduk? Kendini dün büyük komutan, kurtarıcı ve kurtuluşçu olarak gösterenler nerede kaldılar?

İhanet yanı başımızda. Demek ki uyanık olacağız, iyi bileceğiz. "Uyudum, göremedim, anlayamadım" olmaz. Bunlar keramet değildir. Bu biçimde kendimizi temize çıkaramaz, avutamaz, aldatamayız. Kendimizi bunlarla doyuramayız. Demek ki ciddi zayıflıklarımız var; Ulusal ve sosyal yönden zayıflıklarımız ve geriliklerimiz var. Biraz da düşmanın yaratıklarıyla yaşıyoruz; onları hala aşmamışız. Siyasi düzeyde zayıflıklarımız ve yanlışlıklarımız var. Kurtuluşçulukla ihaneti birbirine karıştırıyor, neredeyse aralarındaki farkı göremiyoruz. Özgürlük çiğnenmiş, ama haberimiz yok. Böyle yaşanmaz, bu tutumlarla örgüt içerisinde kalınmaz. Böyle ilişkilenme olmaz. Böyle örnek insan da olmaz. Kendimize göre sahte örnekler yaratmayalım. Önderlik, *"Neden herkesi örnek alıyorsunuz da beni hiç almıyorsunuz?"* diyordu. Kimse yanlış hesap yapmayacak; kimi örnek alacağını, neyle bütünleşeceğini iyi bilecek. Örgütümüzün bu konuda muğlaklığı yok; tersine, çok net ve açıktır. Ama bu gerçeklerden uzaklaşma var. Bu kadar aydınlatma ardından bu gerçeklerden uzaklaşmak ciddi bir durumdur ve üzerinde durmamız gerekir. Apocu hareketin otuz yıllık tarihinde ulaştığı en aydınlık düzeydeyiz. Öyle ki, elimizde Demokratik Uygarlık Manifestosu var. Onlarca toplantı yapmış, plan ve program ortaya çıkarmış, kararlar almışız. Hareketimiz en kararlı düzeyini yaşıyor. Bu kadar aydınlanma, bu kadar kararlaşma ortamında muğlak kalmak, kendini bu kadar ölçüler dışına atmak, 'anlamadım, göremedim, zayıftım' demek kabul edilir değildir. "Şundan dolayı aldandım, şu beni kandırdı, yeniydim anlayamadım, eskiydim ahbap çavuştum" gibi gerekçelerin hiçbir değeri yoktur. Kimse böyle gerekçelere sığınmasın, bu gerekçeler geçersizdir. Bugün gelmiş olan biri bile bu örgütün ne olduğunu bilir, bu örgütte nasıl tutunması gerektiğini bilir.

Gidin, milyonlarca halka sorun. Amed'e, Doğubeyazıt'a, Şırnak'a, Kamışlo'ya gidin, önünüze gelen halka sorun, size doğruyu öğretsinler. Bu hareketle nasıl tutum alınacağını, kimin izleneceğini, bu hareketin doğrularının neler olduğunu halk anlatıp öğretsin. İnsanlar çok iyi biliyorlar. Bilmemek diye bir şey söz konusu değil. Çeşitli zayıflıklar var. Çeşitli gerekçelerle kendimizi örtbas etmeyeceğiz, zayıflıklarımızı açığa çıkararak güce dönüştürmeyi bileceğiz. Doğrusu budur. Burada anlaşılmayacak, görülmeyecek, karşı çıkılmayacak bir durum yoktur. Bu kadar aydınlaşmış bir örgütte anlaşılmayacak bir şey yoktur. Bu kadar irade gücü haline gelmiş ve kararlaşmış bir örgütte güç olmamak diye bir durum yoktur. Sen güç olamıyorsan, örgütü de mi bilgilendiremiyordun? Yollar mı kapanmıştı? Hayır. Fakat böyle bir duruma girilmemiştir. Demek ki, zayıf ve ters yaklaşımlar var. Karşı taraf çalışmış elbette. Provokatördür, haindir, hesaplıdır, çalışıyor. Mücadele halindeyiz, savaşıyoruz; karşımızda savaşanların birçoğu dün yanımızdaydılar. YNK ile savaşırken de karşı cepheden bize kurşun sıkanlar onlardı. KDP ile savaşırken de onlardı. TC ile savaşırken de cephede vardılar. Kontralar az mı savaştı? Onun için sanki ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyormuşuz gibi yaklaşmak doğru değildir. Bizimki ayrıdır demek de doğru değildir. Hiçbir ayrılığı yoktur. İhanet ihanettir, kontralık kontralıktır, provokasyon provokasyondur.

Bütün bunlar inkarcı, komplocu-provokatif çizginin devamıdırlar. 1998'den beri komplonun bir parçası olarak böyle bir çizgi 1 Eylül sürecine dayatıldı ve biz

"Yanlışlıkları düzeltmek boynumuzun borcudur. Geçmiş dönemde hepimiz biraz duyduk, biraz duymadık. Biraz ciddiye aldık, biraz almadık. Biraz kabullendik, biraz kabullenmedik. Artık öyle yaklaşamıyoruz. 'Biraz ciddiye aldık, biraz almadık' yaklaşımıyla artık yeni dönemin yürümesi mümkün değildir. Herkes ciddi olmak, samimi olmak, çizgiye göre olmak zorundadır."

halen bununla mücadele halindeyiz. VI. Kongre'de de, kongre sonrasında da mücadele edildi. VII. Kongre'de de, kongre sonrasında da mücadele ettik; bugün de kalıntılarıyla mücadele ediyoruz. Bir tarafta Önderliğin mücadele çizgisi, bir tarafta provokatif-tasfiyeci çizgi, komplocu-inkarcı çizgi var. Bu iki çizgi mücadele halindedir. Bunu görmeyecek, anlamayacak, kavramayacak bir durum yoktur. Bu konuda eksiklikler gösterilmiş, zayıflık içerisine girilmiş. Duygusal yaklaşmaya, zayıf kalmaya, bu tür durumların altında ezilmeye gerek yok. Önderlik nasıl mücadele etti, örgüt nasıl mücadele ediyor? Bunlara bakarak, bunlardan güç alarak yanlışlarla mücadele etme gücünü yiğitçe göstermek gerekir. Bu biraz da intikam alırcasına olmalı; ihanetten, işbirlikçilikten, kölelikten intikam alırcasına olmalı. Herkes bunu yapabilmeli, her arkadaşta böyle bir tutum ortaya çıkabilmeli. Erkek arkadaşlar yapmalı, bayan arkadaşlar yapmalı. Bayan arkadaşlarımız daha duyarlı olmalı. Bunlar öyle kabul edilecek şeyler değil. Çocuk olmayalım. "Kadın olduk, özgürlükçü olduk, her şeyi yaparız" dememek gerekir. Köleliğin, geriliğin ve kocakarılığın özgürlükçülükle bir alakası yoktur. Özgürlük militanlığı bambaşka bir olaydır. Önderlik *"Tam özgürlükçülük, mutlak özgürlük çizgisinin militanı olmak"* dedi. PJA'ya girmek, bir kadın hareketinin militanı olmak, Apocu olmak, hele HPG'li olmak, mutlak özgürlük militanlığının en üst savunucusu olmakla olur. Zilan çizgisi, Sema çizgisi fedai çizgisidir. Fedai çizgisine halel getirmeyeceğiz, leke düşürmeyeceğiz.

Bir kongre süreci var, kongrenin ortaya çıkardığı heyecan var. Uluslararası gericilik kongreye saldırarak bizi vurmak istedi. Bizi, yönetimimizi bir sürü oyun ve örgütlenmeyle vuramayanlar, Kadın kongresinde vurmak istediler. Bizim örgüt olarak, çizgi olarak üzerinde bu kadar yoğunlaştığımız bir gücün, böyle bir dönemde öyle zayıf kalması, ölçüsüz kalması, kendine göre kalması, şaşkın olması kabul edilecek bir durum değildir. Arkadaşlarımız bunları hiçbir şekilde kendi semtlerine bile yaklaştırmamalıdırlar. Bunun muğlaklığı, kararsızlığı ve netsizliği olamaz. Zilanlar ve Semalar Önderlik gerçeğini korumak için fedailiği geliştirdiler. Gulan arkadaşımız örgüt bütünlüğümüzü, mevcut toparlanma gerçeğimizi, yönetim gücümüzü, kadın özgürlük gücümüzü geliştirmek istediği için saldırıya uğradı. Bunlar bu kadar net değil mi? Çok somut, bunlar bir zincirin halkaları gibi değil mi? Bunu anlamak için filozof olmaya, dahi olmaya gerek yok. Biraz önsezi, biraz his, biraz yürek ve vicdan bu bilinci oluşturmaya rahatlıkla yeter de artar bile.

Demek ki kendimizi öyle aldatmayacağız, zayıf yaklaşımlar içerisine girmeyeceğiz, anlamadık demeyeceğiz. Kaldı ki, Önderlik netleştirip aydınlatıyor. Bu çizgiye giremeyen varsa çıkar. Önderlik onun da önünü açtı. Önderlik, ***Beritan çizgisi*** dedi. Bu, 1992 ihanetine karşı mücadele çizgisiydi. Bir de KDP ve YNK yanında yemlenmeye ve kendini yaşatmaya çalışanların çizgisi var. Bunlar çok açık değil mi? Onları bırakalım da, kendimizle Beritan çizgisi arasındaki çelişkiler ve farklılıklar nedir, onu görelim. Diğerleri gözle görülecek ihanetlerdir, onları karşılaştırmak bile anlamlı değildir. Ama ondan öteye, biz o büyük militan ruhu ne kadar hissediyoruz, yaşıyor ve yaşatıyoruz? O ruhla ne kadar bütünüz? Kürt gerçeği bunlardı; Kuzeylisi, Güneylisi, Doğulusu ve Batılısıyla bunlardı. Ulus ruhu, halk ruhu, özgürlük ruhu kendini burada ifadeye kavuşturdu ve yüceltti. Bunlar öyle anlaşılmayacak kadar karışık ve muğlak değildir. Doğru anlayacağız ve gereklerini yerine getireceğiz. Militanlık en değerli yaşamdır; en güzel ve en onurlu yaşamdır. Onun gücünü göstereceğiz. Bu konuda bu kadar zayıf düşmek, kötürümleşmek kesinlikle doğru değildir. Kimsenin buna ne hakkı vardır ne de buna layıktır. Bizim ortamımıza giren, bu ortamdan etkilenen herkesin her şeyden önce güçlü olması gerekiyor. Böyle bir militan olmayabilirsin, ama yine de güçlü insan olmalısın. Başka ölçülerde yaşayabilirsin, militan ölçülere gelmeyebilirsin; ama bu, yatalak olmayı gerektirmez. Provokasyon, tasfiyecilik ve ihanetin on yıllarca dillendirdiği ve ortamımıza sokmak istediği düşüncelere kulak kabartmamak gerekir. Bunları çok duyduk; ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Tarih bilincimiz yüksektir. Bu kadar savaş nereden çıktı? Nasıl mücadelelerden geçtik? Bunları unutmamamız gerekiyor; bilincimizi kaybetmemeli, geçmişi unutmamalı, bu konuda aldanmamalıyız. Bütün bunları dikkate alan bir değerlendirme ve çözüm gücümüz olmalıdır.

İsteyen insanın çaba harcayarak yapamayacağı hiçbir şey yoktur

Özgürlük militanlığı elbette kolay değildir, bu herkesin harcı değildir, sıradan insanın işi değildir. Büyük insanlar, güçlü insanlar, yiğit insanlar, cesur insanlar bunu yapabilirler. Öyle sıradan insan bunu yapamaz. Öyle olsaydı sömürü olmazdı, baskı olmazdı, kölelik olmazdı, gerilik olmazdı. Bütün bunların hepsi varolduğuna göre, özgürlük militanlığı da bunların karşıtı olarak vardır ve bir gerçektir. Bu da yiğit insanın işidir, militan insanın işidir, seçkin insanın işidir. En onurlu, en şerefli ve tek doğru yaşam gerçeğidir. Bunu böyle kabulleneceğiz, böyle tanımlayacağız ve bunda tam bir bütünleşme yaratacağız. Kesinlikle zayıflığı kabul etmeyeceğiz. Zayıflık varsa, onu ortaya çıkartıp mücadele etmeyi esas alacağız. Mücadele temel felsefemiz olacak; her şeyi onunla sağlayacağız. Zayıflık, güçsüzlük, yanlışlık ve hata içinde olmak bir kader değildir. Zayıflıklar ve geriliklerle mücadele etme, düşmanla mücadele etmenin ta kendisidir. İçimizde olur, dışımızda olur, herhangi farkı yoktur. Düşmanla her zaman doğru, etkili ve yiğitçe mücadele etmeyi bileceğiz. Bu temelde yaklaşırlarsa her arkadaşımız iyi anlayabilir, iyi öğrenebilir, kendini iyi eğitebilir, iyi örgütleyebilir. Eksikliği ne olursa olsun, giderebilir. Bilinç düzeyi ne kadar gelişmemiş olursa olsun, doğruları öğrenebilir. Zayıflıkları ne olursa olsun, kendini yeniden yaratıp güçlendirebilir. Ne kadar hata yapmış ve yanlış içinde olmuş olursa olsun kendisini düzeltip yenileyebilir; yeniden örgütleyip güçlendirebilir. Buna inanacağız.

Değişim bir olgudur, bir gerçektir. İsteyen herkes değişebilir, kendini yenileyebilir, çok güçlü hale getirebilir. Yeter ki istesin. İsteyen insanın çaba harcayarak yapamayacağı hiçbir şey yoktur. "Yapamıyorum, olmuyor, olmaz" demek, istememekten çaba harcamamaktan kaynaklanıyor. "İstiyorum da yapamıyorum" demek diyalektiğe aykırıdır, bu doğru bir düşünce değildir. Görünüşte öyle olur ama, içten içe başka şeyler istendiği anlamına gelir. İnsanın yaptığı şeyler aslında onun istedikleridir. Yaptıkları istediği iken, kalkıp da sözde ben başka şey istiyordum demesi ikiyüzlülüktür, aldanmadır. Kendini aldatma buna denir. Bunu aşacağız, kendimizi bundan kurtaracağız. Gerçekten amaç bağlısı isek, bu çizgiyi benimsemişsek, Apocu olmaya karar vermişsek, istekliysek o zaman yapamayacağımız hiçbir şey yoktur. Bunu yapan binlerce militanın iyi bir temsilcisi, izleyicisi ve takipçisi olabiliriz. Hiçbir güç bizi böyle olmaktan alıkoyamaz. Hiçbir ihanet, çizgi dışı durum bizi buna ters düşüremez. Yanılmamalıyız bu konuda aldanmamalıyız.

Demek ki istemek kabul etmek, benimsemek önemlidir. Yapamaz mıyız bunu? Neden yapamayalım? Neyimiz eksik yapmak için? Başaramaz mıyız? Neden başarmayalım? En iyi başarılacak süreçten geçiyoruz. Ortam elverişli, imkanlar fazla, önümüzde dağ kadar tecrübe var. Büyük birikimler üzerinde hareket ediyoruz. Kendi tecrübemiz var. Bütün bunlara

dayanarak bir militanın yapamayacağı ne olabilir? Hiçbir şey olamaz. O nedenle kendini sağa sola çeken, zayıflatan, küçülten tutumlardan uzak duracağız, kendimizi onlara kaptırmayacağız, yani yanıltmayacağız. Bu tür yanılgıları kesinlikle aşacağız. Kölelik kesinlikle bir meziyet değildir; zayıflık ve zavallılık kesinlikle bir meziyet değildir. Onlar ne bir meziyet, ne de bir kaderdir; düşmanın bize verdikleridir. Eğer mücadele ediyorsak, önce bunları aşmalı, düşmanın içimize sızdırdığı bu özellikleri gidermek için mücadele etmeliyiz. Bunu yapan kesinlikle kazanır.

Kimse muğlaklık içerisinde kalmayacak; son derece netlik olacak. Kararsızlık, ikircikli, endişe, bireysel hesap, tereddüt ve benzeri şeylerin izi bile olmayacak. Fedai militanlıkta kararlılık, bu temelde doğru ve disiplinli bir yaşam, çalışma ve hizmet olacak. "Böyle olamıyorum, ben bitmişim, ölmüşüm" diyen varsa, rahatlıkla dışımıza çıkabilir. Örgütümüz buna hiç de kapalı değil. Ama "ben militanım, Önderlik gerçeğine ve şehitler gerçeğine bağlıyım, onun gereklerini yerine getireceğim" deniliyorsa, bunun gereği militan olmaktır, Önderliğin belirttiği mutlak özgürlük militanlığının gereklerini eksiksiz yerine getirmektir. Başka türlü olmaz. Hem bu sıfatlar üzerimde olsun, bu rütbeleri taşıyayım ve onların onurunu alayım, hem de bunların gereklerini yerine getirmeyeyim. Bu olur mu? Bu, ikiyüzlülüktür, en kötü tutumdur. Her şeyi isteyelim, ama bunu istemeyelim. Yapamıyorsak, yapan insanların emeklerini ve ortaya çıkardıkları değerleri paylaşmayalım. Bu, hırsızlık olur. Yapabildiklerimizin içine girelim, kendi yaptığımızla yaşayalım. Bu daha doğru, daha gerçekçidir. Tercih edilen değildir, ama daha dürüst ve samimice olandır. Doğru olan, tercih edilen ve olması gereken, herkesin Önderlik militanlığını en ileri düzeyde temsil etmesidir; özgürlük militanlığı çizgisinde kendisini sonsuz düzeyde geliştirmesi, eğitmesi ve güçlendirmesidir; kendini pratikleştirmesi, örgütlemesi, çevresine bu biçimde güç katması, destek vermesi, örgütü bu biçimde geliştirmesidir.

Dönem kazanma dönemidir

Doğru katılma, doğru militanlık böyle olur. Herkes bunu yapabilir; bunda hiç kimsenin ne eksikliği ne de fazlalığı var. Onun için sağa sola çekmek, kendine göre ayrıcalıklar oluşturmaya çalışmak gereksizdir ve kesinlikle doğru değildir. O tür tutumlardan uzak duralım, kendimizi o tür kaprisler ve komplekslere kaptırmayalım. Duygusal ve bireyci yaklaşımlar içerisinde olmayalım. Son derece gerçekçi, militanca ve özgürlükçü bir yaklaşımla gerilikleri, yanlışlıkları ve terslikleri ortaya çıkarıp mahkum edelim, şiddetle eleştirelim, onları aşmak için yoğun bir mücadele vererek kendimizi doğru özgürlük militanlığının ölçüleriyle, Apocu militan ölçülerle donatalım. Ruhumuzu, duygumuzu, düşüncemizi ve davranışlarımızı tamamen böyle bir militan yapıya kavuşturalım. Böyle yaptık mı doğruya gelmiş, yanlışlıkları aşmış, çizgi, Önderlik ve örgüt gerçekleriyle bütünleşmiş oluruz. Böyle yapan herkes başarı yoluna girer, doğru yola girer daha iyi öğrenir, el attığı her yerde başarı kazanır.

Dönem, kazanma dönemidir. Bu açıdan bu süreci daha iyi değerlendirmek gerekir. Zorluklar ne olursa olsun, yaşananlar ne kadar olumsuz olursa olsun, onlar altında kesinlikle ezilmemek gerekir. Ezilmek bir yana, onlardan çıkartılacak büyük derslerle hamle düzeyinde bir gelişme yaratmamız gerekir. Bütün örgüte yaklaşımımız böyledir. İhanete verilecek en doğru, en militanca, en Apocu cevap budur. İzlememiz gereken kesinlikle bu olmalıdır. Önderlik hep öyle yaptı. Apocu hareket hep bu biçimde gelişti. Saldırıların intikamını alarak, ihanetten intikam alırcasına doğruları, yüceliği, yurtseverliği ve özgürlükçülüğü geliştirerek kendisini güçlendirdi; militanlık çizgisini ve pratiğini bu düzeye çıkardı. Bütün saldırılar karşısında ayakta kalan bir hareket haline geldi. Bu bizim Önderlik tarzı, Önderlik çizgisi, örgüt gerçeğimizdir. Geçmişin olumsuzluklarından nasıl ders çıkararak kendimizi yenileyip güçlendirdiysek, yaşadığımız bu olumsuzluklardan da daha derin, daha güçlü ve daha militanca sonuçlar çıkararak kendimizi yenileyelim, güçlendirelim ve militanlaştıralım. Hata ve eksikliklerimizi hiçbir kaygı ve endişeye düşmeden, örtbas etmeden, yarım yamalak yaklaşmadan ve görmezden gelmeden açığa çıkartıp mahkum ederek, kendimizi örgüt ve Önderlik doğrularıyla donatalım. Kişiliğimizi böyle militanlaştıralım ki, ihanete en iyi cevabı vermiş olalım. Dünün yalancı kurtuluşçularına, o kurtuluşu kendi beş paralık yaşam güdülerine peşkeş çekenlere, satanlara, esasında kendinden başkasını düşünmeyenlere ve bunun üzerinde oluşmuş bu köleci düzene en militanca cevabı verelim.

İnsanlar basit yaşam düşkünü ve bireyci hale getirildiği için, Kürdistan'da sömürgecilik bu kadar hakim oldu, dış egemenlik bu kadar yaşadı, kölelik bu kadar uzun sürdü, özgürlük mücadelesi bu kadar zorlukla karşılaştı. Bu tamamen kölelikten kaynaklanan ihanete dayanıyordu. Önderlik hep bu ihaneti sorumlu tuttu ve sonuna kadar ihanetle hesaplaşarak özgürlüğü ve bağımsızlığı yaratmaya çalıştı. Kürt'ün özgür ve bağımsız ruhu, düşüncesi ve duygusu da bu mücadeleyle oluştu. Kendimizi bunlardan çıkardığımız derslerle güçlendirerek, her türlü yabancı baskıya, saldırıya, her türlü köleliğe, geriliğe ve ihanete karşı en güçlü cevabı verelim. Derler ya, bir musibet, bin nasihatten yeğdir. Bir musibetten gerekli dersi çıkarıp on misliyle ödettirecek bir gelişmenin sahibi olalım. Eğer doğru ders çıkarıp kendimizi militanlaştırırsak, o zaman bugün de ihanetin hesabını sormuş oluruz. Yalancılığın, aldatmanın, alçaklığın ve ikiyüzlülüğün hesabını sormuş oluruz. Böyle bir yaklaşımla sağladığımız gelişmelerle her türlü saldırıya, baskıya ve aldatmaya karşı en güçlü mücadele edecek hale kendimizi getiririz. Bütün arkadaşların bu temelde yaklaşım göstermesi gerekiyor. Bunu özenle belirtiyoruz.

Daha fazla ayrıntıya da gerek yok, bunlar bilinmeyen hususlar değil. Bu konuda Önderlik Gerçeği incelenebilir. Arkadaşlarımızın çok bilinçsiz olduğunu söylemek veya düşünmek de doğru değil. Süreci çözümlüyoruz, yönetim tarzımızı sorguluyoruz, arkadaşlarımız da kendilerini gözden geçirip sorguluyorlar. Herkes kapsamlı bir özeleştiri ile çizgi ve süreç karşısında kendi duruşunu gözden geçiriyor ve bu temelde çözümlüyor. Bu anlamda anlaşılmayacak şey yoktur. Eğer yine de anlaşılmayan hususlar olursa tartışılabilir. Örgüt işleyişimiz bütün bunlara ardına kadar açıktır. Engel olan veya işletmeyen olursa, bilgimiz olsun ki, en büyük örgüt suçu budur. Bu bakımdan işlemiyor, şu oluyor, bu oluyor kaygısı olmamalıdır. Aleniyet, bilgilendirmedir, rapor düzenidir, talimat düzenidir. Arkadaşlar rapor ve bilgilendirme düzenini işletecekler. Uygulamazsak ve böyle sorunlarla karşılaşırsak, o zaman kendimizi suçlayacağız. Örgütü işletmeyip uygulamayarak bu tür durumlarla karşılaşınca böyle oldu diyemeyiz. İşletmezsek, elbette böyle şeylerle karşılaşırız. O nedenle de örgütsel işleyişin gereklerini yerine getireceğiz.

Arkadaşlar bunu her düzeyde işleterek, ihtiyaç duydukları desteği örgütten alabilirler. Biliyorlar, kendi bilgilerini yoklayabilirler; bu temelde süreci değerlendiren ve sürecin gereklerine cevap veren yeterli militan şekillenmeyi kendi kişiliklerinde yaratabilirler. Bu dönemde olması gereken budur. İsteyen herkesin bunu yaratacağına kesinlikle inanmak gerekir. Yeter ki istensin ve çalışılsın. Bu kadar açığa çıkmış gerçeklerden doğruları bulmak ve militanlaşmak zor değildir. Bütün arkadaşların bu temelde yaklaşmalarını istiyor ve başarılar diliyoruz.

VIII. Kongre'ye sunulan Politik-Pratik Çalışma Raporu'ndan

Dönüşüm sürecinde yürütülen pratik faaliyetler ve yeniden yapılanmanın tamamlanması -III-

9- Cezaevlerindeki yoldaşların durumu

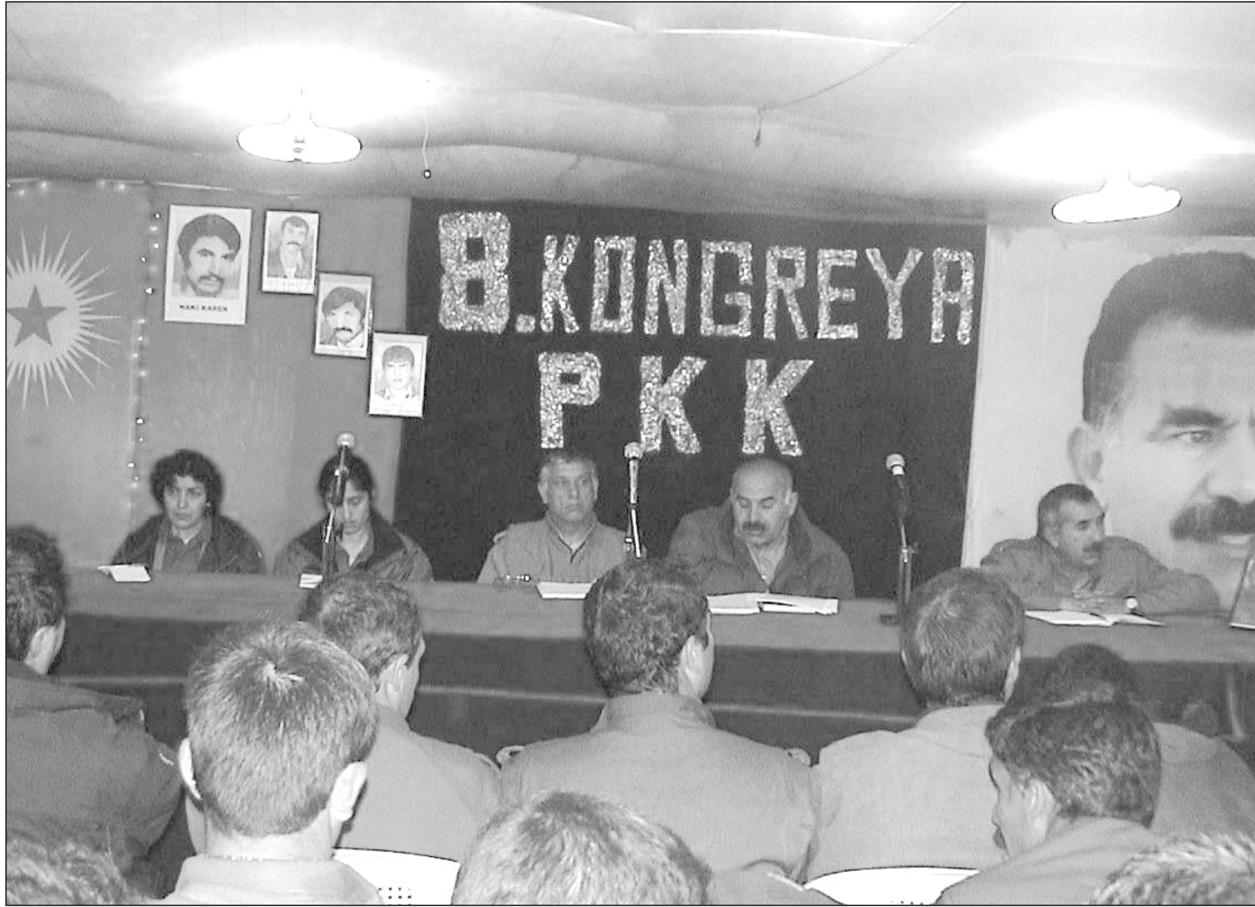
Sayıları oldukça fazla olan tutuklu yoldaşlarımız, uluslararası komplo gerçeğini ve partimizin geliştirdiği stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecini kavramakta belli bir zorlanmayı yaşamışlardır. Bunda uluslararası komplonun cezaevlerine yönelttiği bilinçli ve planlı saldırıların ve geliştirilen F Tipi provokasyonunun da belli bir rolü olmuştur. Parti yönetimimiz baştan itibaren cezaevlerindeki durumu dikkatle izlemiş, tutuklu yoldaşların süreci özümsemelerine ve buna göre doğru bir politik tutum geliştirmelerine destek olmaya çalışmıştır. Bu doğrultuda '99 yılında Mehmet Can Yüce provokasyonunu zamanında çözümleyip ona karşı mücadele geliştirerek mahkum ederken, 2000 yılında da Ferhan Güllü öncülüğünde gelişen provakatif eğilimi teşhir ve tecrit etme mücadelesini geliştirmiştir. Bu temelde cezaevlerine dayatılmak istenen provakatif-tasfiyeci eğilimleri zamanında teşhir edip mahkum ederek; tutuklu yoldaşları uyarma, bilinçlendirme, provokatif ve tasfiyeci eğilimlere karşı tavır alma ve yeni stratejik süreci özümseme yönünde ilerletmeye çalışmıştır. Aynı zamanda oligarşinin F Tipi uygulamasıyla tutuklu yoldaşlara yönelik olarak geliştirmeyi hedeflediği provokasyonu da zamanında doğru politik tutumlar geliştirerek boşa çıkarmasını bilmiştir. Böylece en son 2001 yılında tutuklu yoldaşlara dayatılmak istenen her türlü inkarcı ve düzenle uzlaşmayı içeren liberal ve ortayolcu eğilimlere karşı zamanında gerekli eleştirileri ve tutumu geliştirerek, tutuklu yoldaşların süreci kavrama, Önderlik çizgisini özümseme ve onunla bütünleşme yönünde gelişme sağlamalarını esas almıştır.

Bu durum partimizin VI. Ulusal Konferansı'nda da değerlendirilmiş; bu konferans kararları temelinde ve onun sonrasında ***II. Zindan Direniş Konferansı*** düzenlenerek, uluslararası komplo çerçevesinde zindanlara dayatılan provakatif ve tasfiyeci eğilimlerle bunların tutuklu yoldaşlarımız üzerinde oluşturduğu baskı ve yarattığı etkilenmeler, bu temelde tutuklu yoldaşlarımızın süreç karşısında yaşadığı eksiklikler ve zayıflıklar ortaya çıkartılıp mahkum edilerek, yeni dönemde zindan duruşu ve örgütlülüğünün nasıl olması gerektiği noktasında kararlar alınıp planlanmış, bu sonuçlar zindanlardaki yoldaşlara taşırılmıştır. Bu temelde tutuklu yoldaşlarımızda önemli bir bilinç ve kavrama düzeyinin geliştiği bir toparlanma sağlanmış, yeniden örgütlülük temelinde genel mücadeleyle birleşen bir mücadele içerisine girmelerini sağlayan bir düzeyin geliştirilmesi gerçekleştirilmiştir.

Bunlarla birlikte 2001 yılı içerisinde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki cezaevlerinde önemli sayıda bir arkadaş topluluğunun tahliye olduğu bilinmektedir. Bu temelde 12 Eylül sürecinde tutuklanan yoldaşlardan birkaçı dışında, tutuklu arkadaşımız artık kalmamış durumdadır. '90'lar sürecinde tutuklanan yoldaşlar topluluğumuzdan da belli bir kesim tahliye olmakla birlikte, bugün cezaevlerindeki arkadaş topluluğumuzun esas kesimini '90'lar sürecinde tutuklanan arkadaşlar oluşturmaktadır. Bunlarla birlikte güncel mücadele içerisinde tutuklanmalar ve zindanlara doldurulmalar devam etmektedir. Siyasal serhildan mücadelesi geliştikçe tutuklamaların devam edeceği, hatta daha fazla tutuklularımızın olacağı, dolayısıyla zindanların dolacağı, cezaevlerinin kadro ve sempatizanlarımızın toplandığı önemli bir mücadele alanı olmaya devam edeceği anlaşılmaktadır. Bu, esas olarak Türkiye ve Kuzey Kürdistan cezaevlerinde böyle olmakla birlikte, Kürdistan'ın diğer alanlarında ve yurtdışında da sınırlı sayıda tutuklu arkadaş sayımız bulunmaktadır. Sayısı çok fazla olmamakla birlikte, böyle bir tutukluluk düzeyi şimdiye kadar varolmuştur.

Bundan sonra siyasal kitle mücadelesinin gelişmesi, giderek bu alanlarda da tutuklu sayısının artmasına yol açabilir. Bu nedenlerle cezaevlerinin durumunu dikkatle ele alıp değerlendirmek, tutuklanma ve cezaevleri sürecine karşı kadro ve sempatizan yapımızı sürekli eğitip bilinçlendirmek, örgüt sistemimizi tutuklanmalara karşı tedbir oluşturacak şekilde örgütlemek gereklidir. Artık genelde olduğu gibi, cezaevlerinde de kahramanca yürütülen mücadelelerle sağlanmış çok güçlü bir birikimimiz mevcuttur. Yirmi yılı aşan bir mücadele sürecinin ortaya çıkardığı güçlü bir direniş mirası bu sahada da vardır. Öncelikle bu kahramanca direniş gerçeğini, bu direnişi ortaya çıkaran bilinci, tutumu ve kararlılığı, cezaevlerinde onurlu, başı dik ve parti çizgisine uygun yaşamanın nasıl bir duruş, tutum ve çalışmayla mümkün olduğunu yeni kuşaklara da taşırmak; bu güçlü mirasa dayanarak, cezaevlerinde tutuklu bulunan yoldaşlarımızın daha etkili ve doğru mücadele edip çalışma yürütmelerini sağlamak gereklidir. Bunun için cezaevi pratiğini ve mücadelesini işleyen değerlendirmeler hazırlamak, toplantılar yaparak cezaevlerinin derslerini açığa çıkarmak, bunları hem genel kadro yapımıza hem de özellikle cezaevlerinde tutuklu olan arkadaşlarımıza taşırmak, bu temelde eğitimi güçlendirmek önemlidir.

Bununla birlikte cezaevlerinde yeni mücadele sürecine nasıl katılım gösterileceği konusu da Zindan Konferansı'yla aydınlatılmıştır. Dolayısıyla genel çizgimize bağlı olarak, zindan mücadele çizgimiz ve politikalarımız da netleşmiştir. Yanılgıya ve eksikliğe düşmeden, bundan böyle bu çizgiye göre mücadele etmek gerekir. Aynı zamanda süreç çalışmalarına katılım gösterebilmek için zindanlarda bir edebi ve sanatsal çalışma yaparak dışarıya katkı sunmak, bunun için de cezaevlerinde yürütülecek mücadeleyle birlikte sürdürülecek çalışmaları kapsamlı bir programa ve karara kavuşturmak önem taşımaktadır. Zindan Direniş Konferansımız bunları yapmıştır. Kongremiz bu gerçeği bir kez daha onaylayarak, bütün cezaevlerinde ve alanların somut koşullarına uygun olarak bu görevlerin yerine getirilmesini arkadaş yapımızdan istemelidir. Aynı şekilde özellikle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki tutuklu yoldaşlarımızın o alanların koşullarına uygun bir örgütlülük içerisinde olmaları, kendi içinde bunu bir sistem dahilinde merkezileştirmelerini, şimdiye kadar sağlanmış olan bu durumun bundan sonra da sürdürülebilmesi için gerekli desteğin verilmesini kararlaştırmalıdır. Diğer alanlardaki tutuklu yoldaşlarımız ise, daha çok o alanların çalışma örgütlülükleri içerisinde bir ilişki ve mücadeleye katılma yaklaşımı içinde olmalıdırlar.

> "Şu açıkça görülmüştür ki, hem gelişen okul düzenimiz hem de Demokratik Uygarlık Manifestosu kadro yapımızın süreçle bütünleşmesinde belirleyici rol oynamış, parti çizgisini özümsemek için eğitime ilgi ve isteğin artmasını çok ileri düzeyde geliştirmiştir. Bu süreçte tıpkı '80'lerin başında yurtdışında silahlı mücadele stratejisinin özümsenmesi temelinde yürütülen eğitim çalışmalarına benzer bir eğitim yoğunluğu sağlanmıştır."

10- Eğitim faaliyeti ve kadrolaşma

Stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecinin en kapsamlı, en genel ve sürekliliği olan çalışması eğitim faaliyeti olmuştur. Eğitim faaliyeti bir anlamda dönemin esas taktiği rolünü oynamıştır. Partimizin yeni çizgisini tartışıp özümsemek, kadronun buna göre kendisini yenileyip yeniden yapılandırmayı başarması için böyle kapsamlı ve planlı bir eğitim çalışması yürütmek bir zorunluluk arz etmiştir.

Partimiz stratejik değişim kararı aldıktan sonra, yeni stratejik süreci özümseyip kendini ona göre yeniden yapılandırmaya kavuşturabilmek için planlı bir eğitim faaliyeti yürütmeyi esas almıştır. Daha VII. Kongre öncesinde başlatılan bu süreç, Parti Önderliğimizin ***Demokratik Uygarlık Manifestosu*** üzerinde, 2001-2002 kış sürecinde geliştirilen ve bütün parti yapımızı içerisine alan genel eğitim kampanyasına kadar devam etmiştir. Zaman zaman bu çalışmalarda zayıflıklar, eksiklikler, yine dıştan gelen saldırılar ve iç bozgunculuk nedeniyle engelleme durumları olsa da, geçen dönemde böyle sürekliliği olan bir eğitim faaliyeti yürütmek mümkün olmuştur.

Eğitim çalışmalarımız geri çekilme ve VII. Kongre sürecinde örgütlenen eğitim kampları çerçevesinde yürütülmüştür. Birçok alanda oluşturulan çok sayıda eğitim okuluyla değişim süreci tartışılmaya başlanmış, bu temelde VII. Kongre öncesi kongre hazırlıkları yapma, sonrasında ise kongrenin kararlaştırdığı yeni çizgi ve programı tartışıp özümseyen bir faaliyetin yürütülmesi esas alınmıştır.

Parti Meclisimizin II. Genişletilmiş Toplantısı, yürütülen eğitim çalışmalarının kadroda ortaya çıkardığı yenilenme ve örgütsel bütünleşme düzeyini dikkate alarak kararlaştırdığı pratik mücadele sürecini geliştirmeye bağlı olarak, eğitim faaliyetlerini de yeni bir düzenleme temelinde yürütmeyi gerekli görmüştür. Bu çerçevede bütün temel faaliyet alanlarına ilişkin olarak ihtiyaç duyulan nitelikte ve nicelikte kadroyu hazırlamak üzere parti eğitim okullarının oluşturulmasını gerekli görmüştür. Bu temelde geliştirilen okul sistemleri YNK saldırıları tarafından bir süre sabote edilmişse de, 2001 yılı başından itibaren her alanda yeniden okul düzenini geliştirme ve kapsamlı yeni eğitim devreleri oluşturma çalışmaları geliştirilmiştir.

2001 yılı yazında her faaliyet alanına ilişkin yapılan konferanslar, diğer çalışmalarla birlikte okul ve eğitim düzenlerini de tartışmış, bu temelde okul düzeninin akademik çerçevede daha da geliştirilmesi yapılan bütün konferanslarımız tarafından kararlaştırılmıştır. Böylece yaz sürecinde geliştirilen akademi düzenleri, daha çok yapılan konferansların belgeleri üzerinde eğitim programını esas alırken, 2001 yılı güzü ve kış sürecinde ise Parti Önderliğimizin Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu çok yönlü ve kapsamlı bir çerçevede tartışmak bütün okullarımızın genel programını oluşturmuştur. Önderlik savunmaları üzerinde yoğunlaştırılan eğitimin eleştirilecek bazı eksiklikleri olsa ve daha çok başlangıçta sıradan ve zayıf bir yaklaşım görülse de, giderek parti yönetimimizin bu durumu eleştirmesi ve eğitim faaliyetlerini çalışma programlarının başına almasıyla birlikte, Demokratik Uygarlık Manifestosu üzerinde yürütülen tartışmalarda ve yeni parti çizgisinin bütün kadro yapımız tarafından özümsenmesi doğrultusunda önemli bir gelişme düzeyi görülmüştür.

Şu açıkça görülmüştür ki, hem gelişen okul düzenimiz hem de Parti Önderliğimizin Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun ulaşması, genel kadro yapımızın süreçle bütünleşmesinde belirleyici rol oynamış, parti çizgisini özümsemek için eğitime ilgi ve isteğin artmasını çok ileri düzeyde geliştirmiştir. Bu süreçte tıpkı '80'lerin başında 12 Eylül rejimine karşı yurtdışında silahlı mücadele stratejisinin özümsenmesi temelinde yürütülen eğitim çalışmalarına benzer bir kadro eğitim yoğunluğu sağlanmıştır. Parti yönetimimizin eğitimi daha erkenden geliştirme, tamamlama ve kadroyu pratiğe sevk etme arayışları, objektif süreç ve eğitime duyulan köklü ihtiyaç nedeniyle, bizi eğitim ve hazırlanma sürecini daha da derinleştirmeye götürmüştür. Bu da nihai olarak Önderlik savunmalarının özümsenmesi doğrultusunda yapılan genel ve kapsamlı eğitimle en üst zirveye çıkmış; bu temelde kadronun Önderlik çizgisini özümseme, buna bağlı olarak parti ve mücadele geçmişimizi doğru değerlendirme, Önderliğin geleceğe ilişkin öngördüğü çizgiyi ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel, askeri ve kültürel her alanda özümseme düzeyi önemli ölçüde gelişmiştir.

Uluslararası komplo sürecinin taşıdığı çok ağır özellikler nedeniyle, kadro yapımız başlangıçta süreci anlamakta oldukça zorlanmıştır. Bu durum kadro yapımızın çeşitli biçimler ve düzeylerde bir düşünsel boşluğu yaşamasına, muğlaklığa düşmesine, sıkıntı ve endişe içerisinde her türlü basit bireyci arayış belirtileri göstermesine yol açmıştır. Uluslararası komplonun yarattığı şoke edici çok ağır baskı ortamı dikkate alındığında, bu hususların yaşanmaması elbette düşünülemezdi. Özellikle böylesi süreçlerin parti yıkıcılığı olarak provokasyonun ve tasfiyeciliğin boy verip parti ortamını daha karışık ve muğlak duruma getirmesi, kadro yapımızı daha da karmaşık ve sıkıntılı bir duruma sokmuştur. Bu durumların yarattığı sınırlı bir fireye rağmen, genelde kadro birikimimiz örgütlülüğünü bozmadan yeni süreci özümseme ve kendisini bu sü-

rece göre yenileyerek örgütsel yapı içerisine çekme yönünde genelde başarılı bir yürüyüşü ortaya çıkartmıştır. Bu oldukça önemli bir durumdur.

Provokasyona karşı mücadele, içte tasfiyeci, didişmeci, bireyci ve inkarcı eğilimlerle mücadele, yine dışta YNK saldırılarına karşı direniş, kadronun doğru tutum almasında önemli bir rol oynamıştır. Bir bütün olarak firenin en aza çekilmesi ve parti yapımızın örgütlülük içerisinde kendini yenileme, eğitme ve yeniden yapılandırma sürecine sokup bu yönde gelişme sağlaması, büyük zorluklarla ve kesik kesik de olsa Parti Önderliğimizin süreci yönlendirmesi, süreci değerlendiren gerekli perspektifleri verebilmesi sayesinde olmuştur. Başlangıçta duygusal bir biçimde bağlılık, bunun getirdiği duyarlılık ve sorumluluk duygusu dağılmayı önler ve kadroyu partileşme yönünde yeni arayışlara sevk ederken, kongreden sonraki süreçte kongrenin değerlendirme ve kararlarının gücü, yine Önderliğimizin sürece ilişkin sürekli belirlemeleri, YNK saldırılarında somutlaşan uluslararası gericiliğin ve komplonun daha açık gözle görülür hale gelmesi; kadro yapımızın süreci anlamasında, örgütsel disiplin ve bütünlük içine girme sabır ve gücünü göstermesinde önemli yönlendirici etkenler olmuştur.

Bütün bir süreç boyunca parti yönetimimizin yaptığı tartışmalar ve planlayıp yürüttüğü eğitim faaliyetleri de kadro yapımızı genelde kendini yenileme ve değiştirme, yeni süreci özümseme, dolayısıyla yeniden partileştirip mücadele etme güç ve inancı kazanmasında önemli bir rolün sahibi olmuştur. Okul düzenlerimizin gelişmesi, bütün sabote edici baskılara ve yine kendi içinde taşıdığı zayıflıklara rağmen, okul sistemlerimiz düzeyinde yapılan tartışmaların gücü, kadro yapısının kendini yenileyip yeni çizgiyi özümsemesinde ve buna istek, azim ve coşkuyla katılım göstermesinde önemli bir rol oynamıştır. Nihai olarak hem parti konferanslarımız hem de bunları takiben en büyük hazine olarak kadro yapımızın eline geçen Demokratik Uygarlık Manifestosu, Önderliğimizin yeni ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel ve meşru savunma çizgisini özümsemede hem istek ve arayışı en üst düzeye çıkarmış hem de güçlü sonuçlara ulaşmayı sağlamıştır.

Böyle bir eğitim ve yenilenme temelinde süren gelişmenin ardından artık şunu açıkça ifade edebiliriz ki, genel planda parti kadrosunda yeni Önderlik çizgisini özümseme, böylece mücadelenin geçmişini doğru bir biçimde değerlendirme ve geleceği için büyük bir inançla ve kapsamlı başarıyı öngören bir bakış açısına sahip olma durumu ortaya çıkmıştır. Bu anlamda stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecinin en temel çalışması olan eğitim çalışması, eski kadroyu yenileyip yeniden yapılandırarak, yeni süreci kavrama ve partinin yeni çizgisinin öngördüğü görevleri pratikte başarıyla yürütme gücünü ortaya çıkartarak, yeni sürecin gerektirdiği kadro hazırlık çalışmasını tamamlamıştır. Bu anlamda dönemsel olarak temel taktik olmayı içeren eğitim faaliyeti rolünü oynamış ve işlevini tamamlamıştır. Geniş bir kadro topluluğunun çok kapsamlı bir stratejik eğitimle Önderlik çizgisini özümseyip onu pratikte uygulayacak düzeye ulaşması, böylece yeni pratik süreci geliştirmek için gerekli olan kadro düzeyinin ortaya çıkarılması başarılmıştır. Çeşitli eksiklikler taşısa ve içinde hazırlık düzeyi zayıf olan öğeler bulunsa da, kadro yapısının genel duruşu böyledir.

On beş yıllık savaş pratiğinin ağırlığı dikkate alınırsa, geçen süreçte yaşanan firelerin ne denli az, kadro yapısının böyle genel ve ezici bir çoğunlukla örgütlü bir biçimde yeni sürece yürür hale gelmesinin ne kadar önemli ve büyük bir başarı arz ettiği rahatlıkla görülebilir. Bu anlamda geçmişin sorumluluğunu taşıyan kadro yapısının genel planda yeni süreci yürütecek güce geldiği, bu konuda zayıflıkları olanların da belli bir eğitim ve düzeltme faaliyetiyle böyle bir düzeye ulaştırılacağı rahatlıkla belirtilebilir. Aynı zamanda bu dönemde sağlanan yeni katılımlarla yeni kadro adaylarının teorik ve pratik eğitiminin güçlü bir biçimde yapılması, üst ve karmaşık görevler olmasa da, alt düzeyde partinin çeşitli görevlerini yürütebilecek geniş bir aday kadro topluluğunun hazırlanmış olması da bir başka gerçektir. Bu da içinden geçtiğimiz dönemin eğitim ve kadrolaşma faaliyetinin önemli bir yanını oluşturmaktadır. Bu anlamda eğitim ve kadrolaşma düzeyinde yürütülen hazırlık çalışmalarının önemli bir yekun arz ettiği, partinin yeniden örgütlenmek ve pratik mücadeleyi geliştirmek için ihtiyaç duyduğu asgari kadro topluluğunu fazlasıyla ihtiva ettiği rahatlıkla belirtilebilir.

Kuşkusuz hareketimiz yeni stratejik çizgiye göre çok geniş kapsamda örgütlenmekte, önüne büyük hedefler ve kapsamlı görevler koymuş bulunmaktadır. Bunları yerine getirebilmesi için elbette daha fazla, daha eğitimli ve yeterli kadroya sürekli ihtiyacı olacaktır. Bu nedenle bir çekirdek örgütlenmesi düzeyinde asgari bir yeniden yapılanmayı sağlamak için mevcut kadrosal hazırlık düzeyi fazlasıyla yeterliyken, elbette her alanda serhildanı ve meşru savunma direnişini geliştirebilmek için nicelik ve nitelik olarak ileri düzeyde kadroya her zaman ihtiyaç olacaktır. Bunun için bundan sonraki süreçte de bir yandan pratiği yürütürken, diğer yandan kadroları eğitip hazırlamaya sürekli ihtiyaç olacak; böyle bir faaliyeti sürekli örgütleyip yürütmek, yeni kadro adayları alarak partinin kadro topluluğunu nicel olarak sürekli büyütüp geliştirmeyi esas almak gerekecektir.

Bu temelde Kongremiz, mevcut kadrosal hazırlık düzeyini asgari planda yeterli görüp yeni stratejik süreci örgütlemek için böyle bir kadroyla hareket etmeye ve artık pratik mücadele sürecini resmen ve fiilen başlatmaya karar verirken, diğer yandan önümüzdeki süreç için pratikle birlikte daha fazla kadro eğitmek ve mevcut kadroları görevlerine göre ihtiyaç duydukları eğitimlerden geçirebilmek için okul ve eğitim düzenlerimizi daha da geliştirip yetkinleştirmeyi esas almalıdır. Bu temelde hem önümüzdeki sürece ilişkin kapsamlı bir eğitim planlaması ortaya çıkarmalı hem de her alanda yürüteceği okul ve eğitim sistemlerini belirginleştirip kararlaştırarak, bundan sonra alanın örgünlüğü de dikkate alınmak kaydıyla, her çalışma alanının kendi programı ve okul sistemi dahilinde eğitimini yürütmesini kararlaştırmalı ve önümüzdeki süreç için bunu esas almalıdır.

11- Yeniden yapılanmanın tamamlanması

Buraya kadar özetle yaptığımız değerlendirmeler açıkça göstermektedir ki, partimiz geçen süreçte bir yandan politik gelişmelerin gerektirdiği siyasal ve örgütsel çalışmaları ve mücadeleyi yürütürken, diğer yandan yeni Önderlik çizgimize uygun olarak, parti hareketimizin önümüzdeki dönemde değişik faaliyet alanlarında nasıl bir örgütsel yapıya kavuşacağı yönünde önemli çalışmaların yapılmasını ve pratik adımların atılmasını, bu temelde her alanda yeni örgütlenmelerin gelişmesine yol açarak yeni bir örgütsel sistemin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu doğrultuda demokratik siyasal mücadele stratejisine uygun olarak, önümüzdeki dönemde hareketimizin alacağı örgütsel biçimler ortaya çıkmıştır.

Hareketimizin teorik çalışma, ideolojik mücadele, propaganda ve ajitasyon alanındaki çizgisini yürütmek üzere ***Demokratik Aydınlanma Birliği***; siyasal çizgisini ve serhildan mücadelesini yürütmek üzere Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de, Güney Kürdistan ve Irak'ta, Doğu Kürdistan ve İran'da, Küçük Güney ve Suriye'de siyasal ***kitle partileşmesinin*** yeni biçimleri; hareketimizin meşru savunma çizgisini yürütmek üzere ***Halk Savunma Kuvvetleri***; yine hareketimizin kadın özgürlük çizgisini yürütmek üzere ***Özgür Kadın Partisi, PJA***; hareketimizin dil, kültür ve sanat faaliyetlerini yürütmek üzere ***Demokratik Kültür Hareketi***; hareketimizin yurtdışındaki kitle çizgisini yürütmek üzere ***Kürt Demokratik Halk Birlikleri***; ulusal birlik çizgisini hareketе geçiren ***Kürdistan Ulusal Kongresi***; yine diplomatik faaliyetleri yürüten ***Dış İlişki Komiteleri*** asgari düzeyde oluşum ve gelişim göstermiştir. Değişik faaliyet alanlarına ilişkin olarak oluşturulan bu örgütsel adımların yeni çizgiyi başarıyla hayata geçirecek bir örgütsel gelişme göstermesi, her alanın somut koşullarına uygun olarak yürütülecek pratik ve örgütsel çalışmalarla sağlanacaktır.

Görülüyor ki, daha önce tek ve merkezi bir örgütlenmeye sahip olan PKK hareketinden, geçtiğimiz stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecinde değişik faaliyet alanlarına ilişkin ve bu alanların somut durumuna uygun olarak, değişik düzeylerde parti, birlik ve hareketler oluşup gelişme göstermişlerdir. Bu durum esas olarak demokratik siyasal çözüm çizgisini geliştirmek üzere Parti Önderliğimizin başlattığı 1 Eylül 1998 süreci ile gündeme gelmiş ve VI. Kongre sürecinde kendisini yeniden yapılandırma olarak parti gündemimize sokmuştur. Ancak uluslararası gerici güçlerin dayattığı komplocu saldırılar, partimizin bu temelde VI. Kongre süreci çerçevesinde demokratik siyasal çözüm mücadelesini geliştirip hayata geçirmesine fırsat tanımamış, kendisini yeniden yapılandırmasının imkanlarını azaltmış, hatta engellemiştir.

15 Şubat ardından uluslararası komploya karşı mücadele çizgisi olarak ve en ağır koşullarda gündemleştirilen stratejik değişim ve yeniden yapılanma süreci, kendisini VII. Olağanüstü Kongre'de kapsamlı bir teorik çözümleme ve pratik planlamaya kavuşturmuştur. Böylece VII. Kongre karar ve planlamamız doğrultusunda, geçen iki yıllık süre içerisinde yürütülen pratik ve örgütsel çalışmalar, bizi yeni dönemin örgütsel şekillenmesi olarak her alanın özelliklerine ve koşullarına uygun yeni tür örgütlenmeler yaratmaya götürmüştür. Kürdistan parçalarında ve bağlı oldukları ülkelerde, bu alanların somut siyasal ve yasal koşullarını dikkate alan partileşme ve hareketlerin gelişimi; diğer yandan değişik faaliyet alanlarına uygun olarak ***HPG, PJA, DAB, DKH, YDK*** ve ***KNK*** gibi hareketimizin değişik faaliyet alanlarına özgü çizgisini hayata geçirecek yeni örgütlerin ortaya çıkması sağlanmıştır. Bu durum, parti hareketimizin yeni stratejik çizgi esaslarına göre kendisini yeni örgütsel sisteme kavuşturması, dolayısıyla yeniden yapılandırmayı gerçekleştirmesi olmaktadır.

Bütün bunlar gösteriyor ki, PKK'nin geçen süreçte yaşadığı değişiklik sadece biçimsel düzeyde yapılmış bir değişiklik değildir. Hayır, PKK özde bir değişim ve dönüşüm sürecini yaşamıştır; değişim ve yeniden yapılanma her alanda ve çok köklü bir biçimde gerçekleşmiştir. İdeolojik, politik, örgütsel, pratik ve askeri bütün alanlarda PKK topyekün bir yenilenmeyi, değişimi ve örgütsel bakımdan da yeniden yapılanmayı yaşamıştır. Parti Önderliğimizin Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda çok kapsamlı ve özlü bir biçimde verdiği gibi, bu değişiklik geçmişten kalan ve günümüzün somut koşullarına uygun olmayan teorik kalıpları ve ideolojik yaklaşımları geride bırakarak, uluslararası düzeyde insanlığın yaşadığı gelişmeleri değerlendiren ve bu anlamda kendisini teorik ve ideolojik olarak yenileyen, yine politik çerçeve bakımından Kürt sorununun demokratik çözümü doğrultusunda güncel politik koşulları dikkate alarak, uygulanabilir ve bütün halkların çıkarını gözeten somut politik çözüm programı, yine böyle bir programı pratikte hayata geçirecek demokratik mücadele çizgisi, bunun eylem hattı, bu eylem çizgisine uygun olarak geliştirilecek örgüt çizgisi, –ki bu, üçüncü alan teorisi, sivil toplum örgütlülüğüdür– halkın ve onun çeşitli kesimlerinin kendisini örgütleyip irade sahibi kılarak ve kendi haklarını mücadeleyle elde ederek mevcut demokratik gelişme programını hayata geçirme durumu, bunu sağlayacak şekilde hareketin değişik özellikler taşıyan siyasal ortamlara uygun olarak kendisini programlayıp örgütsel yapıya kavuşturması ve bu temelde yeni bir örgütsel sistem ortaya çıkartması düzeyinde olmaktadır.

Parti Önderliğimiz bu gerçeği Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda çok kapsamlı ve özlü bir biçimde çözümlemiş, parti hareketimiz geçen süreçte yürüttüğü pratik örgütsel çalışmalarla bu doğrultuda kendisini yeni çizgiye uygun olarak yeniden yapılandırmış ve yeni bir örgütsel sisteme kavuşturmuştur. Bugün değişik alanlarda birçok parti, hareket ve birlik biçiminde ortaya çıkan bu örgütlenmelerin hepsi, yeni Önderlik çizgimizin gereklerine uygun olarak gerçekleşmiş örgütlenmelerdir; geçmişteki parti hareketimizin yeni strateji doğrultusunda aldığı biçimlerdir, geçmiş parti mücadelemizin ortaya çıkardığı birikimlerin yeni gelişmeler yaratmak üzere örgütsel ifade kazanmasıdır. Açık ki, PKK bu biçimde bütün alanlarda çok yönlü bir yenilenme, değişim ve dönüşüm süreci yaşamış, örgütsel bakımdan kendisini yeniden yapılandırarak, yeni bir sistem olarak ortaya çıkmıştır. PKK, ideolojik ve politik yenilenme, pratik eylemsel ve hatta stratejik düzeyde değişimi sağlama, örgütsel alanda kendisini yeniden yapılandırma temelinde köklü bir dönüşümü yaşamıştır.

Mevcut örgütsel yapılanma ortamında artık geriye kalan sorun, bütün bu parti ve örgütler arasındaki dayanışma ve yardımlaşmanın pratikte nasıl sağlanacağı, bunların koordinasyonunun ve ortak bir stratejik çizgi doğrultusunda yönlendirilmelerinin nasıl yürütüleceği sorunudur. Gerçek bu biçimde çözümlenir ve sorun böyle ortaya konulursa, söz konusu görev sahasını yürütmenin eski tip bir parti yapısını korumak ve PKK'yi olduğu gibi sürdürmekle mümkün olmayacağı, PKK'nin çok büyük ölçüde mevcut örgütler şeklinde kendisini ortaya çıkardığı, bu açıdan PKK'nin tarihsel olarak misyonunu artık tamamlayıp yeni örgütlere dönüşerek aşıldığı açık bir gerçektir. Dolayısıyla mevcut örgütler biçiminde ortaya çıkmış yeniden yapılanmayı, bunların stratejik düzeyde koordinasyonunu sağlayacak bir örgütlenmeyle de tamamlayarak, hareketimizin yeni stratejik çizgi temelinde alacağı örgütsel sistemi sonuca götürmek gerekmektedir.

Burada bu kadar fazla partiye ve örgüte bölünmüş bir hareketi ortak bir çizgide yürütmenin nasıl sağlanacağı, bunların birliği ve irtibatının hangi düzeyde olacağı, bu kadar örgütsel yeniden yapılanmaya uğradığına göre burada ortak bir hareketten artık nasıl söz edilebileceği sorusu gündeme gelmektedir. Bu soru elbette önemlidir ve cevabının da doğru verilmesi gereklidir. Çünkü ortaya çıkan mevcut örgütsel yapılanmalar stratejik değişim sürecinin bir gereğidir. Bunları yapmak, stratejik değişimi gerçekleştirebilmek açısından zorunludur. Ancak buna rağmen, bütün bunlar yine de değişim ve yeniden yapılanmanın bir parçasıdır. Bunun yanında bütün bu parti ve örgütleri ortak bir çizgide yürütecek bir koordinasyonun da doğru ve yeterli bir biçimde tanımlanması ve örgütlendirilip açığa çıkartılması gereklidir. Eğer bu yapılmazsa, o zaman mevcut örgütlenmeler çerçevesinde hareketin dağılıp parçalanması, politik ve pratik çalışma süreci geliştikçe birbirinden uzaklaşarak bir parçalanmayı ve kopuşu yaşaması, dolayısıyla bu temelde giderek bir tasfiyenin gerçekleşmesi gündeme gelebilir. Bu, hareketimiz açısından yeni süreçte varolan önemli bir tehlikedir ve bu tehlike ciddidir. Bir yandan böyle bir örgütsel yapılanmayı stratejik değişimin gereği ve bir zorunluluk olarak görürken, diğer yandan bunun ortaya çıkardığı tehlikeleri de görüp bu tehlikeleri giderecek örgütsel tedbirleri de geliştirmemiz zorunludur.

Bu noktada stratejik düzeyde bütün bu örgütlenmeleri koordine edecek, dönem politikalarını belirleyecek, bütün bu örgütlenmelerin ideolojik, politik ve örgütsel çizgisini verecek, birbirleriyle irtibatını ve koordinasyonunu sağlayacak güçler hangileridir? Bu örgütlenmeler kendi alanlarında yürütecekleri çalışmalarla kendilerini örgütleyip geliştirirken, bunu hangi esaslara göre yapmalı ve stratejik düzeyde ne tür bir ilişki ve bağlılık içerisinde hareket etmelidirler?

Bütün örgütlenmeleri birleştiren merkezi güç Apocu çizgi gerçeğidir

İşte bu noktada en başta ve esas olarak bir ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel çizgi birliğinden, kendisini Önderlik şahsında ifadeye kavuşturan Apocu çizgi bütünlüğünden bahsetmek gerekir. Unutmayalım ki, biz bir önderliksel hareketiz. Doğuşundan günümüze kadar hareketimizin sağladığı gelişme tamamen bu temelde olmuştur. Dolayısıyla ortada bir önderliksel hareket ve önderliksel gelişme vardır. Şimdi de esas olan, hükmünü icra etmekte olan önderliksel gerçekliktir, önderliksel çizgi gerçekliğidir. Bu nedenle mevcut bütün örgütlenmeler, böyle bir Önderlik çizgisini değişik alanlarda uygun politika ve taktiklerle, eylem ve örgüt biçimleriyle pratikleştirmeyi esas alan ve temelde böyle bir görevi yürüten örgütlenmelerdir. Bu açıdan bütün bu örgütlenmeleri birleştiren en güçlü merkezi koordinasyon, Önderlik gerçeğidir, Apocu çizgi gerçeğidir. Bütün örgütler böyle bir çizgiye bağlı olmak, bu çizgiyi esas almak, bu çizgiyi günlük pratiğe uygun ve yaratıcı planlama ve yöntemlerle hayata geçirmek durumundadır.

Elbette bu çizgiyle çelişme olmayacaktır. Bu çizgiyle çelişen yanlar ortaya çıktığı zaman, bütün örgütler kendilerini çizgiye göre düzeltmeyi esas alacaklardır. Dolayısıyla önümüzdeki süreç açısından bütün örgütleri en merkezi düzeyde yürütme gücü, Önderlik çizgisi yönetimi olmaktadır. Parti Önderliğimiz otuz yıllık mücadele içerisinde geliştirdiği çözümlemeler ve yürüttüğü pratikte ortaya çıkarttığı zengin ders, tecrübe, üslup ve tarzıyla böyle bir yönetimin nelerden oluştuğu gerçeğini iyice göstermiştir. Yine yeni döneme ilişkin geliştirdiği Demokratik Uygarlık Manifestosu ile de her alanda nasıl bir ideolojik, politik ve pratik çizgi izleyeceğimizi açıkça ortaya koymuştur. Geriye kalan, bu çizgiyi özümsemek, buna göre günlük politikalar ve taktikler oluşturarak ve onun gerektirdiği örgütlenmeleri yaparak bunları pratiğe geçirmektir. Bu anlamda çizgi yönetimi gerçekleştirilmiştir ve bütün parti ve örgütlerimiz üzerinde böyle ortak bir yönetim gerçeği vardır. Bu yönetimi iyi görmek, iyi anlamak, onu iyi özümsemek ve onun gereklerini pratikle başarıyla yerine getirir hale gelmek gerekir.

Önderliksel çizgi yönetimimizden sonra bütün örgütlerimizi ulusal düzeyde koordine etmede en etkili bir güç olarak gerilla vardır. Halk Savunma Kuvvetlerimiz (HPG) bir ulusal kuvvettir. Kürdistan'ın bütün parçalarından, her kesimden, her cinsten ve her topluluktan gencin birleşip bir araya geldiği; Kürdistan'ın en stratejik alanlarında mevzilenerek, bütün Kürdistan parçalarında ve Ortadoğu'da büyük bir demokrasi kuvveti olarak, barış ve demokratik dönüşüm çizgisinin bekçisi ve temel bir uygulama kuvveti olarak saf tuttuğu açıktır. Dolayısıyla gerilla da bütün alanlarda yürütülecek çalışmalar için temel bir dayanak ve yönlendirici ortak

> "PKK'nin geçen süreçte yaşadığı değişiklik sadece biçimsel düzeyde yapılmış bir değişiklik değildir. PKK özde bir değişim ve dönüşüm sürecini yaşamıştır; değişim ve yeniden yapılanma her alanda ve çok köklü bir biçimde gerçekleşmiştir. İdeolojik politik, örgütsel, pratik ve askeri bütün alanlarda PKK topyekün bir yenilenmeyi değişimi ve örgütsel bakımdan da yeniden yapılanmayı yaşamıştır."

bir güç olmaktadır. Her alandaki faaliyet gerilladan güç alacağı gibi, gerillanın konumunda kendi çizgisini bulacak, gerillanın ulusal bütünlüğü içerisinde kendi birliğini ve bütünlüğünü sağlayabilecektir. Gerillanın Kürdistan'da Kürt halkının geleceği açısından taşıdığı yaşamsal önem ve rol iyi görülür ve özümsenirse, o zaman bu gücün birleştirici ve koordine edici özelliği de iyi anlaşılabilir ve ona gerekli değer biçilerek rol oynatılabilir.

Bütün bu örgütlerin irtibat kurması ve bütünlüğünü sağlaması bakımından, değişik parçaların özellikleri de dikkate alınmak kaydıyla, ulusal düzeyde örgütlenen ve hatta bölgesel ve uluslararası düzeyde bir örgütsel yapıya sahip olan PJA, DAB, DKH, gibi örgütlenmelerin de önemli bir yeri ve rolü olacaktır. Bu örgütler kendi faaliyetlerini başarıyla yürütmenin bir gereği olarak, hareketimizin yeni dönemde aldığı örgütsel biçimin bütünlüğünün sağlanmasında, irtibat ve koordinasyonunun gerçekleşmesinde önemli bir işlev göreceklerdir.

Kuşkusuz üç maddede belirttiğimiz bütün bu hususlar, hareketimizin yeni stratejik yapılanmasının koordinasyonunu sağlamada önemli bir işlevi yerine getirecek, bir bütünlük oluşturacak düzeydedir. Ancak bütün bunlara rağmen, yine de pratik olarak doğrudan stratejik düzeyde bir bütünlüğü ve yönlendirmeyi sağlayacak bir koordinasyon örgütlenmesi yaratmaya da ihtiyaç vardır. Çünkü saydığımız bütün bu örgütlenmeler kendi alanlarında koordinasyon sağlamada belli bir rol oynasalar da, dönem politikalarının oluşturulmasında, temel taktiklerin çizilmesinde, stratejik çizginin uygulanmasının gözetilip geliştirilmesinde, yine temel teorik ve ideolojik çalışmaların yapılmasında, pratik olarak değişik örgütlerin birbiriyle yardımlaşma ve dayanışmasını pratikte gerçekleştirecek bir işlev görmede bunları programlayıp yürütecek yeni bir üst örgütlenmeye ihtiyaç vardır. Geçmişte PKK Merkezi'nin yerine getirdiği rolü, yeni stratejik çizgi ve yeniden yapılanma doğrultusunda yeniden tanımlayıp programlama temelinde yerine getirecek bir örgütlenme gereklidir.

Bütün bu hususları değerlendiren parti yönetimimiz, yaptığı son toplantısında hareketimizin yeniden yapılanmasını tamamlayacak en üst örgütlenme olarak ***Kürdistan Demokratik Kongresi*** adıyla yeni bir örgütsel yapı oluşturmayı gerekli ve uygun bulmuştur. Bütün faaliyet alanlarını gözetme temelinde yapılan kapsamlı tartışmalar sonucunda, genel eğilim olarak Kürdistan Demokratik Kongresi adı altında böyle bir örgütlenme yaratmayı döneme cevap olacak doğru ve yeterli bir örgütlenme olarak görmüştür.

Kuşkusuz Kürdistan Demokratik Kongresi bir PKK değildir, PKK'nin isim değiştirmiş biçimi de değildir; ancak stratejik değişim çerçevesinde, yeni stratejiye göre dönüşen ve kendisini yeniden yapılandıran PKK hareketinin önemli bir parçasıdır. Dolayısıyla yapılan sadece bir isim değişikliği olmadığı gibi, tümüyle PKK hareketi gerçeğinden uzak bir gelişme de değildir. Örgütsel biçim ve adlandırma olarak tarihsel misyonunu tamamlayan PKK hareketinin aldığı yeni örgütsel sistem içerisinde ortaya çıkan yeni bir biçim, örgütlenme ve stratejinin gereklerine denk düşen bir örgütlenme olmaktadır.

Demek ki, VIII. Kongremiz örgütsel yeniden yapılanmayı tamamlama anlamında PKK adlandırmasının tarihsel misyonunu tamamlarken, kendisini yeni bir örgütsel biçim olarak yeni bir kuruluşa götürmeyi de sağlamaktadır. Yani eski strateji temelinde şekillenen PKK örgütlenmesine bir nokta koyarak, yarattığı birikim üzerinde yeni örgütsel oluşumları ortaya çıkaran, bu anlamda yeni sürecin gerektirdiği yeni, görkemli ve kapsamlı başlangıç yapmayı ifade eden bir kongre olmaktadır. Bu çerçevede parti yönetimimiz, halkımızın ulusal dirilişini ifade eden kahramanca mücadelenin temsilcisi olarak PKK hareketinin sağladığı büyük birikimi ve tarihte aldığı yeri tanımlayan bir bildirge ile oluşturulması gerekli görülen Kürdistan Demokratik Kongresi'nin program ve tüzüğünü kongre platformumuza sunmaktadır.

Kongremiz öncelikle parti yönetimimizin sunduğu bildirgeyi görüşüp değerlendirerek sonuca bağlamalı ve böylece Kürt halkının ulusal kahramanlık kimliği olan PKK'yi tarihsel yerine oturtmalıdır. Diğer yandan Kongremiz daha sonra Kürdistan Demokratik Kongresi oluşumunu değerlendirmeli, bu doğrultuda parti yönetimimizin sunduğu bu program ve tüzüğü görüşerek karara bağlamalı, böylece yeni bir hareketin oluşumuna karar vererek PKK'nin yeniden yapılanma sürecini resmen ve fiilen tamamlamalıdır.

Bu çerçevede VIII. Kongre'den sonra artık PKK adına hiçbir alanda yürütülen bir faaliyet kalmayacaktır. PKK, tarihsel bir rol oynayan bir hareket olarak, tarih içerisindeki görkemli yerini alacaktır. VIII. Kongre'den sonra, ulusal demokratik çizgiyi en üstte yürütmek üzere, Kürdistan Demokratik Kongresi politik-pratik faaliyet yürüten bir hareket olarak tarih sahnesine çıkacak, bundan böyle Kürt halkının demokratik ilerleyişi, Kürt sorununun demokratik çözümü ve Demokratik Ortadoğu Birliği stratejisinin pratikte harekete geçirilmesi böyle bir örgütsel yapı tarafından yürütülecektir.

Sonuç

Hareketimiz '70'lerin başında aydın-gençlik içinde bir önderlik hareketi olarak doğdu. Bu hareketin ilk kelimesinden günümüze ulaştığı büyük tarihsel birikime kadar varan her gelişme aşamasında Başkan Apo'nun belirleyici izi vardır. Hareketin bütün düşünsel ve pratik gelişimi Başkan Apo'nun müthiş dehasının, üretken emeğinin ve bitmez tükenmez çabasının eseri olmuştur. Hareketimiz bu doğuş özelliğine, yani bir önderlik hareketi olma gerçeğine bağlı olarak, başlangıçta daha aydın-gençlik içerisinde kendisini küçük bir ideolojik grup olarak belirginleştirmeye başladığı andan itibaren Apocu hareket olarak tanımlanmış, Apocu hareket olarak kendi ifadesini bulmuştur. Hareketimizin gerçek kimliği, özü ve doğru ifadesi kendisini böyle bir adlandırmada bulmakta, insanlık tarihinde sürekli varolacak bir düşünce ve pratik hareket olarak şimdiden tarihsel olarak yer etmiş bir hareket olmaktadır.

Başlangıçta sınırlı bir düşünce akımı olarak doğan Apoculuk, daha sonraki süreçte her alanda yaşadığı büyük tarihsel gelişmelerle, Kürt halkı ve insanlık için öngördüğü ideolojik doğrultuyla, Kürt sorununun genel demokrasi ve özgürleşme sorununun çözümü doğrultusunda geliştirdiği politik çizgisi ve mücadelesiyle ve en önemlisi de her türlü geriliğe ve gericiliğe karşı birey, toplum ve devlet şahsında yürüttüğü kahramanca mücadele içerisinde yarattığı on binlerce şehidi, yüz binlerce militan ve sempatizanı ve milyonları içine alan bir halk gücü olmasıyla, Kürt'ün ulusal ruh, bilinç, duygu, düşünce, örgütlülük ve birlik kazanmasını sağlayan güçlü bir ulusal diriliş hareketi olmasıyla kendisini Apocu Önderlik olarak şekillendirmiş, Başkan Apo'nun önderliğinde insanlık tarihine yeniden doğan ve dirilişini sağlayan Kürt ulusal iradesi ve halk özgürlük gücü haline getirerek, sonsuza kadar yaşayacak bir ulusal irade olarak kendini tarihe geçirmiştir.

Apocu hareket '70'lerin sonunda bir düşünce akımı ve ideolojik grup olmayı aşıp halkla bütünleştiğinde, bir ulusal direniş mücadelesi olarak kendisini politik ve pratik olarak geliştirip Ulusal direniş hareketi haline getirdiğinde, kimliğine ***Partiya Karkerên Kurdistan (PKK)*** yazdırmış, ulusal direniş mücadelesi içerisinde PKK olarak tanımlanıp ifade bulmuş ve adlandırılmıştır. Kendisini ***Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)*** ve ***Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)*** olarak pratik-örgütsel ifadeye kavuşturan PKK, '80'li yıllarda 12 Eylül askeri faşist rejimine karşı Kürdistan'da geliştirdiği silahlı direnişle, en zor koşullarda ve en kıt olanaklarla NATO üyesi olan, Ortadoğu'nun ve dünyanın en büyük askeri güçlerinden birisine karşı geliştirdiği gerilla mücadelesiyle Kürt'ün köleliğini yıkmış, ölüyü diriltircesine Kürt'e ulusal ruh, duygu ve bilinç kazandırmış, Kürt halkını ulusal direniş içerisinde örgütleyip birleştirmiş, '80'lerin sonu '90'ların başına gelindiğinde, her insanın, her köyün, her kasabanın ve şehrin kendi ulusal diriliş devrimini yapması temelinde Kürt ulusal dirilişini gerçekleştirmiştir.

On binden fazla şehit yaratan kahramanca bir gerilla mücadelesi içerisinde, Kürt halkının ulusal diriliş devrimini gerçekleştiren PKK; kendisini bir şehitler partisi, bir kahramanlık partisi olarak şekillendirmiş, Kürt'ün ulusal ruhu, bilinci, kimliği ve kahramanlık duygusu olarak tarihte yer etmiştir.

Ulusal diriliş devrimini başarıyla gerçekleştirme temelinde, '90'ların başından itibaren yeni bir sürece, Kürt sorununun kalıcı siyasal çözümünü gerçekleştirme sürecine giren hareket, çözüm stratejisini geliştirme ve onu pratiğe aktarma yönünde yoğun bir arayış içerisine girmiş; silahlı direnişle birlikte, '93 yılından itibaren Kürt sorununa demokratik siyasal çözüm yolunu geliştirme ve pratikleştirme yönünde kendini değiştirme ve yenileme arayışı içerisine girmiştir. Bu değişim sürecini sabote etmek amacıyla içten ve dıştan dayatılan çeteciliği çok çetin bir direniş ve çok yönlü bir mücadele ile kısmen kontrol altına aldıktan sonra, geliştirdiği 1 Eylül 1998 demokratik siyasal çözüm arama süreci temelinde, kendisini değişim ve yeniden yapılanma süreci içerisine sokmuştur.

"Apocu hareket geliştirdiği gerilla mücadelesiyle Kürt'ün köleliğini yıkmış, ölüyü diriltircesine Kürt'e ulusal ruh, duygu ve bilinç kazandırmış, Kürt halkını ulusal direniş içerisinde örgütleyip birleştirmiş, '80'lerin sonu '90'ların başına gelindiğinde, her insanın, her köyün, her kasabanın ve şehrin kendi ulusal diriliş devrimini yapması temelinde Kürt ulusal dirilişini gerçekleştirmiştir."

Uluslararası gericilik, Başkan Apo'nun büyük bir öngörü, dirayet, kararlılık ve fedakarlıkla geliştirdiği bu demokratik siyasal çözüm arama sürecine komplo düzeyinde saldırıyla karşılık vermiş, stratejik değişim ve çözüm çizgisini yaratma adımını bir kez daha böyle bir uluslararası komplocu saldırı ile sabote etmek istemiştir.

Bu komplocu saldırılar 15 Şubat gibi tarihin tanıdığı en karanlık saldırı düzeyine ulaşmasına rağmen, Parti Önderliğimiz büyük bir cesaret ve fedakarlıkla stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecini daha köklü, derinlikli ve hızlı bir biçimde geliştirmiş; VII. Olağanüstü Kongre ile birlikte, hareketi pratik olarak da her bakımdan kendisini köklü değişim ve dönüşüme uğratma ve yeniden yapılandırma sürecine sokmuştur. VII. Kongre'den günümüze kadar geçen iki yıllık teorik, politik, örgütsel ve pratik çalışma içerisinde hem yeni stratejik çizginin bütün yönleriyle tahlil edilip özümsenmesi hem de böyle bir stratejik çizgiyi hayata geçirecek şekilde hareketin kendisini değişik alanların somut koşullarına uygun olarak yeniden bir örgütsel yapıya kavuşturmasıyla, bu değişim ve yeniden yapılanma maddi bir gerçeklik haline gelmiştir.

PKK artık tarihsel bir olgudur

Şimdi PKK, burada otuz yıllık kahramanca mücadelenin ortaya çıkardığı büyük deneyim birikimi temelinde, Kürt halkını insani ve ulusal açıdan tanımlayan ve var eden büyük değerler biriktirmiş olarak, tarihsel misyonunu başarıyla tamamlıyor ve tarihe mal oluyor. Ulusal direniş mücadelesinin kahramanlık örgütü olan ve ulusal diriliş devrimini başarıyla gerçekleştiren PKK, Kürdistan'da kendi mücadelesi ile ortaya çıkardığı büyük birikimler üzerinde ve uluslararası alanda ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak yaşanan büyük gelişmelere dayalı olarak kendi tarihsel misyonunu tamamlamış, Kürt halkının 21. yüzyılda ilerleme stratejisi olan demokratik kurtuluş sürecinin mücadele ve örgüt yapılarına yerini terk ederek tarihe mal oluyor, tarihe geçmiş oluyor.

Şimdi artık PKK tarihsel bir olgu durumundadır. Bu toplantımızdan sonra artık PKK adıyla herhangi bir çalışma ve mücadele varolmayacaktır. PKK yirmi dört yıllık şanlı geçmişi içerisinde hatası ve sevabıyla, zayıf ve güçlü yanlarıyla, yapamadıkları ve başardıklarıyla artık tarihsel bir gerçekliktir. Yürüttüğü mücadele içerisinde Kürt'ün ulusal kahramanlık çağını geliştirerek, insanlık tarihi içerisinde yer eden ve etkisi yüzyıllarca sürecek olan bir Ulusal Önderliği yaratarak, Kürt'ün ulusal ruhu, dili, beyni, yüreği, duygusu, düşüncesi, canlı ve yeni Kürt'ün varlığı ve kimliği olarak tarihsel bir gerçeklik konumunda, Kürt halkının ulusal ve demokratik varlığında ve gelişiminde sürekli yaşayacak ve varolacaktır.

PKK kimliği altında Apocu hareket, '78'den günümüze kadar altısı olağan ve biri olağanüstü olmak üzere yedi büyük Kongre yaşamıştır ve bu kongre VIII. Ulusal Kongresi olmaktadır. Kongre konumundaki bu sekiz büyük zirvenin Kürt halkının ve bölge halklarının kaderi üzerinde derin etkiler bırakan çok cesur ve tarihsel nitelikte kararlar aldığı, her kongrenin önemli gelişmeler yaratarak tarihte yer ettiği bilinen bir gerçektir. Şimdi VIII. Kongremiz yine tarih boyunca çok az siyasal hareketin alabildiği nitelikte büyük ve cesaretli tarihsel kararlar almakta, ortaya çıkan büyük gelişmelere dayalı olarak kendisini her bakımdan değişime, dönüşüme ve yenilenmeye uğratarak, PKK kimliğini tarihe mal edip yeni bir kimlik edinme gücünü göstermektedir. Böyle bir kimlik edinme, tarihte ancak büyük hareketlere ve önderliksel yürüyüşlere nasip olmuş, ancak önderliksel hareketlerin yapabildiği bir çalışma ve alabildiği bir karar düzeyidir.

PKK hareketi özünde varolan büyük Önderlik hareketi olma gerçeğine bağlı olarak, nasıl gelişiminin belli bir aşamasında kendisini PKK kimliği ile tanımlanmışsa, bugün Apocu hareket de içinde bulunulan uluslararası ve bölgesel koşullarla Kürdistan koşullarında kendisini yeni kimliklerle tanımlama gücünü ve cesaretini gösterebilmektedir. Şimdi burada Kürt halkının büyük ulusal dirilişi üzerinde önemli adımlar atılıyor. Kürt halkının büyük özgürlük yürüyüşü içerisinde bir tarihsel sayfa başarıyla, zaferle, yüz akı ve şerefle kapatılıyor. Kürt halkını özgürlük, demokrasi ve adalet yönünde daha ileriye götürecek, daha büyük gelişmeler yaratacak, yeni ve büyük tarihsel gelişmelere imza atacak yeni örgütsel sayfalar açılıyor.

VIII. Kongremiz, yeni stratejik çizgi temelinde, hareketimizin değişim ve yeniden yapılanma sürecini tamamlıyor. Hareketimize, yeni isim ve yeni stratejimize uygun olarak örgütsel ifadeler kazandırıyor. Bu durum kesinlikle bir son olmamaktadır. Tam tersine, uluslararası gericiliğin el ele vererek en vahşi komplocu saldırı yöntemleri ile hareketimizi ezip tasfiye etmek amacıyla yürüttükleri büyük saldırılara karşı, üç yıllık görkemli mücadeleyle sağlanan toparlanma, kendini stratejik düzeyde değişim ve dönüşüme uğratarak yeniden örgütleyip geliştirme temelinde yeni, daha üst düzeyde ve daha güçlü bir biçimlenme, ileriye yönelik ve her bakımdan güçlü bir hamle yapma yaşanıyor.

Partimizin daha önceki büyük zirveleri gibi, VIII. Kongresi de böyle tarihsel öneme sahip büyük kararlar alarak, daha şimdiden Apocu hareketin gelişim tarihinde yer etmiş, büyük hamlelerin kararlarını almış, tohumlarını atmış ve özgürlük yürüyüşünde yeni bir pratik süreci başlatmış olarak tarihteki yerini alıyor.

Parti Önderliğimiz bu süreci, mevcut biçimde yaşanan stratejik değişim, yenilenme, yeniden doğuş ve yeni hamle sürecini üçüncü doğuş olarak tanımladı. Apocu hareket kendisini daha üst düzeyde yeniden doğurarak, yeniden yaratarak daha güçlü bir yürüyüşü ortaya çıkarıyor.

Demek ki burada hareket adına, hareketi temsil gücünde olan bir topluluk olarak, tarihsel öneme sahip kararlar alıyoruz. Bizi insan ve halk olarak var eden bir kahramanlık hareketini, oynadığı role ve misyona uygun olarak tarihsel yerine oturturken, onun üzerinde çok daha büyük gelişmeler yaratacak olan yeni bir doğuşun temellerini atıyoruz. Bu anlamda mevcut Kongremiz aynı zamanda bir yeni doğuş kongresi, bir yeniden yapılandırma kongresi, bir yeni Kuruluş Kongresi oluyor. Sağlanan büyük birikimler üzerinde ve yeni Önderlik çizgimize uygun olarak çok değişik parti ve örgütler biçiminde kendisini örgütlemesi, yapılandırması ve inşa etmesi, böylece çok daha genişlemiş, büyümüş ve her bakımdan halkı eğitecek ve örgütleyip yürütecek bir güç kazanmış hareket olarak kendimizi yeniden şekillendiriyoruz.

Elbette böyle bir yeniden doğuş ve kuruluş süreci tarihsel öneme sahiptir ve mensuplarından tarihsel bir yaklaşım ister. Tıpkı Apocu hareketin doğuş sürecinde olduğu gibi, yine tıpkı hareketin kendisini PKK kimliği ile kuruluşa götürüp adlandırdığı gibi, şimdi de yeni bir adlandırma, yeni bir doğuş, yeni bir kuruluş gerçekleşiyor. Toplantımız yaptığı çalışmanın ve aldığı kararların tarihsel bilinci içerisinde bulunuyor; PKK'nin yirmi dört yıllık ve Apocu hareketin otuz yıllık şanlı geçmişine yakışacak bir tarzda, önümüzdeki onlarca yıl içerisinde Kürt halkının özgürlük ve adalet doğrultusunda büyük ilerleyişinin cesaretli ve fedakar öncüsü ve yürütücüsü olma kararını, iradesini ve iddiasını gösteriyor.

Apocu hareketin daha önce yaşadığı doğuşlar temelinde yürüttüğü mücadele ve sağladığı gelişmeler, bu üçüncü doğuş temelinde neleri yapacağının ve halkımızı nasıl bir özgürlük ve demokrasi yönünde örgütlendirip geliştirerek ileri götüreceğinin en açık kanıtıdır.

Biz VIII. Büyük Kongremizi bu temelde tanımlıyor ve böyle adlandırıyoruz. Böyle yeni kuruluş kararı alan büyük kongre ile neye adım attığımızı, kendimizi nasıl bir tarihsel görev ve sorumluluk altına aldığımızı biliyoruz. Başkan Apo'nun tarihsel görevleri kendi bilincinden yaratma gerçeğine uygun olarak, bu kongreden aldığımız güç ve yüklendiğimiz sorumluluk temelinde, halkımızın özgürlükler dünyasına doğru sağlam adımlarla yürüyüşüne gereken öncülüğü yapma gücünü her bakımdan göstereceğiz. Apocu hareketin geçmiş mücadele pratiğinden çıkartılan zengin dersler temelinde, bu pratiği her gün yeniden irdeleyip, özeleştirisel bir yaklaşımla tecrübesini sürekli açığa çıkartıp edinerek, önümüzdeki zorlu politik ve pratik mücadele döneminin bize yüklediği görevleri başaracağız.

Bu temelde VIII. Kongre gibi büyük zirveye ulaşmış olmamızı önemli bir gelişme ve küçümsenemeyecek bir başarı olarak görüyoruz. Buna dayanarak bizi bu günlere getiren en temel değerlerimiz olarak Başkan Apo'yu ve kahraman halkımızı selamlıyor, büyük kahramanlık şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, Apocu hareketin tüm mensuplarını ve bütün Apocu militanları Demokratik Uygarlık Manifestosu çizgisinde, Önderliğimiz ve şehitlerimiz etrafında kenetlenerek ve bu çizgiyi özümseyip hayata geçirmek için ellerinden gelen bütün çabayı vererek, yeni süreçte de halkımıza başarıyla öncülük etmeye çağırıyor, başarılar diliyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

KADEK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Gülizar TURAL ile yapılan röportaj

Halkların kadının ve özgür bireyin doğuş çağındayız

Baştarafı sayfa 36'da

– IV. Kongre, Kürt kadınının geldiği düzeyi nasıl tanımladı?

– Kongremiz Kürt kadınının geldiği düzeyi, en özet ifade ile insanlığın ve toplumsallaşmanın başlangıcındaki rolünü oynamaya aday bir konuma pratik olarak da ulaşan bir düzey olarak tanımladı. Yani *"çağdaş Neolitiğin anaları, kadınları"* olarak tanımladı. Bu anlamda Başkan Apo'nun *'kadın baharlaşması'* tanımlaması Kürt kadını için de ele alınıp değerlendirildi. PJA'nın ulaştığı düzey, Kürt kadınının geldiği düzeydir. Her zamankinden daha fazla ideolojik derinlik, politik-örgütsel olgunluk ve özgür yaşam mücadelesinde yarattığı güçlü deneyimle Kürt kadını, demokrasi ve özgürlük mücadelesine öncülük edebilecek bir konuma ulaşmıştır. Bu rol salt söylemde kalan bir durum değil. Kürt kadınının özgürlük mücadelesinde bugüne kadar ortaya koyduğu düzey, bunun böyle olmadığını gösterdi. Bundan sonra Kürt kadını özgür ve demokratik bir toplumu, barış ve adalet içinde bir dünyayı yaratma mücadelesindeki duruşuyla öncülüğü pratik olarak da sergileyecektir. Kongremiz bunun en güçlü ifadesidir. Analarımız, kadınlarımız çok zorlu koşulları göğüsleyerek çağrılarımıza uyup kongremize katıldılar. Hem sistemin, hem kocanın, hem ailenin çıkardığı engelleri tanımadılar. Bir davetle, bir çağrıyla PJA'nın özgür dağlarda gerçekleştirdiği özgürlük kararlaşmasında yer aldılar. Bize analarımızın, kadınlarımızın, genç kızlarımızın sorunlarını onların diliyle, gözüyle ve yüreğiyle anlattılar. Bu katılım bile bize Kürt kadını olarak ulaştığımız düzeyi gösterdi. Ulusal özgürlük mücadelesinde oldukça güçlü bir duruş sergileyen Kürt kadınının bundan sonraki süreçte sahip olduğu örgütlülüğü, eylem gücünü ve enerjisini; cins sorunlarının gündemleştirilmesi, tartışılması ve çözüme kavuşturulmasında daha aktif kullanması gereği değerlendirildi. Örneğin Kürt anaları bugün ulusal sorunun çözümü için uluslararası düzeyde diplomasi çalışmasından tutalım, en yaratıcı eylemi sergilemeye kadar çok kilit bir rol oynuyor. Ama aynı analarımız evine döndüğünde kocasının hakareti, dayağı ya da psikolojik baskısı ile karşılaşabiliyor. Çok somut bir örnek bizim kongremize gelip katılan genç bir annemizin, çalışanımızın başına geldi. Biz bu tür durumları da değerlendirmekteyiz. Her şeyden önce bu yaklaşımları kınadığımızı ve asla kabul etmeyeceğimizi, bu temelde aileleri demokratik değişime tabi tutacağımızı belirtmek istiyorum. Biz bu somut gerçeklikleri de ele aldık. Bir yandan Kürt kadınının örgütlü gücü PJA'nın ulaştığı ideolojik-politik, örgütsel ve yaşamsal düzey var. Ama öte taraftan hala dayak yiyen, ulusal devrime çok güçlü yurtseverlik duyguları ile katılmasına rağmen kocasının, babasının, ailesinin ağır baskılarına katlanmak zorunda kalan bir Kürt kadın gerçekliği var.

Yine ciddi eğitim sorunu yaşayan kadınlarımız var. Sistemin tuzaklarını çok iyi tahlil etme gücüne ulaşmadığı için sistemin tuzaklarına, ideolojik tabu ve dogmalarına takılan bir kesim Kürt kadını var. Kongremiz tüm bunları birlikte ele alarak Kürt kadınının geldiği düzeyi değerlendirdi. "Ne bir tarafta yaşanan gelişmeyi inkar etmek gerekir ne de hala çok ciddi acıları, gerilikleri, baskıları ve zorlukları yaşayan kadınlarımız gözardı edilebilir" espirisi ile tartıştı kongremiz. Bu temelde Kürt kadınının özgürlüğe büyük bir uyanışı yaşadığı, özgürlük arayışının her geçen gün güçlendiğini ve toplumun demokratikleştirilmesinde kadın kitlemizin belirleyici rol oynadığını değerlendirmiştir. Bu düzeye giderek daha derinlikli cins bilinci kazandırılması gereği tartışmalarımızda açığa çıktı. Yani bir taraftan demokrasinin temel dinamiği, toplumu yenileme gücü olarak Kürt kadını, diğer yandan evde kocasının, babasının, ailesinin baskısını ortadan kaldıracak özgün örgütlülüğü, cins bilinci zayıf olan Kürt kadını. Bu bir çelişkidir. Demokrasinin temel dinamiği olan kadınlarımız, analarımız bu güçlerini aile gerçeğini demokratikleştirmede de kullanabilmelidir. Neolitiğin anaları olan Kürt kadınları bunu başaracak, erkeği de eğitip demokratik kültüre göre değiştirecek güçtedir. O zaman neden hala bazı sorunlar bu tarzda çok ağır yaşanıyor? Kongremizin yaptığı tespit; Kürt kadınlarının ulusal özgürlük mücadelesindeki duruşunu ağırlıklı ulusal bilinçlenme üzerine oturttuklarıdır. Cins sorunu konusunda yaşayacakları bilinçlenme ve eğitim düzeyi ile Kürt kadınlarının cins sorunlarına çok büyük ilgiyle, bağlılıkla ve emekle yaklaşacakları tespitini de kongremiz yapmıştır. Yani önemli olan örgütlü, eylemci, yaşam tecrübesinde son derece zenginleşmiş Kürt kadınına cins bilincini daha derinlikli kazandırmaktır. Bu konuda tabii ki PJA'nın ulaştığı düzeyi kitleselleştireceğiz. Tüm kadınlarımızla, analarımızla güçlü bir buluşmayı yaşayacağız. Ve bu topraklarda mutlaka tekrar ana tanrıça kültürünü yaratacağız. Bununla sadece kadın değil, erkek de özgürlük ideolojisi temelinde bir dönüşümü yaşayacak ve o da kelimenin kazanacak.

Kongremizin değerlendirme düzeyi hem pratik sorunlar hem de pratik çözümler itibariyle oldukça kapsamlıydı, ben kısaca böyle izah edeyim. Yani özgürlüğe uyanmış, özgürlük arayışı oldukça gelişmiş, örgütlenmede önemli bir düzey yakalamış ama yaşam gerçeği karşısında çözüm gücü olma ve kadın özgürlük mücadelesinde kendisini pratik politika yapma gücüne kavuşturması gerekiyor. Bu temelde kongremiz; gerçekleşen düzeyin derinleştirilmesi ve ilerletilmesi kadar, toplumsal sorunlara somut çözüm üretecek pratikleşme düzeyinin de başarılmasını kararlaştırdı.

"Kadın ve çocukların dünyasına, bilincine, ruhuna, fiziğine yöneltilen her türlü erkek egemen saldırı, gelenekler, namus, ahlak adına işlenen her türlü töre cinayetine karşı PJA olarak kadının meşru savunma hakkını kongrede kararlaştırdık. Özellikle kadın, çocuk ve erkeği eğitmek bunun önemli bir parçası olacak. Kadını bu tür saldırılar karşısında savunmasız değerlendiren mantığı aştırmak, kadını örgütlü ve bilinçli, eylemli kılmak, meşru savunmanın genel gerekleridir."

– Kadın enternasyonalizmini hedefleyen IV. Kongre, Ortadoğu ve dünya kadınları ile hangi araç ve yöntemlerle ortaklaşmayı öngördü? Kadının dünya genelinde ortak mücadele şiarı ne olmalıdır?

– PJA'nın Kadın kurtuluş ideolojisi aslında her zaman böyle bir amacı taşıyor. Her yaklaşımının özü de bu amaçla yakından bağlantılı. Ancak önceki sorunuzda kongre ismini cevaplarken belirtmiştim. 21. yüzyılın kadın özgürlük yüzyılı olmasına denk kadın örgütlenmesini geliştirmemiz şarttır. IV. Kadın Kongremiz bunun nasıl yaşamsallaşacağını oldukça kapsamlı ele aldı. Partimizin yeni dönem örgütlenmesini koordinasyon olarak tanımladı. Bu her parçadaki Kürt kadınlarının oluşturacağı bağımsız kadın hareketlerini, kadın örgütlenmelerini kapsamına alan bir koordinasyon. Bunun anlamı; her parçadaki Kürt kadın örgütlenmesi ile sürekli ilişki içinde olmak, perspektif sunmak ve özgürlük mücadelesini sürekli büyüten bir çizgide kadın örgütlenmesini büyütmek.

Ulusal boyutta aldığımız bu kararın uygulanması kendi başına başta Ortadoğu olmak üzere Kürt kadınının yaşadığı bir çok alanda diğer halklardan kadınlarla ilişkilenmek için geniş bir maddi zemin yaratıyor. Örneğin Kürt kadını Ortadoğu zemininde yürüteceği özgürlük mücadelesini Türk, Arap, Fars, Asuri, Ermeni kadınlardan bağımsız ele alamaz. Çünkü sonuçta içinde yaşadığı ülkeyi, toplumsal, siyasal, devlet yapılanması olarak demokratikleştirmeyi hedefleyen bir mücadele çizgisine sahip. Bu temelde Kürt kadınının birinci ittifak gücü, yaşadığı ülkelerdeki diğer halklardan kadınlardır. Demokratik cephenin büyütülmesine, toplumun demokratikleştirilmesine en fazla ihtiyaç duyan, bunun için de demokratik mücadeleye en kolay kaydırabileceğimiz temel dinamik, her ülkenin kadın potansiyeli olmaktadır. Bu nedenle PJA olarak IV. Kongremizde daha somut belirlediğimiz toplumu, siyaseti, devleti demokratikleştirme temelinde atacağımız her ideolojik, örgütsel ve eylemsel çalışma adımı, özünde kadın enternasyonalizmini geliştirme araç ve yöntemleri de olmaktadır.

Daha özgün olarak; kadın hareketlerinin federasyonlaşması kararı, somut bir örgütlenme modeli olarak bu amaca hizmet eden bir araç olacak. Yine Ortadoğu zemininde geliştireceğimiz *"Ortadoğu gerçeğinde kadının antitez olma rolü"* konulu Ortadoğu Kadın Konferansı'nın geliştirilmesi kararımız var. Ayrıca Ortadoğu zemininde *"Kültürlerimiz Ortak Zenginliğimizdir"* şiarıyla Ortadoğu kadınlarıyla ortak kültürel-sosyal etkinliklerin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması bu konuda önemli bir karardır.

Birçok alanda kadınların ve çocukların sorunlarını çözme ve kadını demokratik mücadeleye katma temelinde oluşturmayı hedeflediğimiz ve bir de var olan sivil toplum örgütleri bizim açımızdan ortak kadın örgütlenmelerine gitmek için temel araçlar olmaktadır. Yine PJA olarak öngördüğümüz *"Özgür kadının toplumla sözleşmesi"* taslağını bir uluslararası kadın konferansında tüm dünya kadınlarıyla paylaşma kararımız var. Yine *"Demokratik Uygarlık Çizgisinde Kadın Rönesansı"* şiarıyla bir uluslararası kadın kongresini gerçekleştirme hedefimiz var. Bu çalışmaları gerçekleştirirken genel şiarımız *"Özgür, örgütlü kadınla, özgür dünyaya"* dır. Bazı kararlarımızda belirttiğim gibi şüphesiz her çalışmanın geliştirildiği zemin ve zaman dikkate alınarak daha özgün ve güncel şiarlar da belirlenebilir.

– IV. Kongre, kadının siyasal demokratik mücadelede esas alacağı hangi somut kararlara ulaştı?

– Bu konuda programımız kapsamlı bir ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel yaklaşımı ortaya koymuştur. Programımızın tüm dünya kadınlarına ve sivil toplum örgütlerine ulaşması için çabalayacağız. Kongremiz kadın özgürlük mücadelesini insanlığın kurtuluş mücadelesi olarak ele aldı. Bu temelde kadın kurtuluş ideolojisinin yaşamsallaşmasını ve kadın eksenli sistemin kurulması mücadelesini de demokratik uygarlığın yaratılması mücadelesi olarak değerlendirdi. Bu bakış açımız programımıza da yansıdı. Zaten bu, kapsamlı olarak Parti Önderliğimizin Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda da vardı. PJA bunları yaşamsallaştırmayı programının merkezine aldı. Bunun kendisi demokratik mücadeleyi geliştirme kararlılığıdır. Daha somut kararlar anlamında ele alırsak; tüm kitleleri üçüncü alan örgütlülüğü temelinde örgütlenmeye, eyleme ve demokratik mücadeleye çekerek çözüm gücünü yaratmak; özellikle Kürt halkına ve kadına yönelik haksızlıkları gidermek, genel anlamda ise hukuku demokratikleştirme amaçlı, hukuk mücadelesini yükseltmek olarak özetlenebilir.

Mevcut hukuk anlayışı ve düzenlemeleri genelde kadın aleyhinedir, erkek egemen bakış açısıyla düzenlenmiştir. Bu nedenle hukuku demokratik temelde yeniden düzenlemek, bir mücadele olgusudur. Yine doğanın tahribatına, halkların milliyetçilik temelinde karşı karşıya getirilmesine, kadına ve toplumun geneline karşı kullanılan her türlü şiddet uygulamasına karşı mücadele etmek, kararlarımız arasındadır.

Kadın meşru savunma hakkını kullanmayı bilmelidir

Kadın boyutuyla daha sık ve sürekli bir tarzda gündeme getireceğimiz hususlar var. Özellikle kadının siyasete iradesi ile katılımı, siyaseti demokratikleştirmesi, kadını temsil edecek ve sorunların çözecek temsilleri ortaya çıkarması, halk iradesinin temsil edildiği meclislere girmesi, kadınların eğitim, iş vb. birçok alanda karşı karşıya kaldıkları eşitsizliğin engellenmesi, kadın üzerinde namus, aşk adına yürütülen fiziki, ruhi, düşünsel katliamın durdurulması, kadın bedeninin satılmasının engellenmesi vb. daha birçok konu, kadın örgütleriyle ortak örgütlenme ve eylemle yürüteceğimiz demokratik mücadelenin temel olgularıdır.

– KADEK'in siyasal demokratik mücadelede esas aldığı meşru savunma, kadın açısından her mücadele alanında nasıl ele alınıp, uygulanmalıdır? Meşru savunma kadın tarafından nasıl algılanmalıdır?

– Parti Önderliğimizin savunmalarda belirlediği meşru savunma anlayışı, PJA için de olduğu gibi geçerlidir. KADEK'in siyasal demokratik mücadelede esas aldığı meşru savunma elbette kadın için de geçerlidir. Kadının duruşu ve pratiği ile bu çizginin yaşamsal kılınmasına öncülük etmesi hem genel toplantı ve kongrelerimizde hem de PJA kongresinde kararlaştırılmış hususlardır. Bu konuda savunmalardaki *"Savaşın da barışın da kaderini belirleyecek güçte olmalısınız"* talimatı kongremizde kapsamlı tartışıldı.

Bunun yaşamsal kılınması için gerekli ideolojik-politik, örgütsel ve askeri eğitim, formasyon ve pratikleşme düzeylerine ilişkin kararlaşmalar oldu. Ayrıca kongremiz meşru savunmayı özellikle kadının çok geniş yorumlaması gerektiğini tartışmıştır. Örneğin toplumda kadın fiziği, ruhu, dünyası, bilinci ve duygularına yönelik erkek egemenlikli sistemin ve onun kurumlarının yürüttüğü katliam var. Kongremiz bu temeldeki kadın katliamını karşısında durulması gereken bir saldırı olarak değerlendirdi. Kadının bu tür saldırılar karşısında meşru savunma temelinde onurunu, kimliğini ve fiziğini koruma hakkını kullanmasını oy birliği ile kabul etti.

Aslında daha özce izah edecek olursak; kadın ve çocukların dünyasına, bilincine, ruhuna, fiziğine yöneltilen her türlü erkek egemen saldırı, gelenekler, namus, ahlak adına işlenen her türlü töre cinayetine karşı PJA olarak kadının meşru savunma hakkını kongrede kararlaştırdık. Bu temelde aldığımız önemli bir karar da bu saldırılara, kadın katliamına karşı kapsamlı bir mücadele içinde olmak. Bütün dünya kadınlarıyla bu konuda ortak örgütlenmeleri geliştirmek. Bu mücadele ideolojik olacak ve özellikle kadın, çocuk ve erkeği eğitmek bunun önemli bir parçası olacak. Yine kadını bu tür saldırılar karşısında savunmasız değerlendiren mantığı aştırmak, bu pervasızlığı durdurmak için kadın evleri, merkezleri, iş yerleri açmak. Yine kadın cinsini genel anlamda örgütlü ve bilinçli, eylemli kılmak, meşru savunmanın genel gerekleridir. Ancak meşru savunma anlayışının kadında derinleştirilmesi ihtiyacı ve gerekliliği de kendisini hissettiriyor. Çünkü kadın meşru savunma hakkını, gücünü tanımadığında ya kolay ölüme gidiyor, ya teslim oluyor ya da farklı yanlışlıklara sapıyor. Örneğin Batman intiharları ve Büyük Güney'de yaşanan binlerce kadın intiharları kadının kendisini tamamen çözümsüz, çaresiz hissetmesi ile yakından bağlantılıdır. Kadın kendisini savunacak gücü kendisinde bulamıyor. Toplum, gelenekler, hukuk vb. zaten ya yok, var olan da kendisinin aleyhine. Bir de derin bir eğitimsizlik, yaşamı tanımama, kadın gücünü tanımama vb. nedenler kadını ya fiziki ya da ruhsal anlamda öldürüyor.

Biz bu temelde kadınları eğitmeyi hedefliyoruz. Kendi iradesi, istemi dışında kadına ne, nasıl, ne adına dayatılırsa dayatılsın bu kadının haklarına, özgürlüğüne ve kimliğine saldırıdır ve kadının bunları cevaplama hakkı vardır. Ama birçok kadın bu hakkını nasıl kullanacağını ve bunu kullanmak için neyden güç alacağını bilmiyor. Biz kongremizde, kadın olarak yaşadığımız tüm tecrübeleri de değerlendirerek bu konuda önemli kararlara gittik. PJA IV. Kongresi'nin kendisi de en geniş anlamda bu temelde değerlendirilebilir.

Son bir nokta olarak, çeteciliğe karşı kadının duruşudur. Bu konu kongremizin önemli bir tartışma konusu oldu. Hem geçmiş süreci (parti içi ve Türkiye boyutu) hem de günümüzde bu temeldeki eğilimler, tehlikeler de değerlendirildi. Ve bu çeteci-rantçı, işbirlikçi eğilim karşısında her boyutta mücadeleyi yükseltmek ve bu temelde başta Kürt ve Türk kadınlarını duyarlı kılmak, önemli bir yaklaşım olarak benimsendi.

– PJA üyeliğine ilk kez erkek üyelerin kabul edilmesini, Özgür Kadın Hareketi'nin geldiği düzey ile mücadele içerisinde erkeğin geldiği düzey açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Burada erkeğe ve kadına verilen mesaj nedir?

– Bu karar her şeyden önce Başkan Apo'nun özgürlük felsefesinin derinliği ve sınırsızlığı ile ilgili bir durum. Önderlik ideolojisinin temelinde insanı insana yabancılaştıran her türlü olguyla mücadele edip, insanı en sade, gerçek özüyle buluşturma amacı var. Kongremizin aldığı bu kararı en başta bu ideolojik yaklaşımla ele almak gerekir. Çünkü insanlığın ve toplumun doğal farklar dışında kadın-erkek olarak parçalanması, erkeğin kadına üstünlük kurup sömürmeye başlaması sonuç olarak kadının erkeğe yani insanın insana yabancılaşması sınıflı topluma ait bir olgu. Neolitik toplumda kadın ve erkek olarak parçalanmış bir yaşam, bir toplum gerçeği mevcut değildir. Biyolojik, doğal bazı farklar dışında kadın ve erkek arasında birçok konuda eşitlik, ortaklık vardır ve kadınla erkeği aynı oranda bağlayan ortak değerler vardır.

Sınıflı toplum kadınla erkeği birbirine yabancılaştırmıştır

Kadınlık erkeğin sömürü sahası haline getirilmemiştir. Erkeklik, kadını egemenliği altına almak, ezmek değildir. Her ikisinin yaşamda sahip olduğu roller vardır, yaşam bu roller üzerinde ilerler. Yani Neolitik toplum, insanın kendi özüne yabancılaşmadığı bir toplumsal aşama. Bundan sonra gelişen erkek egemenlikli, sınıflı toplum insanı önce kadın ve erkek olarak böldü. Kadınlığı en genel meta, sömürü olgusu haline getirdi; erkekliği ise egemenliğin, hükmetmenin karakteri haline getirdi. Ve kadını kadına, erkeği erkeğe, insanı insana yabancılaştırdı. PJA

IV. Kongresi'nin aldığı bu karar en başta bu yabancılaşmayı kaldırmaya dönük daha önce attığımız adımları, daha kapsamlı-cesaretli ve köklü çözüme gitmede büyük öneme sahip bir adımla ilerletmedir. Kadının kadına, yaşama, topluma, tarihine ve en önemlisi de kimliğine karşı içinde olduğu yabancılaşma '80'li yılların ortasından başlasa da ağırlıklı '90'lı yılların başından itibaren gündeme alındı. Bu gerçeklikle ideolojik, örgütsel ve pratiksel mücadele kapsamlı geliştirildi. Aslında bu mücadele yaklaşımı, öncelikli olarak yaşamın özgürlük düzeyini tehdit eden kadına karşı geliştirilse de parti ortamında her zaman klasik egemen erkeğin çözümlenmesiyle paralel ele alındı. Erkeğin bu konuda özeleştiri ve kendini çözümleme çizgisine girmesi, tarihsel şekillenmesi ile bağlantılı olarak daha zordu. Bir de erkek egemen sistemi sürekli besleyen kadın kölelik zemini çözümlenmeden, bir anlamda erkeğin elindeki köle kadın metası, kadının elindeki ucuz cinsellik silahı alınmadan yaşamın özgürlük düzeyine yöneltilen tehdidin ortadan kaldırılması mümkün olamazdı. Bu anlamda uzun bir dönem ağırlıklı kadın çözümlemesi, özgün kadın eğitimleri geliştirildi. Bu belli bir düzeye ulaştığında, erkek açısından da özellikle kadın kurtuluş ideolojisinin ilanı ile birlikte yani 1998 yılıyla birlikte özgün bazı durumlar gündeme geldi. Örneğin TAZK örgütlenmesi tartışılmıştı. Yani Tevgera Azadiya Zılamen Kurdistan örgütlenmesi. Bu çok pratiğe geçirilen bir durum olmadı.

1998 yılında erkeğin eğitilmesi; erkek eğitilmezse, kadının ulaştığı anlayış düzeyi ne kadar gelişkin olursa olsun tek ayaklı olacağı ve özgürlük yürüyüşünü başaramayacağı; bu temelde erkeğin dönüştürülmesi gereği Parti Önderliğimiz tarafından sürekli gündemleştirildi. Zaten daha öncesinde özgür yaşam projesi kapsamında erkeği dönüştürme yaklaşımı vardı. Ancak bu konuda gerek erkeğin klasik, aşırı gururlu, kompleksli ve bir anlamda egemenlik kültürüne sarılan yaklaşımları, diğer yandan kadının bu konudaki klasik kadın özelliklerindeki ısrarı, kolaycı, zaman zaman tahrikçi, ürkek ve cesaretsiz, kaba redçi yaklaşımları bu projenin yaşamsallaşmasını sürekli geciktirdi. Bu aslında belli bir dönem açısından egemen erkek ve klasik köle kadının Önderliğin özgürlük ideolojisi karşısında objektif uzlaşması olarak da adlandırılabilir. Bu gerçeklik III. Kongremiz tarafından kapsamlı eleştiri ve özeleştiri konusu haline getirildi. PJA, köle kadın ve geri egemen erkek tarafından geliştirilen engelleme ve boşa çıkarma çabaları ne kadar büyük olursa olsun, özgürlük çizgisini doğru yaşamsallaştırma ve bunun yüklediği tüm sorumlulukları üstlenmeyi misyonunun gereği olarak kabul etti. IV. Kongre'ye kadarki iki yıllık süreç bu temelde kapsamlı bir örgütsel mücadele temelinde yaşandı. III. Konferansımızın erkeklerin PJA zemininde, Özgür Kadın Akademisi'nde eğitime alınması kararlaşması, önemli bir pratik adımdı. Sonuçlanmak üzere olan Fikri Baygeldi eğitim devresi bu konudaki birçok tabuyu aşmada ve aştırmada önemli bir rol oynadı.

Yine kadına bu konudaki zorlukları, ciddiyeti ve sorumluluğu gösterdiği kadar, bu görevin başarılması durumunda yaşama, örgüte, erkeğin değişim-dönüşüm yaklaşımına olumlu yansımalarını tanımasını da sağladı. Erkek arkadaşlar açısından da, bu çalışmanın en ciddi, en önemli özgürlük, örgüt çalışmalarından birisi olduğunu, basit ele alınamayacağını, kadınla yaşamanın güzellikleri kadar verilmesi gereken mücadele düzeyini de tanıttı. Bu devre eğitiminde çıkan sonuçlar son derece kapsamlı. Bunu bir broşürle örgüt yapımıza ve halkımıza ulaştırmayı hedefliyoruz. Kısacası IV. Kongremiz öncesinde, bu temelde yaşanan bir deneyim, bizi erkeğin dönüştürülmesi ve eğitimi konusunda daha gerçekçi, cesaretli ve pratik yaklaşıma yakınlaştırdı. Ancak bu konuda tam kararlaşmamızda belirleyici olan Demokratik Uygarlık Manifestosu'dur.

Manifesto bu çalışmanın ideolojik kapsamını ve aciliyetini daha derinlikli kavramamızı sağladı. İnsanlığın kurtuluşu için ne kadar önemli olduğunu gördük. Ve Parti Önderliğimizin perspektifleri ile kongremizde böyle bir kararlaşmaya gittik. Bize bu konuda cesaret ve güven veren diğer bir nokta; hem kadın hem erkek yapımızın yakaladığı örgütsel olgunluk ve düşünsel gelişme düzeyidir. Bu özellikle savunmaların etkisidir. Bu giderek daha çok belirginleşti ve derinleşti. Yine Başkan Apo ve PKK'nin 30 yıllık hep zoru hedefleyen ve başaran mirası, geleneği, kararımızın temel bir dayanağıdır.

Nasıl ki PKK'nin mirasını devralarak kurulan KADEK, kadın köleliğini kendi zemininde çözümleyerek tüm dünya kadınları için bir özgürlük düzeyini, amacını yarattıysa, erkek egemenlikli karakterle 30 yıl boyunca yürüttüğü mücadelenin doğal bir sonucu olarak, erkek karakterinin, egemenliğinin de ilk defa bu kapsamda çözümlendiği, aşılması için pratikleşme düzeyinin yakalandığı bir zemin oldu. Özünde bu, Kürt halkının kendi tarihi mirası ile yeniden buluşmasıdır. Yani Kürt halkı Neolitiği yaratan temel bir halk. Erkek egemen kültürün, sınıflı toplumun yaratılmasında çok belirleyici bir rolü yok. Tarihte hiçbir halkı egemenliği altına almadı, kendi isteği, iradesi ile savaş açmadı. Hep barıştan yana oldu. Bir de erkek egemen dünyanın en fazla kurbanı olan bir halk konumunda. Bu zemindeki erkekliğin Başkan Apo'nun belirttiği gibi *"Fazla direnmeden uygarlık, sınıf ve cins kirinden arınma"* imkanı daha fazla. Bunu başta Kürt erkekleri olmak üzere tüm Ortadoğulu erkekler, bir değişim-dönüşüm şansına rahatlıkla dönüştürebilirler. PJA'nın yaptığı da bu konuda tarihi bir kararlaşmaya gitmek oldu. Bu konuda erkekte insana, doğaya, yaşama ve kadına karşı gelişen yabancılaşmayı kırıp, egemen sitemin kendisini üzerinde yaşattığı bu erkek karakterini değiştirmek ve sistemin insanı tüketen özüne karşı geliştirmek. Bunu Mezopotamya topraklarının büyük tarihi mirasının, Parti Önderliğimizin ideolojisinin, 30 yıllık özgürlük mücadelemizin başta binlerce genç kız ve erkek şehitleri olmak üzere yarattığı değerlerin gücüyle, yüceliğiyle bağlantılı ele almak, doğru yaklaşımların gelişmesi için birincil koşuldur.

Ayrıca bu karar ilanından günümüze kadar ifade edildiği gibi kadın kurtuluş ideolojisinin bir cinsiyetçi, cins ideolojisi olmadığının çarpıcı bir kanıtıdır. KADEK'in de açıklamalarında defalarca ifade ettiği gibi, tıpkı Kürtler'in toplumsallaşmanın başlangıç aşamasında olduğu gibi kadın eksenli ama çağdaş bir örgütlülük olduğunun ispatıdır.

Ailenin doğru çözümlenmesi toplumun özgür gelişimi olacak

– Toplumun çekirdeği olarak tanımlanan ailenin ve aile içerisinde tek tek bireylerin zihin ve yaşamda demokratik ölçülere kavuşturulmasını kongrede nasıl ele aldınız? Buna yönelik nasıl bir çalışma yürüteceksiniz? Ailenin demokratikleştirilmesi ile toplumun demokratikleşmesi arasında nasıl bir bağ kurulabilir?

– Bu konu daha çok '**Toplumsal Sözleşme**' kapsamında ele alındı. Toplumsal Sözleşmemiz, temel başlıklar altında ele alındı. Bunlardan birisi de sosyal alana ilişkindir. Bu başlık altında aile, çocuk ve aile üyelerinin özgür birey olma temelinde ele alınması yaklaşımı belirlendi.

Erkek egemen kurumlaşmanın ilk ocağı olan aile, günümüze kadar binlerce yıl boyunca kadında kimliksizliği, bağımlılığı, dört duvarlık basit, duygusal yaşama mahkumiyetini yaratmıştır. Kadın köleliğinin yaratılmasında yine erkeğin kadın yoluyla sistemin kölesi haline getirilmesinde, çocukların sistemin devam ettiricileri olarak yetiştirilmesinde çok belirleyici rol oynadığı biliniyor. Daha somut yaşadığımız yakın dönem tecrübelerimiz de var.

Bilindiği gibi PKK Kürdistan'da bir özgürlük hareketi olarak doğduğunda sistemin en fazla harekete geçirdiği, devrimi çökertmek için kullandığı kurum aile olmuştur. Bu temelde, toplum örgütlenmesinin en küçük birimi olarak kurumlaşmış aile gerçeğinin ciddi olduğu kadar hassasiyetle ele alınması, incelenmesi, çözümlenmesi ve demokratik temelde yeni bir biçime kavuşturulması PJA'nın önemli bir görevi olarak kongremizce tartışılmıştır. Kongremiz *"Ailenin doğru çözümlenmesi, kadının, erkeğin, çocuğun, gencin, yaşlının dolayısıyla toplumun özgür gelişimi olacaktır"*, espirisi temelinde sorunu ele almıştır. Bu konuda öncelikle kadının toplumsal, siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel vb. bütün yaşam alanlarından soyutlanarak, aile içi rolüyle sınırlandırılması; ailenin kadını tutsaklaştıran gerçeği artık aşılmalıdır. Bunun için yapılması gereken, kadın ve erkeğin özgürleşme mücadelesi ve ailenin demokratikleştirilmesi için güçlü projelere ulaşmaktır. Ailenin demokratikleştirilmesinde kadın ve erkeğin sevgi, aşk ilişkileri öncelikle hakimiyet ve tabi olma ekseninden çıkarılmalıdır. Geri kadın-erkek yaklaşımları aşılmalıdır. Bu konuda bizim kongrede ele aldığımız toplumsal sözleşme, kapsamlı ve somut bir çözümü getirecektir. Bu sözleşmede özgürlük ölçülerinin toplum yaşamına uyarlanması ve uygulanması söz konusu olacak. Yani aile olacaksa nasıl olacak? İlişki olacaksa nasıl olacak? Bu ilişkiler içerisinde kadın erkeğe, erkek kadına nasıl yaklaşacak? Çocukların konumu aile içinde nasıl düzenlenecek? Anne-babanın çocuklara, kocanın eşine mülkiyetçi yaklaşımı nasıl aşılacak? Bu konuda gerçekleştirilmesi gereken eğitimsel, kültürel, sosyal çalışmalar nelerdir? Yine ele alınması gereken hukuksal düzenlemeler nelerdir? Ve daha birçok soru gündemimize aldığımız ve önümüzdeki dönem hem toplumsal sözleşme kapsamında somut perspektif sunmamızı hem de pratik uygulamada ölçüleri netleştirmemizi zorunlu kılan hususlar olmaktadır. Mevcut aile şekillenmesine alternatif, tamamen özgür iradeye dayalı, kadını ve erkeği kimliksizleştirmeyen, tüketmeyen bir aile modelini topluma somut sunmamız gerekmektedir. Bu konuda kongre sonrası Parti Önderliğimizin sunduğu perspektifler de var. Özellikle Zerdüşti evlilik tarzı üzerine araştırıyor ve tartışıyoruz. Bunu nasıl güncelleştireceğimizi ve özgürlük ölçülerini bu temelde toplumda da nasıl yaşamsallaştıracağımızı değerlendiriyoruz.

Bu konudaki yoğunlaşmalarımızı kamuoyuyla da daha somut tartışacağız, paylaşacağız. Ancak Kürt toplumundan başlayarak binlerce yıl insan enerjisini tüketmiş bu kurumu 21. yüzyıl karakterine uygun bir düzenlemeyle ele almamız şart. Bu yapılmadan günlük olarak hakim olma, mülkiyet, feodalizm ve kapitalizm ilişkilerini üreten bir kurumla toplumu dönüştüremeyiz. Çünkü en küçük toplumsal yapı olan ailenin biçimi ve özü ne ise, genel toplumunki de öyledir.

Toplumu oluşturan temel yapı taşıdır. Onu değiştirmeden boşa kürek sallamış oluruz. Günlük yaşamda eşine, çocuklarına demokratik yaklaşmayan; bastıran-döven bir erkek, bir toplumun demokratikleşme mücadelesine de katılamaz. Böyle bir siyasetçi düşünelim. Ailesine böyle yaklaşan bir toplumu dönüştürmesi düşünülebilir mi? Günlük olarak ailede mülkiyet sistemini yaşatan bir erkek, genel sistemde adil bir toplumsal düzenden yana olur mu? Bu temelde binlerce yıl egemenlikli sistemler nasıl aileyi kendi ideolojilerini üretmede bir atölye gibi kullandılarsa, şimdi devrimci-özgürlükçü güçler öncelikle bu atölyeleri değiştirmekten başlayacaklar.

Aile içindeki kadın erkek ilişkilerinin demokratik-özgür temelde düzenlenmesini, toplumun bu tarzda yenilenmesinde ölçü olarak alacaklar. Bu konuyu önümüzdeki süreçte toplumla çok daha açık, somut tartışacağız ve öngördüğümüz çözümün tartışmalarına halkımızı da ortak edeceğiz.

Pratikleşmek yaşamın temel sorunlarına çözüm üretmektir

– Ulaşılan düşünsel düzey ve alınan kararların pratikleştirilmesi üzerinde yoğun olarak duruyorsunuz. Pratikleşmeden kastettiğiniz nedir? Pratikleşmenin dönem açısından önemi nedir?

– Pratikleştirmekten kastettiğimiz aldığımız kararların kağıt üzerinde kalmamasıdır. Yaşamın en temel sorunlarına çözüm gücü üretmektir. Buna kadın olarak öncülük etmektir. Örneğin bugün Türkiye başta olmak üzere Ortadoğu'nun birçok ülkesinde rejim bunalımı yaşanmaktadır. Yani sistemleri yaşatan zihniyet krizi yaşanmaktadır. Bu zihniyet aşılmakla yüz yüzedir. Zihniyet devrimini gerçekleştirmeye ilişkin kararlar aldık. Bunun pratikleştirilmesi demek, işte bu tıkanıklığı aştırmak demektir. Eğer siyasetin demokratikleştirilmesi diyorsak –ki bu coğrafyanın bugün en çok ihtiyaç duyduğu olgudur– buna ilişkin aldığımız kararlar, zamanında siyasetin yapılanmasına, mantığına ve yaşama yansımalıdır. Bu tüm kültürel farklılıkların, kimliklerin ve kadın cinsinin kendi temsilini yaratmasıdır. Siyaseti demokratik temelde ilerletecek, hukuku, kültürü, anayasayı, seçimleri, yurttaşlık anlayışını vb. ne gerekiyorsa yaratmanın aktif emeğine sahip olmaktır. Kadın cinsinin ve çocukların, gençlerin ve yaşlıların maruz kaldığı tüm insanlık dışı uygulamaları durdurmaktır. Sayamayacağım daha birçok çalışmayı adım adım başarmaktır. Yani sorunların çözümü ve en genel anlamda yaşamın özgürlük düzeyini yükseltmek için gerektiği kadar örgüt kurmak, proje ve plan yapmaktır, çalışmaktır.

Pratikleşme, insanlığın kaderini onlarca yıl daha hangi çizginin belirleyeceğini netleştirecek ölçüdür. Yani özgürlük, demokrasi ve barış çizgisi mi? Yoksa binlerce yıllık ölüm, yıkım, savaş ve sömürü çizgisi mi? Kadın diliyle ya da literatürüyle söylersek; egemen, baskıcı, karanlık erkek dünyası mı? Yoksa aydınlık, barışçıl, adil ve güzel kadın dünyası mı? Sorularının cevabı, özgürlük güçlerinin pratikleşme düzeyine bağlıdır.

PJA özgürlük dünyasını yaratma iddiasındaki ısrarını kongresine verdiği isimle de ifade etti. Bu anlamda hem insanlığın binlerce yıllık direniş ve yaratımları, hem Ortadoğu şahsında tüm insanlığın acıları, yüzlerce yıldır vatansız, kimliksiz ve özgürlüksüz olmaya mahkum kılınmak istenen ama asla teslim olmayan Kürt halkının da yüreği olan kadın yüreği, egemenliğin karanlık dünyası karşısında kaybetmeye ve başarısızlığa asla izin vermez. İşte bu nedenle pratikleşme. Pratikleşmek; insanlığı acılara, çözümsüzlüğe, açlığa, yoksulluğa, kimliksizliğe, köleliğe ve sonuç olarak mutsuzluğa mahkum eden her olguyu ortadan kaldırmak oluyor. Tabii bir o kadar büyük emek ve mücadeleyle alternatifini yaratmak da oluyor. Kongremiz hem programında hem de kararlarında bunu, erkek egemenlikli sistem kurumlaşmasını aşmak ve kadın eksenli kurumlaşmaları yaratmak olarak tanımladı. Pratikleşmek bunları başarmak oluyor. Önemi belirttiğim temelde; yani ya özgürlük ideolojimize sahip çıkıp, onu yaşamsallaştırıp başaracağız, ya da tarihte birçok ideolojinin başına geldiği gibi egemen sistem bizim ideolojimizin içini boşaltacak, kendi hizmetine koyacak ve onunla yine halkları, kadını ve erkeği ile tüm insanlığı kandırmaya, sömürmeye ve uyutarak yürütmeye devam edecek.

İlk soruda da belirttiğim gibi halkların, kadının ve özgür bireyin doğuş çağındayız. Ama hiçbir çağda olmadığı gibi bu çağda da tek başına doğru tespitler, gerçekler ve maddi zemin yeterli olamaz. Başarıyı belirleyecek olan bizim ideolojimizi örgüt, yaşam, siyaset, kültür, sanat gücüne, yani yaşamın tüm ihtiyaçlarını cevaplama, sorunlarını çözme gücüne dönüştürmemizdir. Bu anlamdaki çabamız ve emeğimizdir. Yani pratikleşmemizdir.

– Son olarak kadınlara mesajınız nedir?

– Mesajım; bir önceki cevabımda belirttiğim pratikleşme görevini hep birlikte omuzlamaktır. Her kesimin üzerine düşen görevlere sahip çıkmasıdır. IV. Kadın Kongremizin ortaya çıkardığı özgür yaşam ısrarı, bugün her zamankinden daha fazla herkesin ihtiyacı haline gelmiştir. Bu anlamda her insanın cinsiyetinden, ulusundan vb. birçok aidiyetinden bağımsız, insan olarak vicdanını, onurunu, kimliğini, özgürlüğünü ve ruhunu koruma ve özgürlükle büyütme, besleme zorunluluğu var. Aksi halde bu tüketici kültür her şeyden daha fazla ve artan bir şiddetle ilk önce insani değerlerimizi tüketecek. Bu temelde demokrasi ve özgürlükten, barıştan yana tüm kesimleri, özellikle kadınları içinden geçtiğimiz dönemin görevlerini cesaretle üstlenmeye çağırıyorum.

Türkiye'deki gelişmeler çok hızlı, bir sistem ve zihniyet krizi yaşanıyor. Bu durum demokrasi ve özgürlük güçleri tarafından önemli bir zemin olarak değerlendirilip, demokrasi ve barışa bir çıkış yaptırılabilir. Bu konuda tüm Türkiyeli kadınları, anaları IV. Kongremizin özgürlük çağrısı temelinde demokrasi cephesini büyütmeye, demokratik eylemlerini yükseltmeye çağırıyorum.

Mezopotamya topraklarında gerçekleştirdiğimiz yeni özgürlük sözleşmesi ile bütün anaları, kadınları ve halkımızı kadın yüreğinin özgürlük tutkusu ve özlemi ile selamlıyorum. Kongremizin ***"Başkan Apo ile 24 saat yaşam!"*** şiarını yaşamımızın merkezine alan kararlaşmasının, halkımızın, Ortadoğu'nun ve bütün dünya kadınlarının özgürlük mücadelesine önemli katkılar sunacağına olan inancımızla ***"Yaşam ya özgür olacak ya da asla olmayacak"*** diyoruz.

Hiç sönmeyecek yıldızlarla sevgiye yolculuk

Adı soyadı: **Abdullatif AYDIN**
Kod adı: **Soro**
Doğum yeri ve tarihi: **Hergulê (Yediyaprak köyü) Eruh, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet yeri ve tarihi: **Zagros, 1995**

Hergulê köyünün güzelliği karşısında insanlar büyüleniyor, gizemine kendini kaptırıyorlardı. Bu köy yüksek bir tepede yapılmış. Aşiret savaşlarından dolayı yüksek kayalıkların üzerinde köy evleri inşa edilmiş.

Hergulê köyünde doğup büyüyen Soro yoldaş köyünü taparcasına seviyordu. Hergulê köyünün bağ ve bahçelerinin güzelliği her tarafa nam salmıştı.

Kürdistan topraklarının kokusu ile büyümüş ve benliğine yerleşmişti. Her sabah güneş ufuktan yükselirken, önce tepede bulunan Hergulê köyünün bağ ve bahçelerini aydınlatıyor, doğaya bambaşka bir renk katıyordu.

Soro arkadaş bu doğa parçasında büyüyordu. Yaşamın doğa ile olan iç içeliği her geçen gün Soro yoldaşın yaşama olan tutkusunu daha da artıyordu. Annesinin yüz çizgileri emekle sembolleşmişti. Ama yüzündeki umut geleceği imgeliyordu. Babası oğlu gibi gördüğü köyün diğer bütün çocuklarını korur ve severdi. Yaşlı babasına güç veren Soro yoldaştı. Belki de babasının gençliğinde yapamadıklarını Soro yoldaş yaptığı içindir ki babası O'na hayranlık duyuyordu. Yaşama karşı istekli ve kararlı bir mücadele içine girmesi babasına her zaman güç veriyordu. Babası bazen de kendi oğlu ile övünür, *"oğlum büyük insan olacak"* derdi.

Soro yoldaş dağlarda, ova ve kırlarda dolaşmayı çok severdi. O'nun yaşamının bir parçası da dağ ve kırlardı. Bazen tek başına dağ yollarından koşarak kırlarda uzanırdı. Gözlerini güneşin görkemli güzelliğine diker hayallere dalardı. Hayalinde bir tek şey vardı; gerilla olmak. Kolunda silahı ve gerilla elbisesi ile dağlarda dolaşmak hep hayal ettiği manzaraydı. Durmadan düşünür taşınırdı. Gerilla olmak için dağların özgürlük yolunu bulup hasretini özlemlerini gidermek için, hemen büyümek istiyordu. Yüzüne konan masmavi bir kelebek O'na rüyalarını müjdeliyordu. Sonra kelebek rengarenk kırların içerisinde uçuşarak gözden kaybolmuştu.

Gökyüzünün kamaştırıcı maviliğinin arasında, güneşin kıvılcımları yavaş yavaş batıyordu. O gün zamanın nasıl geçtiğini bir türlü anlamayan Soro yoldaş hemen koşarak kır çiçeklerinin arasında ilerlemiş köyün yoluna çıkmıştı. Tekrar kırları terk ederek köye döner. Esen serin hava, ağaçların hafif kıpırdayan yaprakları Soro arkadaşa bir müzik gibi gelmişti. Ağaçlar dans eder gibi kendilerini rüzgarın kanadına bırakmışlardı.

Soro arkadaş temiz havanın mutluluğu ve doğanın huzuruyla coşuyordu. Her eve dönüşünde coşku ile anasını babasını öperdi. Soro arkadaşın yaşama karşı azmi kararı, direnci kırılmak bilmez, tüm zorluklara karşı büyük bir sabırla göğüs gererdi. Köylüler Soro arkadaşı tanır ve severdi. Yaşına göre zekası ve olgun davranışları herkesi hayretler içinde bırakırdı.

Gülen gözleri, her zaman için umut doluydu. Gecenin koynunda yıldızlar görünmeye başlamıştı bu da uyku zamanını belirtiyordu. Soro her gece çatıya çıkarak, sırt üstü uzanır, gökyüzünü seyre dalardı. Dağları ve gerillayı düşünür, yıldızların gizemli dünyasına dalardı. Sonra kendi kendine fısıldar, "keşke ben de bir yıldız olsam, istediğim yere giderdim" derdi. Çocukluk hayalleriyle uykuya dalar, sabahın erken saatlerinde kuş sesleriyle uyanırdı.

O sabah Soro içinde bir acı hissediyordu. Yanılmadı. Köye gelen askerler köylülerin hepsini toplayarak bir açıklamada bulundular. "Yarına kadar köyünüzü boşaltmanız gerekiyor. Kalmak isteyenler korucu olmayı kabul ederlerse kalabilirler, yoksa köyünüzü sizinle birlikte ateşe vereceğiz" diyerek köylüleri tehdit ettiler. Bunun karşında tüm köy halkı, yüreklerinden bir parça kopan köylüler çığlık atarak yeri göğü inlettiler. Köydeki küçük mutlulukların üstüne bir çiğ damlası düşmüştü. Bu inlemeler toprağını terk etmek zorunda kalan Kürt köylüsünün yürek sesiydi. Bunu gören Soro arkadaşın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Kendini toparlayarak, *"hiç utanmıyorsunuz bu insanlar nereye gidecekler. Beni öldürseniz bile ben buradan gitmeyeceğim"* dedi. Bir asker eliyle Soro arkadaşa bir tokat attı. Yanaklarına değen el yüzünde kıpkırmızı bir iz bırakmıştı. Cesaretinden hiç taviz vermeden *"sizden korkmuyorum"* dedi. Askerler bu çocuğun cesaretine karşı şaşırmışlardı. Soro arkadaş yüzüne yediği tokadı kabul edemedi.

Başı dik askerlere bakıp, şahin gibi keskin gözleriyle 'bir gün intikamımı alacağım' dercesine bakıyordu. Askerler daha ciddi, sert bir tarzda son sözlerini tekrarlayıp köyü terk ettiler.

Köy halkının yürekleri hüzünle dolmuştu. "Bu topraklarda doğduk ve büyüdük. Acı ve tatlı her şeyimiz burada geçti. Köyümüzü nasıl terk edeceğiz" dedi Soro'nun annesi. Soro'yu sımsıkı kucaklayarak ağlamaya başladı. Gözlerinden akan yaşlar, Soro'nun gözlerinden akan yaşlarla birleşip başka deryalara doğru akıyordu.

Köy halkı kırılgandı. Kendilerini yalnız ve sahipsiz hissederek evlerine döndüler. Köye olan tutkularını yüreklerine nakşederek, eşyalarını hazırlamaya koyuldular. Kimileri böyle hüzünlüyken, kimilerinin de gözü dönmüş, çözümsüzlüklerinden ve ekonomik sorunlarından dolayı korucu olmayı kabul etmişlerdi. Onlar kendi köyüne ve kendi halkına ihanet ettiler.

Soro'nun gözüne o gece de uyku girmemişti. Sabah kalktığında gözleri uykusuzluktan şişmişti. Ayrılıklar her zaman için acı ve zor olmaktadır. Çünkü insanoğlunun yaşamını paylaştıkları güzel ve zor günlerin kutsallığı hiçbir zaman unutulmazdı. Koruculuğu kabul eden köylüler utancından dolayı, evlerinden çıkmadılar.

Gözü yurt sevgisinden başka bir şeyi görmeyenler ise hazırlanarak köyden ayrılmaya koyuldular. Bu topraklardan ayrılmak zor ve acı geliyordu. Gidenlerin adımları isteksiz ve ağır ağır ilerliyordu. Kendilerini evsiz ve yurtsuz hissediyorlardı. Soro arkadaş yanında beş kardeşi anne ve babası ile yüzü köylerine dönük, toprağın kokusunu son bir defa değil yüreklerine işleyerek ilerlediler. Ama Soro'nun gözleri hep öyle bakakaldı. Hayalleri canlanıp, engin bir umut gibi içinde kıpırdadı. Kendini tutmayarak küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Coşkulu gezgin çocukluk günlerinin bittiğini düşünmek bile istemiyordu. Ve o güzel günler bir daha gelmeyecekti.

Cami avlularından havalanıp kanat çırpan beyaz güvercinler başka diyarlara göç ettiler. Hiç görmedikleri ve yabancı oldukları büyük şehir İstanbul'a giderler. Aradan beş yıl geçti. Yine de Soro alışamadı tıpkı ailesi gibi.

Soro artık on beş yaşında bir gençti. Fakat aradığı gerçek yaşam aşkını bulamamıştı. Her zaman hayalinde yatan cevher gerillaydı. Yediği tokatı benliğinden silip atamamıştı. Gün geçtikçe arayışları daha da büyüyordu. Tıpkı bir şahin gibi en son kararını verdi. Hayallerini gerçekleştirecekti. Ve aşkın, özgürlüğün yolculuğuna koyuldular. Artık hayalleri düşleri gerçekleşecekti.

İlk yolculuğu Botan'ın özgürlük beşiğine doğru gerçekleşti. Gördüğü ilk gerillaya sarıldı, sevinçten gözleri mum alevi gibi parlıyordu. Eskisi gibi canlılığını ve moralini koruyarak yaşama aktif katılarak herkesin gönlünde taht kurmuştu.

Gökyüzündeki kızıl güneş, Soro'nun kırmızı gür saçlarına farklı bir renk katmıştı. Saçları altın gibi parlıyordu. Yüzündeki çiller O'nu yaşından daha küçük gösteriyordu. Sevimliliği, fedakarlığı zekası herkesin dilinde bir destan gibi dile getirilirdi.

Artık genç Soro daha da boy atmış, büyümüş ve on altı yaşına basmıştı. Daha olgun, saygılı bir duruşun sahibi olmuştu. Savaşta yetkinleşmiş ve öncülük yapar konuma gelmişti. Kimse cesaretine, kahramanlığına diyecek söz bulamıyordu. Soro'nun yüzü beyaz büyük bulutlardan, sulardan, ağaçlardan gelen ılık esintinin etkisinde kalarak, su gibi aydınlık, uzak bulutlar kadar gizemli bir ifadeye kavuşmuştu. Dağların arasında yükselen güneşin yakıcı ışıkları tepelerden, vadilerden, derelerden geçerek ona ulaşıyordu.

ÖZLEM TADINDA

"Geçmiş zamanlar" adlı defterimi
bir kez daha okuyorum,
hiç bıkmadan
seninle geçirdiğimiz günleri
anımsayarak.
İlk sayfaları okurken tam üç saat
bir paragrafta kaldım
bekledim, daldım.
Seninle paylaştıklarımızı hatırla
küçüğüm.
Geçmişi şimdiki zamanlar gibi
iyi hatırlıyorum.
Beyaz tenli yüzün
elma kırmızısı yanakların
hafif çil izlerinin içindeki gülüşlerini...
Sayfaları karıştırırken, seninle
Seninle sonu gelmeyen
basamaklardan
İniyordum derinliklere...
Şimdi de geçmişin farklı bir
sayfasında durdum.
Seninle kovalamaca oyun
oynarken
ve doyumuna varmadan
yattığımız çimenlerde...
Ve işte...
hiç istemediğimiz son sayfalara
gelince...
boğazım düğümlenir
gözlerim dalardı,
O son sayfa
O gün güneşli değildi.
Gökyüzü kara bulutlarla doluydu.
Ve evren yas tutmuştu.
Gün ardından gelip çatmıştı,
hisler dolu zamanda küçüğüm
bir hatırla.
Sevgi ile yapılmış patikadaydım
Ama sensiz küçüğüm
O gün Soro'suz geçmişti
umudum tükendiği zamanda,
bir yıldız, yükselen umudumdun.
Anladım ki ayrılmamışız.
Ve artık
"hiç sönmeyecek yıldızlar" adlı
defterimde yazmaya başlıyorum.
Başlığı "sevgiye yolculuk"
diye başlarken...

Mücadele arkadaşları adına
Berivan Hergulê

Maxmur Çocuklar›na

Hayallerimin özlem çocu¤u Tekoflin'e...

Maxmur'un çorak topraklar›nda
binlerce olan sen
mülteci do¤dun, mülteci büyüyorsun
mülteci yüre¤in ve düfllerinle
Oysa kim bilir kaç as›r geçti yaflad›klar›nla
Çiçekli bir bahçenin yollar›ndan de¤il
sürgün yollar›nda
kan kokan topraklar›n patikalar›ndan
savafltan, açl›ktan, ac›mas›zl›ktan
geçerek geldin bugüne
Yapayaln›zd›n
minicik ellerinle annenin ete¤ine yap›fl›rken
Kimi zaman ç›¤l›k ç›¤l›¤a
kimi zaman soluksuz ç›rp›n›fllarda
kimi zaman ise
kaybolan yaflam›n dehlizlerinde
Ama yine de
umut olan sendin gelecek için

KADEK I. KONGRE KARARLARINDAN

Eğitim ve kadroya ilişkin

Hareketimizin içinden geçtiği değişim-dönüşüm süreci yeniden yapılanma sorunlarını, eğitim ve kadro tarzında yenilenme, yeniden yapılandırma ve yetkinleşmenin gereğini ciddi bir biçimde temel gündemi haline getirmiştir. Tarihin bütün büyük değişim süreçlerinin eskiyi aşma ve yeniyi yaratma eyleminde başarısı her zaman yeniyi temsil eden, yeniyi yaratan insan karakterinin yaratılmasıyla mümkün olmuştur. Bunun temelinde yatan gerçekliklerden biri de eğitim ve doğru kadro biçimlenmesi ve rolünü oynamaktan geçmesidir.

Otuz yıllık onurlu mücadele süreci içerisinde Kürdistan'da tamamlanan bir diriliş devrimi söz konusudur. Elde edilen kazanımlar yaratılan değerler vardır. Ve yeni bir mücadele sürecinin başlangıcında bulunulmaktadır. Büyük bir eğitim hareketiyle yaratılan insan gerçeği, ışık ve enerjisini yeni sürece yayarak zamanın akışına hükmedecektir. İçine girilen yeni tarihsel sürecin en büyük yaratıcı gücü, sürecin temel perspektifi olan Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun öngördüğü zihniyet devrimini kendinde yaratmış, bunu ahlak ve vicdan devrimiyle tamamlayarak öz ve biçim kazanan, yaratıcı özgür iradeli kadro gerçeği olacaktır. Kadro, talep eden değil yaratan; bekleyen değil gerçekleştiren, zafer kazanan irade olabildiği oranda özgür ve eşit birlikteliklere dayalı demokratik zeminleri ve toplumsal gerçeklikleri açığa çıkarabilir. Önderliksel düzeyde gerçekleşen ve mücadele tarihimizin ortaya çıkardığı ulusal iradede somutlaşan zihniyetin kişiliklerimizde içselleşmesi, demokratik çözüm stratejisinin daha kısa zamanda başarıya ulaşmasında belirleyici faktör olacaktır.

Bu rolün oynanması önünde engel teşkil eden bazı temel sorunlarımız vardır. Kadronun ve çalışanların kendini eğitmede tutucu ve dogmatik zihniyetten kurtulamamaları, bütünsellikten uzak, sistemsiz olmaları, diyalektik ve bilimsel bakış yerine kendine görelilikte ısrar eden, eğitimi bir yaşam tarzı olarak görmeyerek bu silahla yaşamı değiştirip dönüştürme yerine; bilgi depolama ve tasarrufçu bir tarzda yaklaşan anlayışlar ortamımızda yenilenmenin önündeki en büyük engeller olduğu gibi, her türlü çeteci, rantçı ve ilkel anlayışların da temel zeminini teşkil etmektedir.

Bu geriliklerin aşılması, ancak çok yönlü bir eğitimin bütün çalışma alanlarında yürütülmesiyle mümkün olacaktır. Bu eğitimlerde ideolojik doğrultuyu netleştirmek esastır. Ancak istenilen ideolojik derinliğin sağlanabilmesinin derin bir tarih bilinci, siyasal kültürel düzeyi zorunlu kıldığı bir gerçek olduğu kadar, geçmişteki eğitim tarz ve kapsamımızın bunu karşılamadığı da bir gerçektir. Bu nedenle yeni dönem eğitimlerimizi tarz ve kapsam itibariyle manifestomuzun öngördüğü temelde derinleştirmek bir zorunluluktur. Yine kadroya ölçü kazandırmak kadar, doğru mevzilendirmenin de kriterleri aynı çerçevede ölçüye kavuşturulmalı; ideolojik yetkinliği, çizgi netliği, moral ve vicdan durumu, planlama kabiliyeti, yürütme ve denetim gücü olmayan kişi ve örgütsel birimlere görev verilmemelidir.

Yeni çizginin ve örgütsel yapılanmanın başarısında kadının iradeli katılımı ne kadar temel bir role sahipse, yapımızın zihniyet değişikliği, devrimci zihniyet ve demokratik kültürün yaratılmasında da o kadar temel bir role sahiptir. Özgür gelişim diyalektiğini ve demokratik katılım zihniyetini yakalayamayan kadının, ne kadar geriye çeken bir etkiye sahip olduğunu yaşadığımız süreçlerin tecrübelerinden biliyoruz. Bu nedenle de kadın yapısının kendi gerçeğinde eğitilip derinleştirilmesi bir zorunluluktur. Bu çerçevede kadın yapısının özgün eğitimlerinin daha derinlikli ve yoğunluklu ele alınıp geliştirilmesi büyük öneme sahiptir.

Yeni dönem çalışmalarında halkımızın ve kadro yapısının en eksik yanının beyin gücü olduğu bilinerek eğitim çalışmalarına yüklenilmelidir. Sadece askeri-politik alanda değil; tarih, dil ve sanat alanlarında da Önderliğin yarattığı akademi düzenine geçişin altyapısı ve zihni temeli üzerinden bu çalışmalar örgütlendirilmelidir. Bu görevin ***Demokratik Aydınlanma Akademileri*** tarzında dönemin ve çalışma alanlarının özgünlüklerine göre branşlaşma ve uzmanlaşma tarzında yeniden yapılanma yoluna gidilmelidir. Bu çalışmaların belli bir sistem içinde kısa, orta ve uzun vadede planlanıp programlanması gerekmektedir.

Bunun için KADEK;

1- Eğitimi bir yaşam biçimi olarak görmeyen bireyci, kendine göre, eğitimi sırf teorik birikim olarak algılayan ve kendini eğitmeyen yaklaşımların mahkum edilmesini, her kadronun önüne; sözüyle ve davranışıyla halkı ve yoldaşlarını eğitme görevinin konulmasını,

2- Bütün çalışma merkezlerinde savunma ekseninde yürütülen eğitimlerin derinleştirilmesi, özgür insanın yaratılması temelinde zihniyet, ahlak ve vicdan devriminin gelişmesi için; zihinsel, ruhsal ve bedensel eğitimlerin yapılmasını,

3- Her çalışma merkezinin savunmalar içerisinde kendi çalışma sahasını ilgilendiren bölümlere yönelik eğitimlerde derinleşme sağlamasını, bu konuda kitle ve kadroya yönelik broşür vb materyallerin hazırlanmasını,

4- Tüm çalışma merkezlerinde örgütlendirilen akademik çalışmaların devam ettirilmesini, ihtiyaçlar temelinde şubeleşmeye gidilmesini ve kendi özgünlüğüne denk eğitim programlarını oluşturarak eğitimlerini yürütmesini,

5- Her çalışma merkezinde temel çalışma sahasına yönelik branş eğitimlerinin uzmanlık düzeyinde geliştirilmesini ve uygun kadroların temel hedefler doğrultusunda bu eğitimlere alınmasını,

6- Her çalışma sahasında PJA gücünün özgün eğitimlerinin uygun tarzda düzenlenmesini ve Önderlik savunmaları temelinde derinleştirilmesini,

7- Özgür toplumun yaratılması temelinde halkın Demokratik Uygarlık Manifestosu ekseninde demokratik kültürel eğitimlerinin yapılmasını ve yaygınlaştırılmasını,

8- Mevcut PMO'nun yeniden yapılanma doğrultusunda sürecin ihtiyaçlarını karşılayabilecek tarzda düzenlenmesini ve temel kadro eğitim çalışmasını derinleştirerek sürdürmesini,

9- Kadro yapısında ve yaşam tarzında hakim olan eski zihniyet ve anlayışların eleştiri-özeleştirisinin yapılarak Demokratik Uygarlık Manifestosu temelinde "her kadronun ideolojik yetkinlik, çizgide netlik, moral ve vicdan durumu, planlama kabiliyeti, yürütme ve yönetim gücü olmayı" kendinde oluşturarak çağdaş kadro düzeyine ulaşmasını,

10- Kadro yapısının üstleneceği görevler ve ihtiyaçları doğrultusunda (dil, bilim, teknik, yetenek kazandırma, askerlik vs) eğitimlerden geçirilmesini,

11- Tıkanmış, eğitime ihtiyacı olan kadroların bulundukları faaliyet merkezlerinde Önderlik çözümlemeleri ve Demokratik Uygarlık Manifestosu temelinde özgün eğitimlere alınmalarını, bu konuda kendi sorun ve sorumluluklarını başka yere havale eden yaklaşımın mahkum edilmesini,

12- Kürt dilinin öğrenilip yaygınlaştırılması temelinde, bütün çalışma sahalarının Kürtçe dil eğitimini uygun biçimde programına alıp uygulamasını karar altına alır.

Şehitlere ilişkin

Tüm dünyada bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük mücadeleleri, bu uğurda en değerli varlıkları olan yaşamlarını, kan ve canlarını feda eden kahraman şehitlerin birer eseridir. Bu mücadeleler böylesi yüksek bedeller ve değerlerle gerçek olmuşlardır. Kürdistan diriliş devrimi de kendini en çok PKK şehitlerinin fedakarlık ve kahramanlığında var etmiştir. O açıdan özgürlüğün ve demokratik kurtuluşun gerçek sahipleri ve öncüleri Kürdistan özgürlük şehitleridir. Sayıları on bini geçen şehitlerimiz, ölü Kürt gerçeğini nasıl diriltere geçmişimiz, her türlü inkar ve imhayı destansı mücadeleyle aşarak ve mücadelemizi demokratik kurtuluşa taşıyarak nasıl bugünümüz oldularsa, her ulustan ve halktan ortak amaçlar, kardeşlik ve özgürlük için omuz omuza enternasyonalist duygularla şehadete ulaşıp Demokratik Ortadoğu Birliği'nin de temellerini attıklarından daha şimdiden geleceğimiz olmuşlardır. Geleceğin demokratik Ortadoğu'su, şehitlerimizin şahsında onların duygu, düşünce ve mücadelesinde şimdiden yaratılmıştır. Bundan dolayıdır ki PKK'nin mirasını ve mücadele değerlerini ondan devralan KADEK, Kürdistan özgürlük mücadelesinin tüm şehitlerini kendi şehidi kabul eder. Demokratik kurtuluşu gerçekleştirerek Ortadoğu Demokratik Birliği'ni yaratmada da bu şehitleri esas güç, moral ve ilham kaynağı sayar. Zaferin şehitlerin anısına bağlılıktan ve onların mücadele ruhunu daima yaşatmaktan geçtiğini bundan sonraki süreçte de en temel bir ilke olarak benimser. Tören ve toplantılarla onları sürekli anıp, adlarını ve anılarını canlı tutmayı, yeni dönem çalışmalarının birçok alanını onlarla adlandırıp tüm örgüt yapımıza şehitler gerçeğini hakim kılmayı yürüteceğimiz en temel çalışmalardan biri olarak önüne koyar.

Bunun için KADEK;

1- Özel bir örgütlenme temelinde tüm şehitlerimize ilişkin kapsamlı bir araştırma faaliyeti yürütülüp sicillerinin ve kendilerine ait bilgi ve belgelerin açığa çıkarılması ve bir yerde toplanıp arşivlenmesini,

2- İsimsiz şehitlere ilişkin araştırma yapılması, belgelere geçmeyen, tespiti yapılmayan bütün şehitlerin isim ve sicillerinin çıkarılması ve bunların şehitler yıllığına dahil edilmesini,

3- Şehitlere ilişkin fotoğraf, yazı, kendilerine ait belge, şiir vb. materyallerin toplatılıp ifadeye kavuşturulmasını, şehitlerin kutsal yaşam ve kişiliklerinin her türlü sanat ve edebiyat çalışmasına konu yapılarak değerlendirilmesini ve her arkadaşın yanında şehit düşen arkadaşlara ilişkin yazı yazması ve bilgilendirme yapmasını,

4- Şehitlere ilişkin albümlerin çıkarılmasına devam edilmesini,

5- Geri çekilme sürecinde şehit düşen arkadaşların '*barış şehitleri*' olarak kabul edilmesini,

6- Şehitlerin mezarlarının belirlenerek şehitliklerde toplanmasının sürdürülmesini,

7- Mücadele sürecinde gazi olan arkadaşların değerlendirilmesi, eğitilmesi, işlevsel kılınması ve şehit arkadaşların çocuklarına sahip çıkılmasını,

8- Şehit ailelerine manevi değer verilmesi, şehit aileleri ve şehit anneleri biçiminde örgütlenmelere gidilmesini, yardım ihtiyacı olan şehit ailelerine imkanlar dahilinde yardım edilmesini karar altına alır.

14 TEMMUZ ULUSAL ve SİYASAL KİMLİĞİNE SAHİP ÇIKMANIN ADIDIR

Baştarafı sayfa 3'te

14 Temmuz ulusal siyasal kimliğine sahip çıkmanın adıdır

Cemil Bayık: 14 Temmuz direnişçileri en zor dönemlerde, imkansızlıklar ortamında Parti Önderliği'ne karşı görevlerini yerine getirmeye çalıştılar. Büyük yoldaşlık yapmaya çalıştılar. Bugün Parti Önderliğimiz Türk devletinin elinde esir bulunmakta. 14 Temmuz direnişçileri o zor koşullarda ve imkansızlıklar ortamında canlarından başka hiçbir şeyleri yokken, Parti Önderliği'ne karşı görevlerini çok üst düzeyde yerine getirdiler. Bugün bizim elimizde onların koşullarıyla, imkanlarıyla kıyaslanmayacak düzeyde gelişkin koşul ve imkanlar vardır. Denilebilir ki her şey var. Onların elinde hiçbir şey yokken yoldaşlığın gereğini yerine getirebildiyseler, bizim *–kaldıki cezaevinde de değiliz, esir de değiliz, oldukça da gelişkin imkanlara sahibiz–* onların yaptığının yüz katını yapmamız gerekiyor ve yapmalıyız da. Parti Önderliği'ne karşı görevlerimizi bu biçimde yerine getirmemiz gerekiyor. Yoldaşlık ve bağlılık bunu gerektirir. Bu yoldaşlardan anlamamız, çıkarmamız gereken en önemli sonuçlardan birisi budur. Ellerinde tek bir canları vardı, başka da hiçbir şeyleri yoktu. Eğer olsaydı onu da ortaya koyarlardı. Tek canları vardı, canlarını ortaya koyarak görevlerini son nefeslerine kadar yerine getirmeye çalıştılar. Örgüte, halka ve yaşama sahiplik ettiler. Yaşama büyük bir anlam yüklediler. Yine partinin, halkın ve insanlığın değerlerine en üst düzeyde sahip çıktılar. Onlar örgüt olmadan, Önderlik olmadan, onun yaşamı olmadan, fedakarlık ve cesaret sergilenmeden, bilinç en üst düzeyde ayaklandırılmadan, kendini Önderliğe, partiye, devrime, insanlığa koşulsuz adama olmadan hiçbir şeyin korunamayacağını, geleceğin kazanılamayacağını, düşmanın etkisiz kılınamayacağını çok iyi bildikleri için o büyük eyleme girişmişlerdi. Bu eyleme girmekle de ne kadar doğru yaptıklarını, haklı olduklarını daha sonraki gelişmelerden görebiliyor, anlayabiliyoruz. Bu yoldaşlarımızın eylemi geliştirdiği sürece dikkat edilirse, oligarşik rejimin, oligarşik rejimin kişiliksizleştirdiği, uşaklaştırdığı çevre ve kişilerin, Parti Önderliğine, partiye, yine bu arkadaşların kişiliğine yönelik büyük bir saldırı söz konusuydu. Bu arkadaşlardan Önderliğin, partinin, yoldaşlığın, değerlerin, halkın terk edilmesi isteniyordu. Bu yoldaşlar bütün bunlara karşı koymak için o büyük eyleme giriştiler ve o eylemle de bu saldırıları kırdılar. Parti, halk, değerlerimiz, ideoloji ve yaşam anlayışımız böyle kurtarıldı, böyle korundu. Benzer bir saldırı bugün de söz konusudur. Bugün çeşitli çevreler, güçler, devletler, ilkel milliyetçi güçler, teslimiyetçi reformist güçler, şoven güçler, sol adına hareket ettiğini söyleyen, ama esasta solla da fazla ilişkisi olmayan güçler büyük bir cephe biçiminde Parti Önderliğimize, kongremize, ideolojimize, yaşam anlayışımıza karşı yoğun bir saldırı içerisinde bulunuyorlar. Bizden KADEK'i, Önderliği, yaşam anlayışımızı, ideolojimizi terk etmemizi istiyorlar. Nasıl ki 14 Temmuz eylemcileri bu inkarcı, provokatif ve tasfiyeci anlayışa karşı her şeylerini ortaya koyarak o görkemli mücadeleyi verdilerse, bugün de benzer bir mücadeleyi bizim daha değişik koşullarda, ama daha ileri bir düzeyde yürütmemiz gerekiyor.

VIII. Kongre sonrası birçok çevre *"PKK'de değişiklik yok"* diye açıklamalarda bulundu. Bu, PKK'de hiçbir değişikliğin yaşandığı anlamına gelmiyor şüphesiz. PKK birçok değişiklik yaptı, hem de esasta değişiklikler yaptı. Neden bu güçler bunu söylemekte? Tabii ki ideolojimizden, yaşam anlayışımızdan, örgütümüzden, Önderliğimiz'den, halkımızın özgürlüğünden vazgeçmediğimiz için; uşaklığı, basit bir yaşamı seçmediğimiz için "değişiklik yapılmadı" deniliyor. Onların istediği, beklediği değişiklik bizim kendimizi inkar etmemiz, tasfiye etmemizdir. Bu beklentileri gerçekleşmediği için değişiklik yapılmadı deniliyor. Biz hiçbir zaman onların beklediği bu değişikliği yapmayacağız. Biz Önderliğimizle, örgütümüzle, halkımızla, ideolojimizle, yaşam anlayışımızla varolduk ve bundan sonra da varlığımız buna bağlıdır. Onların bize dayattığı yaşamı her zaman basit gördük ve bundan sonra da basit görmeye devam edeceğiz. 14 Temmuz direnişçilerinin çarpıcı biçimde ortaya koydukları gibi hiçbir zaman yaşam anlayışımızdan, ideolojimizden, örgüt ve Önderliğimiz'den taviz vermeyeceğiz, halkımızın özgürlüğünden vazgeçmeyeceğiz.

14 Temmuz, diriliş devrimimizin temel kilometre taşıdır. Onun için 14 Temmuz, parti tarihimizde ***Ulusal Onur ve Direniş Günü*** olarak kararlaştırılmıştır. Eğer diriliş devrimimizde 14 Temmuz ortaya çıkmasaydı, bugün yaşadığımız görkemli tarihi belki de yaşamamış olacaktık. 14 Temmuz, Kürdistan tarihinin onurluca ve kahramanca yazılmasında önemli bir sayfanın açıldığı gündür. 14 Temmuz direnişçilerinin mücadelesi çok zor şartlarda, güç dengesizliği ortamında, imkansızlıklar içinde zafere olan inancı gerçekleştiren bir eylemliliktir. Bugünkü koşullar, olanaklar o dönemle kıyaslanamayacak düzeyde oldukça gelişkindir. Eğer onlar o koşullarda bu görkemli mücadeleyi ve başarıyı ortaya çıkarabildilerse, faşist rejime geri adım attırabildilerse, önemli gelişmelerin başlangıcını yapabildilerse, biz bugün hayli hayli daha fazlasını geliştirebiliriz. Böylesi bir görevimizin olduğunu unutmamamız gerekiyor. 14 Temmuz direnişçilerinin barış ve özgürlük davaları vardı. Onlar ulusal ve siyasal kimliği, onuru korumak için o büyük eylemi gerçekleştirdi. Çünkü dayatılan ulusal ve siyasal kimlikten vazgeçme, kendini inkar etme, kendini hiçleştirmeydi. Dolayısıyla kimliksizliği ve kişiliksizliği kabul etmeydi. Bu dayatma kabul edilmediği için büyük bir mücadele yürütüldü ve bu mücadele başarılı oldu. Bu yoldaşlar, Kürdistan'da halkın özgürlüğünü ve onurlu bir barışı gerçekleştirmek için canlarını ortaya koydular. Bu mücadelenin bugün sonuca götürülmesi görevi vardır. Parti Önderliğimiz bu yoldaşların anısına bağlılığın bir gereği olarak, bugün barış ve özgürlük davasını gerçekleştirmenin büyük çabası içerisindedir. Bunu kendisine bir borç ve görev olarak görmektedir. Tüm partinin ve halkın da bu görevin yerine getirilmesi için her şeylerini ortaya koymalarını istemektedir. Parti Önderliğimizin bu çağrılarını doğru anlamamız ve gereklerini pratikte yerine getirmemiz gerekiyor. Tüm yurtseverler 14 Temmuz direnişçilerinin resimlerini onların anılarına bağlılığın bir gereği olarak evlerine asmalıdırlar. Onların isimlerini çocuklarına, dağlarına, alanlarına, mahallelerine vermeli, onları yaşamsal kılmalıdırlar. Bu yurtseverliğin asgari bir ölçüsüdür. Çünkü 14 Temmuz direnişçileri bu halka her şeylerini verdiler, hem de tereddütsüz ve karşılık beklemeden. Eğer bu halk bugün ayağa kalkmışsa ve herkesin gıpta ettiği bir halk düzeyine gelmişse, bunda 14 Temmuz direnişçilerinin payı büyüktür. Bu açıdan halkımız bunları yaşatmalı, anılarının gereklerini yerine getirmelidir. Bunlara karşı vefa borcunu geçmişte yerine getirdiği gibi bundan sonra da daha görkemli yerine getirmesini başarmalıdır.

Parti Önderliğimiz bugün İmralı'da, 14 Temmuz direniş,çilerinin yaşadığı koşullara benzer, belki bazı yönleriyle ondan daha ağır, daha zorlu koşullarda 14 Temmuz'u farklı bir biçimde yaşatıp geliştirmektedir. Nasıl ki hareketimiz, Ulusal demokratik mücadele, 12 Eylül döneminde, Diyarbakır Zindanı'nda 14 Temmuz direnişçileri şahsında boğulmak ve tasfiye edilmek isteniyorduysa, bugün benzer bir biçimde, farklı koşullarda Parti Önderliğimizin şahsında boğulmak istenmektedir. Parti Önderliğimiz, 14 Temmuz direnişçileri gibi partiyi, devrimi boğdurtmamak, ortaya çıkan kazanımları korumak, devrime yeni başarılar kazandırmak, partinin amaç ve hedeflerini gerçekleştirmesi için büyük bir mücadele yürütmektedir. Yani 14 Temmuz'u farklı koşullarda, özde aynı, biçimde farklı olarak yerine getirmeye çalışmaktadır. Onun için her insanımızın bu gerçeği böyle görüp, anlayıp, yürütülen mücadeleye sahip çıkması ve Parti Önderliği'yle birliğini, mücadelesini güçlendirmesi gerekiyor.

Bu dönemde 14 Temmuz ruhu her dönemden daha fazla bize gereklidir. Nasıl ki o ruhla 12 Eylül karanlığını yırttıysak, o vahşet dönemini geride bıraktıysak, tasfiyelerin önüne geçtiysek, onurumuzu kurtardıysak ve onunla yeni hamlelere ulaştıysak, bugünkü görevlerimizin başarılmasında da bu ruh bize gereklidir. Geçmişi bu ruhla kazandık, geleceği de ancak bu ruhla kazanabiliriz. Demokratik kurtuluş ancak bu ruhla gerçekleştirilebilir. Diriliş devrimimiz bu ruhla kazanıldı. Demokratik kurtuluş da ancak bu ruhla kazanılabilir. 14 Temmuz ulusal, siyasal kimliğine sahip çıkmanın adıdır. Parti Önderliği'ne, partiye, halka, yoldaşlara ve değerlere sahip çıkmanın adıdır. Bugün de benzer saldırı altındadır. Bu saldırılara göğüs germek, bunları püskürtmek, yeni hamleler geliştirerek başarı elde etmek ancak bu ruhla mümkündür. Kadro olmanın ölçüsü, bu şehitlerin gerçeklikleridir, özellikleridir, anlayışlarıdır. Başka ölçüler olamaz. Her kadronun, bu yoldaşların yaşamını didik didik etmesi, onların özelliklerini ortaya çıkarması ve kendi özelliklerine dönüştürmesi gerekiyor. Ancak böyle bu şehitlerin yoldaşı olunabilir, ancak böyle o ruha ulaşılabilir. Geleceğe ve başarıya ancak bu temelde yürünebilir. Bu da fedai olmaktan geçmektedir. Çünkü 14 Temmuz direnişçilerinin esas özelliği fedai olmalarıdır, kendilerini Önderlik, parti, halk ve insanlık için koşulsuz her şeyleriyle ortaya koymalarıdır, her türlü tehlikeyi göğüslemedir, başarıya kilitlenmeleridir. Bu açıdan kadro olmanın ölçüsü, fedai ölçülerdir. Bu ölçüler, bu yoldaşlar tarafından ortaya konulmuş ve Parti Önderliğimiz tarafından örgüte mal edilmiştir. Apocu hareketin ölçüleri, bu yoldaşların ölçüleridir. Onun için bu hareketin kadrosu olmak, bu ölçülere ulaşmakla, bu ölçüleri kendinde gerçekleştirmekle mümkündür. Bunun için bilinçlenmek, örgütlenmek ve serhildan eylemini geliştirmek yapılması gereken tek şeydir. Eğer 14 Temmuz ruhu yaşatılmak ve geliştirilmek isteniyorsa, bu ancak bilinçlenmek, örgütlenmek ve serhildanı geliştirmekle mümkündür, kendini fedai düzeyine yükseltmekle, onun ölçülerini kendinde gerçekleştirmekle mümkündür. Bu yoldaşlara bağlılık, zafere kilitlenmek, başka herhangi bir şeyi kabul etmemek, Önderliğin özgürleştirilmesini sağlamakla yerine getirilebilir. Bundan gerisi kabul edilemez. Bundan gerisi ne kadrolara ne de halkımıza layıktır. Layık olan, zaferi gerçekleştirecek olan fedai ölçüsündeki militanlıktır; Önderliğin o koşullardan çıkarılması, özgürleştirilmesidir; demokratik kurtuluşun, özgür birliğin gerçekleştirilmesidir. Eğer bu yerine getirilirse 14 Temmuz direnişçilerinin anısı ve istemi yerine getirilmiş olacaktır. 14 Temmuz ruhu olan Apocu ruhun, demokratik kurtuluş sürecini zafere götüreceği, bundan başka herhangi bir şeyin bizi zafere götürmeyeceği bilinerek, bu ruhla ruhumuzu temizlemeyi, ruhumuzu yüceltme esas alınmalı ve bu temelde zafere yürünmelidir.

KADEK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Gülizar TURAL ile yapılan röportaj

Halkların kadının ve özgür bireyin doğuş çağındayız

Serxwebûn: *PJA IV. Kongresi'nin kadın özgürlük mücadelesi açısından tarihsel ve güncel anlamı nedir?*

Gülizar Tural: IV. Kadın Kongremizin tarihsel anlamı çok kapsamlı ele alınabilir. Ancak ana hatları ile belirtmek gerekirse; Mezopotamya topraklarında gelişen Neolitik toplumun yıkılışından sonra kadın ilk defa bu düzeyde özgürlük çıkışına, doğuşuna yakınlaşıyor. Bu anlamda kongremiz çağdaş Neolitiği yaratma kararlılığıdır. Kongremiz halkların, kadının ve özgür bireyin doğuş çağı dediğimiz bir dönemde gerçekleşti. Hem bütün kadınların binlerce yıllık sessiz direniş kültürü ile açığa çıkardıkları derin birikimin, hem birçok kadın hareketinin ve şahsiyetinin çok değerli çabaları ile ortaya çıkardıkları özgürlük mirasının hem de PJA olarak yaklaşık 30 yıllık mücadele ortamında büyük bedellerle yaratılan kazanımların ideolojik derinlik, örgütsel büyüme, kitleselleşme ve pratik dile kavuşturulma kararlaşması oldu. Yani kadınlarımızın binlerce yıldır sessizce içlerine gömdükleri özlemlerin, yeteneklerin, güzelliklerin yaşam sahnesine çıkmaya en yakınlaştığı bir dönemdeyiz. Bu nedenle kongremiz bunun örgütlenmesini, kurumlaşmasını ve pratikleşmesini ele alan bir platform oldu. Yine özgürlük mücadelesine büyük emeklerle girişen ama amaçları ve iddiaları yarım kalan kadınların bu yarımlıklarının aşılmasına her zamankinden daha yakın olduğumuz bir dönemde toplanan kongremiz, kadın özgürlük mücadelesini sahip olduğu bu uluslararası miras üzerinden zafere nasıl taşıyacağının tartışmalarını yürüttü. PJA tarihi açısından da IV. Kongre'nin önemli bir anlamı var. Bizim için I. Kongremiz bir kadın birliği olarak kuruluş kongresiydi. İlkti ve çok anlamlıydı. II. Kongremiz partileşme kararını aldığımız, yine tarihi bir kongreydi. III. Kongremiz kadın partileşmesini, Önderliğimizin İmralı'dan belirlediği yeni çizgimizi yaşamsal kılma kararlaşmasıydı. Ancak aynı zamanda çok tarihi kararlaşmaları olan ilk iki kongremizin sahip olduğu gücü yaşama geçirmede, kadın özgürlük hareketinin yönetim ve kadro düzeyinde açığa çıkan kendi misyonuna direnişe kapsamlı bir eleştiri ve mahkumiyetti. Yani kadının engellerle, sorunlarla karşı karşıya kaldığında yaşadığı geriye çekilme, misyonunun gereklerine oportünist yaklaşma ve özgürlük çizgisini farklı sınıfsal eğilimlerle liberalleştirme anlayışını kapsamlı değerlendirme ve mahkum etmeyle birlikte Özgür kadın hareketi olarak misyonunu ideolojik, örgütsel ve yaşamsal kabul etme kararlaşmasıydı. III. Kongremizden IV. Kongremize kadar yaşanan iki yıllık pratik bu konuda oldukça önemli bir düzeyin yakalandığını gösterdi. Ancak misyonun yaşamsal kılınmasında yani kadının, yaşamın özgürlük düzeyinin yaratılması ve yükseltilmesinde rolünü oynamasında pratik açıdan hala ciddi yetersizlikler mevcut. Bu durumun tespiti Parti Önderliğimizin AİHM'e sunduğu savunmaların ulaşması ve kapsamlı eğitimlerle işlenmesinden sonra daha net yapıldı.

Kadın, sahip olduğu tarihsel miras ve bir o kadar da tarihsel intikam hakkını doğru kullanarak, 21. yüzyılı kadın özgürlüğü yüzyılı haline getirecektir. Yani misyonuna her zamankinden daha fazla sahip çıkarak toplumu, siyaseti ve devleti demokratikleştirecektir. IV. Kongremiz bu tespit üzerinden gerçekleşti. Yani kadının tarihi misyonunu pratikleştirmesi, çağın karakteri ve halkların yaşamsal ihtiyaçları açısından vazgeçilmezdir. Bu temelde kongremiz diğer üç kongremizin açığa çıkardığı birikim üzerinden, misyonumuzu yaşamsal kılma kararlaşmasıdır. Yani özgür kadın hareketi olarak üzerimize düşen tarihi görevleri engelleyen ne olursa olsun, zorluklar ne kadar büyük olursa olsun başarma kararlaşmasıdır.

IV. Kongre kadının toplumla özgürlük sözleşmesidir

Güncel anlamı açısından; IV. Kongremiz oldukça önemli bir süreçte gerçekleştirildi. İnsanlığın derin bir bireyciliğe mahkum edildiği, erkek egemen sistemin demokrasi ve özgürlüğü kendisine ait bir lüks olarak ele aldığı, tüm özgürlükleri kendi tekelinde gördüğü bir çağda gerçekleşen kongremiz, insanlığın temel birçok sorununu gündemine aldı. Irkı, cinsi, dini ne olursa olsun tüm insanlığın boğulmak istendiği ideolojik kimlik sorunundan, bununla ideolojik örgütsel yaşamsal nasıl mücadele edileceğine, yine karşısında önemli bir mücadele vererek insanlaştığı doğa olgusundan mevcut durumda yaşadığı yabancılaşma, cinsel kimlik sorunu, erkek egemenlikli sistemin en vahşi yüzü olarak ortaya çıkan ve insanlığın vahşi aşamasında gerçekleşmiş yamyamlığın, kendi çocuklarını yemenin güncel biçimi olan çocuklara yaklaşımı (çocuk fuhuşu, çocuk işçi çalıştırma, çocukların mahrum bırakıldıkları haklar vs.) konularına kadar insanlığın gündemindeki her konu, kadın bakış açısı ile ele alınıp, çözüm ve çözümün yaşamsallaşmasında kadının öncülük rolünü nasıl oynayacağı tartışıldı, kararlaştırıldı. Bu son derece önemlidir. Çünkü bir anlamda IV. Kongremiz kadının toplumla özgürlük temelinde sözleşmesinin bir ön çalışmasıdır. Bizim tüm kongrelerimiz özgürlük sözleşmesi olsa da bu kongrenin farkı; bunu toplumla gerçekleştirmesidir. Bu hem kararlaşma açısından böyledir hem de kongremize katılan analarımızdan, kadınlarımızdan dolayı böyledir. İlk defa halktan kadınlar da böylesi tarihi bir kararlaşma içinde yer aldılar. Yine erkek arkadaşların katılımı bu anlamda çok önemliydi. Erkek egemenlikli sisteme en büyük darbeyi de giderek böyle geliştireceğiz.

2002 yılı bilindiği gibi hem Kürt özgürlük mücadelesi açısından, hem Ortadoğu açısından hem de Türkiye açısından oldukça kritik bir yıl. Kürt özgürlük mücadelesi, içine girdiği yeniden yapılanma çizgisindeki pratikleşme düzeyiyle oligarşik sistemin demokratikleşme ya da yeniden imha ve inkar çizgisine kayma durumunu, bir anlamda çözüm çizgisinin geliştirilmesini belirlemede kilit bir role sahip. Bu rolün gereklerinin başarılması özellikle bu yıl açısından son derece önemli. Türkiye'de yaşanan son gelişmelerle demokrasi ve özgürlük güçlerinin rollerini başarıyla oynaması gerektiği daha da netleşiyor. İşte IV. Kongremiz de toplumun, siyasetin, devletin demokratikleştirilmesinin, yaşamın özgürlük düzeyinin sürekli yükseltilmesinin ve bunda kadının öncülük konumunun geliştirilmesinin gerekliliği ve aciliyeti temelinde gerçekleştirilen önemli bir çalışma oldu.

"Açılım kelimesi saflara katılıma da bir çağrı olarak yorumlanabilir. Bu gerillayı da kapsıyor, siyasal çalışmalar, basın-yayın, kültür-sanat vb birçok çalışma zemininde demokratik mücadeleyi yükseltmeyi de içeriyor. İdeolojimizin evrensel ve enternasyonalist yönü hem her halktan kadına hem de toplumun her tabakasından kadına örgütsel kapılarımızı açıyor. Bir ana da bir genç kız ya da genç gelin de, işçi-memur kadınlar da bu örgütsel açılımın, büyümenin bir parçası olarak kendilerini ele almalıdır."

"Kadın, sahip olduğu tarihsel miras ve bir o kadar da tarihsel intikam hakkını doğru kullanarak, 21. yüzyılı kadın özgürlüğü yüzyılı haline getirecektir. Yani misyonuna her zamankinden daha fazla sahip çıkarak toplumu, siyaseti ve devleti demokratikleştirecektir. IV. Kongremiz bu tespit üzerinden gerçekleşti. Yani IV. Kongre özgür kadın hareketi olarak üzerimize düşen tarihi görevleri engeller ne olursa olsun, zorluklar ne kadar büyük olursa olsun başarma kararlaşmasıdır."

– IV. Kongre'nin , ***"Özgür Yaşamda Israr ve Açılım Kongresi"*** *olarak adlandırılmasının anlamı nedir? Bu adlandırmanın nasıl yorumlanması gerekiyor?*

– Başkan Apo'nun ***"Yaşam olacaksa özgür olmalı ya da hiç olmamalı"*** felsefesinin kadın tarafından son derece kararlıca kabul edildiğinin ve yaşamın temel felsefesi olarak ele alınacağının ifadesidir bu isimlendirme.

Kadın özgürlüğü giderek gündeme oturuyor. Kadın özgürlük mücadelesi her geçen gün biraz daha ivme kazanarak yükselecek. Bunun karşısında egemenlikli sistemin geliştirdiği saldırılar da gelişiyor ve gelişecek. Bu saldırıların boyutu ideolojik, örgütsel, askeri de olabilir. Bu adlandırma, özgürlük mücadelesindeki kararlılığın, özgürlüğe tutkunun ve kadın özgürlüğü ile insanlığın, halkların özgürlüğünü yaratmadaki iddianın sınırsızlığını ifade ediyor. Sistemin günlük olarak insanlara empoze etmek istediği "kimliğinden vazgeç, özgürlüğünden vazgeç, onurundan, inançlarından, insanlığın büyük tarihinden, köklerinden vazgeç" biçiminde bir gerçeklik var. Bu dayatma her açıdan yoğun bombardımanlarla gerçekleştirilmek isteniyor. Bunun için çok büyük ekonomik yatırımlar yapılıyor. İnsanlığın 21. yüzyılda uyanan özgürlük talepleri, başta kadın ve gençlikte olmak üzere yeniden sistem sınırlarına çekilerek bastırılmak isteniyor. Her şeyin anlamsızlığı, hiçliği, boş olduğu vb. düşüncelerle, insanın bağımsız düşüncesi, insanı insan yapan özellikler kuşatılmaya, yıpratılıp teslim alınmaya çalışılıyor. Böyle bir dünyada kendisine "insanım, demokratım, solum, özgürlükçüyüm" diyen herkesin ayaklanması, harekete geçmesi ve yaşamı, insanlığın temel değerlerini savunması gerekiyor. Çünkü bunların sonu hepimizin sonu olacak. Bir özgürlük partisi olarak PJA'nın, insanlığın yaşadığı ağır sorunların kaynağı olan köleleştirilmiş, satın alınmış ve yozlaştırılmış yaşam gerçeğine alternatif olarak "özgür yaşamda ısrar" demesi son derece doğal ve anlaşılırdır. Çünkü insanlığın kurtuluşu ve tüm sorunların çözümü bu formülde ya da iddiada gizlidir.

Açılım özgürlük tutkusu olan her kesime ulaşma örgütlülüğe çekmedir

Kongremizin ismindeki 'açılım' kelimesi de en başta ideolojik derinleşmeyi ve büyümeyi ifade ediyor. Yaşamın her sahasına özgürlük felsefesi ile açılmayı ifade ediyor. Ve özgürlük ideolojisi ile milyonları kucaklamayı amaçlıyor. Örgütsel büyümeyi kapsıyor. Bu örgütsel büyümeyi birkaç noktada izah edebilirim. İlk olarak; kadın örgütlenmesinin tüm dünyada Demokratik uygarlık çizgisinde ittifaklarla, ortak platformlarla geliştirilmesi, yaygınlaştırılması anlamına geliyor. Yani eğer 21. yüzyıl kadın özgürlük yüzyılı ise, buna denk bir kadın örgütlenmesini tüm dünyada oluşturmak, ilerletmek durumundayız. İkincisi; kadınların sivil toplum örgütlenmesine öncülük etmesi ve bu örgütlenme tarzını yaygınlaştırma görevini ifade ediyor. Yani kadınlar, toplumun bütün ihtiyaçlarına cevap verebilecek zenginlikte, yaratıcılıkta örgütlenmelidir. Bu örgütlenmenin yaşamın somut ihtiyaçlarına, sorunlarına cevap olma boyutundaki açılımını ifade ediyor. Yani dar, klasik örgütlenme anlayışından çıkıp, hayatın geniş ufkunu ve çok renkliliğini yakalayan, bu anlamda kadın özünü ve güzelliğini yaşamın tüm alanlarına işlemeyi içeriyor. Kadınları bu görevi binlerce yıldır yaşam dışına itilmenin acısını çıkarırcasına yerine getirmeye çağırıyor. Üçüncü bir nokta da; ağırlıklı Kürt kadınlarına dönük olsa da tüm dünya kadınlarına açıktır. Bu da PJA'ya katılımdır. Yani PJA gücünü hem profesyonel kadro hem de yarıprofesyonel kadro temelinde, nicel ve nitel olarak büyütmeye dönüktür. Saflara katılıma da bir çağrı olarak yorumlanabilir. Saflar derken bu, gerillayı da kapsıyor, siyasal çalışmalar, basın-yayın, kültür-sanat vb. birçok çalışma zemininde demokratik mücadeleyi yükseltmeyi de içeriyor. İdeolojimizin evrensel ve enternasyonalist yönü hem her halktan kadına hem de toplumun her tabakasından kadına örgütsel kapılarımızı açıyor. Bir ana da bir genç kız ya da genç gelin de, işçi-memur kadınlar da bu örgütsel açılımın, büyümenin bir parçası olarak kendilerini ele almalıdır. Gerillaya katılabilen kızlarımız, kadınlarımız mücadelenin meşru savunma çizgisini dağlarda büyütmeye gelmelidir. Siyasal çalışma zeminlerinde kalan kadınlar da demokratik cepheyi büyütmeyi amaçlayarak sınırsız çalışmalıdırlar. Bu örgütsel büyümenin bir amacı ya da en genel amacı da budur.

Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyada demokrasi ve özgürlük cephesinin en başta kadın potansiyelini örgütleyerek büyütmek, sağlamlaştırmaktır. Kısacası açılım; özgürlük tutkusu, demokrasi ve barış istemi olan her kesime ulaşmayı, tartışmayı, ortak çalışmayı, örgütlenmeyi, özgür ve güzel bir dünyayı birlikte yaratmayı ifade ediyor.

Devamı sayfa 32'de